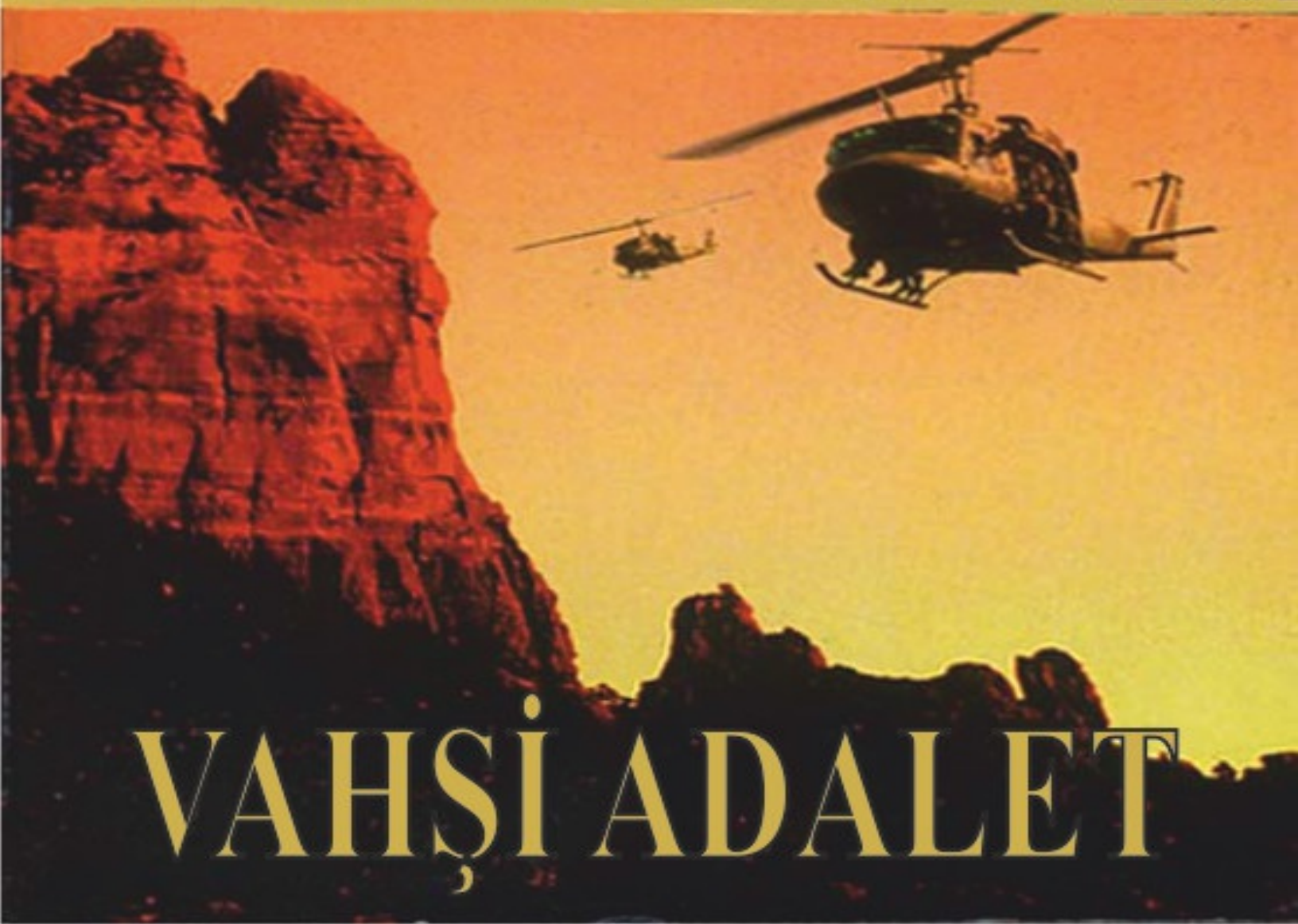
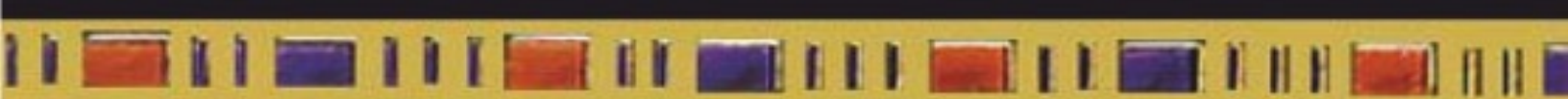

WILBUR SMITH

VAHŞİ ADALET

WILBUR SMITH

VAHŞİ ADALET

Türkçesi

Mehmet HARMANCI

Seychelle Adaları Cumhuriyeti'nin Mahe Adası'ndaki Victoria Havaalanı'ndan kalkacak olan British Airways uçağına binecek yalnızca on beş yolcu vardı.

Ülkeden çıkış işlemlerini bitirmek için kuyruğa giren yolcular iki grup oluşturmuşlardı. Hepsi de güneşten bronzlaşmış gençlerdi, üzerlerinde bu tatil cennetinde geçirdikleri günlerin rahatlığı ve umursamazlığı vardı. Ancak içlerinde bir kız yalnızca varlığının kusursuzluğuyla bile arkadaşlarını gölgede bırakıyordu.

Bir kaplanın kıvraklığıyla oradan oraya giderken iri ve sivri memeleri ince pamuklu tişörtünü gererek savruluyor, daracık ve yuvarlak kalçaları, rengi atmış kısa blucinin arkasını daha da zorluyordu.

Tişörtünün göğsünde 'BEN BİR AŞK DELİSİYİM' yazıyordu iri harflerle, altında da bir deniz cevazının kaba hatlarla çizilmiş müstehcen biçimi vardı.

Kız, yeşil renkli Birleşik Devletler pasaportunu Seychelli, esmer gümrük memuruna uzatırken yüzünü geniş bir gülümseme aydınlattı. Ancak ardından gelen erkek arkadaşına döndüğünde, akıcı bir Almancayla konuşmuştu. Pasaportunu alıp diğerlerinin arkasından bekleme salonuna doğru yürüdü.

Silah arama bölümündeki iki polise de aynı gülümsemeyle yaklaşırken omzundaki örgü çantayı sallayarak, “Bunu da arayacak mısınız?” diye sordu. Hep birlikte güldüler. Filede her biri bir insan kafasının iki katı büyüklüğünde iki tane deniz cevizi vardı. Bunlar adanın en çok tutulan hatıra eşyalarıydı.

Kızın üç arkadaşında da benzer fileler içinde aynı cevazlardan vardı. Polis filelere bakmayıp madeni detektörünü yolcuların el çantaları üzerinden geçirdi. Detektör çantanın birinin üzerinde bir bip sesi çıkarmaya başlayınca, yüzü kızaran delikanlı çantadan küçük bir Japon fotoğraf makinesi çıkardı. Yeniden gülüştüler. Polis memuru grubu çıkış salonuna uğurladı.

Salon Mauritius'ta uçağı binmiş olan transit yolcularıyla iyice doluydu; geniş pencerelerden yakıt ikmalî yapılan dev Boeing 747'in ışıldakların altında parıl parıl beklediğı görülüyordu.

Salonda oturacak boş yer olmadığından, dört kişilik grup tavanda dönen geniş kanatlı yelpazelerden birinin altında durdular. Gece çok sıcak ve rutubetliydi.

Kapalı odanın içindeki sigara dumanı ve sıcak vücutlardan yükselen koku havayı katlanılmaz derecede bozmuştu.

İki erkek arkadaşından beş altı santim ve kız arkadaşından da bir baş uzun olan sarışın kız yüksek sesle konuştuğundan, salonda bekleyen yüzlerce transit yolcusunun dikkatleri bir anda üzerlerine çevrilmişti. Salona girdikten sonra grubun içinde bir değişiklik olmuştu, sanki güç bir engeli aşmışlar gibi rahatlama, kahkahalarında ateşli bir heyecan vardı şimdi. Hareketsiz duramaz gibiydiler; sürekli olarak ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine aktarıyorlar, elleriyle ya saçlarını ya da üst başlarını düzeltiyorlardı.

Dört arkadaşın çok sıkı bir grup oluşturduklarının açıkça belli olmasına karşın, transit yolcularından biri karısını bırakıp oturduğu yerden kalktı.

Gruba yaklaşırken, “İngilizce bilir misiniz?” diye sordu.

Kır saçlı, koyu renk çerçeveli gözlüklü, servet ve başarının verdiği rahatlığa sahip elli, elli beş yaşlarında bir adamdı bu.

Grup istemeye istemeye açıldı, yanıt veren uzun boylu sarışın kız oldu.

“Elbette, ben de Amerikalıyım.”

“Sahi mi?” Adam sıırıttı. “Vay canına!” Saklamaya gerek duymadığı bir hayranlıkla bakıyordu kıza. “Şunların ne olduğunu merak etmiştim de...” Eliyle kızın ayakları dibindeki fileyi gösterdi.

“Deniz cevizi, “ dedi kız.

“Böyle bir şeyden söz edildiğini duymuştum, ama hiç görmemiştim şimdiye kadar.”

“Aşk cevizi de derler, “ diye kız açıklamasını sürdürdü. Çantadan meyvelerden birini çıkardı. “Nedeni de ilk bakışta anlaşılır zaten.”

Cevizin iki yarısı bir insan kalçasından fark edilmeyecek biçimde birleşikti.

“Kıç,“ dedi kız Çin porseleni kadar bembeyaz dişlerini göstererek.

“Bu da önü.” Cevizi çevirip adama bir kadının cinsel organı gibi tümsekli ve hafif tüylü meyveyi uzattı. Adamla dalga geçtiği belliydi. Bir yandan da duruşunu değiştirip kalçalarını hafifçe ileri uzatınca, adam elinde olmadan gergin blucinin altında belli olan Venüs tepesine baktı. Pantolonun kumaşı kızın bacak arasına iyice girmişti.

Adamın yüzü kızardı, birden soluğu kesilir gibi oldu.

“Erkek meyve ise kol kadar kalın ve uzundur.” Kız masmavi gözlerini irileştirerek adamın yüzüne baktı. O ana kadar yerinde oturan karısı da şimdi dişisel bir içgüdüyle kalkmış yanlarına yaklaşıyordu. Kocasından çok genç ve hamileydi.

“Seychelliler dolunayda erkek bitkinin köklerini topraktan çekip dişiyle çiftleşmeye gittiğini söylerler...”

Sarışının yanındaki ufak tefek, kara saçlı kız, “Kol kadar uzun ve kalın ha! Vay canına!” diye gülümsedi. O da alaya başlamıştı. İki kız adamın pantolonuna indirdiler bakışlarını. Adam huzursuzca kıpırdandı. Yanındaki iki genç de onun bu haline gülümsediler.

O sırada karısı gelip kocasının kolunu çekiştirmeye başlamıştı. Kadının üst dudağında saydam çıbanlar gibi iri ter damlaları vardı.

“Harry, kendimi iyi hissetmiyorum, “ diye mızızlandı.

Adam rahatlamış ama bütün havası ve kendine güveni sarsılmış bir halde, “Gitmem gerek, “ diye mırıldandı. Karısının koluna girdi, uzaklaştılar.

Kara saçlı kız Almanca, “Tanıdın mı onu?” diye hâlâ gülümseyerek ama çok hafif bir sesle sordu arkadaşına.

Sarışın da aynı dilde, “Harold McKevitt, “ dedi. “Forth Worth'lu beyin cerrahı.

Cumartesi günü kapanış toplantısında bir bildiri okudu. Büyük balık, hem de çok büyük...” Bir kedi gibi pembe dilini dudakları üzerinde gezdirdi.

O pazartesi gecesi Çıkış Salonu'nda bulunan dört yüz bin yolcunun 360'ını çeşitli ülkelerden gelen cerrahlar ve eşleri oluştuyordu. Tıp dünyasının en ünlü adları arasında Avrupa, Amerika, Japonya, Asya ve Güney Amerika'dan gelenlerin bulunduğu bu topluluk, Mahe Adası'nın beş yüz mil güneyindeki Mauritius Adası'nda yirmi dört saat önce sona eren kongreden dönmekteydiler.

Kongre'nin bitiminden sonraki ilk uçuştu bu.

“British Airways, Nairobi ve Londra'ya BEA 070 numaralı uçuş için transit yolcularının çıkış kapısına gelmelerini rica eder.”

Çıkış kapısına doğru dalgalandı kalabalık.

“Victoria Kontrol, burası Speedbird Sıfır Yedi Sıfır. Kalkış izni istiyorum.”

“Sıfır Yedi Sıfır kalkış izni verilmiştir. Sıfır Bir pistine doğru hareket edebilirsiniz.”

“Nairobi'ye uçuş planımızı bildirin. Uçak tam dolu. Yolcu sayısı 401.”

“Anlaşıldı, Speedbird. Uçuş planınız bildirilecek.”

Dev uçak henüz burnunu havaya dikmiş tırmanıyor, emniyet kemerleri ve sigara içilmemesi konusundaki uyarı ışıklan yanıyordu. Sarışın kızla arkadaşı en ön sırada, mutfak bölümüyle pilot bölmesini ayıran duvarın önündeki koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Genç çiftin oturduğu bu 1a ve 1b koltukları daha aylarca öncesinden ayrılmıştı.

Sarışın kız arkadaşına başıyla işaret verince, genç adam kızı yan tarafta oturan yolculardan gizlemek için öne eğildi. Sarışın kız fileden bir deniz cevizi çıkarıp kucağına yerleştirdi.

Ceviz doğal ayrılma yerinden kesilmiş, sütü ve beyaz eti boşaltıldıktan sonra yine eski durumuna gelecek biçimde dikkatle yapıştırılmıştı. Bu işlemin yapıldığı ancak çok dikkatli bir incelemeyle anlaşılabilirdi.

Kız aralığa madeni bir araç sokup çevirdi, cevizin iki parçası Paskalya yumurtası gibi iki yana açıldı.

Kabukların oluşturduğu yuvalar plastik köpükle örtülüydü, içinde her biri bir beyzbol topu boyunda yumurtayı andıran gri renkli iki nesne vardı.

Bunlar Doğu Alman yapımı ve Varşova Paketi içinde MKIV (C) kod adıyla anılan el bombalarıydı. Bombaların dış yüzeyi elektronik maden detektörlerinin denetiminden geçmek için zırhlı plastikle kaplıydı. El bombalarının çevresindeki sarı çizgi şarapnel etkisi olmadığını, yüksek derece patlama niteliği olduğunu belirtiyordu.

Sarışın kız el bombasını sol eline alıp emniyet kemerini açtı ve sakın bir tavırla yerinden kalktı. Perdeyi açıp mutfak bölümüne geçerken diğer yolcular onunla ilgilenmediler bile. Ancak hâlâ emniyet kemerleri bağlı olan kabin memuruyla iki hostes, bölmelerine giren kızı görünce çok şaşırmışlardı.

“Özür dilerim, hanımefendi, ama pilot emniyet kemeri ışıklarını söndürene kadar yerinizden kalkmamanızı rica edeceğim.”

Sarışın kız elini kaldırıp adama parlak gri yumurtayı gösterdi.

“Bu bir tank mürettebatını öldürmek için geliştirilmiş özel el bombasıdır. Bu uçağın pilot bölmesini bir kesekâğıdı gibi parçalar ve elli metre çevresindeki insanları sarsıntı etkisiyle öldürür.”

Karşısındakilerin yüzlerinde korkunun kötülük dolu bir çiçek gibi açtığını gördü.

“Elimden bıraktıktan üç saniye sonra patlamak üzere ayarlanmıştır.” Sarışın kızın gözleri heyecandan parıltıyor, soluğu kesik kesik çıkıyordu.

Kabin memuruna işaret etti. “Sen beni pilot bölmesine götür. Sizler de yerlerinizden kıpırdamayın.

Konuşmayın ve hareket etmeyin.”

Uçuş ekibi, araç gereç ve elektronik aygıtlarla zaten çok dar olan pilot bölmesine girince, üç adam şaşkınlıkla arkalarına döndüler. Sarışın kız elindekini kaldırıp gösterdi.

Pilotlar durumu bir anda kavradılar.

“Uçağın komutasını ben ele alıyorum, “ dedi sarışın kız. Sonra uçuş mühendisine döndü. “Telsizleri kapat!”

Mühendis kaptan pilota baktı, adamın başını eğdiğini görünce, telsizleri sırayla kapatmaya başladı: Yüksek frekans, çok yüksek frekans...

“Uydu aktarmasını, “ dedi kız. Uçuş mühendisi kızın bilgisine şaşıp yüzüne baktı.

“Böceğe dokunayım deme!” Mühendis gözlerini kırıştırdı. Kimse, ama şirketin dışında kimse sağ dizinin dibindeki düşmenin varlığını bilemezdi. Buna basıldığı anda uçağın pilot bölümündeki bütün konuşmalar Londra'da Heathrow Kontrol Merkezi'nde banda alınırdı. Uçuş mühendisi elini çekti.

“Böcek devresinin sigortasını çıkar.” Kız mühendisin başının üstündeki kutuyu işaret etmişti. Mühendis bir daha baktı kaptan pilota. Ancak kızın sesi akrep kuyruğu gibi yakıcıydı.

“Ne dersem onu yap.”

Mühendis sigortayı çıkarınca kız biraz rahatladı.

“Uçuş planını oku, “ diye emretti.

“Nairobi'ye kadar radar kontrolündeyiz, on üç bin metre yükseğe çıkmak için iznimiz var.”

“Operasyon normal' kaç dakika sonra?”

'Operasyon normal' uçuş planının uygulandığını belirtmek için Nairobi Kontrol Merkezi'ne verilen rapordu.

“On bir dakika otuz beş saniye sonra.” Uçuş mühendisi çıkık alınlı, kara saçlı, yakışıklı bir gençti.

Kız Boeing'in pilotuna döndü, bakışlarıyla birbirlerini ölçtüler. Kaptan pilotun kır saçları oldukça kısa kesilmişti. İriyarı, kalın boyunlu, bir çiftçi ya da kasap gibi etli ve kırmızı yüzlü bir adamdı. Ancak bakışları sabit, davranışı sakin ve inatçıydı. Kız onun bir an bile gözden uzak tutulmayacak biri olduğunu anlamıştı.

“Kendimi bu operasyona adadığımı bilmenizi isterim, “ dedi. “Davam için yaşamımı feda etmekten kaçınmam.” Koyu mavi gözlerinde korkudan eser yoktu. Erkeğin bakışlarında ilk kez kendine karşı bir saygı okuyordu şimdi. İyi bir işaretti bu, planı zaten bu davranışlar hesaba katılarak hazırlanmıştı.

“Buna eminim, “ diye kaptan pilot başını salladı.

“Sizin bu uçaktaki 417 kişiye karşı bir göreviniz var, “ diye kız sözünü sürdürdü. “Benim emirlerimi tam olarak yerine getirdiğiniz takdirde güvenlik içinde olacaksınız. Buna söz veriyorum.”

“Pekâlâ.”

“Yeni rotamız şu olacak.” Kız pilota küçük beyaz bir kart uzattı. “Rüzgâr tahminiyle varış saatini öğrenmek istiyorum. İlk 'operasyon normal' raporundan sonra bu rotayı izleyeceksiniz...” Kız dönüp uçuş mühendisine baktı.

“Dokuz dakika elli sekiz saniye, “ dedi mühendis.

“Ondan sonraki dönüşünüz çok hafif ve dengeli olacak. Yolcuların şampanyalarının dökülmesini istemeyiz, değil mi?”

Pilot bölmesine girdiği birkaç dakika içinde kaptanla garip bir ilişki kurmuştu.

Elde olmadan duyulan bir saygı, açık bir düşmanlık ve cinsel bilinçlilik. Kız vücudunu ortaya çıkaracak biçimde özenle giyinmişti. Heyecandan sertleşen ve kararan meme uçları ince pamuklu tişörtünü patlatacak kadar germiştir, kadın kokusu daracık bölmeyi dolduruyordu.

Birkaç dakika süreyle hiçbir konuşmadı.

“Rapora otuz saniye var, “ dedi uçuş mühendisi.

“Pekâlâ. HF'yi aç raporu ver.”

“Nairobi Kontrol, burası Speedbird Sıfır Yedi Sıfır.”

“Operasyon normal.”

“Anlaşıldı, Sıfır Yedi Sıfır. Kırk dakika sonra yeni raporunu bekliyoruz.”

“Sıfır Yedi Sıfır, anlaşıldı tamam.”

Sarışın kız derin bir soluk aldı. “Şimdi telsizi kapat.” Sonra kaptana döndü.

“Otomatik pilotu kapatın ve yönetimi ele alın. Mümkün olduğu kadar yumuşak.”

Dönüş pilotun tüm ustalığını yansıtmıştı. 76 derecelik dönüşü iki dakikada tamamlamış, uçakta en küçük bir sarsıntı bile hissedilmemiştir. Kız ilk kez gülümsedi.

Bembeyaz dişleri güneş ışığı gibi aydınlatmıştı bölmeyi.

“Çok İyi, “ dedi kaptan pilotun yüzüne bakarak. “Adın ne senin?”

“Cyril.”

“Bana Ingrid diyebilirsiniz.”

Peter Stride'ın getirildiği bu yeni görevde, atış alanında tabanca ve otomatik silahlarla bir saatlik eğitim zorunluluğu dışında hiçbir belirli program yoktu.

Thor komutanlığında teknisyenlerin bile günlük atışlardan kaçınmaları olanaksızdı.

Peter'in gününün geri kalan bölümü yoğun bir çalışmayla dolmuştu. Komutanlık uçağına yeni takılan elektronik araç gereçler konusunda yarım gün süren bir brifinge katılmış, ardından Herkül nakliye uçağına atlama eğitimi için bekleyen vurucu güç bela yetişebilmiştir.

Peter ilk on kişilik grupta atladı. İki yüz metreden atlıyorlar, paraşütleri yere inmeden ancak birkaç saniye önce açılıyordu. Ne var ki ters yönden esen rüzgâr bu yükseklikte bile grubu dağıtacak kadar güçlüydü. İlk atlayış Peter'i tatmin etmemişti. Uçaktan atlamalarıyla Salisbury ovasının askeri bölgelerinden birinin ortasında tek başına duran terk edilmiş binaya girmeleri ancak iki dakika elli sekiz saniye sürmüştü.

“İçerde rehine olsaydı, bu süre ile ancak kanlarını yerden silmeye yetişebilirdik, “ dedi Peter asık bir yüzle. “Bir daha deneyeceğiz!”

Bu kez süreyi bir dakika elli saniye kadar kısaltmışlar, binanın çevresine tam olarak grup halinde inmişler ve Colin Noble'ın 2 numaralı vurucu gücünü on saniye geride bırakmışlardı.

Peter zaferlerini kutlamak için adamlarını tam teçhizatlı olarak uçuş pistine kadar beş mil koşturmuştu.

Herkül kendilerini üsse geri götürmek için bekliyordu. Thor komutanlığının ana pist arkasındaki güvenlik bölümüne geldiklerinde hava kararmıştı.

Peter günün değerlendirmesini Colin Noble'a bırakmıştı. Şoförün Melissa Jane'ı Doğu Croydon İstasyonu'ndan alacağına göre kız üs kapısından ancak yarım mil uzaklıkta olan yeni köy evinde kendisini bekliyor olmalıydı.

Peter kızını altı haftadır görmemişti. Thor komutanlığına getirildiğinden beri bir günlük tatil bile almadığından şimdi hafif bir suçluluk hissetmiyor değildi.

Bu yüzden değerlendirmeden sonra komutayı Colin Noble'a bırakırken birkaç dakika oyalandı.

“Hafta sonu nereye gidiyorsun?” diye sordu Colin.

“Yarın gece bir pop konserine götürüyor... Yaşayan Ölüler...” Peter kıs kıs güldü. “Ölüleri dinleyene kadar yaşamış sayılmazmışım.”

“Melissa Jane'e sevgilerimi ilet ve kendisini benim tarafımdan öp.”

Peter bu yeni elde ettiği yalnızlığa çok değer verirdi. Yetişkin yaşamının çoğunu subay mahfellerinde, sürekli olarak başka insanlarla çevrili geçirmişti.

Ancak bu komutanlık kendisine kaçma fırsatını tanımıştı.

Köy evi üstten dört buçuk dakikalık uzaklıkta olmasına karşın bir adaydı sanki.

Peter'i çok şaşırtan bir kirası olan ev döşeliydi. Sakin bir sokakta, güllerden bir çitin ardındaki bahçenin gerisinde duran ev, birkaç hafta içinde yuvası oluvermişti. Hatta en sonunda yirmi yıl boyunca biriktirilen ve böyle bir fırsat için saklanan kitaplarını bile sandıklarından çıkarabilmişti. Küçük ön odadaki masasının üstünde ya da yatağının çevresindeki masaların üzerine yayılmış duran kitapları henüz okumaya pek fırsat bulamadıysa da, orada olmaları bile huzur verici bir şeydi. Yeni görevi gerçekten güçtü.

Melissa Jane arabanın sesini duymuş olmalıydı. Rover yola girdiğinde Peter kızını farların ışığında, kapının önünde gördü. Onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Birden kalbi sıkışır gibi oldu.

Peter arabadan çıkınca kız iki koluyla sımsıkı sarıldı babasına. Peter de sımsıkı tuttu kızı, bir süre ikisi de konuşmadılar. İncecik ve sıcak, yaşam ve canlılık doluydu kızın vücudu.

Peter kızın çenesini kaldırıp yüzüne baktı. İri menekşe gözleri mutlu gözyaşlarıyla doluydu. Daha şimdiden o eski İngiliz porseleni güzelliğine sahipti, Melissa Jane ergenlik çağının sivilce ve acılarından uzak kalacaktı.

Peter kızını alnından öptü. “Üşüteceksin kız.”

“Ah, baba, amma da geri kafalısın.” Kız gözyaşları arasında gülümsedi, parmakları ucunda yükselip babasını öptü.

O gece Croydon'da bir İtalyan lokantasında yemek yediler. Konuşan genellikle Melissa Jane oldu. Peter gözlerini kızından ayırmıyor, onun tazeliğinden ve gençliğinden zevk alıyordu. Bedenen böyle gelişmesine, balıkçı kazağının altındaki göğüslerinin tomurcuk dönemini çoktan geride bırakmış

olmasına karşın daha on dört yaşına yeni bastığına inanmak güçtü. Melissa Jane on yaş daha büyük biri gibi davranıyordu. Yalnız ara sıra ağzından kaçırıldığı gençlik argosu kendisini ele veriyordu.

Eve dönünce şöminenin başına oturup önlerindeki haftayı titizlikle planladılar.

İlişkilerinin genellikle 'Anne' konusunda çevrelenen tabularından dikkatle kaçınıyorlardı.

Yatma zamanı gelince kız babasının kucağına oturup parmağının ucunu adamın yüzünde gezdirdi.

“Bana kimi hatırlatıyorsun, biliyor musun?”

“Kimi?”

“Gary Cooper'i... ama çok daha genç bir Gary Cooper.”

“Elbette. İyi ama sen Gary Cooper'in adını nerden duydun?”

“Geçen hafta televizyonda pazar sinemasında High Noon vardı.”

Melissa Jane babasını bir kez daha öptü. Dudakları şeker tadındaydı, saçları hoş kokuyordu.

“Sen kaç yaşındasın, baba?”

“Otuz dokuz.”

“Ama bu çok yaşlı demek değil ki.” Kız babasını avutmaya çalışıyordu.

“Kimi zaman insana dinozor kadar yaşlıymış gibi gelir...” Tam o anda boş kahve fincanının yanındaki elektronik aygıt bip bip diye ötmeye başlayınca Peter midesinin kasıldığını hissetti.

Şimdi olur mu ya, diye düşündü. Kızından o kadar uzak kaldıktan sonra...

Aygıt bir sigara paketi boyundaydı, tam ortasındaki kırmızı göz de düdük kadar ısrarla yanıp sönüyordu. Peter, kızı hâlâ kucağında olduğu halde, aygıtı aldı, alıcı verici telsiz düğmesine bastı.

“Thor Bir konuşuyor.”

“General Stride, Atlas Alfa durumu ilan etti.”

Yine boşuna telaş, diye düşündü Peter. Son ay içinde bir düzine Alfa ilan edilmişti. Ama bu gece sırası mıydı yani? Alfa, grupların YOLA ÇIK emri olan Bravo'nun ilk hazırlık aşamasıydı.

“Atlas'a Bravo'ya yedi dakika kaldığını bildir.”

Bu yedi dakikanın dört buçuk dakikasını üsse gitmek için harcayacaktı. Birden bu köy evini kiralama kararının çok tehlikeli bir bencillik olduğunu düşündü. Dört buçuk dakika içinde pek çok kişi yaşamını kaybedebilirdi.

Kızını kucakladı. “Özür dilerim yavrum.”

“Zarar yok.” Kızın yüzü asılmıştı.

“Çok yakında yine buluşacağız, söz veriyorum.”

“Hep söz verirsin zaten.” Ama babasının kendisini dinlemediğini fark etti. Peter kızı kucağından indirdi. Çeneleri kasılmış, karakaşları dümdüz inen burnunun üstünde birleşmişti.

“Ben gidince kapıyı kilitle yavrum. Gerçekten Bravo durumu varsa arabayı sana gönderirim. Seni Cambridge'e götürür, bu arada ben de annene senin yolda olduğunu bildiririm.”

Nairobi Kulesi'ndeki görevli Seycheller'den gelen BEA uçağının rapor saatini on beş saniye geçirmesine göz yummuştu. On beş saniye dolunca üç kere uçağı aradı ama bir yanıt alamadı. Haber

alma, yaklaşma, kule ve sonunda alarm kanallarından aramayı denedi. Uçak bunlardan en azından birinde dinleme halinde olmalıydı.

Ancak yine bir yanıt alamadı.

Speedbird 070 'normal' durumunu kırk beş saniye geçince memur önündeki sarı kâğıdı 'bağlantı kayboldu' bölümüne geçirdi, araştırma ve kurtarma çalışmaları hemen başladı.

Heathrow Havaalanı'nda BEA masasına teleks kâğıdı geldiğinde 'normal' raporunun verilme süresi dolalı ancak iki dakika on üç saniye olmuştu. On altı saniye sonra da durum Atlas'a haber verilmiş ve Thor komutanlığı Alfa alarm durumuna geçirilmişti.

Dolunaya daha üç gün olmasına karşın bu yükseklikte güneş kadar büyük, altın ışıkları ise güneşinkilerden güzeldi.

Uçak arkaya yatmış kanatlarıyla kara bir yarasa gibi bulut kümelerinin arasından geçiyordu.

İskele yanında birden bulutlar arasında kapkara bir açıklık belirdi, ta uzaklarda kayan bir yıldızinkini andıran hafif bir parıltı görüldü.

“Madagaskar, “ dedi pilot. “Rotamız tamam.” Hemen arkasındaki kız hafifçe kıpırdandı, yarım saattir ilk kez ağzını açmadan önce el bombasını bir elinden diğerine aktardı.

“Yolculardan bazıları uyanmış ve bunu fark etmiş olabilirler.” Bileğindeki saate baktı. “Diğerlerini de uyandırıp iyi haberleri verme zamanı geldi.” Uçuş mühendisine döndü. “Lütfen iç ışıkları ve emniyet kemeri uyarı ışıklarını yakın ve mikrofonu bana verin.”

Kaptan pilot Cyril Watkins bunun çok iyice planlanmış bir operasyon olduğunu bir kez daha düşündü. Kız yolcuların direnme güçlerinin en düşük olduğu saati seçmişti durumu açıklamak için. Kıtalararası bir yolculukta, huzursuz bir yolculuktan sabahın ikisinde uyandırılan bir insanın ilk tepkisi asık yüzlü bir kabullenme olabilirdi.

“Kabin ve emniyet kemeri ışıkları yandı, “ diyen uçuş mühendisi mikrofonu kıza uzattı.

“Günaydın sayın bayanlar ve baylar.” Kızın sesi sıcacık, pürüzsüz ve pırıl pırıldı. “Sizi böylesine biçimsiz bir saatte uyandırdığım için özür dilerim.

Ancak size çok önemli bir şey söylemek zorundayım, bunu hepinizin dikkatle dinlemesini istiyorum.” Uçağın içinde bir kıpırdanma oldu, dağınık saçlı başlar doğruldu, gözler kırpıştırdıldı. “Emniyet kemeri uyarı ışıklarının yanmakta olduğunu görüyorsunuz. Lütfen herkes yanındakinin uyanmış ve kemerini bağlamış olduğunu kontrol etsin. Kabin memurları lütfen siz de bu konuda kontrolünüzü yapın.”

Emniyet kemerleri ilk şokun doğuracağı ani hareketlerin önlenmesinde yardımcı olacaktı. Ingrid sözüne devam etmeden tam altmış saniyenin geçmesini bekledi.

“Önce kendimi tanıtayım. Adım Ingrid. İnsan Hakları İçin Eylem Komandosu ‘nun üst rütbeli bir yöneticisiyim. Uçak şu anda benim komutam altındadır. Benim adamlarımın onayı olmadan her ne nedenle olursa olsun yerinizi terk etmeniz yasaktır. Bu emrin yerine getirilmemesi uçağın ve içindekilerin havaya uçurulmasına neden olacaktır.”

Ingrid aynı şeyleri kusursuz bir Almanca ve daha sonra da daha az akıcı ama anlaşılır bir Fransızcayla tekrarladı.

“Eylem Kumandası subayları kırmızı gömlek giyecekler ve silahlı olacaklardır.”

Kız konuşurken birinci sınıf bölümünde oturan üç arkadaşı da bez çantalarının sahte diplerini kaldırmışlardı. Beş santim derinliğinde ve on santime otuz santim boyundaki açıklığın içinde sökülmüş tabancalarla onar mermi vardı. Tabancaların namluları otuz santim uzunluğunda olup zırhlı plastikten yapılmıştı. Bu madde içinden sert bir mermi geçtiği takdirde basınca dayanamaz patlardı, o yüzden bu tür tabancalar için daha az hızlı ve başka karışımdan mermiler yapılmıştı. Tabancanın kabzası ve tetiği de plastiktendi. Silahın madeni tek yeri ateşleme iğnesi ile yayıydı. Bunlar da çantanın vidalarından daha büyük olmadıkları için Mahe Havaalanı'nda maden detektörlerinden kolaylıkla geçebilmişlerdi. Her çantadaki mermiler de plastik kartuşluydu, kapsülleri de manyetik alanı bozmayacak alüminyum levhadan yapılmıştı. Mermiler de bele takılacak bir kemere geçirildiler.

Kara renkli ve çirkin silahlar eski model tüfekler gibi tek tek dolduruluyordu.

Mermi kovanları kendiliğinden dışarı atılmadığından tabancanın geri tepmesi çok sertti, dikkatli olmayan birinin bileğinin kırılması işten bile değildi. Ancak on metre mesafeden korkunç bir etkileri vardı, iki metreden bir insanın kafasını uçurabildiği halde kıtalararası uçuş yapan bir uçağın basınçlı gövdesini delemek gücü yoktu.

Yapmak istedikleri iş için en uygun silah olan tabancalar birkaç saniye için birleştirilip doldurulmuş, iki erkek tişörtlerinin üzerlerine parlak kırmızı gömlekler geçirip biri birinci sınıfın, diğeri turist sınıfının arkasında olmak üzere yerlerini almışlardı.

İnce vücutlu, güzel yüzlü, kara saçlı Alman kızı birkaç dakika daha yerinde kalmış, geri kalan deniz cevizlerini açıp içindekileri filelerden ikisine doldurmuştu. Bu el bombalarının çevresindeki çifte kırmızıçizgiden bunların elektronik fünye ile ateşlenebilecekleri anlaşıyordu.

İngrid'in sesi, şimdi hepsi de uyanmış olan yolcuların yerlerinde daha dik oturmalarına neden oldu.

“... Şu anda eylem komandosunu uçak içinde yürümekte olan subayı uçağa yüksek patlayıcı gücü olan el bombaları yerleştirmektedir.” Kara saçlı her on beş sırada bir üst bölmelerin kapaklarını açarak içine bir bomba yerleştirdi, kapağı kapattı, yoluna devam etti. Yolcular dehşet içinde kendisini seyrediyorlardı. “O bombalardan her biri bu uçağı paramparça etmek için yeterlidir. Bunlar on beş santim zırhlı olan bir tankı delip sarsma gücüyle mürettebatını öldürmek üzere yapılmışlardır. Şu anda subayım bunlardan on dördünü yerleştirmektedir. El bombaları benim kontrolümde olan elektronik bir vericiyle patlatılabilirler... ve böyle bir şey olduğunda da gürültüsünün ta Kuzey Kutbu'ndan işitileceğinden hiç kuşkunuz olmasın.”

Yolcular rüzgâra kapılmış yapraklar gibi titrediler, bir yerlerde bir kadın ağlamaya başladı. Kimse dönüp bakmadı kadına.

“Ama ortada merak edecek bir durum yok. Böyle bir şey olmayacak çünkü. Herkes denileni yapacağı için bu harekât sona erdiğinde kendinizle gurur duyacaksınız.

Biz hepimiz soylu ve görkemli bir görevin ortaklarıyız, insanın özgürlüğü ve onuru için savaşıyoruz. Bugün yeni bir dünyanın kurulması için önemli bir adım attık. Haksızlıktan ve zorbalıktan temizlenecek ve halkların refahına adanacak bir dünyanın kurulması için.”

Hâlâ ağlayan kadına bu kez daha tiz sesle bir de çocuk katılmıştı.

Kara saçlı kız yerine dönüp Mahe Havaalanı'nda madeni detektörün ortaya çıkardığı fotoğraf

makinesini çantasından aldı. Makineyi boynuna astı, geri kalan iki tabancayı birleştirdikten sonra bunlarla mermi kütüklüğünü pilot bölmesinde kendisini bekleyen iriyarı sarışın kıza götürdü. İngrid esmer kızı hiç çekinmeden dudaklarından öptü.

“Karen, sevgilim, şahaneydin.” Fotoğraf makinesini alıp kendi boynuna astı.

Pilot dönüp, “Bu gördüğünüz fotoğraf makinesi değildir, “ dedi. “Yerleştirilen el bombalarını patlatacak uzaktan kumanda aygıtıdır.”

Pilot cevap vermeden başını salladı. İngrid'in elindeki el bombasının pimini takarak etkisiz bir duruma getirmesiyle derin bir soluk almıştı. İngrid bombayı diğer kıza uzattı.

Beline kütüklüğü sararken, “Kıyıya daha ne kadar var?” diye sordu.

Uçuş mühendisi hemen, “Otuz iki dakika, “ diye cevap verdi. İngrid tabancasının namlusuna bir mermi yerleştirdi, tabancayı kapattı.

Karen'e, “Henri ile sen dinlenin şimdi, “ dedi. “Uyumaya çalışın.”

Operasyon çok uzun sürebileceği için en tehlikeli düşmanları yorgunluk olacaktı.

Bu yüzden böylesine büyük bir kuvvetle eyleme girişmişlerdi. Bundan böyle, acil bir durum dışında, ikisi nöbetteyken ikisi dinleneceklerdi.

Pilot Cyril Watkins, “Çok profesyonelce davrandınız, “ dedi. “Şimdiye kadar.”

“Teşekkür ederim.” Ingrid gülerek adamın sırtına elini dayadı. “Bugün için çok çalıştık.”

Peter Stride ayağını gazdan çekmeden üssün kapısına giden dar yolda farlarını üç kere yakıp söndürdü. Nöbetçi kapıyı açınca da hiç duraklamadan içeri girdi.

Ortalıkta ne bir hareket vardı, ne de ısıldaklar yanıyordu. Hangarın içinde iki uçak duruyordu, hepsi o kadar.

Lockheed Herkül uçağı İkinci Dünya Savaşı’nın daha küçük bombardıman uçakları için yapılmış hangarı doldurmuş gibiydi. Dimdik kuyruğu tavan kirişlerinin ancak birkaç karış altındaydı.

Onun yanındaki Hawker Siddeley HS 125 jeti çok narin ve etkisiz gibiydi.

Uçakların ayrı yapıda olmaları bu birliğin ilk ülkenin işbirliği sonucu ortaya çıktığının kanıtıydı.

Peter, Rover'in kontak anahtarını kapatırken hızlı adımlarla yanına yaklaşan Colin Noble da bu işbirliğinin diğer bir kanıtını ortaya koymaktaydı.

“Tam iş gecesi Peter.” Orta Batı Amerikalı şivesi hemen kendini belli ediyordu, oysa Colin Birleşik Devletler deniz piyadesinde bir albaydan çok elden düşme araba satan başarılı bir işadamını andırmaktaydı. Peter ilk başlarda araç ve insan gücünün ülkeler arasında tam bir eşitlik ilkesine göre paylaştırılmasının Atlas'ın etkinliğini azaltacağını sanmıştı. Ancak artık böyle bir kuşkusu kalmamıştı.

Colin'in üzerinde mavi bir tulum, başında bez bir kasket vardı. Her ikisinin de üzerindeki 'THOR ULAŞTIRMA' yazısı ile askerden çok bir teknisyene benziyordu.

Colin, Peter'in yardımcısıydı. Peter'in Thor komutanlığına getirilmesinden bu yana geçen altı haftalık bir tanışıklıkları vardı. Ne var ki kısa süren bir güvensizlik süresinin sonunda iki adam birbirlerine karşı sevgi ve saygı duyuyorlardı şimdi.

Colin orta boylu olmasına karşın iri bir insandı. İlk bakışta şişman bile sanılabiliirdi. Oysa vücudunda bir gram bile yağ yoktu, tümüyle kemik ve kastan yapılydı. Princeton'da ve deniz piyadesinde ağır sıklette boks yapmıştı. Hep gülen iri ağzının üstündeki burnu kırık ve hafifçe çarpıktı. Peter Stride'in saygısını kazanmak kolay bir iş değildi. Colin bunu altı haftadan da kısa bir sürede başarmıştı.

Şimdi iki uçağın arasında durmuş, adamlarının Alfa hazırlıklarını tamamlamalarını bekliyordu.

Her iki uçak da, mavi sarı ve beyaz renklerle ticari uçaklar gibi boyanmışlardı.

Kuyrukta gökgürültüsü Tanrı'sının stilize bir resmi ile 'THOR ULAŞTIRMA' yazısı vardı. Fazlaca bir ilgi uyandırmadan dünyanın herhangi bir havaalanına inebilirdi.

Peter Stride arabasının kapısını çarparak kapatıp Amerikalının yanına gitti. “Ne oluyor, Colin?” Komuta düzeyinde kendisinden sonra gelen bu kişiye karşı nasıl konuşacağını ve nasıl hitap edeceğini çok düşünmüştü. İngiliz ordusunun en genç tümgenerali olduğu için Albay Colin Noble'ın kendisine her seferinde 'Efendim' demesini beklememeyi daha ilk günlerde öğrenmişti.

“Kayıp uçak.” Peter bunun bir tren, bir elçilik ya da bir transatlantik de olabileceğini düşündü. “British Airways. Gel sıcak bir yere gidelim.” Rüzgâr Colin'in tulumunun parçalarını savuruyordu.

“Nerede?”

“Hint Okyanusu.”

“Bravo için hazır mıyız?” diye sordu Peter kendi komutan uçağına binerken.

“Her şey tamam.”

Hawker'in içi küçük bir karargâh ve haberleşme merkezi olacak biçimde düzenlenmişti.

Pilot bölmesinin hemen ardında dört subayın oturabileceğı rahat bir bölme vardı.

İki elektronik mühendisi ile araç gereçleri bunların arkasındaydı. En arkada da küçük bir tuvalet ve mutfak bulunuyordu.

Peter kabine girerken teknisyenlerden biri ara kapıdan baktı. “İyi akşamlar, General Stride... Atlas'la doğrudan doğruya bağlantıyı kurduk.”

“Ekрана geçirin, “ diyen Peter küçük masanın arkasındaki rahat deri koltuğa oturdu.

Peter'in tam karşısında otuz beş santimlik bir televizyonun ekranında soylu bir aslanı andıran bir adamın başı belirdi.

“İyi günler, Peter.” Adamın gülümsemesi insanı büyüleyici ve ılıktı.

“İyi akşamlar, efendim.”

Dr. Kingston Parker Washington ile İngiltere arasındaki saat farkını anladığını belirtmek için hafifçe salladı başını.

“Şu anda hiçbir şey bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz BEA 070 uçağının 401 yolcu ve on altı mürettebatı ile Mahe'den Nairobi'ye giderken kaybolduğı. Otuz iki dakikadır uçaktan hiçbir haber alınamadı”

Parker, Haberalma Yönetim Kurulu Başkanı olarak doğrudan doğruya Birleşik Devletler Başkanı ile görüşme olanağına sahipti. Aynı zamanda Başkan'ın özel ve güvenilir dostuydu. Annapolis'te aynı sınıftandılar, ilk yirmi kişi arasında birlikte mezun olmuşlar, ancak Parker, Başkan'ın aksine doğrudan devlet memurluğuna geçmişti.

Parker bir sanatçı, yetenekli bir müzisyen, felsefe ve politika üzerine dört bilimsel eserin yazarı ve usta bir satranç oyuncusuydu; Bütün bunların yanı sıra da, içine kapanık bir insandı; kamuoyunun gözleri önünden uzak kalmayı becermiş, eğer varsa emellerini saklamayı başarmıştı. Onun gibi bir insanın Birleşik Devletler Başkanlığı konusunda düşleri olması bile olağandı. Ancak Parker kendisine yüklenen her görevi çok seyrek rastlanan bir ustalık ve kuvvetle yerine getirdi.

Peter Stride Thor'un ikinci komutanlığına getirilmeden önce sekiz on kere karşılaşmıştı Parker'le. Bir hafta sonunu Parker'in New York'taki evinde geçirmiş, adama sonsuz bir saygı duymuştu. Peter onun Atlas gibi karmaşık bir kuruluşun başında bulunabilecek tek insan olduğuna inanıyordu. Profesyonel askerler üzerinde etkili olabilmek için bir filozof hoşgörüsüne sahip olmanın yanı sıra, iki hükümetin başıyla doğrudan doğruya ilişkide bulunmak için bir diplomat ustalığı ve yüzlerce masumun yaşamını etkileyecek ve korkunç politik sonuçlar doğuracak kararları verebilmek için onunki gibi çelik bir irade ve zekâ gerekliydi.

Parker kısaca 070 nolu uçuş hakkında bildiklerini, nasıl bir arama çalışması yapıldığını anlattıktan sonra, “Karamsar olmaya gerek yok ama bana sorarsan tam da aranan kusursuz bir hedef bu, “ dedi. “Uçakta dünyanın ileri gelen cerrahları bulunuyor. Kongre'nin yapılacağı da on sekiz ay öncesinden biliniyordu. Doktorların kamuoyuna hitap edebilen bir yanları vardır, ayrıca militanlara karşı epey yumuşak davranışları olan Amerika, İngiltere, Fransa, İskandinav ülkeleri, Almanya ve İtalya gibi yerlerden doktorlar var aralarında.

Uçak İngiliz bayrağı taşıyor, inecekleri yer de kuşkusuz durumu daha da karıştıracak ve bir karşı müdahaleyi sınırlayacak bir ülke olacaktır.”

Parker soluk almak için durakladığında bir an için düzgün alını kırıştı.

“Mercury'yi de Alfa durumuna soktum... uçak kaçırılmışsa son haber alındığı noktanın doğusunda da olabilir.”

Atlas'ın saldırı kolu üç eş birimden oluşmuştu. Thor yalnızca Avrupa ve Afrika'da kullanılacaktı. Mercury Endonezya'daki Amerikan Deniz üssünde bulunup Asya ile Avustralya'yı kapsıyordu. Diana ise Washington'dan Amerika kıtasını etki alanı içinde bulundurmaktaydı.

“Mercury'nin Tanner'i öteki kanalda Peter, birkaç saniye sonra yine konuşuruz.”

“Başüstüne, efendim.”

Ekran karardığı anda Peter'in yanı başında oturan Colin Noble pahalı Hollanda puolarından birini yakıp ayaklarını masanın üzerine uzattı.

“Bu da boş çıkarsa tam on üçüncü olacak.” Colin saatine bakıp esnedi. Yapacak bir iş yoktu. Daha önce de yapılmıştı her şey. Tüm hazırlıkları tamamı. Dev Herkül nakliye uçağında her an kullanılmak üzere akla gelebilecek her silah bulunuyordu. Otuz üstün düzeyde eğitilmiş asker uçaktaydılar. Her iki uçağın uçuş ekibi yerlerini almışlar, haberleşme teknisyenleri Washington ve Londra ile bağlantılarını kurmuşlardı. Şimdi yalnızca beklemek düşüyordu kendilerine. Bir askerin yaşamının çoğu beklemekle geçirdi ama Peter hâlâ alışamamıştı bu işe.

Colin Noble'un yanında olması gerçekten iyiydi.

Pek çok erkeğin arasında harcanmış bir yaşamda yakın arkadaşlıklar kurmak kolay değildir. Oysa Thor'un bu sıkışık durumunda, aynı çabaları paylaşma sonunda bu güçlüğü aşmışlar ve dost olmuşlardı. Bilinçlerinin altındaki tetikte olma durumunu hiç kaybetmeden havadan sudan konuşuyorlardı.

Kingston Parker bir ara yine ekranda belirip kurtarma uçağının 070'in son bulunduğu nokta çevresinde bir ize rastlamadığını, 'Büyük Kuş' keşif uydusunun bölgede çektiği fotoğrafların ise ancak

on dört saat hazır olacağını bildirdi. Speedbird 070 şimdi 'her şey normal' raporunu vermesi gereken saati tam bir saat altı dakika aşmıştı. Peter birden Melissa Jane'i hatırladı. Telefon santralından bir hat isteyip evi aradı. Ancak cevap yoktu; şoför kızı almış olmalıydı. Telefonu kapatıp bu kez Cambridge'de Cynthia'yı aradı.

“Çok düşüncesizsin, Peter.” Uykudan yeni uyandığı belli olan eski karısının sesi yakınma doluydu. “Melissa öylesine çok istiyordu ki...”

“Biliyorum, ben de istiyordum.”

“... George ile ben de...” Yeni kocası George tarih profesörüydü, Peter ne olursa olsun hoşlanmıştı adamdan. Melissa Jane'e karşı da çok iyi davranıyordu.

“Görev...” diyerek Peter kadının sözünü kesti. Karısının sesi birden sertleşti.

“Bu sözü ne kadar da çok duydum ama... Bir daha duymayı da hiç istemem.” Yine çıkışı olmayan bir tartışmaya girmek üzereydiler.

“Bak Cynthia, Melissa şu anda sana gelmek üzere...”

Peter'in önündeki büyük ekranda beliren Kingston Parker'in gözleri sanki tüm insanlığa yas tutuluyormuş gibi acı doluydu.

Bir zamanlar sevdiği kadına, “Gitmem gerek, “ diyerek bağlantıyı kesti, heyecanla ekrana doğru eğildi.

“Güney Afrika radarları havaalanlarına doğru gelmekte olan kimliği bilinmeyen bir uçak saptamışlar, “ dedi Kingston Parker. “Hızı ve rotası 070'inkine benziyor. Uçağın yolunu kesmek için bir Mirage filosu havalandırmışlar... ama ben bunun askeri bir saldırı olabileceğini düşünüyorum, derhal Bravo durumuna geçelim Peter.”

“Yola çıktık bile efendim.”

Colin Noble ayaklarını masadan indirip gürültüyle yere çarptı. Purosuna hâlâ dişleri arasındaydı.

Öndeki Mirage F1 avcı uçağının pilotu kompüterünü 'saldırı' düzenine geçirmiş, tüm silahları füzeleri ve topu düşmana çevrilmişti. Bilgisayar pilota otuz üç saniye sonra saldırıya geçebileceği hesabını çıkardı.

Tam önündeki şafak bir tiyatro gösterisi gibi perde perde açılıyordu.

Gökyüzünden gümüş ve pembe bulutlar çığ gibi yağıyor, henüz ufuk çizgisinin altında olan güneş göğe altın mızraklar gibi ışınlarını salıyordu, Pilot hedefi görebilmek için eldivenli eliyle başlığının polaroid camını indirdi.

Her iki uçak saatte yaklaşık bin beş yüz mil hızla birbirlerine doğru uçarlarken kara leke de insanı rahatsız edecek bir hızla büyüyordu. Pilot karşısındakinin kendisini tanıyabileceği mesafeye vardığını kestirince hâlâ 'beş parmak' biçiminde uçan filoyu dimdik bir uçuşla iki bin metre kadar yukarı çekip hedefle aynı doğrultuda uçuşa geçti.

“Pars, burası Pırlanta öncü... hedefi görüyorum... British Airways işaretli bir Boeing 747.”

“Pırlanta öncü, burası Pars, hedefe durumu bildirin, aranızdaki iki bin metrelik açıklığı koruyun ve tehdit edici bir tutuma girmeyin. Altmış saniye sonra yeni raporunuzu bekliyoruz.”

Tümgeneral Peter Stride'in jet uçağı ardında dev nakliye uçağı olduğu halde ok gibi güney yönünde

ilerliyordu. İki uçak arasındaki mesafe her an biraz daha artmaktaydı. Son hedeflerine vardıklarında ki bunun neresi olduğunu henüz bilemiyorlardı bu mesafe en azından bin mil olacaktı.

Ne var ki dev Herkül'ün bu ağır hızı dünyanın adı bilinmedik köşelerindeki asfaltsız kısa pistlere ağır yükünü indirmede bir eksiklik değil aksine lehte bir puan oluyordu.

Peter Stride'i terörist eylem yerine bir an önce yetiştirmek Hawker'in göreviydi. General, Colin Noble'in saldırı grubu gelinceye kadar orada zaman kazanıp oyalama ve pazarlık taktikleri uygulayacaktı.

Ancak iki adam hâlâ bağlantı halindeydiler, Peter'in önündeki küçük televizyon ekranında Herkül'ün içi görünüyordu. Peter işinden başını kaldırdığında hepsi Thor işçi tulumları giymiş olan adamlarını uçağın içinde oraya buraya serilmiş oturlarken görebiliyordu. Bunlar da bekleme oyununun eskilerindendiler. Colin Noble ise ön tarafta küçük masası önünde oturmuş 'Charlie durumu' için gerekli hazırlıkları yapıyordu. Terörist eylem olduğu kesinlik kazandığı an 'Charlie' alarm durumuna geçeceklerdi.

Peter, Colin Noble'u seyrederken Atlas projesinin korkunç masrafını düşündü.

Paranın büyük bir bölümü Birleşik Devletler haberalma bütçesinden çıktığı için programı uygulayabilmek için pek çok güçlüğü aşılması gerekmişti. İsraillilerin Entebbe'de ve Almanların Mogadişu'da yaptıkları baskınlarda başarılı olmaları üzerine Atlas'a izin verilmişti, ancak yine de her iki ülkede de böyle ikili bir karşı saldırı grubunun oluşturulmasına şiddetle karşı çıkanlar çoktu.

Peter'in karşısındaki büyük ekranda gölgeler belirdi ve daha görüntü çıkmadan Dr. Parker'in sesi duyuldu.

“Korkarım ki bir Charlie durumu ile karşı karşıyayız, Peter.” Peter kanının akışının hızlandığını hissetti. Özel bir dakika için yetiştirilmiş bir askerin o dakikanın gelmesine sevinmesi doğaldı... ama yine de böyle bir duygu için kendisini horgörmekten de kurtulamıyordu. Akli başında hiçbir insan şiddet ve ölümü ve bunların yanı sıra var olan acı ve ıstırapı özleyemezdi.

“... Güney Afrikalılar 070'in önünü kesmişler. Kırk beş saniye önce hava sahalarına girmiş.”

“Telsiz bağlantısı?”

“Yok.” Parker iri başını salladı. “Uçak bağlantı kurmaya yanaşmıyor. Bu yüzden militanların denetiminde olduğunu sanıyoruz, ben bu iş sona erene kadar masamın başından ayrılmayacağım.” Kingston Parker çok duygusal olarak nitelediği 'terörist' deyimini kullanmaz, emrinde olanların da kullanmasını istemezdi.

Bir keresinde Peter'e, “Düşmanından sakın körü körüne nefret etme, “ demişti.

“Onun nedenlerini anla, gücünü tanı ve saygı göster... Böylece onunla karşılaşmaya daha çok hazır olursun.”

“Nasıl bir işbirliği bekleyebiliriz?” diye sordu Peter.

“Şimdiye kadar ilişki kurduğumuz tüm Afrika devletleri ülke üzerinden geçiş, inme ve ikmal de içinde olmak üzere tam işbirliği sözü verdiler. Güney Afrikalılar da yardımcı oluyorlar. Savunma bakanlarıyla konuştum, en ileri derecede işbirliği yapabileceğimizi bildirdi. 070'e iniş izni vermeyecekler.

Uçağın daha kuzeydeki kara devletlerinden birine gideceğini sanırım, zaten militanların istedikleri

de bu olmalı. Üstelik benim Güney Afrikalılar konusunda ne düşündüğümü bilirsın sanırım, ama bu kez gerçekten iyi davranıyorlar.”

Parker ekrana iri bir pipo çıkartıp içini doldurmaya başladı. Elleri de tüm vücudu gibi iriydi, ama parmakları bir piyanistinkiler gibi uzun ve inceydi.

Parker aynı zamanda piyanistti de. Peter adamın içtiği kokulu tütünü hatırladı.

Peter'in kendisi sigara içmediği halde tütünün kokusunu sevmiştir. Her iki adam da bir süre düşüncelerine dalıp konuşmadılar. Parker piposu ile uğraşırken kaşlarını çatmıştı. Derin bir göğüs geçirip başını kaldırdı.

“Pekâlâ, Peter şimdi de seni dinleyelim bakalım.”

Peter hazırladığı notlara baktı. “Dört ayrı senaryo ve her birine alacağımız tutumu hazırladım, efendim. En önemlisi bunun 'İtalyan' mı yoksa 'Alman' usulü bir saldırı olup olmadığını saptamak...”

Parker başını sallayarak dinlemesini sürdürdü; işin bu yanını daha önce pek çok kez konuşmuşlardı, ama her şeye karşın yine de konuşmak yararlıydı. İtalyan usulü kaçırma doğrudan doğruya bir para istemi olacağından çözümü daha kolaydı.

Alman geleneğinde ise tutukluların bırakılması, ulusal sınırları aşan sosyal ve politik istemler yer alırdı. İki adam bir saat kadar süreyle kesintisiz çalıştılar.

“Aman Tanrım!” Kingston Parker'in böyle sert bir dille konuşması çok şaşırdığının bir belirtisiydi. “Yeni gelişmeler var...”

070 doğru hava koridoruna girip de, hava trafik kontrol merkezinden izin almadan inişe geçmeye kalkışınca Güney Afrika Hava Kuvvetleri Komutanlığı birden neler olup bittiğini anlamıştı.

Tüm hava haberleşme frekanslarına konuşmaların kesilmesi bildirilmiş, piste yaklaşan uçağa da ulusal hava sahasını derhal terk etmesi emredilmişti. Ancak uçaktan hiçbir cevap alınmadı. Boeing, Jan Smuts Uluslararası Havaalanı'na yüz elli mil kala hız keserek iniş koridoruna girdi.

“British Airways 070, burası Jan Smuts Kontrol, inişinize kesinlikle izin verilmiyor. Beni duyuyor musunuz?”

“British Airways 070, burası Hava Kuvvetleri Komutanlığı ulusal hava sahasını çiğnemektesiniz. Derhal on bin metreye çıkın ve rotanızı Nairobi'ye çevirin.”

Boeing şimdi yüz mil uzaktaydı ve beş bin metrede uçuyordu.

“Pırlanta Öncü, burası Pars. Hedefi hava sahası dışına çıkarın.”

Yeşilli kahverengin savaş kamuflajlı uzun uçak bir ok gibi alçaldı, dev uçağın arka kuyruğunun hemen altından geçip burnunun doğrultusunda yükseldi.

Mirage pilotu uçağını Boeing'in otuz metre önünde ustalıkla uçuruyor ve 'Beni izle' emriyle kanatlarını sallıyordu.

Boeing hiçbir şey görmemiş ve anlamamış gibi yoluna devam etmekteydi. Mirage pilotu hız keserek iki uçak arasındaki mesafeyi on beş metreye indirdi. Yine kanatlarını sallayarak Fars'ın emrettiği kuzey rotasına döndü.

Boeing Johannesburg'a doğru yoluna devam ediyor, Mirage'in kendisini rotadan çıkarma çabalarına aldırmıyordu.

Mirage, Boeing'in pilot bölmesinin yanına yaklaştı. Yan yana uçan iki uçağın arasında şimdi yalnızca on beş metre vardı.

“Pars, burası Pırlanta Bir. Hedefin pilot bölmesini görebiliyorum. İçerde dördüncü bir kişi var. Bir kadın. Elinde bir makineli tabanca görüyorum.”

Avcı uçağına bakan iki pilotun yüzleri bembeyazdı. Kadın uzanıp selam verir gibi salladı elindeki silahı, Mirage pilotu gülümseyen kadının bembeyaz dişlerini gördü.

“... genç bir kadın, sarışın, mooi, baie mooi...” diye raporunu verdi. “Güzel... çok güzel.”

“Pırlanta Bir, burası Pars. Saldırı durumuna geç.”

Mirage bir anda hızlanıp yükseldi, filonun diğer dört uçağı geniş bir daire çizerek Boeing'in önüne geçtiler.

“Pars. Saldırıya hazırız.”

“Pırlanta Filosu. Saldırı taklidi yapın. Arkadan saldırın. Beş saniye ara ile.

Birbirinizden mümkün olduğu kadar az ayrılın. Ateş açmayın, tekrar ediyorum, ateş açmayın. Sahte bir saldırıdır bu. Tekrar ediyorum. Sahte bir saldırı.”

“Pırlanta Bir... sahte saldırı anlaşıldı.”

Mirage F1 kanadı üstüne yatıp daldı, korkunç bir saldırı gösterisiyle ses duvarını aştı.

Cyril Watkins uçağın yedi mil önde üzerlerine geldiğini gördü.

“Tanrım! Gerçek bu!” Boeing'i otomatik pilottan çıkarmak için levyelere atıldı.

“Kıpırdama!” İngrid ilk kez yüksek sesle konuşmuştu. Makineli tabancanın çifte namlusunu uçuş mühendisine çevirdi. “Mühendise ihtiyacımız yok artık.”

Kaptan pilot donup kalmıştı. Mirage bir anda önlerindeki camı doldurdu. Tam son anda burnu hafifçe yukarı dikildi ve birkaç metre önlerinden dimdik havaya kalktı. Ancak ses dalgası dev uçağı yaprak gibi sallamıştı.

“Bir tane daha geliyor, “ diye bağırdı Cyrill Watkins.

“Kıpırdama dedim sana!” İngrid namluyu adamın ensesine öylesine bir şiddetle bastırdı ki, uçuş mühendisinin alnı bilgisayara çarptı, soluk derisi yarıldı, kanamaya başladı.

Miragelar saldırdıkça hava akımı Boeing'i rüzgârda savrulan bir yaprak durumuna getirmişti. İngrid serbest eliyle bir kenara tutunmaya çalışırken silahı da mühendisin ensesinden ayırmıyordu.

“Öldüreceğim!” diye bağıırıyordu durmadan. İçerden de yolcuların çığlıkları geliyordu.

Sonuncu Mirage da geçtikten sonra otomatik pilot uçağı düzelterek Jan Smuts Havaalanı kulesinin işaretlerine doğru yöneltti.

“Bir daha rahatsız etmezler.” İngrid uçuş mühendisinin başından çekilip adamın alnındaki kanı gömleğinin koluyla silmesine izin verdi. “Bir daha gelemezler, İniş koridoruna girdik artık.” Eliyle ilersini gösterdi. “Bakın!”

Boeing bin beş yüz metreye inmişti, ancak yaz sıcağı ve hava kirliliğı yüzünden ufuk görünmüyordu. Sağ yanlarında Kempton Park Elektrik Merkezi'nin soğutma kuleleri, önlerinde Afrika'nın dümdüz vadileri üzerinde çömelmiş gibi duran alçak sarı maden alanları vardı. Çevreleri öylesine kalabalık bir yerleşim alanıydı ki, sabahın ilk güneşi yüzlerce pencere camından yansıyor.

Daha ilerde de Jan Smuts Havaalanı'nın uzun ve dümdüz pisti görünüyordu.

“Doğruca 21 numaralı piste ineceksin, “ dedi İngrid.

“Olamaz ama...”

“Ben ne dersem o yapılacak. Kontrol kulesi tüm uçakları dağıtmıştır. Bizi durduramazlar.”

“Durdururlar, “ diye atıldı Cyril Watkins. “Pist apronuna bak.”

Beş benzin tankerinin üzerindeki Shell işaretini görece kadar yaklaşmışlardı.

“Pisti kesecekler.”

Tankerlerin yanında beş yangın söndürme aracı ile iki büyük cankurtaran da vardı. Araçlar çimenlerin üstünden geçip yüzer metre arayla pistin ortasındaki beyaz çizginin üstüne dizildiler.

“İnemeyiz, “ dedi pilot.

“Otomatik pilottan çıkar, komutayı eline al.” Kızın sesi değişti şimdi, sert ve acımasız.

Boeing üç yüz metreden alçalıyor ve doğruca 21 numaralı piste doğru yaklaşıyordu, yangın söndürme araçlarının üstündeki yanardöner ışıklar kendilerine meydan okur gibiydiler.

“Üzerlerine bindiremem, “ dedi Cyril Watkins. Artık hiçbir duraksama yoktu sesinde. “Üstlerinden geçip yükseleceğim.”

“Çimenlerin üstüne in!” diye bağırdı kız. “Pistin solunda geniş çimenlik var...”

Oraya in.”

Ancak Cyril Watkins oturduğu yerden eğilmiş ve levyeleri ileri itmişti.

Motorların korkunç gürültüsü arasında uçağın burnu havaya dikildi.

Genç uçuş mühendisi koltuğunda dönmüş, camdan dışarı bakıyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti, masanın kenarını kavrayan ellerinin kemikleri bembeyazdı.

Sarışın kız ani bir hareketle o kaskatı sağ ele tabancayı dayadı.

Küçük pilot bölmesinde öylesine bir patlama oldu ki, bir an sağırлаştılar.

Silah geri tepti, ortalığa yanık barut kokusu yayıldı.

Uçuş mühendisi inanmaz bakışlarla masanın üstüne bakıyordu. Masanın madeni ortasında bir çay fincanı kadar geniş bir delik vardı.

Mermi elini bileğinden kopartmıştı. Kopuk el pilotların yanına uçmuştu. İçinden kemikler sarkıyordu. Ezilmiş bir böcek gibi titremekteydi.

“İn yoksa öteki kurşunu beyninin ortasına yer, “ dedi kız.

“Canavar!” diye bağırdı Cyril Watkins. Gözlerini kopuk elden ayıramıyordu.

“Ya inersin ya da bu adamın yaşamından sorumlu olursun.”

Uçuş mühendisi kopuk bileğini karnına dayayıp iki büklüm oldu. Yüzü dehşetten gerilmişti.

Cyril Watkins gözlerini kopuk elden güçlkle ayırıp ileri baktı. Pistin kenarında geniş bir çimenlik uzanıyordu. Diz boyu kesilmiş çimenlerin altındaki toprağın epey düzgün olduğunu biliyordu.

Eli sanki kendi kendineymiş gibi geri çekildi, motor sesi hafifledi, uçağın burnu aşağı doğruldu.

Ana piste inecekmiş gibi inişe geçmişti, yolu kesen araçların şoförlerinin durumu anlayıp kendisini önleyecek bir şey yapmalarını istemiyordu.

“Seni katil orospu, “ diye söylendi. “Seni pis katil orospu!”

Boeing'i birden yana savurdu, uzun çimenliğin üstüne geçti ve motorları kesti.

Uçak sarsıla sarsıla yere değdiği anda Cyril Watkins bir yandan arka dümeni kontrole çalışırken, diğer yandan burun tekerleğinin yere değmemesine çalışıyor, yardımcı pilot da dev motorları ters çalıştırarak frenleri uyguluyordu.

Yangın söndürme araçları ve tankerler sancak tarafı kanadının ucundan geçtiler.

Sürücülerin yüzleri bembeyazdı. 070 hızla geçti, burun tekerleği yere değdi, sarsıldı ve iniş ışıkları ile ana radarların bulunduğu tuğla binanın hemen yanında durdu.

Yerel saatle sabahın 7.25'iydi ve Speedbird 070 inmişti.

“İndiler, “ dedi Kingston Parker. “Onları önlemek için neler yaptığımızı gördün.

Kendilerine varış yeri olarak seçtikleri yer sorularından birini cevaplandırır sanırım, Peter.”

“Alman usulü. .” diye mırıldandı Peter. “Politik olacak. Evet, efendim.”

“Şimdiye kadar ancak olmayacak bir düşmüş gibi üzerinde konuştuğumuz korkunç gerçeğe karşı karşıyayız...” Parker bir kibritle piposunu yaktı, “... ahlak açısından haklı kabul edilebilen militan davranışlar.”

“Ben aynı fikirde değilim, efendim. Böyle bir şey olamaz.”

“Öyle mi?” Parker başını salladı. “Fransız direnişçileri tarafından Paris sokaklarında öldürülen Alman subaylarına ne dersin öyleyse?”

“O savaşçı ama.”

“Belki de 070'i ele geçiren grup da savaşta olduğunu sanıyor...”

“Masum kurbanlarla mı?”

“İsrail Haganah örgütü de masum kurbanları almıştı... ama yine de haklı ve doğru olan için savaşıyorlardı.”

“Ben bir İngiliz'im, Dr. Parker... İngiliz ve çocuklarının öldürülmelerinin onaylanmasını bekleyemezsiniz benden.”

“Doğru. Şu halde Kenya'daki Mau Maular'dan ya da günümüz İrlanda'sından söz etmeliyim şu halde. Peki, Fransız ihtilaline ya da insan aklının yarattığı en korkunç işkencelerle yayılan Katolik inancına ne diyelim? Bunlar da ahlak açısından haklı kabul edilebilen militan davranışlar değil miydi?”

“Ben buna anlaşılabilir ama kınanması gerek derim. Ne biçimde olursa terörizm ahlak açısından haklı bulunamaz.”

Peter bilerek kullanmıştı sözcüğü, Parker'in kalın kaşlarının hafifçe kalktığını gördü.

“Yukardan da aşağıdan da terörizm olabilir.” Parker artık çekinmeden tekrarlıyordu aynı sözcüğü. “Terörizmi, başkalarını teröristin iradesine tabii kılmak için aşırı bedeni ya da psikolojik zorlama kullanımı olarak tanımlarsanız yasal terör olarak idam tehdidi, dini terör olarak cehennem ateşi tehdidi, ana baba terörü olarak dayak tehdidi vardır. Bunlar zayıfın, yoksulun, politik baskı altında olanın, adil olmayan bir toplumun güçsüz kurbanlarının emellerinden daha mı çok ahlak açısından

haklı kılınabilirler? Bunların protesto çığlıkları boğazlarında mı dğmlenecek...”

Peter huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde.

“Yasa dışında protesto...”

“Yasaları da insanlar yaparlar, hem de genellikle zengin ve güçlü insanlar. Yine yasalar insanlar tarafından, genellikle yalnızca militan eylemler sonunda değiştirilirler. Kadınların seçme hakkı, bu ülkedeki insan hakları kampanyası...”

Parker sözünü yarıda kesip gülümsedi. “zr dilerim, Peter. Zaman zaman ben de ne dediğimi şaşırıyorum. Doğrusu liberal olmak zorba olmaktan daha g.

Zorbaların hiç olmazsa daha az kuşku­ları vardır.” Parker koltuğuna yaslandı.

“Bir iki saat seni yalnız bırakacağım şimdi. Yeni gelişmeleri göz önüne alarak planlarını hazırlamanı istiyorum. Ancak benim politik amaçlı militanlarla karşı karşıya bulunduğumuzdan hiç kuş­um yok. Bunlar para peşinde olan modası geçmiş adam kaçıranlardan değiller. Ancak şundan da çok eminim; bu olay sona ermeden önce kendi vicdanlarımızı çok yakından incelemek zorunda kalacağız.”

“Sağdan ikinci yola sap, “ dedi İngrid sakın bir sesle. Boeing imenliğin üstünden piste ıktı. İniş takımları hasar görmemişti, ancak şimdi doğal yeri olan havalardan inince koca uçak hantal bir görünüm içindeydi.

Daha önce yerde duran bir Jumbo'nun pilot bölmesinde bulunmamış olan kız için olduğu yerin yerden yüksekliği etkileyiciydi. Bu, kendisinde bir uzaklık, bir güçlülük duygusu yaratıyordu.

“şimdi yeniden sola, “ dedi Boeing terminal binasından uzaklaşarak pistin güney ucuna doğru yol aldı. Terminal binasının düz damındaki gözlem yeri yüzlerce meraklıyla dolmuştu bile. Ancak apron üstündeki tüm çalışmalar durdurulmuştu.

Pistte tek bir insan bile görünmüyordu.

“şuraya park et.” İngrid en yakın binadan dört yüz metre öteden, terminal ile hangarlar ve ana benzin deposu arasındaki açıklığı gösterdi. “Tam yolun ortasında dur.”

Cyril Watkins istenileni yaptı, sonra koltuğunda geri döndü.

“Onu almaları için bir cankurtaran ağırmalıyım.”

İkinci pilotla bir hostes uçuş mühendisini mutfak bölmesinin zeminine yatırmışlardı. Peetelerle kolunu bağlayıp kanı durdurmaya çalışıyordu. Taze kan kokusunun yanı sıra hâlâ barut kokuyordu içersi.

“Bu uçaktan kimse çıkamaz.” Kız başını salladı. “Bizim hakkımızda çok şey biliyor. Hayır, olamaz!”

“Ama kadın, bu adamın doktor yardımına ihtiyaı var.”

“Uçakta  yüz doktor var...” dedi İngrid ilgisizce. “Dünyanın en iyi doktorları hem de. İki­i gelip ona bakabilirler.”

Kız uçuş mühendisinin kanlı masasının üzerinden eğilip i mikrofonun düğmesini çevirdi. Cyril Watkins o korkunç öfkesi arasında bile kızın bir kere görmekle karmaşık konuşma aygıtının çalışmasını kavramış olduğunu düşündü. Çok zeki ve iyi eğitilmiş olduğu belliydi.

“Bayanlar baylar, Johannesburg Havaalanı'na inmiş bulunuyoruz. Burada uzun bir süre kalacağız... günlerce hatta belki de haftalarca. Hepimizin sabrı taşma durumuna gelebileceğinden herhangi bir itaatsizliğin çok şiddetle cezalandırılacağını bildirmek istiyorum. Şu ana kadar bir direnme hareketi gösterildi... ve bunun sonucunda uçak mürettebatından biri vurularak ağır yaralandı. Yarası ölümüne neden olabilir. Bu olayın tekrarını istemiyoruz. Ancak subaylarımın ve benim yeniden ateş etmekten ya da uçağa yerleştirdiğimiz bombaları patlatmaktan kaçınmayacağımızı bir kere daha hatırlatmak isterim.”

“İngrid bir an susup iki seçkin doktorun kalkıp uçuş mühendisinin yanına gelmelerini bekledi. Mühendis ateşli bir hastalığa tutulmuş gibi titriyordu.

İngrid'in yüzünde pişmanlık hatta gerçek bir ilgi bile yoktu.

“Subaylarımdan ikisi şimdi aranızda dolaşıp pasaportlarınızı toplayacaklar,” dedi. “Lütfen pasaportlarınızı hazır bulundurun.”

Bir an gözüne bir hareket ilişince bakışlarını yana çevirdi. Hangarların ardından dört zırhlı araç çıkmıştı. Fransız Panhard tipinin yerel yapımı olan araçlar toplarının uzun namluları uçağa çevrili olarak yüz metre ötede uçağın çevresinde yerlerini aldılar.

Kız önüne gelen doktorlardan birine horgörüyle baktı. Adam ufak tefek, topluca ama cesurdu.

“Bu yaralı hemen hastaneye kaldırılmalı.”

“Buna olanak yok.”

“İsrar ediyorum, hayatı tehlikededir.”

“Hepimizin hayatı tehlikede, doktor.” Kız durup sözlerinin etkisini bekledi.

“İsteklerinizin listesini çıkartın, getirtmeye çalışırım.”

“Uçak ineli on altı saat oldu ve şimdiye kadar elektrik bağlantısının sağlanmasıyla bazı ilaçlar istediler.” Kingston Parker ceketini çıkarmış, kravatının düğümünü gevşetmişti, bunun dışında uzun bekleyişin hiçbir etkisi görünmüyordu yüzünde.

Peter Stride ekrandaki görüntüye başını salladı. “Sizin doktorlar istenen ilaçlardan ne sonuç çıkardılar?”

“Kurşun yarası olmalı. AB pozitif kan istendi. Mürettebattan birinin kanının bu türden olduğunu biliyoruz. On litre plazma, şırıngalar, morfin, penisilin, tetanos aşısı... büyük bir yara tedavisi için gerekli şeyler.”

“Elektriği yerden mi alıyorlar?”

“Evet. Havalandırma çalışmasaydı dört yüz kişi şu anda havasızlıktan boğulurlardı. Havaalanı müdürlüğüne bir kablo uzatıp uçağın dışındaki prize bağladı. Uçağın elektrikle işleyen tüm düzeni, mutfak dahil, çalışır durumda.”

“Şu halde istediğimizde onları karanlıkta bırakabiliriz.” Peter önündeki kâğıda not aldı. “ Henüz bir istekte bulunmadılar ama, değil mi? Arabulucu falan da istemediler.”

“Hayır. Havaalanında bulundukları dost ülkenin aksine bu durumdaki pazarlık tekniğini çok iyi biliyorlar sanırım. Wyatt Earp zihniyeti ile başımız derde girecek galiba...” Parker durakladı. “Bağışla, Wyatt Earp bizim eski şeriflerimizden biriydi...”

“Filmini de gördüm, kitabını da okudum, “ dedi Peter sertçe.

“Güney Afrikalılar uçağa baskın yapmak için kaşınıyorlar. Hem sizin hem bizim elçimiz onlara engel olmak için çok güçlük çekmekteler. Meyhanenin kapısını tekmeleyerek açıp altıpatlamları ateşleye ateşleye içeri girmek arzusundalar.

Onlar da filmi görmüş olmalılar.”

Peter'in tüyleri ürperdi. “Bu bir felaket olur. Bu adamlar ne yaptıklarını biliyorlar.”

“Bunu bana hatırlatmana gerek yok. Jan Smuts'a ne zaman varacaksın?”

“Yedi dakika önce Zambezi nehrini geçtik.” Peter pencereden baktı ama sis ve buluttan aşağısı görünmüyordu. “İki saat on dakikalık bir uçuşumuz var önümüzde... ne var ki destek bölümü üç saat kırk dakika arkamızda.”

“Pekâlâ Peter. Ben şimdi ötekilere dönüyorum. Güney Afrika hükümeti kabine toplantısına başladı, bizim büyükelçilerimiz de gözlemci ve danışman olarak katıldılar toplantıya. Korkarım onlara Atlas'ın varlığından söz etmek zorunda kalacağım.”

Kingston bir an duraksadı. “İşte sonunda Atlas'ın haklı bir dava olduğunu görüyoruz, Peter. Tüm ulusal düşünceleri aşan, bağımsız ve hızlı hareket edebilen bir birim. Delta durumu için Başkanla sizin Başbakan'ın onaylarını aldım.”

Delta durumu öldürme kararıydı.

“... ama yine de Delta'ya ancak son çare olarak başvuracağımı vurgulamak isterim. Önce istekleri öğrenip değerlendirmem gerek... bu konuda her türlü pazarlığa açığız...”

Parker konuşmasını sürdürürken Peter Stride huzursuzluğunu saklamak için çenesini avuçları içine alıp hafifçe başını eğdi. Tartışma alanlarına girmişlerdi, Peter bir kez daha hoşnutsuzluğunu belirtmek zorundaydı.

“Bir militanın böyle bir baskından elini kolunu sallaya sallaya ayrılması yeni bir baskın koşulunun yaratılması demektir.”

“Delta için onay aldım, “ diye Parker acı bir sesle cevap verdi. “Ama bunu çok büyük bir dikkatle kullanacağımı açıkça belirtmek istiyorum. Biz bir idam birliği değiliz, General Stride.” Parker ekranda görünmeyen bir yardımcısına baş salladı. “Ben şimdi Atlas'ı anlatmak için Güney Afrikalılarla bağlantı kuracağım.” Ekrandaki görüntü kayboldu.

Peter Stride oturduğu yerden fırlayıp öfkeyle daracık koridorda yürümeye başladı. Ancak boyu uçağın tavanı için fazla uzun geldiğinden yine öfkeden homurdanarak yerine oturdu.

Kingston Parker, Pentagon'un batı kanadındaki dairesinin dış bürosundaki haberleşme masasının başından kalktı. İki haberleşme teknisyeni önünden kaçıştılar, özel sekreteri odasının kapısını açtı.

İri vücuduna karşın zarif hareketlerle yürüyordu. Vücudunda bir gram fazla et yoktu. Üzerindeki elbise en usta terzinin elinden çıkmış, ancak neredeyse tiftiklenecek kadar çok giyilmişti. İtalyan malı ayakkabılarının eskimiş olduğu da gözden kaçmıyordu. Yine de üzerinde bilinçaltı bir umursamazlık vardı. Elli üç yaşında olduğu halde en az on yaş daha genç gösteriyor, gür saçları içinde ancak bir iki tel beyaz göze çarpıyordu.

Özel odası döşeniş açısından çok sadeydi, içerdeki her şey hükümet malıydı.

Yalnızca rafları dolduran kitaplar ve köşede duran kuyruklu piyano kendisinini.

Bechstein marka piyano aslında odaya büyük geliyordu. Parker yanından geçerken tuşlara şöyle bir dokundu, ama duraklamadan gidip masasının başına oturdu.

Önce masanın üstündeki sekiz on dosyayı şöyle bir gözden geçirdi. Bunlardan her biri istediği bilgilerin bilgisayardan derlenmiş raporlarıydı. Speedbird 070'in kaçırılmasından o ana dek ilgili olan herkesin özgeçmiş değerlendirilmelerini ve karakter araştırmalarını kapsıyordu.

Elçilerin dosyaları en yüksek güvenlik derecesini belirtmek üzere pembe renkli olup üzerlerinde 'Yalnız Bölüm Başkanları İçin' diye yazıyordu. Güney Afrika hükümetinin acil bir durumda karar verme yeteneğine sahip üyeleri için olan dosyalar yeşildi. En kalın dosya da Güney Afrika Başkanı'nkiydi. Parker adamın İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz yanlısı Jan Smuts hükümeti tarafından ülkesinin savaşa girmesine karşı olduğu için tutuklanmış olduğunu dudaklarında acı bir gülümsemeyle bir kere daha okudu. Acaba şimdi başka bir ulusun militanlarına karşı tutumu ne olacaktı?

Güney Afrika Savunma ve Adalet Bakanlarının dosyalarının yanı sıra acil duruma el koyma sorumluluğunun verildiği Polis Müdürü ile yardımcısının daha önce yeşil dosyaları da vardı. Hepsinin içinde en çok kişiliğe sahip, öyle kolayca etkilenmeyecek ya da kararından caymayacak tek kişi, Başbakan'dı. Kingston Parker son karar sahibinin o olacağını hissediyordu.

Epey kalın dizinin en altında, çok ellenmekten artık kartonları ayrılmış olan pembe bir dosya daha vardı. Dosyanın birincisi isteneli iki yıl olmuş, ondan sonra üç ayda bir sürekli olarak yeni değerlendirmeler görmüştü.

Üzerinde 'STRIDE PETER CHARLES' 'Yalnız Atlas Başkanı İçin' yazıyordu.

Kingston Parker dosyanın içindekileri ezberden okuyabilirdi, ama şimdi ipini bir kez daha çözüp dosyayı açtı.

Piposundan derin nefesler çekerek sayfaları karıştırmaya başladı.

Stride 1939'da, bir asker ailesinin ikiz çocuklarından biri olarak doğmuştu.

Babası Kuzey Afrika'da komutanı bulunduğu bir zırhlı birliğin başında üç yıl sonra ölmüştü. Peter'den bir iki dakika önce doğan ikizi babasının baronluğuna konmuş, Peter de Harrow ve Sandhurst askeri akademisinde okumuştü. Okullarda derslerinde gösterdiği üstün başarı ve takım oyunlarından uzak durmasıyla ailesini şaşırtmış olmalıydı. Daha çok golf, tenis ve uzun mesafe koşuculuğu gibi yalnız yapılan sporlardan hoşlanırdı.

Kingston Parker bir an başını kaldırıp düşündü. Bunlar adamın, karakterinin kendisini de rahatsız eden noktalarıydı. Parker aydınların askerleri horgörüsünü paylaşırdı, kendisine kalmış olsa bu işin başına çok daha başka birini getirirdi.

Yine de genç Stride babasının alayına girdiğinde bu olağanüstü zekâsı daha uygun kanallara çevrilmiş, bağımsız düşünce ve eylem huyunu tümüyle bırakmamış olsa bile denetim altına almıştı. Alayı Kıbrıs'a gönderilene kadar. Stride huzursuzluk içinde kaynayan adaya gelince bir hafta sonra komutanının da onayıyla merkezi haberalma komutan yardımcılığına getirilmişti. Komutanı da subaylar kantininin geleneklere bağlı kapıları ardında böylesine bir harika çocuğu bulundurmanın yaratacağı sorunları düşünmüş olabilirdi.

Ordu hiç olmazsa bir kere mantıksal bir davranışta bulunmuştu. Stride o günden sonra geçen on altı

yıl içinde, iki yıl sonra boşanmayla sonuçlanan evliliği dışında bir tek yanlış adım atmamıştı. Alayında kalmış olsaydı bu kendisinin mesleğini etkileyebilirdi oysa Stride Kıbrıs'tan bu yana tıpkı parlak zekâsı gibi hiçbir sınır tanımayan bir ilerleme kaydetmişti.

Ondan sonra aldığı bir düzine çeşitli ve güç görevlerde yeni yetenekler geliştirmiş, o Tanrı vergisi zekâsını iyice bilemişti. Otuz yaşına varmadan kurmay subaylığı bile elde etmişti.

NATO karargâhında Atlantik'in iki yanından güçlü dostlar ve hayranlar elde etmiş, Brüksel'deki üç yıllık görevinin sonunda tüm general olarak İrlanda'daki İngiliz Haberalma örgütünün başına getirilmiş, bu göreve de kendine özgü bağlılık ve tadı taşımıştı.

İngiltere'deki İrlanda terörizmin büyük ölçüde kısıtlı kalabilmesi onun eseriydi. Kent gerillasının ve militanının kafa işleyişi konusundaki çalışması, bölüm olarak gizlilik perdesi olmasına karşın, konudaki en sağlam eserdi.

Atlas kavramı ilk kez bu odada ortaya atılmış ve Stride da grubun başına geçebilecek birkaç kişiden biri olarak düşünülmüştü. Amerikalılar Stride'in çalışmalarından etkilenmişler, NATO'dan dostları da kendisini unutmamışlardı.

Komutanlığa atanması ilke olarak benimsenmişti. Ancak son dakika böylesine duyarlı bir görev için profesyonel bir askerin seçilmesine ani ve şiddetli bir muhalefet başlamıştı. Muhalefet aynı anda hem Whitehall'dan hem Washington'dan gelmiş ve sonunda da galip çıkmıştı.

Kingston Parker piposunun külünü silkti, dosyayı alıp piyanonun nota yerine yerleştirdi, kendisi de oturup dosyaya bakarak çalmaya başladı.

Parker, Stride'i istememişti; daha ilk baştan onun tehlikeli olduğunu hissetmiş, kendisini güden etkilerin ve emellerin denetlenmesinin güç olacağını düşünmüştü.

Parker kendi adayı olan ve şimdi Atlas'ın Mercury kolu başında bulunan Tanner'i ya da Colin Noble'u yeğlerdi. Stride'in yeteneklerinin ve rütbesinin bu kadar altında olan bir komutanlığı reddetmesini beklemişti.

Oysa Stride Thor komutanlığını hiçbir şey söylemeden kabul etmişti. Parker bunun garip bir nedeni olduğunu düşünerek adamı didik didik edip incelemişti. Beş ayrı kere Stride'i Washington'a çağırtmış, tüm kişilik gücüyle adamı etkilemeye çalışmıştı. Hatta New York'taki evinde konuk olarak alıkoymuş, çok derin konularda saatlerce konuşmalara girmişlerdi. Sonunda adamın zihnine karşı büyük bir saygı duymuştu, ancak Atlas'taki geleceği konusunda kesin bir sonuca varamamıştı.

Parker bir sayfa daha çevirdi. Daha ilk başlarda, bir rakibinin zayıf tarafını aramak için önce cinsel yaşamına bakmayı öğrenmişti. Bu adamın doğal olmayan hiçbir cinsel eğilimi yoktu. Eşcinsel değildi, hatta aşırı cinsel istekli bile denilebilirdi. Boşandığından bu yana sekiz on kadınla ilişkisi olmuştu. Ancak bunları gizli ve belirli bir saygınlık perdesi altında tutabilmişti. Hanımlardan üçü evli oldukları halde, hiçbirisi silahlı kuvvetlerdeki astlarının ya da subay arkadaşlarının eşleri değildi.

Seçtiği kadınların ortak yanları vardı. Hepsi uzun boylu, akıllı ve başarılıydılar. Biri bir köşe yazarıydı, diğeri Londra ve Avrupa'da kendi mağazalarında ürünlerini satan başarılı bir konfeksiyoncuymuştu. Sonra Royal Shakespeare Grubu'nun baş artistlerinden biri vardı. Parker listeyi sabırsızlıkla gözden geçiriyordu çünkü vücudunun esiri olan bir erkeğe karşı sempatisi ya da sabrı yoktu.

Parker cinsel yaşamdan elini ayağını çekmiş, tüm enerjisini zihni çalışmalara vermişti; oysa bu

Stride aynı anda iki üç kadınla birden ilişki kurmaktan kaçınıyordu.

Parker, Stride'in ikinci zayıf noktasını düşünmeye başladı. İngiliz hukukuna göre Peter'in babadan kalan mirasının büyük bir bölümü vergiye gitmişse de, çok ağır gelir vergilerinden sonra bile yılda eline yirmi bin sterlin geçiyordu. Bir general aylığı ve ayrıcalıkları da buna eklenince gayet konforlu bir yaşantısı vardı. Hatta güç elde edilen kadınları toplama aşırılıkları yanında eski kitap koleksiyonu gibi hafif aşırılıkları da vardı.

Ancak gizli bir para birikimine rastlanmamıştı: ne İsviçre'de gizli hesaplar, ne altın külçeleri, ne yabancı ülkelerde taşınmaz mallar, ne de başkası adına satın alınmış tahviller. Parker bunların hepsini büyük bir titizlikle araştırmıştı, buna zorunluydu, çünkü bunlar yabancı devletlere yapılan hizmetlerin karşılığı olabilirdi. Stride gibi bir insanın hem de kendi istediği fiyata satacak çok şeyi vardı. Ancak böyle bir şeye de rastlanmamıştı.

Stride sigara da içmezdi. Parker eski piposunu ağzından çıkarıp bir an sevgiyle baktı. Tek düşkünlüğü buydu işte. Ne kadar zararlı olursa olsun! Pipoyu yine dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Stride içkiyi de ölçülü içerdi, şarap konusunda epey geniş bilgisi vardı.

Arasıra at yarışlarında oynarsa da, bu kumardan çok eğlence içindi ve zaten kaybettiği elli altmış sterlin kendisi için önemli bir para değildi. Başka bir kumar oynadığı saptanamamıştı. Ne var ki, bir İngiliz centilmenin geleneksel uğraşı olan avlanmayla da bir ilgisi yoktu. Parker, belki de kanlı sporlara karşı bir alerjisi var, diye düşündü. Ama bu da pek olası değildi. Stride tüfek, tabanca ve av tüfeği alanlarında üstün bir nişancıydı. Münih Olimpiyatları'nda tabanca atışında İngiltere'yi temsil etmiş ve elli metrede bir altın madalya kazanmıştı. Ayrıca günün en az bir saatini atış alanında geçirirdi.

Parker adamın sağlık durumunu belirten bilgisayar raporunu çıkardı. Sağlığı yerinde olmalıydı, kilosu yirmi bir yaşında neyse otuz dokuz yaşında da oydu ve hâlâ bir cephe hattı askeri gibi eğitimini sürdürüyordu. Daha bir ay önce on altı kere paraşütle atlamıştı. Atlas'a girdiğinden beri zaman bulamamış olmasına karşın NATO'dayken çok usta bir golf oyuncusuydu.

Parker dosyayı kapatıp piyano çalmaya devam etti. Ancak ne parmaklarının altındaki serin fildişi tuşlar, ne de çaldığı müzik huzursuzluğunu gideremiyordu.

Rapor çok geniş kapsamlıydı, ama yine de yanıtlanmamış sorular ortadaydı: Stride neden Thor komutanlığına razı olmuştu? Böylesine yanlış bir adım atacak insan değildi ki. Parker, adamın bağımsız düşünce ve esneklik niteliklerinin ne denli güçlü olduğunu, emellerinin ve o keskin zekâsının kendisini ne derece etki altında bulundurduğunu ve böyle bir insanın Atlas'ın gelecekteki gerçek rolüne nasıl bir tehdit oluşturacağını düşünüyor ve bir çıkış yolu bulamıyordu.

Yardımcısı kapıyı hafifçe tıklattı. “Doktor Parker, yeni gelişmeler var, efendim.”

“Geliyorum, “ diye göğüs geçirdi Parker.

Hawker sessizce süzülüyordu gökyüzünde. Pilot bin beş yüz metrede gaz kesmiş ve bir daha levyelere dokunmadan inişe geçmişti. Sınır parmaklığı üzerinden geçerken hızı durma noktasının on beş yirmi mil üzerindeydi. Bir Beş pistinin işaretli noktasının on metre ilersinde yere konup derhal frene bastı. Bir Beş rüzgâra karşı olan ikinci derecede bir pistti. Hawker'in yaklaşma açısı ve inişi ana terminal binası tarafından perdelenmişti.

Pilot Hawker'i 360 derece döndürüp 15 numaralı piste soktu.

Pilotun yanında çömelmiş duran Peter Stride, “Aferin, “ dedi. 070'inkilerden hiçbirinin piste indiklerini görmediklerinden emindi.

“Bize kuzey kesiminde elektrik hattına yakın bir yer...” Peter kendilerine elindeki işaret sopalarıyla yer gösteren pist amirini görünce sustu. Arkasında da dört kişi bekliyordu. Üçü kamuflaj üniforması giymişlerdi, dördüncüsünün mavi üniforması ve kasketindeki yıldızlar yüksek rütbeli bir Güney Afrika polis memuru olduğunu gösteriyordu.

Hawker'den inen Peter'i karşılayan üniformalı polis oldu.

“Prinsloo.” Peter'in elini sıktı. “Tümgeneral.”

Rütbece Peter'den üstün olmasına karşın asker değil, polisti. Tıknazca, çelik çerçeveli gözlüklü, hafif göbekli, elli beş yaşlarında bir adamdı. Peter'in NATO görevindeyken Belçikalı ve Hollandalı köylülerde gördüğü dolgun yanak ve dudakları vardı. Aksi yüzü, tutucu ve inatçı bir adam.

“Albay Boonzaier'i tanıstırayım.” Aynı yapıda ama daha genç olan albay askerdi.

Boyu biraz daha uzundu. İki Güney Afrikalı da kuşkulu ve kırgın görünüyorlardı; bunun nedeni de hemen ortaya çıktı.

“Sizden emir almam istendi, generalim.”

İki adam Peter'in iki yanına geçmişlerdi ama yüzleri birbirlerine dönüktü. Peter düşmanlığın yalnız kendisine yöneltilmiş olmadığını anladı. Polis ile askerler arasında daha şimdiden sürtüşme başlamıştı... Böylece Atlas planının temeldeki değeri yeniden vurgulanmış oluyordu.

Kesin bir komuta ve sorumluluk zinciri mutlak olarak gerekliydi. Peter bir anda Larnaka Havaalanı'nda Mısır komandoları ile Kıbrıslı ulusal muhafızlar arasındaki çatışmayı hatırladı: sonunda uçak korsanları tek yara almadan kurtulmuşlar, Mısır nakliye uçağı yanmış, on beş yirmi Kıbrıslı ve Mısırlı asker ölmüştü.

Terörist stratejisinin başlıca ilkesi ulusal sorumlulukların pek kesin olmadığı noktalara saldırmaktı. Atlas bunu önlüyordu işte.

“Teşekkür ederim.” Peter fazla gösterişe kaçmadan komutanlığı kabul etti.

“Yardımcı grubum üç saat sonra burada olacak. Kuşkusuz en son çare olarak güç kullanılacaktır... böyle bir durumda yalnız Atlas personelini kullanacağım. Bunu baştan belirtmek isterim.” Askerin yüzünün düşkürlüğüyle sertleştiğini fark etti.

“Ama benim adamlarım seçkin. .”

“Kaçırılan bir İngiliz uçağı, rehinelerden çoğu da İngiliz ve Amerikalı...

Politik bir karar bu, albayım. Ancak diğer alanlarda yardımınız beni memnun edecektir.”

Peter adama döndü. “İlk olarak bana dinleme ve gözetleme aygıtlarımı yerleştirecek bir yer önermenizi rica edeceğim, daha sonra durumu birlikte gözden geçiririz.”

Peter gözetleme yerini seçmede güçlük çekmedi. Terminal binasının üçüncü katındaki bir oda tüm hizmet bölümü ile Boeing'in durduğu yeri görüyordu.

Büro boşaltıldığı zaman pencereler açık bırakıldığı için odanın dış görünüşünü değiştirme gereği de yoktu.

Üstteki gözlem terasının çıkıntısı odayı gölge içinde bırakıyordu, odanın iç tarafının dışardan en güçlü bir dürbünle bile görülmesi olanaksızdı. Militanlar üstteki cam kontrol kulesinden gözetlenmeyi bekleyeceklerdi nasıl olsa. Küçük de olsa her türlü kandırmanın değeri vardı.

Gözetleme aygıtları hafif ve küçüktü. Televizyon kameraları 8 milimetrelik ev sinema kamerasından büyük değildi ve bir insan iki üç ayağı elinde taşıyabilirdi. Ancak kameralar 800 milimetrelik züm objektifleriyle aldıkları her görüntüyü Hawker'in komuta konsolundaki ekrana yansıtabilirler ve buradan da görüntü video banta alınabilirdi.

Ses güçlendiricisi biraz daha büyük olmakla birlikte daha ağır değildi. Bir metrelik bir yassı anten ve ortasında ses toplayıcı. Teleskopik ayarla anten ses kaynağına tıpkı bir keskin nişancı tüfeği gibi çevrilebilirdi. Sekiz yüz metre uzaktan bir insan dudağına çevrilen aygıt, sesi aynı anda komuta konsoluna ve oradan da ses alma makinelerine iletirdi.

Peter'in haberleme grubundan iki kişi bol miktarda kahve ve çörekle odaya yerleştiler. Güney Afrikalı albayla adamları da Peter'le birlikte kontrol kulesine çıktılar.

Hava kontrol kulesinden havaalanı, terminal binasının çevresindeki hizmet kesimleri kesintisiz olarak görülüyordu. Alttaki gözlem terasından asker dışında herkes çıkarılmıştı.

“... Havaalanına girişi kapattım. Yalnız geçerli biletleri olanlar içeri alınıyorlar... meraklılara yer yok... hava trafiği için de alanın kuzey kesimini kullanıyoruz.”

Peter başını sallayıp baş kontrolöre döndü. “Trafik durumu nedir?”

“Özel uçakların iniş ve kalkışı yasaklandı. İç hat seferleri Lanseria ve Germiston alanlarına kaydırıldı, buraya ancak tarifeli uluslararası uçaklar inip kalkıyor, ancak kalkışlarda üç saatlik bir gecikme var.”

“070'in durumu nedir peki?”

“İyi bir rastlantıyla uluslararası çıkış terminali uçaktan uzak olan yandadır, böylece güney kesimindeki yollarını kollamıyoruz. Gördüğünüz gibi onarımda olan üç Güney Afrika uçağı dışında diğer bütün uçaklar 070'in bin metre uzağına çekilmiş durumda.”

“Tüm trafiği durdurmak zorunda kalabilirim, eğer...” Peter durakladı. “Yani bir hareket gerekirse demek istiyorum.”

“Elbette, efendim.”

“Bu arada, siz görevinizi normal olarak yürütmeye devam edin.” Peter dürbününü kaldırıp bir kere daha dikkatle gözden geçirdi dev Boeing'i.

Uçak tek başına, terk edilmiş gibi sessizlik anıydı sanki. Üzerindeki parlak renkler gövdesine bir karnaval havası veriyordu. Yakıcı güneşin parlak ışıkları altında kırmızı mavi ve parıl parıl bir beyaz. Yani kuleye gelecek biçimde park edilmişti, kapıları hâlâ kapalı ve kilitliydi.

Peter dürbünü uçağın pencereleri boyunca kaydırды, ancak tüm perdeler indirilmişti. Uçak çok gözlü kör bir böceği andırıyordu.

Peter pilot bölmesine bakınca burasının da içerden battaniyelerle örtülü olduğunu gördü. Böylece dışardan içersi görünemeyeceğı gibi Thor'un dört yüz metreden bir insanın kafasına kurşunu yerleştirebilen keskin nişancıları ateş edecek bir hedef bulamayacaklardı.

Pist boyunca uçağa elektrik enerjisi sağlayan ince kara kablo görünüyordu. Peter dört zırhlı araca dönmeden önce bir süre inceledi kabloyu. Alnı kırıışmıştı.

“Albayım, lütfen şu araçların çekilmesini emredin.” Sesindeki öfkeyi belirtmemeye çalışıyordu. “Kapalı kapakların altındaki askerleriniz Noel kazı gibi yanıyorlardır içerde.”

“Generalim, benim görevim...” diye başladı Boonzaier. Peter dürbünü indirip adama gülümsedi. Bu insanı şaşırtan dostça, iyi yürekli bir gülümsemeydi. Ancak granitten yontulmuş gibi duran yüzündeki mavi gözlerinde neşeden eser yoktu.

“Havanın mümkün olduğu kadar yumuşatılmasını istiyorum.” Bir açıklama yapma gerekliliği Peter'i rahatsız ediyordu, ama yine de gülümsemesini silmedi yüzünden. “Üzerine dört koca top çevrilmiş biri kesinlikle yanlış bir karar verir, hatta ilk tetiği kendisi çeker. Onları yakında destek gücü olarak kullanabilirsiniz, ama şimdi terminal parkına çekin ve bırakın adamlarınız biraz dinlensinler.”

Albay somurtarak belindeki telsizle çekilme emrini verdi. Zırhlı araçlar hangarların arasına çekilirken Peter acımasızca sürdürdü konuşmasını.

“Kaç kişi kullanıyorsunuz?” Eliyle gözlem terasının çevresindeki askerleri gösterdi.

“İki yüz otuz.”

“Onları da çekin ve uçtakiler çekildiklerini görsünler.”

“Hepsini mi?”

“Hepsini.” Peter'in yüzünde bir kurt gülümsemesi vardı şimdi. “Ve lütfen çabuk olun, albayım.”

Albay dersini öğreniyordu, hemen telsizi dudaklarına götürdü. Alttaki gözlem terasında bir şaşkınlık ve koşuşturma görüldü, askerler sıraya dizilip yürümeye başladılar. Çelik miğferleri mantar gibi inip kalkıyor, omuzlarındaki silahların namluları korkuluğun üstünde ileri doğru hareket ediyordu. Boeing'den görülmemeleri olanaksızdı.

“Bunları, bu hayvanları...” Albayın çaresizlikten sesi boğazında takılı kalmıştı. “... bunlara yumuşak davranırsanız...”

Peter adamın neler söyleyeceğini çok iyi biliyordu. “... ve silahınızı durmadan burunları dibinde sallarsanız, onları her an tetikte olmak durumunda bırakırsınız, albayım. Biraz rahatlasınlar hele, kendilerine güvenleri artsın.”

Peter dürbünü gözlerinden indirmeden konuşuyordu. Bir asker gözü ile keskin nişancılarını yerleştireceği noktaları saptamaktaydı. Onlara ihtiyacı olacağını pek sanmıyordu düşmanın tümünü aynı anda yok etme durumunda olacakları kuşkusuzdu ama yine de uzak da olsa bir olasılık düşünülmeliydi. Adamlardan birini hangarın üstüne büyük vantilatörün arkasına, ikisini pilot bölmesinin iki yanına yerleştirebilirdi. Biri de pistin kenarındaki su hendeğinin içinden geçip radarın bulunduğu küçük kulübeye gidebilirdi. Kulübe düşmanın arkasındaydı. O noktadan bir saldırı beklemeyebilirlerdi. Peter her noktayı, her açıyı inceden inceye düşünüyor, kararlarını küçük deri kaplı defterine geçiriyor, havaalanının büyük çapta bir haritasını inceliyor, ateş alanlarını ölçüyor, her sorunu tek tek değerlendiriyor, her birine ayrı bir çözüm bulmaya, hâlâ yüzü bilinmeyen ve tehdidini sürdüren düşmandan bir adım önde kalmaya çalışıyordu.

Tatmin olana kadar bir saat çalıştı. Şimdi kararlarını Herkül uçağındaki Colin Noble'a

bildirebilirdi. Büyük uçağın yere inmesinden dört dakika sonra uzmanlaşmış saldırı grubu yerlerini almış olacaktı.

Peter doğrulup defterini ceketinin cebine yerleştirdi. Bir kere daha baktı sımsıkı örtülmüş olan uçağa. Ancak bu kez kendisine duygusal olma lüksünü tanımıştı.

Ruhunun derinliklerinden yükselen öfke ve nefreti hissediyor, karnı ve bacakları kasılıyordu.

Yine çok başlı bir canavarla karşı karşıyaydı. Daha önce çok kereler olduğu gibi pusuya yatmış kendisini bekliyordu yine.

Bir Belfast Caddesi'nin kaldırımlarındaki kırık cam parçalarının ışıkların altında nasıl elmas gibi parıldadıklarını hatırladı bir anda, barut ve kan kokusunu yeniden duyar gibi oldu.

Lüks bir Londra lokantasının salonunda yatan genç kadın cesedini görür gibi oldu yine. Patlamanın şiddetinden üzerinde incecik Fransız ipeğinden donu dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Arabalarının içinde yanmış ana, baba ve üç küçük çocuğun cesetlerinin kokusunu duydu, alevler cesetleri kömüre dönüştürdükçe vücutlar ölümcül bir dansa kapılmışlar gibi ağır ağır dönüyorlardı. Peter o günden beri bir daha ağzına domuz eti koyamamıştı.

Kanlı bir maskeyi andıran bir çocuk yüzündeki korku dolu gözleri hatırladı.

Çocuğun yanında, soluk parmakları küçük bir paçavra bebeği sıkı sıkı kavramış kopuk kolu duruyordu.

Birbiri ardından kafasına doluşan hayaller nefretini arttırıyordu; gözlerinin yandığını hissetti, dürbünü indirip elinin tersiyle gözlerini sildi.

Daha önce avladığı düşmandı karşısındaki, ama içgüdülerini bunun son gördüğünden bu yana daha büyüdüğünü ve insanlıktan daha uzaklaştığını söylüyordu. Doğru karar vermesini gölgelememesi için nefretini bastırmaya çalıştı. Önünde çok güç saatler ve günler olduğunu biliyordu. Ancak nefreti de çok güçlüydü, çok uzun süredir besleniyordu.

Peter nefretin, düşmanın kötü huyu olduğunu biliyordu; çarpık felsefeleri ve korkunç eylemleri hep nefretten doğardı. Bu nefret tabakasına inmenin onların insanlık dışı düzeylerine inmek olduğunu biliyor, ancak duygularını yine de bastıramıyordu.

Peter Stride, bu nefretin yalnızca o kadar çok kez tanık olduğu korkunç ölümler ve işkencelere yönelik olmadığını biliyordu. Bu, daha çok tüm topluma ve uygar hukuk düzenine karşı bir tehdit oluşturmalarının doğurduğu nefretti. Bu kötülüğün zafere ulaşmasına izin verilirse, o zaman gelecekteki yasalar hep eli silahlı çılgın bakışlı ihtilalciler tarafından yapılacak, dünya yapıcılar yerine yıkıcılar tarafından yönetilecekti. Peter Stride şiddet ve kandan daha çok nefret ediyordu bu olasılıktan ve nefret ettiklerinden ancak bir askerin nefret edebileceği gibi nefret ediyordu. Çünkü yalnızca asker olan savaşın dehşetini bilebilirdi.

Asker içgüdüleri kendisine düşmana derhal saldırıp onu yok etmesini emrediyordu, ancak içindeki bilim adamı ve filozof yanı ise buna şimdi kalkışmasının doğru olmadığını söylemekteydi. Peter bu savaşçı güdüsünü büyük bir irade gücüyle frenlemeye çalıştı.

Yine de tüm mesleğini bu an için, kötülük kuvvetleriyle bu çarpışma için tehlikeye attığını çok iyi bilmekteydi.

Atlas komutanlığı elinden alınıp da yerine siyasal bir atama yapılırca Peter kendisine önerilen

daha alt düzeydeki görevi kabul etmemeliydi. Kendisine açık olan pek çok yol vardı; ama ne var ki, o gruptan ayrılmamayı yeğlemiş ve duyduğu gücenikliğı kimseye hissettirmemeye çalışmıştı. Tanrı şahidiydi, o zamandan bu yana Kingston Parker yakınmak için hiçbir neden bulamamıştı. Atlas'ta kendisinden daha çok çalışan subay yoktu ve projeye bağlılığı pek çok kere sınanmıştı.

Şimdiyse bütün çektiklerine değmişti artık, o kadar beklediğı an gelmişti işte.

Düşman kendisini yakıcı Afrika güneşinin altında bekliyordu, yağmurlar altında yemyeşil bir adada ya da kalabalık bir kent'in pis sokaklarında değil... ama yine de eski düşmanıydı bu, Peter kendisinin konuşacağı zamanın da geleceğini biliyordu.

Haberleşme teknisyenleri Colin Noble'u büyük ekrana getirdikleri anda Peter de Hawker'in şimdi kendi komutanlık karargâhı olan bölmesine girip koltuğına oturdu. Sağ üst ekranda pistin güney alanının panoramik bir görüntüsü vardı. Tam ortada Boeing kuluçkaya yatmış bir kartal gibi oturuyordu. Onun yanındaki ekranda 800 milimetrelik zum objektifle uçağın pilot bölmesinin yaklaştırılmış görüntüsü yer alıyordu. Peter camları örten battaniyenin etiketini bile okuyabiliyordu oturduğu yerden. Üçüncü küçük ekranda ise hava trafik kontrol kulesinin içi görünüyordu. Kısa kollu gömlek giymiş memurlar radarları başında oturuyordu. Kontrol kulesinin dik camlarından yine Boeing görünmekteydi. Bu kameralar bir saat önce terminal binasına yerleştirilmişti. Diğer küçük ekran şimdilik boştu. Colin Noble'un çirkin ve neşeli yüzü büyük ekranı doldurmuştu.

Peter, “ Birleşik Devletler deniz piyadesi yerine süvari birliği olsaydı, “ dedi.

“O zaman buraya çoktan gelmiş olurdun yani. .”

“Acelen ne ahbap? Görünüşe bakılırsa eğlence daha başlamamış bile.” Colin ekrana gülümseyerek bakıp başındaki beyzbol kepini geriye itti.

“Haklısın. Eğlenceyi kimin düzenlediğini bile öğrenemedik daha. Ne zaman burada olacaksın?”

“iyi bir rüzgâra kapılmış durumdayız şu anda... bir saat yirmi iki dakikamız daha var.”

“Pekâlâ, hemen işe başlayayım o halde.”

Peter aldığı notları değerlendirmeye başladı. Belirli bir noktayı vurgulamak isteyince kameramana söylüyor, verdiği emre göre kamera Peter'in keskin nişancıları yerleştireceğı yerleri yakınlaştırıyordu. Görüntü yalnız komuta konsolunda değil, grubun nerede neler yapılacağını görmeleri için dev uçağın gövdesindeki büyük ekrana da yansıtılıyordu. Aynı görüntüler uydu aracılığıyla Pentagon'un batı kanalındaki Atlas komutanlığından da izlenmekteydi. Koltuğunda yaşlı bir aslan gibi oturan Kingston Parker değerlendirmeyi dikkatle dinliyor, ancak bir teleks mesajı geldiğinde doğruluyordu. Bir keresinde uzun bir mesaj alınca kendi görüntüsünün ekrana yansıtılması için işaret verdi.

“Sözünü kestiğim için özür dilerim Peter, ama yararlı bir bilgi geldi sanırım.

Militanların uçağı Mahe'de bindiklerini kabul ederek Seychelle polisinden tüm yolcuların listesini istedik. Oradan binen on beş kişiden onu Seychelle'de oturuyorlar. Yerel bir tüccarla karısı ve dokuz ila on dört yaş arasında sekiz çocuk. Çocuklar Seychelle hükümeti emrinde çalışan memurların İngiltere'de okullarına dönen çocukları.”

Peter birden ağır bir yük altında eziliyormuş gibi hissetti kendini. Çocuklar... her nedense gençlik daha önemli, nasılsa daha çok incinebilir bir şeydi sanki.

Parker sol elinde tuttuğu kâğıdı okumaya devam ederken sağ elindeki pipoyla ensesini kaşıyordu.

“Bir İngiliz işadımı var. Shell şirketinden, adada iyi tanınan biri. Dört de turist. Bir Amerikalı, biri Fransız, ikisi Alman. Bu dördü birlikte yolculuk ediyorlarmış, gümrük ve güvenlik görevlileri dördünü de iyi hatırlıyorlar. Hepsi de genç iki kadın, iki erkek. Sally Anna Taylor, yirmi beş yaşında, Amerikalı.

Heidi Hottschauser, yirmi dört ve Gunher Retz yirmi beş yaşlarında. Alman; Fransız da yirmi altı yaşında Henri Larousse. Polis dördünü de araştırmış.

Victoria'da Reef Oteli'nde iki hafta kalmışlar. Erkekler bir odada, kadınlar bir odada. Günlerini yüzmek ve güneşte yanmakla geçirmişler. Beş gün önce küçük bir açık deniz yatı Victoria'ya gelene kadar. On beş metrelik, tek kişilik yat yine bir Amerikalınınmış. Dört genç yat limanda kaldığı sürece içinden çıkmamışlar, yat da 070'in kalkışından yirmi dört saat önce limandan ayrılmış.”

“Silah ve cephaneyi yattan almışlarsa bu operasyon uzun bir süreden beri planlanıyor demektir,“ diye Peter yüksek sesle düşündü. “Hem de çok iyi planlanmış hatta.”

Düşman artık biçimlenmeye başlamıştı, canavarın görüntüsü giderek berraklaşıyordu; daha çok tehlikeli ve daha çok çirkindi artık. Peter kanının damarlarında zonkladığını hissetti.

“Adları bilgisayara verdiniz mi?”

“Hiçbir şey elde edemedik.” Parker başını salladı. “Ya haberalmada bu kişiler hakkında hiçbir şey yok ya da pasaportları sahte...”

Hava trafik kontrol kulesini gösteren ekranda bir canlılık görünce birden sözünü yarıda kesti. İkinci hoparlörden bir ses gürledi; ses düğmesi çok açıktı, kontrol masasındaki teknisyen düğmeyi çevirdi. Bir kadın sesiydi bu, İngilizceyi Amerika'nın batı kıyısı aksanıyla konuşuyordu.

“Jan Smuts Kontrol Kulesi, Speedbird 070'i ele geçiren İnsan Hakları Eylem Komandosu başkanı konuşuyor. Mesajımı almaya hazır olun.”

“İşte bağlantı kuruldu sonunda, “ diye Peter derin bir soluk aldı. “En sonunda bağlantı kuruldu işte!”

Küçük ekrandaki Colin Noble sırtarak purosunu ağzının bir yanından öteki yanına yuvarladı usta bir hareketle. “Eğlence başladı, “ dedi. Ama neşenin gizleyemediği bir sertlik vardı sesinde.

Pilot bölmesinin üç kişilik mürettebatı dört hava korsanının boşalttığı birinci sınıf koltuklarına oturtulmuşlardı.

İngrid, Boeing'in pilot bölmesini karargâha dönüştürmüş, pasaportları tek tek inceliyor, önündeki yer planına her yolcunun adını ve milliyetini yazıyordu.

Mutfak bölmesinin kapısı açıktı. Havalandırma tertibatının uğultusu dışında uçağın içinde çıt çıkmıyordu. Kabinde konuşmak yasaklanmıştı, kızıl gömlekli komandolar bu emrin yerine getirilmesini sağlamak için uçak boyunca gidip gelmekteydiler.

Tuvaletlerin kullanımı da bir düzene bağlanmıştı: yolculardan biri dönmeden bir başkasının yerinden kalkmasına izin verilmiyordu. Kullanım sırasında tuvalet kapıları açık bırakılıyordu.

Sessizliğe karşın kabin boyunca ürkütücü bir gerilim havası vardı. Çocukların çoğu uyuyor, diğer yolcular ise koltuklarında dimdik oturmuşlar, gergin yüzlerle korsanlara korku ve dehşet ifadeleriyle

bakıyorlardı.

Fransız Henri pilot bölmesine geçti.

“Zırhlı araçları çekiyorlar.”

Uzun boylu, ince yapılı, çocuk yüzlü, şair bakışlı bir gençti. Sarı bıyıkları dudağının iki yanından aşağı sarkıyordu.

İngrid başını kaldırdı. “Çok heyecanlısın dostum.” Başını salladı. “Merak etme, her şey yolunda gidiyor.”

“Heyecanlı değilim, “ diye genç sinirli bir sesle cevap verdi.

İngrid gülümsedi, uzanıp gencin yanağını okşadı. “Hakaret etmek istemedim.”

Gencin yüzünü kendisine doğru çekip dudaklarından öptü. “Sen yürekliliğini kanıtladın... hem de pek çok kere.”

Henri tabancasını masaya bırakıp kıza uzandı. İngrid'in kızıl gömleğinin üstten üç düğmesi açıldı. Gencin memelerini okşamasına sesini çıkarmadı.

Kızın memeleri dolgun ve sivriydi, Henri'nin solukları sıklaştı. Kızın meme başları kaskatı kesildiler. Ancak Henri diğer eliyle kızın şortunun fermuarına uzanınca İngrid erkeğin elini sertçe itti.

“Daha sonra. Bu iş sona erince. Şimdi içeri git artık.” Uzanıp ön camı örten battaniyeyi araladı. Güneşin çok keskin olmasına karşı gözlem terasındaki miğferli başları görebiliyordu. Demek askerleri de çekiyorlardı! Konuşmaya başlama zamanı yaklaşmıştı öyleyse. Ama yine de bir süre daha merakta bırakacaktı onları.

İngrid ayağa kalktı, gömleğinin düğmelerini ilikledi, boynundaki kameranın kordonunu ayarladı, mutfak bölmesinde bir an durup saçlarını düzeltti ve sonra uçağın içine doğru yürüdü. Uyuyan bir çocuğun battaniyesini düzeltti, Teksaslı bir beyin cerrahının hamile karısının yakınmalarını dinledi.

“Bu uçaktan ilk siz ve çocuklar çıkacaksınız, söz veriyorum,” dedi.

Koltuğa uzanmış olan uçuş mühendisinin yanında çömeldi.

“Nasıl?”

“Uyuyor, morfin verdim.” Şişman doktor gözlerindeki nefreti göstermemek için kızın yüzüne bakmıyordu. Yaralı kol, kanı durdurmak için havaya kaldırılmıştı.

Sargı bezleri kanlıydı.

“Çok iyi...” İngrid doktorun koluna dokundu. “Teşekkür ederim.” Adam şaşkın bir halde kızın yüzüne bakınca İngrid gülümsedi. Bu, öylesine güzel ve rahatlatıcı bir gülümsemeydi ki, adam yumuşamaya başladığını hissetti.

“Karınız mı?” diye İngrid yalnız adamın duyabileceği alçak bir sesle sordu. Adam yanında oturan ufak tefek şişmanca Yahudi kadınına bakıp başını salladı. “Onun bu uçaktan ilk çıkanlar arasında olmasına çalışacağım.” Adam acınacak bir minnetle baktı kızın yüzüne. İngrid doğrulup yürümeye devam etti.

Kızıl gömlekli Alman, turist bölmesinin başında, arka mutfak perdesinin önünde duruyordu. Gözleri ıslık ıslık yanıyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü, üst dudağının kenarındaki beyaz bir yara izi yüzüne sürekli bir sırıtma ifadesi veriyordu.

“Her şey yolunda mı. Kurt?” diye sordu kız Almanca olarak.

“Acıktıklarını söylüyorlar.”

“İki saat sonra yemek veririz, ama bekledikleri kadar değil elbette...” İngrid horgörüyle baktı yolculara. “Şişkolar... şişko burjuva domuzları.” Perdenin öte yanına geçerken çağırır gibi baktı erkeğe. Kurt kızın ardından yürüdü, perdeyi kapattı.

Erkek kemerini çözerken İngrid, “Karen nerede?” diye sordu. Şu anda çok ihtiyacı vardı, heyecan ve kan başını döndürmüştü.

“Arkada... dinleniyor.”

İngrid şortunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. Kısık bir sesle, “Haydi kurt, “ dedi. “Ama çabuk... çok çabuk.”

İngrid uçuş mühendisinin koltuğuna oturmuştu. Omuz başında, kırmızı gömleğinin üstüne kütüklüğünü çaprazlamasına geçirmiş, kara saçlı kız duruyordu. İri çirkin tabancası kalçasının üstündeydi.

İngrid mikrofonu ağzına doğru götürürken diğer eliyle sarı saçlarını düzeltti.

“... Yüz doksan sekiz İngiliz uyruklu. Yüz kırk altı Amerikalı...” Rehinelerin listesini okuyordu. “Uçakta yüz yirmi iki kadın ve on altı yaşın altında yirmi altı çocuk var?” Beş dakikadır süren konuşmasını kesip arkasına dönerek Karen'e gülümsedi. Kara saçlı kız da gülümseyip dar ve kemikli eliyle İngrid'in altın saçlarını okşadı.

“Son yayınızı aldık.”

“Bana İngrid diyebilirsiniz.” İngrid sırtarak baktı elindeki mikrofona. Hava kontrol kulesindeki memurun şaşkınlığının geçmesi birkaç saniye sürdü.

“Anlaşıldı, İngrid. Bize başka bir mesajınız var mı?”

“Başka bir mesajım var. Kule, Uçak İngiliz uçağı olduğu ve yolcularımdan üç yüz kırk dördü ya İngiliz ya Amerikalı oldukları için bu ülkelerin elçiliklerini temsil eden bir sözcü istiyorum. Yolcuların serbest bırakılma koşullarını bildirmem için iki saat içinde burada olmalı.”

“Beklemede kalın, İngrid. Elçilerle bağlantı kurar kurmaz size bildireceğiz.”

“Benimle oyun oynama. Kule. İkimiz de elçilerin şu anda bizi dinlediklerini biliyoruz. Onlara iki saat içinde buraya birini göndermelerini söyle. Yoksa rehineyi öldüreceğim.”

Peter Stride'in üzerinde yalnızca bir mayo ile ayaklarında lastik ayakkabılar vardı. İngrid yüz yüze konuşmakta ısrar ettiği için Peter durumu yakından inceleme fırsatını kaçırmak istememişti.

Keskin nişancılara müthiş bir vurucu gücü olan küçük mermiler atan el yapısı.

222 magnumlar dağıtılmıştı. Mermiler de tek tek elde yapıp parlatılmıştı. Kızılötesi teleskopik dürbünün yerine lazer dürbünü takılınca silahın ne gece ne gündüz hedefi kaçırmaması olasılığı yoktu. Mermi yolu yedi yüz metre boyunca dümdüzdü. Silahlar rehinelere ya da çevrede bulunan masum yurttaşlara zarar vermeden hedefi bulup öldürecek biçimde geliştirilmişlerdi.

Hafif kurşun insanı sanki bir suaygırı çarpmış gibi devirir, ancak vücudunu delip geçmeyerek içinde parçalanırdı.

“Boşuna telaşlanıyorsun, “ dedi Peter. “Konuşmak istiyorlar, ateş etmek değil.

Hiç olmazsa şimdilik.”

“Türlerin dişisi... gerçek zehirli olanıdır.”

“Fotoğraf makineleri ve ses alma aygıtları şu anda silahlardan daha önemli.”

“Yukarı gidip gerekeni yaptım. Oskar kazanacak resimler alacaksın... söz veriyorum.” Colin

saatine baktı. “Gitme zamanı geldi. Hanımı daha fazla bekletme.” Peter'in omzunu hafifçe yumrukladı.

“Sakin ol.” Peter ellerini omuzlarından yukarı, eli ve parmakları açık olmak üzere kaldırıp yürümeye başladı.

Sessizlik kuru ve korkunç sıcak kadar boğucuydu, ancak Peter böyle istemişti.

Tüm hava trafiğini durdurmuş, terminal alanındaki tüm makineleri kapattırmıştı.

Ses alma aygıtlarına parazit karışmasını istemiyordu.

Koskoca alanda yalnızca kendi ayak sesleri duyuluyordu şimdi. Yaşamı boyunca yürüdüğü en uzun yoldu bu, uçağa yaklaştıkça koca kütle bir dağ gibi yükseliyordu önünde. Böyle aşağı yukarı çırılçıplak soyunmak zorunda bırakılmasının nedeninin silah saklamasını önlemek olmadığını biliyordu. Bu daha çok kendisini huzursuz kılmak için alınmış bir önlemdi. Eski bir numaraydı, Gestapo sorguya çekeceği kurbanını çırılçıplak soyardı. Ancak Peter dimdik, kendinden emin yürüyordu. Vücudunun bir atlet gibi adeleli ve sert olmasından gurur duymaktaydı. O dört yüz metre boyunca şişman bir göbek ve sarkık memelerle yürümekten nefret edecekti.

Tam yarı yola vardığında pilot bölmesinin hemen arkasındaki ön kapı yana kaydı, dörtköşe açıklıkta birkaç kişi görüldü. Peter gözlerini kısarak baktı. İki, hayır üç üniformalı kişi... British Airways üniformaları... iki pilot ve aralarında daha kısa boylu bir hostes.

Omuz omza duruyorlardı, ancak aralarından sarışın bir baş daha görölüyordu.

Fakat güneşin aksi yönden gelmesi ve arkadaki kişinin duruş açısı yüzünü görmesini engelliyordu.

Biraz daha yaklaşıncı kısa kesilmiş kır saçlı, yuvarlak yüzlü yaşlıca pilotun sağda olduğunu gördü. Watkins olmalıydı bu, kaptan pilot. İyi bir adamdı. Peter pilotun hizmet dosyasını gözden geçirmişti. İkinci pilotla hostese pek dikkat etmeden arkadaki kişiyi görmeye çalıştı. Tam açık kapının altına geldiğinde Ingrid yüzünün görülebilmesi için yerini değiştirdi.

Peter kızın yüzünün güzelliği, teninin parlaklığı, yemyeşil gözlerinin insanın iliklerine işleyen masumluluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Bir an onun korsanlardan biri olduğuna inanamadı.

“Ben Ingrid'im, “ dedi kız. En zehirli çiçekler kimi zaman en güzel olanlardır, diye düşündü Peter.

“Ben de İngiliz ve Amerikan hükümetleri adına seçilmiş sözcüyüm.” Peter bakışlarını Watkins'in şişman yanaklı yüzüne kaydırdı. “Uçakta kaç korsan var?”

“Soru sormak yasak!” diye Ingrid bağırdı. Pilot yüzündeki ifadeyi değiştirmeden elinin dört parmağını açtı.

Zaten tahminleri de bu kadardı, Peter yaşlı adama minnet duydu.

“Koşullarınızı konuşmaya başlamadan insanlık adına, rehinelerin huzur ve rahatlarının sağlanmasını kolaylaştırmak isterim, “ dedi Peter.

“Rahatları yerindedir.”

“Yiyecek ya da içme suyu ister misiniz?”

Kız başını arkaya atıp kahkahayla güldü. “İçine müshil atıp bizi boğazımıza kadar boka sokmak için mi? Ha?”

Peter konu üzerinde durmadı. Doktoru ilaçlı tepsileri çoktan hazırlamıştı.

“Uçakta bir yaralınız mı var?”

“Yaralı falan yok.” Kızın kahkahası birden silinmişti yüzünden. Ancak Watkins baş ve işaret parmaklarıyla olumlu bir işaret yaptı. Peter adamın gömleğindeki kan lekelerini fark etti. “Bu kadarı yeter,” dedi İngrid. “Bir soru daha sorarsan konuşmayı burada keserim...”

“Pekâlâ, başka bir şey sormayacağım.”

“Bu komandonun amacı, bu ülkeyi sefalet ve kölelik boyunduruğu altında tutan, işçilere ve proletaryaya insanlık temel haklarını yasaklayan faşist, insafsız, insanlık dışı ve neoemperyalist rejimin devrilmesidir.”

Çılgın solun karmaşık sloganları altında saklı olsa bile yine de olabileceği kadar berbat bir durum, diye düşündü Peter. Dünyada milyonlarca insanın bu sözlere bir yakınlık duyması Peter'in işini biraz daha güçleştirecekti.

Korsanlar çok hassas bir noktaya dokunmuşlardı.

Kız neredeyse dinsel bir ateşlilikle hâlâ konuşuyordu. Peter dinledikçe onun tam bir bağınaz olduğuna, akıllılığı çılgınlıktan ayıran ince çizgi üzerinde bulunduğu inanıyordu. Duyduğu nefret ve horgörüğü dile getirirken İngrid'in sesi kulakları tırmalayan bir çığlığa dönüşmüştü. Peter onun her şeyi yapabileceğine inanmıştı artık. Acıma nedir bilmediği kesindi. İntihardan bile kaçınmazdı, kendini, yolcuları ve Boeing'i gerçekten havaya uçurabilirdi. Hatta böyle bir şehitlik fırsatını seve seve kabul ederdi. Peter tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Şimdi konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Bağınazlığın kızıllığı şimdi kızın yüzünden kaybolmuştu, soluğunu toparlıyordu. Peter onun sakinleşip sözünü sürdürmesini bekledi.

“İlk İsteğimiz...” Kız şimdi kurnaz bakışlarla Peter'i süzmekteydi. “... İlk İsteğimiz az önce verdiğim demecin İngiltere, Birleşik Devletler ve Güney Afrika televizyon istasyonlarının tümünde okunması.” Peter o korkunç kutuya duyduğu nefretin boğazına yükseldiğini hissetti. Düşünce yerine geçen o beyin yıkayıcı elektronik aygıt, kamuoyunu dondurmak, paketlemek ve dağıtmak için kullanılan o öldürücü makine. Böylesine etkin bir biçimde yaydığı şiddet kadar nefret ediyordu ondan. “Los Angeles, New York, Londra ve Johannesburg'da yerel saatlerle saat 9. 00'da okunacak...” En iyi saat kuşkusuz, basın eti ve suyu olan bu haberi nasıl oburcasına yutacaktı!

Kız elindeki kalın zarfı salladı. “Burada yayımlanması istenen demeçle bir liste var. Bu korkunç polis rejimi tarafından tutuklanan ya da gözaltında tutulan yüz yirmi dokuz kişinin adları. Bunlar Güney Afrika'nın gerçek liderleridir.” Kızın fırlattığı zarf Peter'in ayaklarının dibine düştü.

“İkinci isteğimizi bildiriyorum: O listedekiler Güney Afrika hükümetinin sağlayacağı bir uçağa bindirilecekler. Uçakta aynı hükümetin vereceği bir milyon Kruger Rand altını bulunacak. Uçak serbest bırakılan siyasal liderlerin istedikleri bir ülkeye gidecek. Liderler bu altınlarla sürgünde bir hükümet kuracaklar ve halkın gerçek liderleri olarak bu ülkeye dönene kadar orada kalacaklar.”

Peter eğilip zarfı aldı. Bir yandan da aklından hesap yapıyordu. Bir Kruger Rand en azından 170

dolar ederdi. Şu halde yüz yetmiş milyon dolar kurtarmalık isteniyordu.

Yapacak bir hesap daha vardı. “Bir milyon Kruger kırk tondan fazla eder, “ dedi kıza. “Bu kadar yükü bir uçak nasıl alacak?”

Kız duraksadı. Peter korsanların her şeyi düşünmediklerini görünce hafif de olsa bir soluk aldı. Bir yanlışlık yaptıklarına göre başkalarını da yapabilirlerdi.

“Hükümet altının ve tutukluların nakli için gereken ulaşım araçlarını sağlayacak.” Kızın duraksaması çok kısa sürmüştü.

“Hepsi bu kadar mı?” Güneş Peter'in çıplak omuzlarını yakıyordu, sırtından aşağı bir damla buz gibi ter yuvarlanmaktaydı. Durumun bu kadar kötü olabileceğini tahmin edemezdi.

“Uçak yarın öğleden önce yola çıkmazsa rehineler sırayla idam edilecekler.”

Peter dehşetten titredi. “İdam!” Kız hukuk diliyle konuşuyordu. Peter o anda kızın sözünü tutacağını anladı.

“Uçak içindekilerin istedikleri yere inince aramızda daha önce kararlaştırılmış bir işareti alacağız ve bunun üstüne bu uçaktaki kadın ve çocuklar derhal bırakılacaklardır.”

“Ya erkekler?”

“Ayın altısı pazartesi günü, yani üç gün sonra New York'ta Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bir karar tasarısı gündeme getirilecek. Tasarıda Güney Afrika'ya zorunlu ekonomik sınırlama getirilmesi istenecek... Yabancı sermayenin çekilmesi, petrol ve dış ticarete ambargo konulması, tüm ulaşım ve haberleşme hatlarının kesilmesi, tüm liman ve hava sınırlarının Birleşmiş Milletler barış gücü tarafından ablukaya alınması... Birleşmiş Milletler gözlemcilerinin denetiminde genel seçimler yapılana kadar...”

Peter kızıdan bir adım ilerde olabilmek için çılgınlar gibi çalıştırıyordu kafasını. Birleşmiş Milletler karar tasarısı Sri Lanka ve Tanzania tarafından hazırlanmıştı. Ancak Güvenlik Konseyi'nde veto edilmesi de kesindi. Kızın zamanlaması yepyeni ve korkunç bir durum çıkarıyordu ortaya. Canavar yine kılık değiştirmişti. Karar tasarısının gündeme gelmesiyle bu uçak kaçırma olayı bir rastlantı olamazdı. Çıkacak sonuçlar üzerinde düşünülmeyecek kadar ürkütücüydü.

Dünya liderleriyle hükümetlerin terör stratejisinde doğrudan doğruya ilişkili olmasalar bile, göz yumar bir tutum içine girmeleri...

Kız yine ağır ağır sürdürdü konuşmasını. “Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyelerinden biri Amerika, İngiltere ya da Fransa Genel Kurul'un bu kararını veto edecek olursa, bu uçak ve içindekiler havaya uçurulacaktır.”

Peter dilini yutmuş gibiydi. Sarışın çocuğa ağzı açık bakıyordu. Gerçekten de kız gençliği, tazeliği ve güzelliğiyle ancak bir çocuktur.

Kısıp bir sesle, “Bu tehdidi yerine getirecek güçte patlayıcınız olduğuna inanmıyorum, “ dedi.

Sarışın kız dışardan görünmeyen birine bir şeyler söyledi, bir, kaç saniye sonra Peter'e yuvarlak kara bir şey fırlattı. '

“Tut!” Peter elindeki şeyin ağırlığına şaşmıştı. Bunun ne olduğunu anlaması uzun sürmedi.

“Elektronik fünüyeli!” Kız güldü. “Üstelik elimizde o kadar çok var ki, bunu sana örnek diye

verebilirim.”

Pilot Cyril Watkins eliyle göğsüne dokunarak Peter'e bir şey söylemeye çalışıyordu. Ancak Peter el bombasına bakıyordu. Bunlardan bir tekinin bile Boeing'i de içindekileri de havaya uçurabileceğini çok iyi biliyordu.

Watkins ne söylemeye çalışıyordu? Şimdi de boynunu tutmuştu. Peter kızın boynuna baktı. Ingrid'in boynunda kayışı ucunda sallanan bir fotoğraf makinesi vardı.

Fotoğraf makinesi ile el bombası... Pilotun söylemek istediği bu muydu?

Ama kız yine konuşmaya başlamıştı. “Bunu efendilerine götür de titresinler bakalım. Yığınların öfkesi altında ezilecekler hepsi. İhtilal geldi artık!”

Uçağın kapısı kapandı, Peter kilit kolunun yerleştirildiğini duydu.

Bir elinde zarf, diğerinde bomba olduğu halde dönüp yürümeye başladı.

Colin Noble'un iri cüssesi Hawker'in kapı aralığını dolduruyordu. İlk kez olarak yüzü ciddiye, ne dudaklarının, ne de gözlerinin kenarında gülümseme çizgileri yoktu artık.

“Doktor Parker ekranda.” Tulumunu ilikleyerek uçağa doğru yaklaşan Peter'i selamladı. “Konuşmanızı aldık, o da dinledi.”

“Durum çok kötü, Colin.”

“Bu senin dediğin iyi haber aslında. Parker'le konuşman bitince asıl kötü haberi ben vereceğim sana.”

“Teşekkürler, ahbap.” Peter adamı omuzlayıp kabine girdi, meşin komuta koltuğuna oturdu.

Ekranda Kingston Parker masası üzerine eğilmiş, Ingrid ile Peter'in kâğıda alınmış konuşmalarını okuyordu. Soğumuş piposu dişleri arasında kısıtılmıştı. Terörist grubun isteklerini incelerken yüklendiği sorumluluğun altında kaşları kırışmıştı.

Ekran dışından haberleşme teknisyeninin sesi duyuldu:

“General Stride ekranda, efendim.” Parker kameraya baktı.

“Peter, şu anda yalnızız. Devreyi kapattım, konuşmamız yalnız bir banda alınacak. Sir William ile Constable'a başvurmadan senin ilk izlenimlerini öğrenmek istiyorum.” Sir William Davies ve Kely Constable Pretoria'daki İngiliz ve Amerikan elçileriydi.

“Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız, efendim.”

“Militanların silah kapasiteleri nedir?”

“Patlayıcı maddeler ekibim el bombasını inceliyorlar, ama ben bunların uçağı ve içindekileri havaya uçuracak kapasiteye sahip olduklarına inanıyorum.”

“Peki ya psikolojik kapasiteleri?”

“Benim görüşüme göre kız Bakunin ile Jean Paul Sartre'in kızı...” Parker başını salladı. “Anarşizm kavramına göre tek yaratıcı eylem yok etmektir, insan ancak şiddet eylemiyle kendini yeniden dünyaya getirebilir. Sartre bir ihtilalcinin birini öldürmesi halinde bir zorbanın öldüğünü ve özgür bir insanın ortaya çıktığını söylemişti.

“Kız sonuna kadar gitmeye kararlı mı?”

Peter hiç duraksamadan, “Evet, efendim, “ dedi. “Sıkışırsa sonuna kadar gidecektir. Bunların mantıklarını bilirsiniz. Yok etmek güzel bir şeydir, kendini yok etmekse ölümsüzlüktür. Benim görüşüme göre sonuna kadar gidecektir.”

Parker derin bir göğüs geçirerek piposunun sapıyla iri beyaz dişlerine vurdu.

“Eh, bu da bizim bulgularımıza uyuyor.”

“Onun hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Sesini çok net alabildik, bilgisayar da yüz yapısını kıyaslayabildi.”

“Kimmiş?” diye Peter sabırsızlıkla adamın sözünü kesti. Ses alma aygıtlarıyla zum objektifli televizyon kameralarının doğrudan doğruya bilgisayara bağlı olduğunu biliyordu.

“Hilda Becker adıyla doğmuş. Alman asıllı üçüncü kuşak Amerikalı. Babası 1959'da dul kalmış olan başarılı bir diş doktoru. Kız otuz bir yaşında...” Peter kızı çok daha genç sanmıştı, pürüzsüz yüzüne aldanmış olmalıydı, “... zekâ sayısı 138.

1965-1968 arası Columbia Üniversitesi'nde okumuş, Modern Siyasal Tarih doktoru.

Demokratik Toplum Öğrencileri üyesi. Vietnam savaş aleyhtarı gösterilerinde eylemci. Asker kaçaklarının Kanada'ya gitmelerini sağlayan örgütte çalışmıştı.

1967'de marihuana bulundurduğu için tutuklanmış ama hüküm giymemiş. Butler Üniversitesi bombalanma olayında tutuklanmış, ama serbest bırakılmış. 1970'de Düsseldorf'a öğrenimine devam gitmiş. 1972'de Ekonomi Politik doktoru olmuş.

Baader Meinhof çetesinden Gudrun Ensslin ve Horst Mahler'le ilişkisi olduğu biliniyor. Batı Alman sanayicisi Heinrich Köhler'in kaçırılıp öldürülmesinde kuşkulandırılması üzerine gözden kaybolmuş...” Kızın özgeçmişi modern ihtilalcinin klasik gelişmesini yansıtıyor, diye düşündü Peter. Canavarın eksiksiz bir tablosu, “1976 ve 77'de Suriye'de Filistin Kurtuluş Örgütü'nde ileri eğitim gördüğü sanılıyor. Kenevir kökenli uyuşturucu kullanıyor, her iki cinsle de ilişkide olduğu biliniyor.” Parker başını kaldırdı. “Hepsi bu kadar.”

“Evet, “ diye Peter mırıldandı. “Sonuna kadar gidecektir.”

“Durumu sen nasıl değerlendiriyorsun?”

“Bunun çok yüksek düzeyde hazırlanmış bir operasyon olduğuna inanıyorum.. hatta hükümet düzeyinde...”

“Açıkla!”

“Tarafsız ülkelerin karar tasarılarının Birleşmiş Milletler'de görüşülmesiyle uçak kaçırma arasında ilişki bulunması bu görüşümü güçlendiriyor.”

“Devam et.”

“İlk kez belirsiz ve yan tutan bir amaca yönelmemiş bir uçak kaçırma olayı ile karşı karşıyayız. İleri sürdükleri isteklere en azından yüz milyon Amerikalı ve elli milyon İngiliz, 'Eh, akla yatkın şeyler bunlar, ' diyeceklerdir.”

“Devam et.”

“Militer Batı uygarlığının paryası olan yumuşak bir hedef seçmişler. Birleşik Milletler'de karar tasarısı oybirliğiyle geçecek, ve o milyonlarca Amerikalı ve İngiliz ırkçı politikasından nefret

ettikleri bir hükümeti desteklemek için dört yüz önemli yurttaşlarının feda edilmesinin gerekli olup olmadığını soracaklar.”

“Öyle mi?” Parker ekrana doğru eğilmişti. “Anlaşmaya yanaşacaklarını sanıyor musun?”

“Militanlar mı? Olabilir.” Peter bir an durakladıktan sonra devam etti. “Benim görüşlerimi bilirsiniz, efendim. Ben bu insanlarla anlaşmaya girilmesinin karşısındayım.”

“Bu durumda bile mi?”

“Özellikle bu durumda. Evsahibi ülkenin politikası konusunda sizinle aynı görüşü paylaşıyorum. Doktor Parker. Sınav günü geldi çatı şimdi. İsteklerin haklı olduğuna inansak bile, sunuluş biçiminden dolayı bunlara karşı çıkmalıyız. Bu insanlar amaçlarına erişirlerse, bu silahın bir zaferi olacaktır... ve tüm insanlığı tehlikeye atmış olacağız.”

“Başarılı bir karşı darbe için tahminin nedir?” Peter, eninde sonunda bu soruyla karşılaşacağını bildiği halde bir süre duraksadı.

“Yarım saat önce yalnız militanların ölmeleriyle sonuçlanacak bir Delta durumunda şansımızın bire on olduğunu söyleyebilirdim.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi karşımızdakilerin bağınaz kişiler olduklarını biliyorum. En az bizim kadar eğitim görmüşler ve silahlanmışlar, ayrıca bu operasyon için yıllarca süren bir hazırlık döneminden geçmişler.”

“Ya şimdi?” diye Parker ısrar etti.

“On kayıp vererek bire dört bir şansımız var sanırım.”

“Bunun dışında?”

“Bunun ortası yok, efendim. Başarısız olursak kayıplarımız yüzde yüzdür... hem uçak hem yolcular, hem de tüm Thor personeli.”

“Pekâla Peter.” Parker arkasına yaslandı. Ben şimdi Başkan ve Başbakan'la konuşacağım, şu anda bağlantıyı sağladılar. Sonra elçilere durumu bildireceğim, bir saat sonra yine konuşuruz.”

Ekran karardığı anda Peter içindeki tüm nefreti bastırmakta olduğunu hissetti.

Bir cerrah bıçağı kadar soğuk ve işlerliğe sahipti. Öylesine titizlikle yetiştirilmiş olduğu işi yapmaya hazırdı, ancak yine de düşmanı değerlendirebiliyor, başarı şansını ölçebiliyordu.

Zile bastı. Komuta kabininin ses geçirmez kapıları ardında bekleyen Colin içeri girdi.

“Uzmanlar el bombasını söktüler. Şahane bir şey. Patlayıcı madde yeni bir Sovyet CJ karışımı, fünyesi ise fabrikasyon. Profesyonel işi. Eh, bir de patladı mı...”

Peter'in bu bilgiye ihtiyacı yoktu aslında; Colin Peter'in karşısındaki koltuğa otururken konuşmasını sürdürdü. “Washington'daki teleprintere militanların demecini ve listesini ilettik...” Colin eğilip dahili telefona, “O kısmı bir daha oynatın, ama ilk önce sessiz olsun, “ dedi. Sonra Peter'e döndü. “İşte sana söylediğim kötü haber.”

Video bant orta ekrandan geçmeye başladı. Kameranin gözlem yerinde olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

Ekranda Boeing vardı şimdi, objektifin büyültme etkisiyle arka plan yamyassı görülüyor, ortalık

uçağın ardındaki pistten yükselen sıcak dalgasıyla buğulanmış gibi titriyordu.

Ön planda uçağa doğru yürümekte olan Peter'in çıplak sırtı görülüyordu.

Boeing'in kapısı birden yana kaydığı anda kameraman da zum yaparak uçağa yaklaştı.

Kapıda iki pilotla hostes duruyorlardı. Kamera biraz daha yaklaştı, objektif açıklığı kendiliğinden ayarlandı, bir an kızın yüzünü tam olarak yakaladı. Ancak İngrid o anda başını çevirmiş ve yeniden kameraya bakmadan önce içerde birine bir şeyler söylemiş gibi dudaklarını oynatmıştı.

“Tamam, “ dedi Colin. “Bir kere daha oynatın, ancak bu kez sesi olduğu gibi verin.”

Film başa alındı, kabin kapısı yeniden açıldı, üç rehine göründüler, altın saçlı kız başını çevirdi. “Let's slide, “ dedi kız, ancak arka planda parazit ve gürültü vardı.

“Let's slide mı?” diye sordu Peter.

“Filmi başa alın ve sesi filtreden geçirin.”

Aynı görüntüler, aynı altın başın hafifçe yana çevrilişi.

“It's slide.” Peter yine bir şey anlamamıştı.

Colin teknisyene, “Pekâlâ, şimdi ince filtreyi ve titreşim modülasyonunu takın, “ dedi.

İngrid yine başını çevirdi, uçağın içinde birine konuştu.

Artık sözleri çok kesin olarak anlaşılıyordu. “It's Stride... Stride bu. .” Peter midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Seni tanıdı, “ dedi Colin. “Tanıdı ve demek, seni bekliyordu.”

İki adam bir an konuşmadan birbirlerine baktılar. Peter'in kaşları çatılmıştı.

Atlas projesi en yüksek gizlilik derecesine sahipti. Atlas'ın komuta personeli dışında yalnız yirmi kişi bu sırrı biliyordu. Bunlardan biri Birleşik Devletler Başkanı, diğeri de İngiltere Başbakanı'ydı.

Atlas'ın Thor bölümü komutanın kim olduğunu ise ancak dört beş kişi bilirdi. Ama kızın sözlerinde de hiçbir yanlış anlaşılma yoktu.

“Bir daha oynatın, “ diye sert bir sesle bağırdı Peter.

O iki sözcüğü heyecanla beklediler.

“Stride bu, “ dedi İngrid. Ekran karardı.

Peter eliyle gözlerini ovuşturdu. Kırk sekiz saattir uyumadığını hatırlamıştı birden, ancak şu anda kendisini huzursuz kılan şey yorgunluk değil, ihanet ve akla hayale gelmeyecek kötülüklerin bilincinde olmaktı.

“Biri Atlas'ı açığa çıkarmış, “ diye Colin söylendi. “Her dönemeçte bize pusu kurarlar artık.”

Peter elini indirip gözlerini açtı. “Kingston Parker'le bir daha konuşmam gerek.” Parker'in ekranda görünen yüzünden epey öfkeli ve telaşlı olduğu anlaşılıyordu.

“Başkan'ın sözünü kestin.”

“Doktor Parker... durum değişti. Benim tahminime göre başarılı bir Delta saldırısı olasılığı çok düşük artık. Yüzde elli şansımız bile yok.”

“Anlıyorum.” Parker öfkesini tutabilmişti. “Çok önemli bir şey bu. Başkan'a bildireceğim.”

Tuvaletler artık tıka basa dolmuş, havalandırmaya karşın uçağın içi kokudan soluk alınmaz bir hale gelmişti.

Su ve yiyeceğin çok kısıtlı olması nedeniyle yolculardan çoğu açlıktan bitkindiler, çocuklar mızızlanıyor, sürekli ağlıyorlardı.

Korkunç gerilim teröristlerde de etkisini göstermeye başlamıştı. Dört saat nöbet tutuyorlar, dört saat huzursuz bir biçimde dinleniyorlar, sonra yeniden dört saatlik nöbete geçiyorlardı. Kırmızı pamuklu gömlekleri buruşmuş, koltukaltları terden lekelenmişti, gözleri kan çanağına dönmüştü, bir an sonra ne yapacakları belli olmayacak derecede gergindiler.

Karanlık basmadan az önce kara saçlı Karen tuvaletten dönerken hızlı yürümesini söylediği yaşlıca bir adamın sözünü dinlememesi üzerine çılgına döndü, bağırıp çağırmaya başladı, yaşlı adamın yanağına tabancasının kabzasıyla birkaç kere vurarak yüzünü parçaladı. Kızı ancak İngrid turist bölümü mutfağının perdesi arkasına çekip kucaklayarak sakinleştirdi.

“Her şey yolunda, sevgilim.” Kızın saçlarını okşuyordu. “Az kaldı. Gücün yerine gelecek az sonra. Bir iki saate kalmadan hapları içeceğiz. Çok az kaldı.”

Karen'in ellerinin titremesi bir iki dakika sonra geçmişti, yüzü hâlâ sapsarı olduğu halde arka bölmedeki yerini aldı.

İngrid'in gücü sınırsız gibiydi. Gece boyunca sıralar arasında dolaşüyor, uykusu kaçmış bir yolcuyla konuşuyor, kısa bir süre sonra bırakılacaklarını söyleyerek hepsini rahatlatmaya çalışıyordu.

“Yarın isteklerimize cevap alınca kadınlar ve çocuklar bırakılacak... görürsünüz her şey nasıl yoluna girecek...”

Gece yarısından az sonra ufak tefek doktor İngrid'i pilot bölmesinde buldu.

“Mühendis çok ağır durumda. Hemen hastaneye kaldırılmasa ölür.”

İngrid gidip uçuş mühendisinin yanında diz çöktü. Adamın alnı kupkuruydu, alev alev yanıyordu, soluğu kesik ve hırıltılıydı.

“Böbrek yetmezliği, “ dedi başucunda duran doktor. “Şokun gecikmiş etkisi. Burada bir şey yapamayız, hastaneye kaldırılması gerek.”

İngrid yarı baygın adamın sağlam elini tuttu. “Korkarım, olanaksız bu.”

Bir iki dakika daha tuttu adamın elini.

“Siz de duygu diye bir şey yok mu?” diye doktor acı bir sesle sordu.

“Ona acıyorum... tüm insanlığa acıdığım gibi. Ama o bir kişi, oysa dışarda milyonlar var.”

Tepesi dümdüz olan dağ ışıldaklarla aydınlatılmıştı. Tatil mevsiminin ortasında bulunulduğu için dünyanın en güzel burnu on binlerce turiste tüm güzelliğini sunmaktaydı.

Yüksek bir binanın en üst katında Güney Afrika kabinesi ve özel danışmanları gece boyunca toplantı halindeydiler.

Masanın başında Afrika vadilerinde yükselen granit kütleler kadar sert ve güçlü Başbakan'ın iri cüssesi yer almıştı. Diğerlerini hafif bir baş sallaması ya da bir homurdanma ile konuşmaya özendirmesine karşılık kendisi daha ağzını açıp bir şey söylememişti.

Uzun masanın öteki ucunda, dayanışmalarını belirtmek istercesine iki büyük elçi omuz omza oturmuşlardı. Önlerindeki telefonlar kısa aralıklarla çalıyor, elçiler elçiliklerinden gelen raporları ya da hükümet başkanlarının talimatlarını dinliyorlardı.

Başbakan'ın sağında Dışişleri Bakanı yer almıştı. Ilımlılığı ve sağduyusuyla ün salmış bu yakışıklı adamın şimdi yüzü asık bakışları sertti.

“Hükümetleriniz hava korsanlarıyla uzlaşmaya girilmemesi konusunda öncülük ettiler, teröristlerin isteklerine karşı direnmeyi savundular, peki neden şimdi bize yumuşak davranmamız için ısrar ediyorsunuz?”

“İsrar etmiyoruz, Sayın Başbakan, bu olayın hem İngiltere'de, hem de benim ülkemde yarattığı çok büyük boyutlu kamuoyu ilgisini belirttik.” Kelly Constable ince yapılı, akıllı ve inandırma yeteneğine sahip yakışıklı bir erkekti. “Bu olayın hayırlı bir sonuca ulaşması bizden çok sizin çıkarınızadır. Biz yalnızca isteklerin bir bölümünün yerine getirilebilme olasılığını göstermeye çalıştık.”

“Atlas projesi komutanı başarılı bir karşı saldırı oranının ancak yüzde elli olduğunu bildirdi. Benim hükümetim bu tehlikenin göze alınamayacağı kanısındadır.” Sir William Davies emeklilik yaşına yaklaşmış meslekten bir diplomattı.

“Benim adamlarım bizim bundan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorlar, “ dedi Başbakan.

“Atlas dünyanın en iyi silahlanmış ve en iyi eğitilmiş elemanlarına sahip olan antiterörist grubudur, “ diye Kelly Constable söze başlarken Başbakan adamın sözünü kesti.

“Beyler, bu aşamada barışçı çözüm yollarını araştırmamız daha iyi olur.”

“Çok doğru. Sayın Başbakan, “ diye Sir William başını salladı.

“Ancak ben teröristlerin isteklerinin çoğunun Birleşik Devletler hükümetinin görüşlerine uygun olduğunu...”

“Sayın Büyükelçi, yoksa bu istekleri benimsediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?”

Başbakan sert bir sesle, ancak ifadesiz bir yüzle konuşmuştu.

“Ben bu isteklerin benim ülkemde sempatiyle karşılanacağını ve hükümetimin başka alanlarda bazı ödünler verildiği takdirde pazartesi günü Genel Kurul'da veto hakkını kullanmasının daha kolay olacağını belirtmek istemiştim.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Başbakan. Yüzündeki neşeden uzak hafif gülümseme sorusunu yumuşatmaktan çok uzaktı.

“Hayır, Sayın Başbakanım, yalnızca sağduyu. Birleşmiş Milletler önerisi kabul edilir ve uygulamaya konulursa bu, ülkenin ekonomik çöküntüye uğraması demek olur. Ülke anarşi ve siyasal karışıklık içine girince de Sovyetlerin sızmaları kolaylaşır. Hükümetim bunu istememektedir... ne var ki, dört yüz yurttaşının yaşamlarının tehlikeye atılmasını da istemez.” Kelly Constable gülümsedi.

“Korkarım bu ortak sıkıntımızdan bir çıkış yolu bulmak zorundayız.”

“Dışişleri bakanım size bir çıkış yolu gösterdi.”

“Sayın Başbakan, silahlı kuvvetleriniz İngiliz Amerikan devlet başkanlarının onaylarını almadan uçağa saldıracak olursa o zaman Güvenlik Kurulu'nda vetomuzu kullanmamayı yeğleriz ve çoğunluk kararına uyarız.”

“Saldırı başarılı olsa bile mi?”

“Saldırı başarılı olsa bile. Askeri müdahale kararlarının yalnızca Atlas tarafından alınmasında ısrar ediyoruz. Hükümetinizin vermeye hazır olduğu en alt düzeydeki ödünleri inceleyelim ilk önce. Teröristlerle pazarlığı ne kadar uzatabilirse barışçı bir çözüme ulaşma şansımız da o kadar artar, istek listesinde kabul edebileceğinizden küçük bir ödün bile yok mu acaba?”

İngrid kahvaltı dağıtımını özel olarak denetliyordu. Her yolcuya bir dilim ekmek, bir bisküvi ve çok şekerli bir fincan kahve verilmekteydi. Açlık yolcuların direnişlerini kırmıştı. İki lokmalık kahvaltılarını bitirdikten sonra ruhsuz ve bitkin oturuyorlardı.

İngrid yolcular arasında bir kere daha dolaştı, onlara gümrüksüz eşya deposundan sigara dağıttı, çocuklarla konuştu, annelerden birine yakınlık gösterdi.

Yolcular ona daha şimdiden 'iyi kız' diyorlardı.

İngrid birinci mevki mutfağına girince arkadaşlarını birer birer yanına çağırıp yumurta, tereyağlı ekmek ve kurutulmuş balıktan oluşan kahvaltılarını verdi. Hepsinin güçlü ve tetikte olmaları gerekliydi.

Uyarıcı hapları öğleye kadar kullanmayacaklardı. Hapların istenilen etkiyi sağlaması gerekiyordu. Bundan sonra insanın kararları ve hareketleri konusunda kesin bir şey söylemek olanaksızdı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde oylama pazartesi günü New York saatiyle öğleüzeri, yerel saatle de pazartesi akşamı saat yedide yapılacaktı.

İngrid'in o saate kadar arkadaşlarını canlı ve tetikte tutması gerekiyordu, uyarıcı hapları karar saatinden önce alıp bedensel çözülme tehlikesini göze alamazdı. Ancak yine de uykusuzluk ve gerilimin kendisini yıpratığının da farkındaydı. Sinirliydi, aynada yüzüne bakınca gözlerinin karanlığını, ağzının ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları gördü. Mantıksız yere kızdı bu duruma.

Yaşlanmaktan nefret ederdi, tuvaletlerden gelen kokuyu bastırıyordu kendi vücudunun kokusu.

Alman Kurt, tabancası kucağında olduğu halde pilot koltuğuna yığılmış uyuyordu, kırmızı gömleği beline kadar açıktı, kıllı göğsü soluk alıp verdikçe kalkıp iniyordu. Ingrid erkeğin kokusunu duyunca elinde olmadan heyecanlandı. Kurt'ta bir zalimlik ve acımasızlık havası vardı. Bu, kendisini oldum olasıya çekmişti; belki de yıllar önce radikal eğilimlere kapılmasının başlıca nedeni de buydu.

Erkeği canı çekti birden. Ancak elini erkeğin pantolonunun içine sokup uyandırdığında bütün çabasına karşın onda bir canlılık yaratamadı, az sonra burnunu kıvrarak çekildi yanından.

Bir iş olsun diye mikrofonu aldı, yolcu bölmesinin hoparlörlerinin düğmesini çevirdi. Mantıksızca bir iş yaptığının farkındaydı.

“Hepiniz beni dinleyin, çok önemli bir şey söyleyeceğim.” Birden çok kızmıştı yolculara. Kendisinin isyan ettiği adaletsiz ve hasta toplumu kuranlar bu insanlardı. Kendini beğenmiş şişko burjuvalardı hepsi. Babasını andırıyorlardı ve onlardan da babasından nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Konuşmaya başladığı anda onların kendisinin kullandığı dili, yeni siyasal düzenin dilini anlamayacaklarını fark edince onlara ve toplumlarına karşı öfkesi daha da arttı. Birden çok uzaktan geliyormuş gibi kendi sesini, ölümcül bir yara almış bir hayvanın son çığlığını andıran sesini duyunca ansızın sustu.

Başı dönüyordu, kalbi kaburgalarına çarpacak gibi hızla atıyordu, masaya tutundu. Uzun süredir koşuyormuş gibi soluk soluğaydı. Kendini toparlayabilmesi için bir dakika kadar beklemesi gerekti.

Yine konuşmaya başladığında sesi yine soluk soluğaydı.

“Saat tam dokuz. Üç saate kadar zalimlerden bir haber alamazsak rehineleri öldürmeye başlayacağım. Üç saat...” Meşum bir sesle tekrarlardı. “Yalnızca üç saat.”

Yemek zamanı gelmiş bir kaplanın kafesinde dolandığı gibi yürüdü uçağın içinde.

“İki saat, “ dedi. Yolcular kız yanlarından geçerken irkilerek geri çekiliyorlardı.

“Bir saat.” Sesinde sadist bir ton vardı. “Şimdi ilk rehineleri seçeceğiz.”

Ingrid şişman doktorun karısını koltuğundan çekti, Fransız kadını alıp pilot bölgesine götürdü.

“Ama söz vermiştiniz, “ diye kekeledi doktor.

Ingrid adama aldırış etmeden Karen'e döndü. “Bir oğlan ve bir kız çocuğu al... bir de o gebe kadını. Koca karnını görsünler. Buna dayanacaklarını sanmam.”

Karen rehinleri ön mutfığa götürüp açılır kapanır hostes koltuklarına oturttu.

Tabancası elindeydi.

Ingrid pilot bölmesinde Fransız Henri'ye İngilizce talimat verirken kapı açıktı.

“Güçlü bir misilleme gösterisi yapmadan saptadığımız saati geçirmememiz çok önemlidir. Saati geçirecek olursak bir daha sözümüze inanmazlar. Bir kere için gerekli bu, çelik gibi olduğumuzu kanıtlamalıyız. Saat konusunda çok kesin olduğumuzu, hiçbir pazarlığa girmeyeceğimizi anlamalılar.”

On üç yaşındaki kız ağlamaya başladı. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlıyordu.

Yaşlı doktorun karısı kolunu kızın omzuna attı.

“Speedbird 070...” diye telsizden bir ses duyuldu. “Ingrid'e bir mesajımız var.”

“Sizi dinliyorum Kule, ben Ingrid.” Kız mikrofonu almak için yerinden sıçrarken ayağı ile de kapıyı kapatmıştı.

“İngiliz ve Amerikan hükümetlerinin sözcüsünün size bazı önerileri var. Kayıt etmeye hazır mısınız?”

“Hayır. Tekrar ediyorum, hayır. Sözcüye benim kendisiyle ancak yüz yüze konuşabileceğimi söyleyin. Öğleye de kırk dakikanın kaldığını unutmasın. Bir an önce buraya gelse iyi olur.” Mikrofonu yerine bırakıp Henri'ye döndü.

“Tamam, şimdi hapları yutabiliriz. İşler yoluna girmeye başladı sonunda.”

Hava yine bulutsuzdu, parlak güneş ışığı uçağın çıplak madeni parçalarından yansıyor. Peter'in ayakabılarının tabanlarından yükselen sıcak çıplak sırtını yakıyordu.

Peter Stride yolun yarısındayken uçağın ön kapısı daha önce olduğu gibi yana kayarak açıldı.

Kız açıklığa geldiğinde elli metrelik yolu kalmıştı. Ingrid ağırlığını tek ayağının üzerine vermişti. Bir kalçası üzerinde koca bir tabanca vardı, kütüklüğü belinin inceliğini daha çok ortaya çıkarıyordu.

Gülümseyerek bakıyordu Peter'e. Birden göğsünde bir ışık parıldadı, çok parlak bir böcek gibi bir nokta. Ingrid eğilip horgörüyle baktı göğsüne.

“Bu kışkırtmadan başka bir şey değil, “ diye seslendi. O parlak ışığın göğsünü nişanlamış bir keskin nişancının silahından çıkan lazer ışığı olduğunu biliyordu. Tetiğe bir iki gramlık bir basınç. 222'lik kurşunu o noktaya isabet ettirecek, kalbi ve ciğerleri paramparça olacaktı.

Peter kendi emri olmadan lazeri açmış olan keskin nişancıya karşı müthiş bir öfke duydu içinde. Ancak kızın cesaretine hayran olmamak da elde değildi.

Göğsündeki o kesin ölüm işareti ile alay edebiliyordu.

Peter sağ elini kaldırdığı anda ışık kayboldu.

“Böylesi daha iyi, “ dedi kız. Takdir dolu bakışlarını Peter'in vücudunda dolaştırdı.

“Esaslı vücudun var, ahbap.” Peter kızın bakışları karşısında yeniden öfkelenildi.

“Dümdüz bir karın, “ diye devam etti Ingrid. “... biçimli bacaklar, bu adaleleri masa başında yapmış olamazsın.” Düşünceli bir biçimde dudaklarını büktü. “Ya polissin ya da asker değil mi, ahbap? Domuz polisin birisin sanırım.” Kızın sesi sertleşmişti, derisi de kurumuş ve büzülmüş gibiydi daha öncesine kıyasla yaşlanmıştı sanki.

Peter kızın gözlerindeki o elmas parıltısını görecektik kadar yaklaşmıştı artık.

Vücudunu sarsan gerilimi, elinde olmadan yaptığı huzursuz hareketleri fark edebiliyordu. Uyarıcı ilaç aldığına yemin edebilirdi. Karşısında politik bir fanatik vardı. Ardında uzun bir şiddet ve ölüm geçmişi bırakmış ve geri kalan insanca huylan şimdi uyarıcı ilaçlarla tümüyle bastırılmış biri. Kızın şu anda yaralı bir vahşi hayvandan daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Kısıtlanmış bir leopar, kan kokusu almış bir timsah gibiydi.

Hiçbir cevap vermeden kızın gözlerinin içine bakarak yürüdü, açık kapının altında durdu.

Söze kızın başlamasını bekliyordu. Ingrid'in damarlarındaki ilaç sakın durmasını önlüyor, elindeki silahla oynuyor, boynuna asılı fotoğraf makinesine dokunuyordu. Cyril Watkins Peter'e o makine hakkında bir şeyler söylemeye çalışmıştı... Peter birden adamın ne demek istediğini anladı. Fünnyeleri

patlatma düğmesi mi acaba, diye düşündü. Kesinlikle öyle olmalı. Yoksa neden hiç yanından ayırmasındı. Kız erkeğin bakışlarının yönünü görünce suçlu bir tavırla elini indirdi, Peter'in tahmini doğru çıkmıştı.

“Tutuklular ülkeden çıkmak için hazırlandılar mı?” diye sordu Ingrid. “Altın sandıklara yerleştirildi mi? Demecimiz yayınlanmaya hazır mı?”

“Güney Afrika hükümeti İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri hükümetlerinin kendisini temsil etmesini kabul etti.”

“İyi.” Kız başını salladı.

“Güney Afrikalılar bir insanlık belirtisi olarak listenizdeki tüm tutukluları ve gözaltında bulundurulanları serbest bırakmaya karar verdiler.”

“Evet.”

“İstedikleri ülkeye gönderilecekler.”

“Ya altın?”

“Güney Afrika hükümeti yasadışı ve yabancı kökenli bir muhalefeti paraca beslemeyi ve silahlandırmayı kesin olarak reddediyor. Bu anlaşma ile serbest bırakılan kişilere para vermeyecekler.”

“Ya televizyon yayını?”

“Güney Afrika hükümeti demecin içerik bakımından gerçek olmadığı ve bu ülkenin yasa ve düzeninin sürdürülmesine zararlı olacağı düşüncesinde. Demecin yayınlanmasını reddediyor.”

“İsteklerimizin yalnız birini kabul ettiler...” Kızın sesi daha tizleşmişti şimdi, omuzları titriyordu.

“Siyasal tutukluların serbest bırakılmalarının bir de koşulu var, “ diye Peter kızın sözünü kesti.

“Neymiş o?” Kızın yanaklarında kıpkırmızı iki nokta belirmişti.

“Siyasal tutukluların serbest bırakılmaları için yalnız kadınlarla çocukların değil, uçtakilerin tümünün serbest bırakılmasını istiyorlar. Ancak ondan sonra sizin ve tutukluların ülkeden güvenlik içinde çıkabileceğinizi garanti ediyorlar.”

Kız altın saçlarını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Çıldırılmış bir insanın gülüşüydü bu. Kahkahaların devam etmesine karşın gözlerinde neşeden eser yoktu. Gözleri kartal gözleri gibi vahşiydi. Kahkahası birden kesildi, sakın ve dümdüz bir sesle konuşmaya başladı.

“Demek kendilerini isteklerde bulunabilecek durumda sanıyorlar, öyle mi?”

Birleşmiş Milletler tasarısını zayıflatacaklarını sanıyorlar ha? Ortada rehine diye bir şey kalmayınca faşist İngiliz ve Amerikan hükümetlerinin veto haklarını korkusuzca kullanabileceklerini düşünüyorlar, değil mi?”

Peter cevap vermedi.

“Cevap ver?” diye kız ansızın bağırdı. “Bizim ciddi olduğumuza inanmıyorlar, değil mi?”

“Ben yalnızca aranızda ulaklık yapıyorum.”

“Hiç de değil! Sen bir katilsin! Bir domuzsun!” Ingrid tabancasını kaldırıp iki eliyle tutarak Peter'in yüzüne nişan aldı.

Silahın hedefini anlamazlıktan gelen Peter, “Ne cevap götüreyim?” diye sordu.

“Cevap...” Kızın sesi yine alçalmıştı. “Bir cevap gerek kuşkusuz.” Tabancayı indirip kolundaki paslanmaz çelikten Japon saatine baktı. “Öğleyi üç dakika geçiyor... verdiğimiz süreyi üç dakika geçiyor yani... bir cevap beklemekte haklılar.”

Çevresine şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. İlaç yan etkilerini göstermeye başladı, diye düşündü Peter. Belki de ilacı fazla almıştı, ya da kullanımdan önceki kırk sekiz saatlik uykusuzluk dönemini hesaba katmayı bilmiyordu.

Yeni bir patlamaya neden olmamak için yumuşacık bir sesle, “Cevap, “ diye tekrarladı.

“Peki. Bekle burada.” Ingrid uçağın loşluğu içinde kayboldu.

Karen açılır kapanır koltuklarda oturan dört rehinenin başında bekliyordu. Alev alev yanan kara gözlerle baktı Ingrid'e. Ingrid başını hafifçe eğince Karen rehinelere döndü.

“Gelin, sizi serbest bırakacağız.” Gebe kadını şefkatle omzundan tutup kalkmasına yardım etti.

Ingrid onu bırakıp içeri geçti. Kurt'a başıyla bir işaret yapınca erkek tabancasını beline soktu. Başının üstündeki dolaptan plastik el bombalarından ikisini çıkardı. Her birini bir elinde tutarak pimlerini dişleriyle çıkardı, halkalarına küçük parmaklarını geçirdi.

Kollarını çarmıha gerilmiş gibi iki yana açıp uçağın boyunca yürümeye başladı.

“El bombaları patlamaya hazır durumdalar şu anda. Hiç kimse yerinden kalkmayacak, hiçbir hareket yapmayacak... ne olursa olsun. Yerinizden kıpırdayım demeyin.”

Dördüncü hava korsanı da iki elindeki patlamaya hazır el bombalarını havaya kaldırmıştı.

“Kimse yerinden kıpırdamasın. Konuşmak yasak. Kıpırdamayın.” Aynı sözleri Fransızca ve Almanca tekrarladı.

Ingrid pilot bölmesine döndü.

“Gel sevgilim.” Kolunu kızın sırtına atıp açık kapıya doğru sürükledi. Ama kız korkuyla geri çekildi.

“Dokunma bana, “ diye fısıldadı. Gözleri korkudan irileşmişti. Oğlan daha küçük, daha masumdu. Seve seve tuttu Ingrid'in elini.

Bal rengi gözlü, kıvrırcık saçlı bir çocuktü. Başını kaldırıp, “Babam burada mı?” diye sordu.

“Evet, yavrum.” Ingrid oğlanın elini sıktı. “Uslu durursan az sonra babanı göreceksin.”

Çocuğu açık kapının önüne getirdi.

“Burada bekle.”

Peter Stride çocuğun başı üzerindeki kapı önüne getirildiğinde ne beklemesi gerektiğini bilemiyordu. Oğlanın yanında şişmanca orta yaşlı, üzerinde buruşuk ama pahalı olduğu belli olan bir elbise bulunan bir kadın vardı. İyi yüzlü kadın kolunu korumak istercesine çocuğun omuzlarına atmıştı.

Onun arkasından daha uzun boylu, solgun tenli genç bir kadın belirdi. Kadının gözkapakları ve burnu ağlamaktan ya da alerjik bir hastalıktan kızarmıştı, boğazında ve kollarının üst kısmında da kızıl lekeler vardı. Bol hamile elbisesinin altında karnının oldukça büyümüş olduğu görülüyordu.

İnce beyaz bacakları üzerinde dengesizce duruyor, parlak güneşe alışmamış gözlerle çevresine bakmıyordu.

Dördüncü de genç bir kızdı. Peter bir an kızın Melissa Jane olduğunu sandı.

Karşısındakinin kendi kızı olmadığını anlayana kadar birkaç saniye kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpmıştı. Ancak kızın yüzü Melissa Jane'in o tatlı Victoria çağı yüzüydü; göğüsleri tomurcuk gibi ortaya çıkmış, daracık kalçaları altında, bacakları ince uzundu.

Kızın gözleri dehşet doluydu. Peter'in tek kurtuluş umudu olduğunu anlamış gibiydi. Yalvaran bakışlarla erkeğe döndüğünde içindeki umudun uyandığı seziliyordu.

“Lütfen, “ diye fısıldadı. “Bize bir şey yapmalarına izin vermeyin.” Peter güçlükle duyuyordu kızın sesini. “Bize yardım edin efendim, ne olur.”

Ancak Ingrid arkalarındaydı.

“Biz yapacağımızı söylediğimiz şeyi yaparız. Sen ve kötü kapitalist efendilerin tanıdığımız sürenin sonunda sözümüzü tuttuğumuzu göreceksiniz. İhtilal uğruna acımasız olduğumuzu kanıtlamak zorundayız. İsteklerimizin tam olarak yerine getirilmesi gerektiğini, bunların pazarlık konusu olmadığını anlayacaksınız. İlk sözünüzü tutmamanın bedelini göreceksiniz şimdi.” Kız durakladı. “Bundan sonra size gece yarısına kadar süre tanıyoruz. İsteklerimizin tümü karşılanmadığı takdirde bunun size neye mal olacağını öğreneceksiniz.” Sesi birden bir çığlık gibi yükseldi. “İşte bedeli!” Kız gerileyip gözden kayboldu.

Peter kaçınılmazı önlemek için bir yol düşünmeye çalıştı.

Kollarını kıza doğru kaldırarak, “Atla!” diye bağırdı. “Çabuk atla, ben seni tutarım!”

Ama çocuk duraksıyordu, yerden on metre yüksekteydi.

Kızın birkaç adım gerisinde duran kara saçlı Karen'le sarı saçlı Ingrid iki elleriyle tuttukları tabancalarını kaldırdılar ve rehinelere sırtlarına nişan aldılar.

“Atla!” Peter'in sesi uçağın içinden duyuluyordu. Ingrid'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

“Haydi!” diye bağırdı. İki kadın aynı anda ateş ettiler. İki el silah sesi insanın beynini donduran bir gürültüyle beyinlerde yankılandı, namlulardan mavi dumanlar yükseldi, kurşunlar ete girerken duvara çarpan bir avuç karpuz çekirdeği gibi ses çıkardılar.

Ingrid tabancasını Karen'den bir an önce ikinci kez ateşlemişti. Bu kez iki ayrı gürültü duyuldu. Uçağın içindeki iki erkek çılgınlar gibi bağıryorlardı.

“Kıpırdamayın! Olduğunuz yerde kalın!”

O bir iki saniye Peter'e saatler kadar uzun gelmişti. Beyninde durmadan aynı sahne tekrarlanıyordu. Gülünç bir filmin bir dizi sabit karesi gibi. Tek tek hareketler bütünden ayrılıyorlardı. Daha sonraları bunların her birini bir bütün olarak kafasında yaratacak, o dakikaların insanı felce uğratan bulantısını tekrar tekrar hissedecekti.

Hamile kadın ilk kurşunlardan birine hedef olmuştu. Vücudu olgun bir meyve gibi açılmış, belkemiğinden girip karnına saplanan kurşunun etkisiyle öne fırlamış, boşlukta bir takla atmıştı. Yere düştüğü andan sonra bir daha kıpırdamamıştı.

Şişman kadın yanındaki oğlanı bırakmamıştı, açık kapı önünde sendelemişlerdi.

Dengesini korumasına karşın bej renkli ipek elbisesinde sanki keskin bir örgü şişiyle bıçaklanmış gibi bir dizi küçük kırmızı yaralar belirmişti. Aynı yaralar çocuğun beyaz renkli okul gömleğini de delmişler, her yaranın çevresinde küçük kırmızı çiçekler açmıştı. İkisi de ağızlarını açmamışlardı, yüzlerindeki ifade şaşkıncı, neye uğradıklarını anlayamamışlardı, ikinci el ateşte sanki kemiksiz et yığınlarıymış gibi hâlâ birlikte olarak öne yuvarlanmışlardı. Düşmeleri uzun bir zaman almış gibiydi. Hamile kadının üstüne yığılıp kalmışlardı onlar da.

Peter düşen kızı yakalamak için koştu, çocuğun ağırlığı altında dizleri üstüne düştü. Ayağa kalktığı anda koşmaya başladı. Kız kucağında uyuyor gibiydi. Başı Peter'in omzuna çarpıyor, ipek gibi saçları gözlerine giriyordu.

“ölme, ne olur ölme, “ diyordu Peter adımlarına tempo tutar gibi. “Lütfen ölme.”

Ancak kızın ılık kanının karnının üzerinde, mayosunun içinden, bacaklarından aşağı aktığını hissediyordu.

Terminal binalarına sekiz on adım kala Colin Noble koşup kızı almak istedi. Ama Peter sımsıkı sarılmıştı çocuğa.

Peter artık tümüyle gevşemiş olan vücudu Thor doktoruna teslim etti ve adam kızın üzerinde çalışırken yüzünde hiçbir pişmanlık ifadesi olmadan, ağzını açmadan bekledi. Doktor başını kaldırdığında Peter'in yüzü taş kesilmiş, ağzı bir yay gibi gerilmişti.

“Ne yazık ki ölmüş efendim.”

Peter hafifçe başını eğip yürüdü. Terminal binasının mermerleri üstünde çınlıyordu ayak sesleri. Colin Noble da konuşmadan yanında yürümeye başladı.

Onun yüzü de Peter'inki kadar ifadesizdi, Hawker komutanlık uçağının pilot bölmesine girerken.

“Sir William devlet düşmanlarını yargılamadan gözetim altında tuttuğumuz için bizi suçluyorsunuz.” Dışişleri bakanı öne eğilerek parmağını suçlarcasına salladı. “Ama siz İngilizler Terörizmin Önlenmesi Yasası'nı çıkardığınızda bu hakkı kendiniz kaldırdınız, ondan çok önce de Kıbrıs ve Filistin'de tutukluları mahkeme önüne çıkarmadan gözaltında bulunduruyordunuz. Ya Ulster'deki H blokunuz... bizim burada yapmak istediğimizden çok mu farklı?”

Sir William verecek bir cevap bulmaya çalışırken öfkeyle yutkundu.

Kelly Constable araya girdi; “Beyler, biz burada ortak bir çıkış noktası bulmaya çalışıyoruz, tartışma alanı değil. Yüzlerce kişinin yaşamı söz konusu...”

Havalandırma aygıtlarının serin tuttuğu odada bir telefon çaldı. Sir William derin bir soluk alarak telefonu açtı, ancak dinledikçe yüzündeki kan tümüyle çekilmişti.

“Anlıyorum, “ dedi bir kere, sonra, “Peki teşekkür ederim, “ dedi ve telefonu kapattı. Uzun cilalı masanın öteki ucunda oturan heybetli adama baktı.

“Sayın Başbakan...” Sesi titriyordu. “Teröristler hükümetinizin uzlaşma önerilerini reddetmişler ve on dakika önce dört rehineyi öldürmüşler.”

Masa çevresindekilerin solukları tutulmuştu.

“İki kadın ve iki çocuk... biri kız biri oğlan... arkadan vurulmuş ve uçaktan aşağı atılmışlar. Teröristler önerilerinin kabulü için bu gece yarısına kadar süre tanıyorlar. Aksi halde aynı şeyi

tekrarlayacaklarmış.”

Herkes sırayla masanın başında adama doğru dönerken belki bir dakika hiç kimse konuşmadı odada.

“Size insanlık adına yalvarıyorum, efendim, “ diye Kelly Constable sessizliği bozdu. “Hiç olmazsa kadınlarla çocukları kurtarmalıyız. Onlar öldürülürken bizim hiçbir şey yapmadan oturmamızı dünya kabul etmeyecektir.”

Başbakan yorgun bir sesle, “Uçağa baskın yapıp rehineleri kurtarmamız gerekecek, “ dedi.

Ama Amerikan elçisi başını salladı. “Hükümetim bu konuda kesinlikle kararlı, efendim... İngiliz meslektaşımınki de öyle...” Sir William'a bakınca İngiliz elçisi de başını salladı. “... Bir kıyım tehlikesini göze alamayız. Uçağa baskın yaparsanız hükümetlerimiz Birleşmiş Milletler kararlarını yumuşatmak için hiçbir girişimde bulunmayacaklar, ayrıca Güvenlik Konseyi'nde de veto hakkımızı kullanmayacağız.”

“Ama bu... bu hayvanların isteklerini kabul edersek milletimiz korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak.”

“Sayın Başbakan, bir çözüme varmak için önümüzde birkaç saat var ancak, ondan sonra cinayetler yeniden başlayacak.”

Kingston Parker küçük ekranda Peter Stride'a bakarak. “Ama bir Delta baskınının başarı şansının çok düşük olduğunu sen kendin söyledin, “ dedi. “Ne Başkan, ne de ben bu düşük olasılığı kabul edemeyiz.”

“Doktor Parker, orada kadınları ve çocukları öldürüyorlar.” Peter sakin olmaya çalışıyor, mantık dışına çıkamamak için büyük çaba harcıyordu.

“Kadınların ve çocukların bırakılmaları için istekleri kabul etmeleri yolunda Güney Afrika hükümetine çok güçlü baskı yapılıyor.”

“Bu hiçbir şeyi çözümülemiz ki.” Peter kendini tutamamıştı. “Yarın gece de aynı durumda olacağız.”

“Kadınlarla çocukların bırakılmasını sağlayabilirsek tehlikede olan insan sayısı azalacaktır, ayrıca kırk saat içinde durum değişebilir. Bir zaman satın alıyoruz, Peter, bunun bedelini çok ağır ödüyorsak da. .”

“Ya Güney Afrikalılar razı olmazlarsa? Ya korsanlarla anlaşmadan gece yarısı süresi de sona ererse, o zaman ne olacak Doktor Parker?”

“Bunu söylemek çok güç, Peter, ancak böyle bir durumda...” Parker o ince uzun ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. “... dört kişi daha kaybederiz, bu da dört yüz kaybetmeye yeğ tutabilir. Güney Afrikalılar bundan sonra daha uzun süre dayanamayacaklardır. Her ne pahasına olursa olsun kadınların ve çocukların serbest bırakılmalarına razı geleceklerdir.”

Peter kulaklarına inanamıyordu. Kendini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca birkaç saniye bekledi. Önündeki masada kavuşturduğu ellerine çevirdi bakışlarını. Sağ elinin tırnak diplerinde kara lekeler vardı, uçaktan taşıdığı çocuğun kurumuş kanı.

Parmaklarını açıp ellerini mavi tulumun ceplerine soktu. Derin bir soluk aldı, bir an içinde tuttu, sonra ağır ağır koyverdi.

“Bunu söylemek güç geliyorsa. Doktor Parker, bir de dinlemenin çok daha güç olduğunu düşünerek avutabilirsiniz kendinizi.”

“Neler hissettiğini anlıyorum, Peter.”

“Sanmıyorum, efendim.” Peter ağır ağır iki yana salladı başını.

“Sen bir askersin...”

“... ve yalnız bir asker şiddetten nefret etmesini gerçekten bilebilir, “ diye Peter adamın sözünü tamamladı.

“Kişisel duygularımızı bu işe katmanın bir yararı yok.” Kingston Parker'in sesi sertleşmişti şimdi. “Sana Delta durumuna karar verme yetkisinin, Başkanı'mız ve sizin Başbakanı'nız tarafından yalnızca bana verilmiş olduğunu bir kere daha hatırlatırım. Benim emrim olmadan baskın yapılmayacak. Bunu anlıyor musunuz, General Stride?”

“Anlıyorum, Doktor Parker. Umarım gelecek sefere cinayetleri banda daha net alırsınız, size özel koleksiyonunuz için bir seri gönderirim.”

Acil durum yürürlüğe girdiği sırada diğer 747 uçağı yere inmiş bulunuyordu. Uçak Speedbird 070'in bin metre kadar uzağında bulunmasına karşılık önünde bulunan terminal binasının köşesi uçağı korsanların görmelerini engellemekteydi.

Uçak Güney Afrika Havayolları'nın turuncu ve mavi renklerine boyanmasına karşın kaçırılan uçağın eşiydi. Kabin planı bile Heathrow'daki British Airways merkezinden teleprinterle bildirilen 070'in planlarını andırıyordu. Colin Noble bu talihli rastlantıyı kaçırmamış, boş uçağı şimdiye kadar yedi Delta baskını yaptırmıştı.

“Pekâlâ çocuklar, haydi şimdi biraz toparlanın bakalım. Hareket emrinden uçağı giriş anına kadar geçen on dört saniyeyi kısmak istiyorum...” Baskın grubu gözlerini devirerek baktılar komutanlarına. Colin adamların davranışlarını görmezlikten geldi. “Haydi, şimdi bir kez de aynı işi dokuz saniyede yapmayı deneyelim.”

Baskın grubu Peter Stride'in dışında on altı kişiden oluşuyordu. Thor örgütünün diğer üyeleri teknisyenlerdi elektronik ve haberleşme uzmanları, dört keskin nişancı, bir silah uzmanı, bir bomba imha çavuşu, doktor, aşçı, bir teğmenin komutasındaki üç istihkâm astsubayı, pilotlar ve diğer uçuş ekibi. Epey büyük bir grup olmasına karşın içlerinden birinin bile eksikliği hemen hissedilirdi.

Baskın grubu vücutlarına yapışık gibi duran siyah naylondan tulumlar giymişlerdi.

Gaz maskeleri her an kullanmaya hazır bir halele boyunlarından sarkıyordu. Yumuşak lastik tabanlı çizimleri de siyahtı.

Herkes uzmanı olduğu silahı ya sırtında ya da siyah kemeri üzerinde taşıyordu.

Hareketlerini kısıtlayacak kurşun geçirmez yelekleri, miğferleri yoktu.

Gruptakilerin hepsi Alman Deniz Piyadeleri'nden ya da bir zamanlar Peter Stride'in komutanı bulunduğu İngiliz 22 SAS alayından seçilmiş yirmi, yirmi beş yaşlarında gençlerdi.

Colin Noble adamlarının pistte tebeşirle işaretli yerlerini sessizce almalarını bekledi, işaretler 070'e en yakın hangar ve terminal giriş kapılarını gösteriyordu. Colin, adamlarında alışılmıştan bir gevşeme, Thor harekâtı için saptandığı gerçekleştirilmesi olanaksız standartlardan bir sapma belirtisi

arıyordu. Ancak hiçbir kusur bulamadı. “Pekâlâ, işaret fişeklerine on saniye!” diye seslendi. Delta baskını hedef alarak alınan uçağın burnuna fosforlu işaret fişekleri atılmasıyla başladılar. Fişekler küçük paraşütlerle gökten yağarken pilot bölmesinde bulunan teröristlerin bu parlak ışıkların nedenini araştırmak için dikkatlerinin dağılacağı düşünülmüştü. Ayrıca parlak ışık teröristlerin gözlerini kamaştıracak ve karanlıkta görme duyularını birkaç dakika için azaltacaktı.

“İşaret fişekleri!” diye bağırdı Colin. Baskın grubu harekete geçti. İki 'sopalı' adam önde olmak üzere boş uçağın dev kuyruğunun altına koştular.

Adamların omuzlarında bir gaz tüpü, tüpün ucunda da uzun çelik çubuklar vardı.

Adlarını bu çubuklardan alıyorlardı.

Liderin sırtındaki tüpte 250 atmosferlik basınçlı hava vardı, yedi metre uzunluğundaki çubuğun ucunda da havalı delme aygıtının elmas ucu bulunuyordu.

Adam uçağın iniş takımının üç metre berisinde dizüstü çöküp delgi çubuğunu basınç kabuğunun en ince olduğu noktaya dayadı. Bu noktanın hemen üstünde yolcu bölümü vardı.

Güney terminalinde park eden uçağın jet motorlarının çalıştırılmasıyla delicinin gürültüsünün duyulması önlenecekti. Gövdeyi delmek için iki saniye yeterliydi, onun ardından ikinci sopalı kendi çubuğunu gövdeye sokmaya hazırlandı.

“Elektrik!” diye homurdandı Colin. Tam o anda uçağa verilen elektrik kesilerek havalandırmanın çalışmaması sağlanacaktı.

İkinci adam sırtındaki tüpteki gazı elindeki çubuk aracılığıyla delikten içeri verme işlemine başladı. Gaz UNSUR V adıyla biliniyordu. Yeni kopartılmış mantar kokusundaydı, yüzde beş karışımı solunduğu takdirde insan on saniye içinde felce uğrar, kaslarını kontrol edemezdi. Hareketlerin ağırlaşması, dilin peltekleşmesi, görüşün bozulması ilk belirtilerdi.

Yirmi saniye solunduğu takdirde tam felç durumuna gelirdi; otuz saniyede insan bilincini kaybeder, iki dakikada ise ölürdü. İlacı, temiz hava ya da daha iyisi saf oksijen solumaktı. İnsan bu takdirde hemen kendine gelir ve gazın yan etkileri uzun sürmezdi.

Baskın grubunun diğer elemanları sopalıları izleyerek dört gruba ayrıldılar.

Bunlar gaz maskeleri yüzlerinde, silahları her an kullanılmaya hazır olarak kanatların altında bekliyorlardı.

Colin kronometresine bakıyordu. Yolcuları on saniyeden uzun bir süre gaz etkisinde bırakma tehlikesini göze alamazdı. Aralarında yaşlılar, bebekler, astımlılar vardı. Kronometre ibresi on saniyeyi gösterdiği anda, “Elektrik!” diye bağırdı. Havalandırma yeniden çalışmaya başlayacak ve gazı kabinden dışarı atacaktı. “Tamam!”

İki baskın grubu alüminyum merdivenlerini kanat kenarlarına dayayıp acil çıkış pencerelerini kırdılar. Diğer iki grup ana kapılara saldırdılar. Ancak iç taraftaki kilit kollarına erişmek için madeni parçalamak üzere ne kullanabiliyorlar, ne de sersemletici el bombalarını patlatabiliyorlardı.

“İçeri!” Bu deneme Peter Stride'ın yerini almış olan baskın grubu lideri kabinlere girildiğini belirtmek için elini kaldırdığı anda Colin kronometresine bastı.

Omzu üstünden biri, “Ne kadar?” diye sordu. Colin arkasına döndü. İşine öyle dalmıştı ki Peter Stride'ın geldiğini duymamıştı bile.

“On bir saniye, efendim.” Bu saygılı davranış Albay Colin Noble'un ne kadar şaşırması olduğunu belirtisiydi. “Fena sayılmaz... ama iyi de değil. Bir daha deneyeceğiz.”

“Dinlensinler, “ dedi Peter. “Biraz konuşmak istiyorum.”

Hava trafik kontrol kulesinin geniş camları önünde durup o gün yüzüncü kez büyük kırmızı, beyaz ve mavi uçağı seyrettiler.

Öğleden sonrası sıcağı gökyüzünde göz alabildiğince yükselen mor ve gümüş renkli bulut mantarları oluşturmuştu. Gerçek olamayacak kadar görkemli bir sahne vardı gözleri önünde. Bulutlardan sarkan yağmur perdesi ardında batmakta olan güneş bulutlar arasında bulunduğu açıklıklardan göğe sapsarı ışıklar gönderiyor, bir tiyatro sahnesi izlemine güçlendiriyordu.

“Altı saat kaldı, “ diye Colin Noble homurdanarak kara purolarından birine uzandı. “Hükümetten ödün konusunda bir haber var mı?”

“Hiçbir haber yok. Bunu kabul edeceklerini sanmam.”

“Yeni cinayetler işlenene kadar.” Colin purosunun ucunu ısırıp öfkeyle bir köşeye tükürdü. “İki yıldır ölesiye çalışıp bugüne hazırlanıyorum, şimdi de elimizi kolumuzu bağlıyorlar.”

“Delta baskını kararını verirlerse saldırıya ne zaman geçerdin?”

“Karanlık basar basmaz.”

“Olmaz. Uyarıcı ilaçların etkisi henüz güçlüdür, “ dedi Peter. “Onlara doruk noktayı aşma ve iniş aşamasına gelme fırsatını vermiyoruz. Benim tahminime göre verdikleri yeni süreye yakın bir saatte yeniden ilaç alacaklardır. Ben olsam onları tam o anda...” Peter durup hesap etti. “... Tam on bire çeyrek kala, sürenin dolmasına yetmiş beş kala basardım.”

“Eğer Delta durumu kabul edilseydi, “ diye Colin homurdandı.

“Eğer, eğer Delta durumu kabul edilseydi. Dinle Colin, bu iş beni sıkmaya başladı. Bu insanlar benim adımları biliyorlarsa, Thor hakkında neler biliyorlardır acaba? Bir uçağa baskın yapma planları, mızı öğrenmişler midir?”

“Bak bunu hiç düşünmemiştim.”

“Planlarımızı bilmiş olsalar bile bize üstünlük sağlayacak bir şey, plandan belirli bir sapma düşünüyorum.”

Colin kuşkuluydu. “Bunu hazırlamak için tam iki yıl geceli gündüzlü uğraştık.

Değiştirebileceğimiz hiçbir şey yok artık.”

“İşaret fişekleri, “ dedi Peter. “Eğer baskın yaparsak Delta'nın başladığını fişeklerle bildirmeyeceğiz, birden saldıracağız.”

“Ama korsanlar kabin içinde yolcular arasında olurlar o zaman.”

“İngrid'in üstünde kırmızı bir gömlek vardı. Bana kalırsa dördü de yolcuları etkilemek için bir çeşit üniforma giymişlerdir. Üzerinde kırmızı olan her şeye ve herkese ateş ederiz. Tahminimde yanıltmışsam İsrail yöntemini uyguluyoruz.”

İsrail yöntemi yere yatılması için emir vermektir, emre uymayan ya da saldırgan bir harekette bulunan herkes öldürülürdü.

“Önemli olan kız. Fotoğraf makineli kız. Çocuklar kızın video bantlarını incelediler mi?”

“Kızı Farah Fawcett'ten daha iyi tanıyorlar artık, “ diye homurdandı Colin.

“Namussuz öylesine de güzel ki. Çocukların yumuşamalarını önlemek için idam sahnesini ağır çekimde tam üç kere oynattım.” Bir insanın güzel bir kızı öldürmesi güçtü, bir anlık bir duraksama Ingrid gibi iyi eğitilmiş bir fanatik karşısında her şeyi altüst edebilirdi. “Küçük kızın bir sepete konulup morga götürülmesinden önce çekilen filmini de gösterdim. Şimdi havalarına girdiler artık.” Colin omuzlarını silkti. “Neye yarar ama, Atlas Delta durumu ilan etmeyecek ki. Boşuna zaman harcıyoruz burada.”

“Bir oyun oynamak ister miydin?” diye sordu Peter, sonra cevap beklemeden konuşmaya devam etti. “Atlas'tan Delta onayını aldık diyelim. Bu gece yerel saatle tam 10. 45'te harekete geçmeye hazır olmanı istiyorum. Gerçekten baskın yapacağımız gibi hazırlan... hiçbir ayrıntıyı unutma.”

Colin dönüp komutanın gözlerinin içine baktı. Ancak Peter'in yüzü açık ve hilesizdi.

“Oyun mu?” diye Colin Noble alçak sesle sordu.

“Elbette.” Peter Stride'in sesi sert ve sabırsızdı, Colin omuzlarını silkti.

“Ben emir kuluyum.” Dönüp yürüdü.

Peter dürbünü kaldırıp koca uçağı kuyruktan buruna kadar taradı, ancak hiçbir şey göremedi, pencereler hâlâ battaniyelerle örtülüydü. Dürbünü bırakıp uçağın altında yatan ceset yığınına çevirdi bakışlarını.

Elektrik bağlantısı ve ilaç getirilmesi ile Peter'in kendisinin iki kere gidişi dışında uçağa kimseyi yaklaştırmamışlardı. Ne yakıt ikmali, ne tuvaletlerin boşaltılması, ne yemek getirilmesi. Cesetlerin kaldırılmasına bile izin vermemişlerdi. Korsanlar geçmiş deneylerden Mogadişu'da çok önemli bilgilerin tuvaletler temizlenirken aktarıldığını ve Lod olayında da baskıncıların yiyecek getirme bahanesiyle uçağa girdiklerini çok iyi biliyorlardı.

Peter hâlâ cesetlere bakıyordu; en çirkin biçimlerinde bile ölüme alışkın olmasına karşın bu cesetler kendisini çok rahatsız ediyordu. Toplumun en köklü tabuları ile alay etmekti bu durum. Peter, Güney Afrika polisinin havaalanına televizyoncuları ve gazetecileri sokmamalarını şimdi şükranla karşılıyordu.

Peter basın dünyasının kudurmuş gibi tehditler savurduğunu, Tanrı'nın kendilerine verdiği en çirkin sahneleri uygar insanların evlerine getirme hakkının bu çiğnenişini şiddetle protesto ettiklerini biliyordu.

Eylemlerinin bu heyecanlı tarihçesinin yazılmamasıyla uluslararası terörizm itici gücünün büyük bir kısmını kaybederdi; kendi işi de epey kolaylaşmış olurdu. Bir an için sorumsuz kişilerin toplumun zararına çalışmamaları için polisin sahip olduğu yetkiye gıpta etti. Sonra düşüncesini bir adım daha ileri götürdü. Toplum adına bu kararları alma niteliğine kim sahipti? Polis böyle bir karar alıp bunu uygularsa, bu bastırmaya çalıştığı terörizmin bir başka biçimi değil miydi? “Tanrım, “ diye söylendi Peter. “Aklımı kaçırıyorum galiba.”

Kıdemli hava trafik denetimcisinin yanına gitti.

“Bir kere daha denemek istiyorum.” Adam Peter'e mikrofonu uzattı.

“Speedbird 070, burası kule. Ingrid, sesimi duyuyor musun? Seni dinliyorum, Ingrid.”

Son birkaç saat içinde sekiz on kere bağlantı kurmaya çalışmışsa da hava korsanları meşum bir sessizliğe bürünmüşlerdi. “İngrid, lütfen cevap ver.”

Birden o taze ve genç ses duyuldu. “İngrid konuşuyor. Ne istiyorsunuz?”

“İngrid, cesetleri almak için bir cankurtaran göndermek istiyoruz.”

“Olmaz, tekrar ediyorum, olmaz. Uçağa kimse yaklaşılamaz.” Bir duraklama oldu.

“Kaldırılacak sekiz on ceset olana kadar bekleyeceğiz...” Kız kıkır kıkır gülüyordu, hâlâ ilacın etkisi altındaydı. “Gece yarısına kadar beklersen yaptığın işe değer bari.” Telsiz yeniden sessizliğe gömüldü.

“Şimdi size akşam yemeğinizi vereceğiz, “ diye İngrid neşeyle seslendi. Kabin boyunca yolcularda bir kıpırdanma görüldü. “Bugün benim doğum günüm. Bu yüzden şampanya ikram ediyoruz. Ne güzel, değil mi?”

Ancak şişman Yahudi doktor birden ayağa fırladı. Saçları havaya dikilmiş, yüzü acıyla mum gibi erimiş, mahvolmuştu. Neler olup bittiğinin, neler söylendiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. “Onu öldürmeye hakkınız yoktu.” Sesi çok yaşlı bir adamın sesiydi. “Karım iyi bir insandı, kimseye bir kötülük yapmamıştı bugüne kadar...” Adam şaşkın şaşkın çevresine bakıp elini dağınık saçları arasına soktu. “Onu öldürmemeliydiniz.”

“Suçluydu, “ diye İngrid adama seslendi. “Hiç kimse masum değildir... hepiniz uluslararası kapitalizmin sefil araçlarısınız...” Yüzü nefretle buruşmuş, çirkinleşmişti. “Suçlusunuz, hepiniz suçlusunuz, hepiniz ölmeyi hak ettiniz...”

Birden kendini topladı, yine gülümsedi, ileri gidip kolunu ufak tefek doktorun omuzlarına attı.

“Oturun, neler hissettiğinizi biliyorum, lütfen inanın bana, başka bir yol olmasını ben de isterdim.”

Ama gözlerinde bomboş bir ifadeyle yerine oturdu. “Sen sakın sakın otur burada,” dedi İngrid. “Sana şimdi bir kadeh şampanya getireceğim.”

“Sayın Başbakan...” Kelly Constable'in iki gün ve gece süren devamlı gerilim sonunda sesi kısık çıkıyordu, “... saat onu geçiyor. Bir karara varmamız gerek, iki saate kalmadan...”

“Evet, ondan sonra ne olacağını hepimiz biliyoruz.”

Hava kuvvetlerine bağlı bir jet bin mil ötedeki Johannesburg'dan video bandını getirmiş, kabine ve elçiler vahşeti bütün ayrıntılarıyla seyretmişlerdi. Masanın çevresinde çocuğu olmayan tek kişi yoktu. Aralarındaki en sert sağcılar bile kararsızlık içindeydiler. Emniyet Müdürü elçinin bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı.

“Herhangi bir uzlaşma olasılığının bulunmadığını da çok iyi biliyoruz. Bu yüzden isteklerini ya toptan kabul etmeli ya da toptan reddetmeliyiz.”

“Sayın elçi, “ diye Başbakan odaya çöken sessizliği bozdu sonunda. “Korkanların koşullarını kabul edersek bu ancak insanlık adına olacaktır. Sizin insanlarınız için çok ağır bir bedel ödemek zorunda kalacağız. Bu bedeli ödemeyi kabul edersek yarın öğleden sonra Güvenlik Konseyi'ndeki oturumda ülkelerinizin desteğini kesinlikle garanti edebilecek misiniz?”

“Birleşik Devletler Başkanı işbirliğiniz karşısında bana kendi desteğini vaat etme yetkisini verdi, “

dedi Kelly Constable.

Sir William da, “ İngiliz hükümeti de bana size bu konuda garanti vermemi emretti, “ dedi. “Hükümetlerimiz korsanların istedikleri 170 milyon doları da karşılayacaklardır.”

“Ben yine de tek başıma karar veremem. Tek bir insan için çok ağır bir yük bu.”

Başbakan göğüs geçirdi. “Bakanlarımdan...” Çevresindeki asık yüzlere baktı,

“... bu konuda oy vermelerini isteyeceğim. Karar verebilmemiz için birkaç dakika bizi yalnız bırakmanızı rica edeceğim.”

İki büyükelçi aynı anda ayağa kalkıp masanın başındaki düşünceli ve sıkıntılı adama başlarıyla selam vererek dışarı çıktılar.

“Albay Noble nerede?” diye sordu Kingston Parker.

“Bekliyor...” Peter başıyla Hawker'in komutanlık bölmesinin ses geçirmeyen kapılarını işaret etti.

“Onun da bu konuşmada hazır bulunmasını istiyorum.” Peter zile bastı.

Colin Noble başında gözlerine kadar indirdiği Thor kepiyle içeri girdi.

“İyi akşamlar, efendim, “ diye ekrandaki adamı selamlayarak Peter'in yanına oturdu.

“Albay Noble'in da burada bulunmasına sevindim, “ diye söze başladı Peter.

“Başarılı bir Delta baskınının saat on birden on dakika öncesinden geç kalmama koşuluyla mümkün olduğu kanıma o da katılır sanırım.” Kolundaki saatine baktı.

“Kırk dakika sonra yani. Militanları ilacın etkisinin en güçsüz olduğu, yani hap alıp bekledikleri süreye hazır girmelerinden önce bastırmayı umuyorum. O anda saldırırsak, tehlike kabul edilebilecek sınırlar içinde...”

“Teşekkür ederim, General Stride, “ diye Parker, Peter'in sözünü kesti. “Albay Noble'in burada bulunmasını istememin nedeni de buydu. Emirlerimin yanlış anlaşılmasını istemiyorum.” Parker bakışlarını Colin'e kaydırdı. “Thor komutanı Speedbird 070'e bir Delta baskını yapılmasını istiyor. Ben, sizin önünüzde bu isteği reddediyorum. Güney Afrika hükümeti ile konuşmalar gayet kritik bir noktada sürdürülmektedir, bu yüzden militalanlara karşı açık ya da kapalı düşmanca bir harekette bulunulmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.” Colin Noble'in yüzü taş gibiydi.

“Ya siz, General Stride?”

“Anlıyorum, efendim.”

“Pekâlâ. Beklemede kalmanızı istiyorum. Şimdi elçilerle görüşeceğim. Somut bilgiler elde ettiğim anda yine sizinle bağlantı kuracağım.”

Ekran birden karardı. Albay Colin Noble ağır ağır dönüp Peter Stride'a bakıp, amirinin yüzündeki ifadeyi gördüğü anda komuta Konsolundaki bir düğmeye basarak tüm ses bantlarını ve video kameralarını durdurdu. Konuşmaları hiçbir şekilde kayda geçmeyecekti.

“Peter, NATO komutanlığı için sıranın sende olduğunu herkes biliyor. Ondan sonra yolunda hiçbir engel kalmayacak, dostum. Genel kurmay başkanlığı ve ondan sonra ne istersen...”

Peter cevap vermeden yine saatine baktı. Onu on yedi geçiyordu.

“İyi düşün, Peter. Düşün, be adam! Bulunduğun yere varmak için yirmi yıl köle gibi çalıştın. Seni hiç bağışlamayacaklardır. Seni de mesleğini de mahvederler bunlar. Yapma bunu Peter, yapma! Kendini boşa harcamayacak kadar değerli bir insansın. Bir an düşün.”

“Düşünüyorum, “ dedi Peter sakın bir sesle. “Hem de hiç durmadan düşünüyorum...

Onları ölüme terk edersem ben de tetiği çeken insan kadar suçlu sayılırım.”

“Peter, kendini mahvetmene gerek yok. Kararı veren başkası...”

“Buna inanmak kolay olurdu, değil mi? Ama bu oradaki insanları kurtarmaz ki.”

Colin eğilip kıllı elini Peter'in koluna dayadı. Hafifçe sıktı arkadaşının kolunu. “Biliyorum, ama her şeyini böyle feda etmene de dayanamıyorum. Benim kitabımda senden üstünü yok, ahbap.” Colin ilk kez böyle bir şey söylüyordu, Peter gerçekten duygulanmıştı.

“Bundan sen kaçınabilirsin, Colin. Seni ve mesleğini etkilemez.”

“Ben hiçbir şeyden kaçmadım yaşamım boyunca.” Colin elini çekti. “Ben de seninle birlikteyim...”

“İtiraz ettiğini kayda geçir, “ dedi Peter, “ikimizin de kovulmasına gerek yok.”

Düğmeye basarak video ve ses bantını çalıştırdı.

“Albay Noble, 070 sayılı uçağa bir Delta baskını dijenlemek üzereyim. Lütfen gerekeni yapın.”

Colin kameraya döndü. “General Stride, Atlas komutanlığının kesin emri olmadan Delta durumunu başlatmanıza resmen itiraz ediyorum.”

“Albay Noble, itirazınız kaydedilmiştir.” Peter'in son sözleri üzerine Colin Noble yine düğmeye basarak bağlantıyı kesti.

“Bugünlük bu kadar palavra yeter, “ diyerek ayağa kalktı. “Haydi gidip eşsoğlularm işlerini bitirelim.”

İngrid uçuş mühendisinin masası önünde oturmuş mikrofonu dudaklarına dayamıştı.

Güneş yanığı teninin altında bir beyazlık seziliyordu şimdi, gözlerinin ardında bir damar atıyor, mikrofonu tutan eli hafifçe titriyordu. Bunların hepsinin ilacın yan etkileri olduğunu biliyordu. Gerekinden fazla doz aldığına pişmandı şimdi, ancak ilk idamları yerine getirebilmek için bunun bedelini ödüyorlardı.

Neyse ki yirmi dakikaya kadar yeniden ilaç alacaklardı. Bu kere tavsiye edilen dozu aşmayacaktı. İlacın kanı içinde dolaşırken verdiği canlılığı şimdiden görüyor, görüşünün ve enerjisinin arttığını hissediyordu. Daha sonrasını bile düşünebiliyordu şimdi; mutlak güç, ölümün kendi gücü, yaşamın en büyük deneyimlerinden biriydi. Sartre, Bakunin ve Most yaşamın en büyük gerçeklerinden birini keşfetmişlerdi yok etme eylemi, toptan yok etme aslında yaratmaydı, ruhun yeniden doğuşuydu. İlacın etkisinin kaybolduğu şu anda bile heyecanla bekliyordu yeni idamları.

“Dostlarım...” diye mikrofonu konuştu. “Zorbadan bir haber alamadık. Sizin yaşamınıza ilgi duymaması o emperyalist faşistin tipik bir davranışıdır. Halkın kanı ve teriyle beslendiği halde onların güvenliği kendisini ilgilendirmez...”

Uçağın dışında gece karanlıktı. Gök gürlüyor, birkaç saniyede bir bulutların içinde şimşekler çakıyordu. Güneşin batımından bu yana iki kere sel gibi yağmur yağmıştı. Havaalanı ışıkları ıslak

pistte yansiyordu.

“... Zorbaya karşı çelik bir irade ve amansız bir cesaret göstermeliyiz. Bir anlık bir duraksama bile kabul edilemez. Şimdi dört rehine daha seçeceğiz. Bu tam bir tarafsızlıkla yapılacaktır... şu anda hepimizin ihtilalin bir parçası olduğumuzu anlamanızı istiyorum, gurur duymanız gerek...”

Tam o anda yeni bir gök gürlemesi duyuldu, havaalanı gündüz gibi aydınlandı, yağmur olanca şiddetiyle uçağa çarptı. Karen elinde olmadan hafif bir çığlık attı, koşup Ingrid'in yanına gitti. Yorgunluk ve ilacın etkisiyle gözlerinde mor halkalar belirmişti, tir tir titriyordu. Ingrid konuşmaya devam ederken bir eliyle de kızı ürkek bir kedi yavrusunu sakınleştirencesine okşadı.

“... Hepimiz ölüme hoşgeldin demeye, yerimizi alıp insanın yeniden doğuşuna katkıda bulunmaya hazır olmalıyız.”

Yeni bir şimşek çakmasıyla ortalık aydınlanmıştı, ancak Ingrid konuşmasını sürdürdü. Anlamsız sözcükler yolcuları ipnotize etmiş gibiydi, hiç ses çıkarmadan, kıpırdamadan, tüm düşünme yeteneklerini kaybetmişler gibi oturuyorlardı yerlerinde.

“İhtilalin bundan sonraki şehitlerini saptamak için kura çektim. Ben koltuk numaralarını söyleyeceğim, arkadaşlarım gelip sizi yerlerinizden alacaklar.

Lütfen birinci sınıf mutfağına bir an önce gelerek işbirliği yapmanızı rica ediyorum.” Kısa bir duraklamadan sonra devam etti. “Koltuk numara 63 B. Lütfen ayağa kalkın.”

Saçları gözlerine düşmüş kırmızı gömleli yüzü yaralı Alman orta yaşlı, zayıf bir adamı kolunu tersine kısıyarak ayağa kaldırdı. Adamın beyaz gömleği buruştu, eski moda dar pantolonunu askıyla tutturmuştu.

“Olamaz, “ diye adam diğer yolculara yalvarırcasına baktı Henri kendisini öne doğru itelerken. “Beni öldürmelerine izin veremezsiniz.” Herkes önüne bakıyordu.

Kimse kıpırdamadı, kimse konuşmadı.

“Koltuk numara 43. F.” Bu, otuz yaşlarında kara saçlı güzel bir kadındı.

Koltuğunun numarasını okurken birden yüzü çöker gibi oldu, bağırarak için elini ağzına götürdü. Ancak ara geçidin öte yanında oturan beyaz saçlı yaşlı bir adam hemen o anda ayağa fırlayıp kravatını düzeltti.

“Benimle yer değiştirir miydiniz, hanımefendi?”

Adam arkasına bakmadan, kendini almaya gelen sarı bıyıklı Fransızın yanından horgörüyle geçerek öne doğru yürüdü. Ne sağına ne soluna bakıyordu. Mutfak bölmesinin perdeleri arasında kayboldu.

Boeing'in pilot bölmesinin yanından kuyruğa kadar uzanan 20 derecelik bir kör noktası vardı. Ancak korsanlar her şeyi öyle ince ayrıntısına kadar düşünmüşlerdi ki, bu kör noktayı da gözaltında bulundurdıklarından korkulabilirdi.

Peter ile Colin büyük hangarın köşesinde durmuşlar Boeing'in kuyruğunda ya da ön tarafında bir ayna parıltısı arıyorlardı. Uçağın hemen arkasında, dört yüz metre kadar uzağındaydılar. Bu mesafenin yarısı diz boyu otlarla örtülüydü.

Havaalanı yalnızca pistin çevre ışıkları ve terminal binasının parıltısıyla aydınlatılmıştı.

Peter alanın tüm ışıklarını söndürmeyi düşünmüştü. Ancak korsanlar bundan kuşkulananabilirlerdi,

ayrıca baskın grubunun hareketleri de bu yüzden ağırlaşabilirdi.

“Hiçbir şey göremiyorum, “ diye söylendi Colin.

“Öyle.” Her ikisi de gece dürbünlerini yanlarında bekleyen bir assubaya verdiler. Artık bunlara ihtiyaçları kalmamıştı. Baskın grubu en gerekli teçhizat dışında her şeyi geride bırakmıştı.

Peter terminal binasındaki adamlarıyla haberleşebilmek için çok hafif bir telsiz taşıyordu. Sağ kalçası üzerinde de Walther Pk. 38Tık otomatik tabancası vardı.

Baskın grubunun her üyesi kendi seçtiği silahı taşıyordu. Colin Noble Browning Hipower. 45'liği öldürücü gücü için seçmişti. Peter ise 9 milimetrelik parabellumun geri tepmesinin hafifliğini ve elli metre mesafedeki kendi ustalığını göz önünde bulunduruyordu.

Baskın grubunun standart olan şeyi silahlarındaki Super Vex patlayıcı mermileriydi. Mermi insan vücuduna girdiği anda patlar, vücudu delip geçme olasılığını ve böylece masum kişilerin yaralanmalarını önlerdi. Peter adamlarına teröristler ve kurbanlarıyla çok yakın bir çevre içinde olacaklarını sık sık hatırlatmayı unutmazdı.

Peter'in yanında duran Colin Noble boynundaki ince altın zincirin ucundaki küçük Davud Yıldızı'nı çıkarıp cebine yerleştirdi.

“Gidelim mi, ne dersin ha, ahbap?”

Peter, Rolex saatinin fosforlu yüzüne baktı. On bire on altı dakika vardı.

Mesleğimin sona erdiği an diye düşündü, yumruğunu sıktığı sağ elini havaya kaldırıp indirdi iki kere.

İki sopalı adam lastik tabanları üzerinde, sopalarını uçağın madeni kısımlarına değmemesi için dikkatle tutarak öne fırladılar.

Peter ağır ağır beşe kadar sayarken kanının damarlarında hızla dolaştığını, vücudunun bütün sinir ve kaslarının gerildiğini hissediyor, Kingston Parker'e verdiği cevap kulaklarında bir kere daha yankılanıyordu.

“Orta yolu yok bunun. Tek seçeneği yüzde yüz kayıp. Uçağı da, yolcuları da, tüm Thor personelini de kaybederiz.”

Düşünceleri bir yana bırakıp ilerleme işaretini bir kez daha tekrarladi. Başka grubu iki sıra halinde koşmaya başladı. Alüminyum merdivenleri taşıyan üç kişi, sersemletici el bombalarını taşıyan dört kişi, kapı kilitlerini parçalayacak çekiçleri taşıyanlar... her birinde kendi seçimi olan birer büyük kalibreli tabanca bulunuyordu. Peter uçağın içi kalabalık olduğu için otomatik silaha izin vermemişti. Baskın gruplarında aranan diğer bir nitelik de kullandığı tabancayla keskin nişancı olabilmek, küçük ve hareketli bir hedefi vurabilmek ve çevredeki masum insanlara zarar vermeden aynı hedefe birkaç isabet kaydedebilmektir.

Hemen hemen hiç ses çıkarmadan koşuyorlardı. Peter'in kulaklarında uğuldayan tek ses kendi soluğuydu; pişmanlık duyacak bir anı vardı şimdi. Hiç kazanma olasılığı olmayan bir kumar oynuyordu, elde edebileceği tek şey yaşamı boyunca uğrunda çalıştığı her şeyin yok olmasıydı; ancak bu düşünceyi de bir yana atıp kendisini çelikleştirerek koşmaya devam etti.

Tam önünde, terminal binasından yansıyan ışıklar altında çubuklu adamlar uçağın gövdesi altındaki yerlerini almışlardı. Birden bir şimşek çakınca iki dizi halinde koşan adamlar soluk otların üstünde

açıkça ortaya çıktılar. Eğer görülmüşlerse korkulan an çok yakındı. Yeni bir gökgürültüsüyle yerinden sıçradı Peter. El bombalarının ve uçağın patlamasını bekliyordu.

Sonra ortalık bir kez daha karardı, ayaklarının altındaki süngerimsi yumuşaklık yerini pistin sert asfaltına bıraktı. Bir an sonra Boeing'in altındaydılar. Bir tavuğun koruyucu gövdesi altındaki piliçler gibi. İki grup dörde ayrıldı, herkes sol dizini yere koydu ve sonra art arda tekrarlanan provalara uygun olarak aynı anda gaz maskelerini yüzlerine geçirdiler.

Peter adamlarına baktı, sonra telsizinin düğmesine bastı. İş sona erene kadar bir daha konuşmayacaktı. Uzak da olsa hava korsanlarının bu frekansı dinlemeleri olasılığı vardı.

Düğme sesi terminalde bekleyen arkadaşlarına bir işarettti. Hemen o anda jet motorlarının kulakları sağır eden gürültüsü işitildi.

Uçak kuzeydeki uluslararası pistte park edilmiş olmasına karşın motorları servis bölümüne çevirmişlerdi. Kıtalararası uçağın yirmi jet motorunun gürültüsü bu kadar uzaktan bile dayanılır gibi değildi. Peter açık eliyle işaretini verdi.

Sopalı adam işareti bekliyordu, Peter'in hareketini görür görmez çubuğun ucundaki elmas matkabı uçağın gövdesine dayadı. Hava kompresörünün gürültüsünü işitmek olanaksızdı, uzun çubuk basınçlı gövdeye girdiği anda hafifçe sarsıldı.

İkinci sopalı adam küçük deliğe kendi çubuğunun ucunu sokup Peter'e baktı.

Peter'in el işaretiyle uçağa gaz verilmeye başlandı, kendisi gözlerini saatinden ayırmıyordu.

Düğmeye iki kere basınca uçağın örtülü pencerelerinin ardındaki ışıklar bir anda söndü, havalandırma aygıtı durdu.

Jet motorlarının kulakları yırtan gürültüsü birkaç saniye daha sürerken Peter merdiven taşıyanlarına ileri emrini verdi.

Merdivenlerin lastik kaplı uçları kanatların ve kapıların kenarlarına takıldı.

Uçağın gövdesine gaz verilmesinden on saniye sonra Peter telsizin düğmesine üç kere bastı. Aynı anda Boeing'e yeniden elektrik verildi, ışıklar yandı. Şimdi havalandırma da çalışıyor, gazı uçaktan dışarı atıyordu.

Peter derin bir soluk alarak Colin'in omzuna dokundu. Sessiz bir hızla merdivenlere atıldılar. Kanatlara çıkan grupların başında Peter ve Colin bulunuyorlardı.

İngrid, Karen'e, "On bire dokuz var, " dedi. Gecenin içinde uğuldayan jet motorlarının gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu. İlacın etkisinin giderek kaybolması üzerine boğazı kupkuruydu, gözünün kenarında bir sinir kendiliğinden oynuyordu. Alnına sarılmış bir ip durmadan bükülüyormuş gibi başı ağrıyordu. "Halife'nin hesapları yanlış çıktı galiba, " diye mırıldandı.

"Güney Afrikalılar pes edeceğe benzemiyorlar..." Pilot bölmesinin açık kapısından mutfakta açılır kapanır koltuklarda oturmuş bekleyen dört rehineye baktı. Gümüş saçlı İngiliz uzun bir kehribar ağızlıkla sigara içiyordu. İngrid'e horgörüyle bakınca kız birden huzursuzlandı ve adamın sözlerini işitebilmesi için sesini yükseltti. "Bu yüzden bunları da öldürmemiz gerekecek."

"Halife daha önce hiç yanılmamıştı." Karen başını salladı. "Daha bir saatimiz var... ." Tam o anda ışıklar titredi ve birden söndü. Tüm pencerelerin de örtülü olması nedeniyle içersi zifiri karanlıktı. Şimdi. Havalandırma aygıtının motoru da şaşkınlık mırıltıları arasında durdu.

İngrid el yordamıyla pilot bölmesinde uçağın ana bataryalarından cereyan veren kolu aradı. Önündeki kumanda konsolu hafif bir ışıkla aydınlandı.

“Elektriği terminalden kesmişleri Havalandırma... Delta baskını olabilir bul”

“Hayır, işaret fişeği yok.”

“Ama biz...” İngrid söze başlarken sesinde peltekliği hissetti. Dili ağzına büyük geliyor, Karen'in yüzü gözleri önünde çarpılıyordu.

“Karen...” derken yabancı mantar kokusunu hissetti.

“Tanrım!” diye bağırarak oksijen torbalarına elle komuta eden kola doğru atıldı.

Koltukların üzerlerindeki kapaklar açılıp oksijen maskeleri uzun kordonları ucunda yolcuların başları üstünde sallanmaya başladı.

“Kurt! Henri!” diye İngrid iç mikrofona seslendi. “Oksijen! Çabuk maskeleri alın! Delta! Delta'ya geçiyorlar...”

Kendisi maskelerden birini alıp içine sık soluklar çekerek insanı felçli duruma getiren gazı kanından temizledi. Birinci sınıf yolcularından biri olduğu yerde öne doğru yığıldı, bir diğeri yan tarafa düştü.

İngrid oksijen maskesini ağzından çekmeden boynundaki fotoğraf makinesini çıkardı. Kendisini korku dolu bakışlarla seyreden Karen maskeyi ağzından çekip,

“Uçağı havaya uçuracak mısın, İngrid?” diye sordu.

İngrid arkadaşına cevap vermedi. Ciğerlerindeki oksijeni kullanıp, ağzını mikrofona yaklaştırdı yine.

“Kurt! Henri! Elektrikler yanar yanmaz içeri girecekler. Sersemletici bombalara karşı gözlerinizi ve kulaklarınızı kapayın, kapılara ve kanat pencerelerine bakın.” İngrid maskeyi yüzüne geçirip yeniden sık soluklar almaya başladı.

Karen, “Bizi havaya uçurma İngrid,” diye yalvardı maskesinin ardından. “Teslim olursak Halife bir hafta içinde bizi serbest bırakır. Ölmemiz gerekmez, lütfen.”

Tam o anda uçağın ışıkları yandı, havalandırma aygıtı homurtuyla çalışmaya başladı. İngrid son bir kez daha maskeden soluduktan sonra yerde baygın yatan dört rehineyle iki hostesin üzerlerinden atlayıp içeri koştu. Yolculardan birinin tepesinden sarkan bir maskeyi alıp ağzına götürürken yolcu kabinine baktı.

Kurt ile Henri emirlerini dinlemişler, maskelerden oksijen soluyorlardı. Alman iskele kanadı kapısında, Henri ise arka kapının önünde... İkisi de kısa namlulu tabancaları hazır bekliyorlardı. Sarı oksijen maskeleri yüzünden İngrid arkadaşlarının yüz ifadelerini göremedi.

Yolculardan pek azı acil davranıp maskelere sarılabilmişlerdi. Yüzlercesi ya oturdukları yerde öne yığılmışlar ya da ara geçide yuvarlanmışlardı.

İngrid serbest eliyle fotoğraf makinesini tutuyor, diğer elindeki maskeyi ağzından ayırmıyordu. Havalandırmanın gazı süpürmesi için daha birkaç dakikanın geçmesi gerektiğini biliyordu.

Bir elinde maskesi diğerinde tabancası olan Karen de yanı başındaydı.

“Git ön kapının önünde bekle!” diye Ingrid sert bir sesle söylendi. “Orada...”

“Ingrid, ölmemiz gerekmez ki...” O anda sancak kanadı üstündeki acil çıkış kapısı içeri doğru patladı, aynı anda karanlık açıklıktan kabine iki küçük kara top atıldı.

“Sersemletici bombalar!” diye bağırdı Ingrid. “Yere yatın!”

Peter Stride uçuş halinde bir kartal kadar hafif ve neşeliydi. Elleri ve ayakları merdivene değmiyordu sanki. Eyleme geçildiği anda artık ne kuşku kalmıştı, ne de duraksama. İşe başlanmıştı bir kere... bu insanı göklere uçuran bir duyguydu.

Omuz ve kalçasının tek hareketiyle uçağın eğilimli kanadının üstüne atladı, aynı anda iki ayağı üzerinde doğrularak parıltılı geniş maden parçasının üzerinde sessizce süzüldü. Yağmur damlaları elmas parçaları gibi parıldıyordu ayaklarının altında, rüzgâr saçlarını uçuruyordu.

Altı saniye, diye düşündü. Hareket emrinden bu aşamaya altı saniyede gelmişlerdi. Eğitimde olmadığı kadar hızlı ve yanlızsız olmuştu hareketleri, hepsi de kendilerini bekleyen ölüm ve dehşetle silahlanmışlardı şimdi.

Peter'le yardımcısı tüm ağırlıklarını acil çıkış kapısının menteşelerine verip yüklendiler. İçerde karşı koyacak basınç olmadığı için kapı kolaylıkla açıldı, aynı anda sersemletici bombalar bekleyen bombacılar tarafından içeri atıldı, Peter'in takımı yere çömelip eliyle gözlerini ve kulaklarını örttüler.

Uçağın dışında oldukları halde patlamaların etkisi korkunçtu, beyinlerine darbeler iniyordu sanki, yanan fosforlu toz Peter'in gözlerini örten ellerinin kemiklerini gösteriyordu sanki röntgen ışınları altındaymış gibi. Bomba atıcılar içeri seslendiler: “Yere yatın! Herkes yere yatsın!” Bu emri İsrail yönteminde olduğu gibi operasyon bitene kadar durmadan yineleyeceklerdi.

Peter bombanın etkisiyle uyuşmuş gibiydi, saniyenin yüzde biri kadar bir süre gecikti tabancasını çıkarmakta, sonra önce ayakları olmak üzere içeri daldı.

Kırmızı gömlekli kızın elinde fotoğraf makinesiyle koştüğünü gördüğünde daha henüz havadaydı. Kız bir şeyler bağıırıyordu. Peter ayakları yere değdiği anda silahını ateşledi, ilk kurşunu kızın ağzına girdi, beyaz dişleri arasında kara bir delik belirdi, başı öylesine bir şiddetle geri savruldu ki Peter ince boyun kemiklerinin kırıldığını olduğu yerden duydu.

Ingrid iki eliyle yüzünü ve kulaklarını örterek yolcu kabininde kasırga gibi esen ışık ve gürültü dalgasına daldı. Dalga kendisini aşıp gittiğinde hâlâ bir koltuğun arkasına sımsıkı sarılmış duruyor, saldırganların uçağa girecekleri anı saptamaya çalışıyordu.

Uçağın dışındakiler patlatmak üzere olduğu bombanın etkisinden kurtulabilirdi.

Ingrid tüm baskın grubunun içeri girmesini beklemek niyetindeydi. Kendisiyle birlikte mümkün olan en çok sayıda insanın ölmesini istiyordu. Fotoğraf makinesini iki elinde tutarak havaya kaldırdı.

“Gelin bakalım!” diye haykırdı. Ancak kabinin içi beyaz duman bulutlarıyla kaplıydı, tavandan sarkan beyaz maske hortumları Medusa'nın saçlarını andırıyordu. Bir el silah sesi duyuldu, biri bir çığlık attı. “Yere yatın!”

Herkes yere yatsın!” diye bağırdı.

Ingrid acil durum kapısından gözlerini ayırmıyor, parmağı fotoğraf makinesinin patlayıcı düğmesinde, bekliyordu, içeri önce karalar giyinmiş biri girdi, aynı anda yanındaki Karen bir çığlık kopardı.

“Hayır. Bizi öldürmeyin!” Karen makineyi İngrid'in elleri arasından kaptı. “Bizi öldürmeyin! Bizi öldürmeyin!” diye bağırarak ileri doğru koştu. Elindeki makineyi bir barış sunuşu gibi tutuyordu. “Halife bize ölmeyeceğimizi söyledi!”

Çılgıncasına bağırarak koşuyordu. “Halife...” Kara giyimli ve maskeli biri havada hafifçe döndü, ayakları üstüne düştüğü anda sağ elindeki silahı kaldırdı.

Ancak el bombalarından sonra silahın sesi çok boğuk geliyordu.

Karen elindeki fotoğraf makinesini sallayarak adama doğru koştuğu sırada kurşun ağzına girip boynunu kırdı. Diğer iki el silah da o kadar yakından atılmıştı ki Veleş patlayıcı kurşunları Karen'in gömleğini parçalayıp kürek kemikleri arasından fırladılar. Fotoğraf makinesi havaya uçtu, iki yol arasındaki sırada baygın yatan yolculardan birinin kucağına düştü.

İngrid vahşi bir hayvanın güdüsel hızıyla kendini yere attı, bombaların beyaz dumanından yararlanarak görülmeden karnı üstünde sürünerek makineye doğru gitti.

Makine yedi sekiz metre uzaktaydı, ancak İngrid bir yılan hızıyla kıvrılıyordu.

Dumanın kendisini örttüğünü biliyordu, ne var ki makineyi alabilmek İçin ayağa kalkmak ve baygın yatan iki kişinin üzerinden uzanmak zorundaydı.

Peter yere ayaklarını bastığı anda kızı öldürdü ve aynı hareketle yardımcısına yer açmak için yana kaydı.

Arkadaşı Peter'in boşalttığı yere girdiği anda uçağın arka tarafındaki kırmızı gömlekli Alman silahını adamın sırtına boşalttı.

Adamın vücudu ikiye ayrılmış gibi oldu, kapanan bir çakı gibi Peter'in ayakları dibine düştü.

Peter bir an geçirmeksizin geriye döndüğü anda sırtını fosforlu dumanlar arasında sürüklenen İngrid'e vermiş oldu.

Kurt, geri tepmesinin ucunu havaya kaldırdığı silahını indirmeye çalışıyordu.

Kızıl gömleği göbeğine kadar açıktı. Kıllı vücudunun güneş yanığı adaleleri görünüyordu, simsiyah saçları altındaki gözleri tam bir çılgın gözü gibi parlıyordu.

Peter adamı göğsünden vurdu. Kurt geriye düşerken hâlâ tabancasını doğrultmaya çalışıyordu. Peter'in ikinci el ateşi Almanın alnını buldu, gözleri kapandı, yüzüstü yere yuvarlandı.

“İki.” Peter bu karmaşık anda bile çok soğukkanlı olduğunu, kendini kaybetmediğini görüyordu. Talim alanındaymış gibi tam isabet kaydetmekteydi.

Harcadığı kurşunları bile sayıyordu, Walther'de daha dört kurşunu vardı.

İki de terörist kaldı, diye düşündü. Ancak içerdeki duman daha dağılmamıştı, beş metre ötesi görünmüyordu. Tavandan sarkan maskeler de görüş alanını iyice daraltmaktaydı.

Yerde yatan arkadaşının cesedi üzerinden atlarken birden karşısında Colin Noble'un iri cüssesini gördü. Sancak kapısından giren Colin yüzündeki gaz maskesiyle dumanlar arasında cehennemden çıkmış bir şeytanı andırıyordu. Colin keskin nişancı pozunda çömeldi, iri tabancası elindeydi. Tabancanın gürültüsü Notre Dame kilisesinin büyük bronz çanlarını bile bastırarak kadar güçlüydü.

Colin dumanlar ve sallanan maskeler arasında ancak görebildiği sarı bıyıklı, kırmızı gömlekli bir gence ateş ediyordu. İri Veleş mermileri korsanı paramparça etmişti.

Üç, diye düşündü Peter. “Bir tane kaldı... fotoğraf makinesini almalıyım şimdi.”

Makineyi öldürdüğü kızın elinde görmüştü, sonra makine bir yerlere düşmüştü.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Hele o sarışın kızın, tehlikeli olanının eline geçerse...

Uçağa gireli dört saniye olmasına karşın sanki sonsuz bir zaman geçmiş gibiydi. Ön ve arka kapıların kırılmaya çalışıldığını duyuyordu, birkaç saniye sonra Thor baskın grupları tüm gediklerden içeri gireceklerdi ve kendisi hâlâ gerçekten içlerinde en tehlikelisi olan dördüncü korsanı bulamamıştı.

“Yere yatın! Herkes yere yatsın!” diye bağıırıyordu bombacılar. Peter olduğu yerde dönüp pilot bölmesine doğru koştu. Kızın orada kontrol merkezinde olacağından emindi.

Birden yerde vurduğu kızı gördü. Uzun kara saçları hâlâ dehşet içindeki solgun yüzünü çevreliyordu. Saçları kanlıydı, beyaz dişleri arasındaki kara boşluk yüzüne yaşlı bir kadın ifadesi vermişti. Kemiksiz bir et yığını halinde yolu tıkıyordu.

Kilit parçalandığı anda ön kapı da içeri doğru açılmıştı, ancak Peter'in önünde hâlâ beyaz dumandan duvarlar vardı. Kızın üzerinden atlamaya hazırlanırken birden sarışın kızın dumanlar arasında doğrulduğunu gördü. Güzel fakat kötü bir hayalet gibi.

İngrid makineyi almak için baygın yolcuların üzerine atıldı. Peter silahını kıza doğrultamayacak kadar yanda kalmıştı. Silahı öteki eline aktarırken kendisi için çok değerli olan saniyenin onda biri kadar bir zaman kaybetmişti. Kız şimdi makinenin kayışını yakalamış çekiyordu. Peter aralarında on adımdan az bir uzaklık olduğu için kızın başına nişan aldı, bu karmaşıklık ve duman içinde bile isabet ettirememesine olanak yoktu.

Maskesinden oksijen soluyan yolculardan biri tam o anda, “Yere yatın! Herkes yere yatsın!” emrini dinlemeyerek, “Ateş etmeyin! Çekilin yolumdan! Ateş etmeyin!” diye bağırarak ayağa kalkmak için doğruldu. Adam Peter'le kırmızı gömlekli kızın arasındaydı. Peter ateş ettiği anda elini kaydırđı, kurşun tavana saplandı, hâlâ bağırmakta olan adam Peter'e çarptı.

“Bırakın beni! Ateş etmeyin!”

Peter kızın kayışı kopartıp makine üzerinde bir şeyler yaptığını gördü. Yolcu ise Peter'in silah tutan kolunu yakalamış sallıyor, ağlayarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Orta koltukların ötesinden Colin Noble bir el ateş etti. Hâlâ sancak tarafındaki yolda bulunduğundan ateş açısı çok tersti, kurşun Peter'in omzundan iki karış öteden ve maskelerin arasından geçti,

İlk atışı isabetsizdi, ancak yine de kızın o kadar yakınından geçmişti ki, İngrid hafifçe geriye doğru sendeledi.

Peter sağ elinin tersiyle önüne çıkan adamın boğazına bir darbe indirip koltuğuna oturttu, tabancasını kaldırdı. Kızın beynine ateş edip anında parmaklarını hareketsiz bırakmaktan başka bir çaresi olmadığını biliyordu.

Colin ikinci el ateşini Peter'den bir saniyenin yüzde birinden kısa bir süre önce yaptı. Kız yana savruldu, başı Peter'in kurşununun yolundan kurtuldu.

Peter, Colin'in kurşununun, kızın sağ omzunu bulduğunu gördü. Aynı anda kemik parçalanmış, kızın

kolu havaya fırlamış, fotoğraf makinesi yine bir yana savrulmuştu. Ingrid de hızla yol alan bir otomobil çarpmış gibi ileri fırlamıştı.

Peter ateş etmek için kızın doğrulmasını bekledi. Ancak o sırada kara giysili adamlar uçağa girmişler, dumanlar arasından çıkarak kızı yakalayıp yere yatırmışlardı. Thor grubu kızın canını kurtarmıştı. Peter tabancayı kılıfına sokarak fotoğraf makinesini dikkatle yerden kaldırdı. Diğer eliyle maskesini sıyırdı.

“Hepsi bu kadar!” diye bağırdı. “Hepsini yakaladık. Ateş kesin! Bitti!” Sonra telsizin mikrofonuna, “Tamam!” diye seslendi. “İniş tamam! İniş tamam!” Tam başarı şifresiydi bu. Adamlarından üçü kızı yere bastırıyorlardı. Omzundan fişkırان kana karşın kız bir leopar gibi çırpınmaktaydı.

“Acil durum kanallarını açın, “ diye emretti Peter. Çıkışların her birinden uzatılan plastik kanallar şişirilerek piste uzatıldı. Thor elemanları yolcuları buralardan aşağı indirmeye başladılar.

Kuzey pistinden de tarih öncesi canavarları gibi mekanik merdivenler gelmekteydiler.

Peter fotoğraf makinesi elinde olduğu halde kıza yaklaşıp baktı. Savaşın buz gibi soğukluğunu üzerinden atamamıştı, tüm duyguları çok keskin, beyni pırıl pırıldı.

Kız çırpınmayı bırakıp Peter'e baktı. Tuzağa düşmüş leopara benzetmesi çok yerindeydi. Peter yaşamı boyunca böylesine ateşli ve acımasız bakışlar görmemişti. Kız sokmak üzere hazırlanan bir kobra gibi başını geri çekti ve tükürdü. Beyaz köpüklü tükürüğü Peter'in bacaklarına yapıştı.

Colin Noble da Peter'in yanına gelmiş maskesini çıkarıyordu.

“Kusura bakma, Peter. Kalbini nişanlamıştım.”

“Beni tutamayacaksınız!” diye kız birden bağırdı. “Şükran Günü gelmeden serbest olacağım nasıl olsa!”

Peter kızın haklı olduğunu biliyordu. Sersemlemiş dünya toplumu bu insanlara ancak birkaç aylık bir ceza verir onu da ertelerdi. Peter kucağında ölen kızı, kızın kanının ılıkliğini hatırladı.

“Bizimkiler beni kurtaracak!” Kız bu kez kendisini tutanlardan birinin yüzüne tükürdü. “Beni tutamayacaksınız! Bizimkiler sizi, beni koyvermek zorunda bırakacaklar.”

Bunda da haklıydı; onun yakalanması yeni bir şiddet eylemini davet etmekte.

İntikam ve misilleme tekerleği harekete geçirilecekti. Bu vahşi insanın yaşamı için yüzlerce kişi acı çekecek, onlarca kişi ölecekti.

“Biz ihtilalciyiz.” Kız sağlam kolunu kaldırdı, yumruğunu sıktı. “Biz güçlüyüz.

Hiç kimse, hiçbir şey durduramaz bizi!”

Sarışın kadın yumruğunu Peter'in yüzüne salladı.

“Bu başlangıç henüz... yeni bir çağ başlıyor.”

Sesinde meydan okuma, tehdit ve tam bir güven vardı. Peter bunun yanlış olmadığını biliyordu. Dünyaya yeni bir güç salınmıştı, düşünebileceğinden daha öldürücü bir güç. Peter kör talihin kendisine sağladığı bu küçük başarısızlığından dersini alacaktı.

“Siz hiç kazanamayacaksınız, “ dedi kadın. Kendi kanı içinde yatmasına karşın korkusuzdu, pişmanlık duymuyordu; Peter'in aklından geçenleri okuyordu sanki.

Güney Afrika Başbakanı ağır ağır konuşuyordu. “Beyler, ben ve kabinem teröristlerin isteklerini kabul etmenin, bir daha hiç inmemek üzere bir kaplanın sırtına binmekten farksız olduğu konusunda görüş birliğine vardık.” Başbakan sustu, granitten yontulmuş başını bir an eğdi, sonra iki elçiye baktı. “Ancak insanlığa ve insan yaşamına duyduğumuz saygıdan ve iki büyük ülkenin küçük bir ülkeye yaptığı bu ağır baskıdan dolayı kadınlar ve çocukların serbest bırakılmaları için tüm koşulları kabule karar verdik...”

Amerikan elçisinin önündeki telefon acı acı çaldı. Başbakan kaşlarını çatı.

“Ancak hükümetlerinizin verdiği garantilere...” Telefon çalmaya devam ediyordu.

“Telefona cevap verin...” dedi Kelly Constable's.

“Bağışlayın, Sayın Başbakan.” Amerikalı telefonu dinlerken yüzünde kulaklarına inanamayan bir ifade belirmişti. “Bir dakika, “ dedi. Ağızlığı eliyle örterek Başbakan'a baktı. “Sayın Başbakan... üç dakika önce Thor baskın grubu uçağa girmiş ve teröristlerden üçünü ölü birini sağ olarak ele geçirmişler. Yolcular arasında kayıp yok. Hepsini dışarı çıkarmışlar.”

Masanın başındaki iriyarı adam derin bir soluk aldı, çevresinden tebrikler yağmaya başlayınca da gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Sayın Büyükelçi... çok teşekkür ederim.”

“Görevinizi kötüye kullanmaktan suçlusunuz. General Stride,” dedi Kingston Parker.

“Ben yüzlerce rehinenin yaşamları ve ahlak yasasının güçlüğüyle ilgilidim.”

Peter'in ateş ve öfkeyle Boeing'e girişinden bu yana henüz on beş dakika geçmişti. Elleri hâlâ hafifçe titriyordu.

“Benim emirlerime bile bile uymadınız.” Ekrandaki Parker yeleleri kabarmış bir aslandı sanki. Kişiliğinden yayılan güç Hawker'in komuta kabinini dolduruyordu.

“Size verilmiş göreve uygunluğunuz konusunda her zaman kuşkuluydum. Bu kuşkularımı üstlerinize yazıyla da belirtmişim, şimdi bu kuşkularımda haklı olduğumu görüyorum.”

“Bununla Thor komutanlığından alındığımı söylüyorsunuz sanırım, “ diye Peter adamın sözünü kesti. Karşısındakinin yüzeye çıkan öfkesi karşısında Parker kendini toparlama gereğini duydu.

Peter, Kingston Parker'in bile böylesine başarılı bir baskının komutanını hemen görevinden alamayacağını biliyordu. Biraz zaman isterdi bunun için, belki de yalnızca birkaç gün, ancak geleceğinin ne olacağı belliydi.

“Benim doğrudan doğruya gözetimim altında komutanlığınızı sürdüreceksiniz, “ diye Parker devam etti. “Bana sormadan hiçbir karar almayacaksınız. Anlaşıldı mı, General Stride?”

Peter cevap verme zahmetine katlanmadı. Mesleğinde ilk kez amirine itaatsizlik etmiş ve ister talih densin ister denmesin sonuçta parlak bir başarı kazanmıştı.

“İlk göreviniz bütün Thor birliklerini en kısa zamanda geri çekmek olacak. Ele geçirdiğiniz militan sorgulama ve yargılanma için Londra'ya...”

“Ama suç burada işlenmişti. Cinayet suçuyla burada yargılanması gerekir... yerel yetkiler bana bu konuda...”

“Güney Afrika yetkilileriyle görüşmeler yapılıyor.” Parker'in öfkesi geçmemişti ama şimdi hiç

olmazsa kontrol altına alabilmişti. “Sizin uçağınızla İngiltere'ye getirilecek, Thor doktoru da yanından ayrılmayacak.”

Peter terörist Leyla Halid'in başına gelenleri unutmamıştı. İsrail güvenlik görevlilerince korunduğu El Al uçağından alınan Filistinli terörist İngiliz polisinin konuğu olarak altı günlük bir tutukluluktan sonra serbest bırakılmıştı. Basın ve televizyonun göklere çıkardığı bir kahraman... Terörizmin Jan Dark'ı... Serbest bırakılmış ve uygarlığın temellerini sarsacak, toplumun yasa egemenliğini tutan sütunları devirecek eylemlerde bulunmak, yüzlerce masumun kanına girmek için planlarına başlamıştı.

“Bu kadının yirmi dört saat içinde Londra'ya getirilmesini istiyorum. Bir misillemeye karşı çok sıkı güvenlik önlemleri altında bulundurulacaktır. 070'de yeni bir kan banyosu istemiyoruz.”

Peter terminalin iç hatlar bölümünün mermer sütunlu salonunda dimdik yürürken adamları kendisine sesleniyorlardı.

“Tebrikler, efendim.”

“Şahaneydiniz, generalim.”

“İşte böyle olmalı...”

Serbest bırakılan yolculara yardım ediyorlar, dağınık eşyalarını topluyorlar, güvenlik ve haberleşme aygıtlarını kaldırıyorlardı. Bir saate kadar yola çıkacaklardı. Ancak komutanlarını görünce bütün işlerini bırakıp çevresine doluştular.

Kurtuluşlarını sağlayan adamın bu olduğunu anlayan yolcular da kendisini alkışlamaya başlamışlardı. Peter gülümseyerek baktı hepsine, yaşlı bir kadının kendisini kucaklamasına izin verdi.

“Tanrı senden razı olsun yavrum.” Kadının vücudu titriyordu. Peter yaşlı kadını hafifçe bir yana itip yoluna devam etti. Yüzündeki gülümsemeye karşın yüreğinde yalnızca soğuk bir çelik cendere vardı.

Birinci kattaki idari bölümün kapısındaki eli makineli tüfekte Thor nöbetçileri Peter'i görünce yana çekildiler.

Colin Noble hâlâ daracık kara baskın tulumu içindeydi, dişleri arasında bir puro vardı, iri. 45'liği belindeydi.

“Şuna bir bak, “ diye seslendi. Masanın üstü silah ve patlayıcılarla doluydu.

“Çoğu demir perde gerisinden... ama bunları nereden bulduklarını Allah bilir ancak.” Çifte namlulu tabancaları gösterdi. “Bunlar özel olarak yapılmışsa epey pahalıya patlamıştır.”

“Paraları çok, “ diye Peter kupkuru bir sesle cevap verdi. “OPEC bakanlarını serbest bırakmak için yüz elli milyon, Braun kardeşler için yirmi beş milyon.

Baron Altmann için de yirmi milyon dolar aldılar. Bir ülkenin savunma bütçesi eder bu.” Tabancalardan birini alıp baktı. Şarjörü boştu.

“Rehineleri bununla mı öldürmüş?”

Colin omuzlarını silkti. “Herhalde, her iki namludan da ateş edilmiş.”

Peter namluya bir mermi sürdü, üzerinde yazı makinelerinin bulunduğu masalar arasından yürüdü.

Duvarların biri dibinde üç hava korsanının saydam plastik torbalara yerleştirilmiş cesetleri diziliydi.

Thor ekibinden iki kişi korsanların ceplerini boşaltıyorlar, çıkardıklarını etiketli plastik torbalara dolduruyorlardı.

Peter'in vurduğu adam duvara en yakın torbadaydı. Peter bir an durup baktı.

Plastik torbadan adamın yüzü görünüyordu. Gözleri açıktı, ağzı sarkmıştı. Ölüm o kadar onur kırıcı bir şey ki, diye düşündü Peter.

Elinde tabanca olduğu halde yan odaya geçti. Colin Noble da ardından gelmişti.

Kızı bir sedyeye yatırmışlardı, kan şişesi başının üstünde asılıydı. Thor doktoru ile iki yardımcısı sessizce uğraşıyorlardı yaralıyla. Genç doktor kapının açıldığını duyunca sinirli bir hareketle başını kaldırdı, ancak Peter'i görünce yüzünün ifadesi değişti.

“Generalim, kadının kolunu kurtarmak istiyorsak bir an önce ameliyata almalıyız.”

Kız başını Peter'den yana çevirdi. Altın sansı gür saçları kurumuş kanla topak topak olmuştu, yanağında kanlı bir iz vardı.

Yüzünde renk kalmamıştı, beyaz mermerden yontulmuş bir melek başını andırıyordu.

Derisinin saydam denecek bir renk almış olmasına karşın gözleri alev alev yanıyordu.

“... Güney Afrikalılardan işbirliği istedim, “ diye doktor devam etti. “İki ortopedi cerrahını hazır bekletiyorlar, Edenvale'deki hastaneye kaldırmak için bir helikopter sağlamaya söz verdiler.”

Kız şu anda bile ünlü bir kişi davranışı görüyordu. Şerefeye giden güller serpili yolda ilk adımını atmıştı. Peter basının onun güzelliğini nasıl göklere çıkaracağını biliyordu. Esmer, gelincik gözlü ve hafifçe bıyıklı Leyla Halid için o kadar kıyamet kopardıktan sonra bunun için ne yapmazlardı ki.

Peter o anda duyduğu heyecanı o güne kadar duymuş değildi.

“Çık dışarı, “ dedi doktora.

“Efendim!” Doktor şaşırmıştı.

“Çık dışarı, “ diye tekrarladı Peter. “Hepiniz çıkın!” Buzlu camlı kapı arkalarından kapanana kadar bekledi. Sonra kıza döndü.

“Beni ilkelerimden vazgeçip kendi düzeyine inmek zorunda bıraktın.”

Kız Peter'in sağ elindeki tabancaya bakıyordu.

“Mesleği askerlik olan beni düşman karşısında üstümün emirlerine itaat etmemeye zorladın. Gururlu bir insandım. Ama şimdi yapmak zorunda olduğum şeyi yaptıktan sonra artık gurur duyacak hiçbir şeyim kalmayacak.”

“Amerikan Büyükelçisi'ni görmek istiyorum, “ dedi kız boğuk bir sesle. Gözlerini tabancadan ayırmıyordu. “Ben Amerikan yurttaşıyım. Haklarımı çok iyi...”

Peter kızın sözünü kesti.

“Bu intikam değil. Ben intikamın insan aşırılıklarının en acı tadına sahip olduğunu bilecek kadar yaşlı ve akıllıyım.”

“Yapamazsın...” Kızın sesinde bir korku vardı şimdi. “Seni mahvederler.”

Peter kızı duymamış gibi sürdürdü sözünü. “İntikam değil bu. Nedenini sen çok açık olarak söyledin. Eğer yaşarsan seni almak üzere geri gelecekler. Yaşadığın sürece başkaları ölecek... ve insanlık onurundan uzak bir biçimde ölecekler.

Dehşet içinde, tıpkı senin...”

“Ben bir kadınıym, yaralıyım. Savaş tutsağımı!” diye bağırarak kız doğrulmaya çalıştı.

“Bunlar eski kurallar. Sen o kitabı yırtıp yenisini yazdın... Ben şimdi senin kurallarına göre oynuyorum oyunu. Senin düzeyine indim artık.”

“Beni öldüremezsın.” Çıldırılmış gibiydi kız. “Benim görevlerim...”

Peter arkadaşına bakmadan, “Colin, artık çıksan iyi olur, “ dedi.

Colin Noble duraksadı, eli Browning'inin sapındaydı. Kız yalvaran bakışlarla baktı kendisine.

“Bunu yapmasına izin verme.”

“Peter. .” dedi Colin.

“Haklıydın Colin, o çocuk Melissa Jane'e çok benziyordu.

Colin Noble elini tabancasından çekip kapıya döndü. Kız çığlık çığlığa bağırıyordu şimdi, korku ve nefretten dedikleri anlaşılmıyordu.

Colin kapıyı arkasından kapatıp sırtını dayadı. Silah sesi inanılmayacak kadar gürültülüydü. Kızın çığlıkları kesildi. Sessizlik az önceki gürültüden daha korkunçtu. Colin yerinden kıpırdamadı. Dört saniye, beş saniye bekledi. Kapı hafifçe açıldı. General Peter Stride odaya girdi. Colin'e uzattığı tabancanın namlularından biri ateş gibiydi.

Peter'in yakışıklı yüzü uzun bir hastalık geçirmiş gibiydi şimdi. Boşluğa atlayan bir insanın yüzü.

Peter camlı kapıyı açık bırakıp arkasına bakmadan yürüdü. Yüzündeki korkunç umutsuzluk ifadesine karşın hâlâ bir asker gibi sert adımlarla yürüyordu.

Colin Noble açık kapıdan içeri bakmadı bile.

Doktora, “Tamam, girebilirsiniz artık!” diye seslendi. Sonra Peter Stride'ın ardından yürüdü.

Melissa Jane Steven Amcası'nın Noel armağanı olarak verdiği doru kısırağa o yaştaki kızların çoğu gibi âşıktı. Soğuktan yanakları kızarmış, bal renkli saçları ile örgü halinde kısırağın her adımında sırtında sallanıyordu. Peter'in son gördüğünden bu yana bir çiçek gibi açmıştı kız. Peter biraz korku ve büyük bir gururla kızının güzelleşmekte olduğunu fark ediyordu.

Peter de Steven'in av atlarından birinin sırtındaydı. Hayvan iri olmasına karşın ilersinde giden çifte yetişemeyecek kadar hantaldı.

Melissa Jane alçak kapıya gelince kısırağını güçlü elleriyle kavradı, bir sıçrayışla öte yana geçtiler. Hayvan atlarken kızın küçük yuvarlak kıcı eyerde havalanmış, atın ayakları altında kara topraklar havalanmıştı.

Melissa Jane engeli aşınca eyerin üstünde dönüp babasına baktı. Peter bunun bir meydan okuma olduğunu düşündü. Çit birden insan boyu yüksekliğinde göründü gözüne, çitin hemen ötesinde de toprak dik eğilimliydi. Yaklaşık iki yıldır ata binmiyordu, hele bu ata ilk kez binişiydi. Ancak hayvan çitin üstünden atladı, hantal bir biçimde yere kondu, Peter hayvanın boynuna doğru kayd ve bir an

kızının eleştirisi dolu bakışları altında tepetaklak düşeceğini sandı. Son anda dengesini buldu, hayvanın boynunu kaldırdı.

“Yaşa!” diye bağırdı Melissa Jane kahkahaları arasında. Peter kızına yetiştiğinde kız tepedeki ağacın altında atından inmiş soğuk havada ağzından kesik kesik dumanlar çıkararak kendisini bekliyordu.

“Bir zamanlar kiliseye kadar uzanırdı topraklarımız...” Peter ufuk çizgisini ta uzaklarda kesen gri taş binayı gösterdi. Sonra aksi yöne döndü. “Öteki yandan da karşı tepelere kadar... .”

“Anlıyorum.” Melissa Jane babasının koluna girdi. “Büyükbabam ölünce aile topraklarımızı sattı. Daha önce de anlatmıştın. Gerçekte doğru bir şey bu.

Hiçbir ailenin bu kadar çok toprağı olmamalı.”

Peter şaşkın şaşkın kızına baktı. “Aman Tanrım, aile içinde bir komünist ha!”

Melissa Jane babasının kolunu sıktı. “Merak etme babacığım. Şişko plütokrat olan Steven Amca'dır, sen kapitalist değilsin... bir işin bile yok şu anda...” Kız ağzından çıkan sözlerden pişman olmuştu, yüzündeki neşe birden yok oldu.

“Affedersin, bunu demek istememiştim. İnan bana, baba.”

Peter'in istifasının Savaş Bakanlığı'nca kabul edilmesinden bu yana bir ay geçmiş olmasına karşın söylentiler henüz sona ermemişti.

Thor'un Delta baskınının başarısının övgüleri birkaç gün sürmüştü. Gazetelerde başyazılar, baş sayfada makaleler, televizyonda ilk haberler. Batı hükümetlerinden gelen kutlama telgraflarının ardından olayın tatsızlaşması uzun sürmemiştir.

İrkçı Güney Afrika hükümeti siyasal tutukluların serbest bırakılması konusunda baskından önce karar almıştı, korsanlardan biri sağ olarak ele geçirilmiş, ancak daha sonra terminal binasında aldığı kurşun yaralarından ölmüştü. Serbest bırakılan rehinelere biri Mauritius'deki Kongre'yi izleyen bağımsız bir gazeteciydi. Adam tanığı olduğu olayı baştan sona kadar yazmıştı. Yakalanan korsan kızın kurşunlanmasından önce bağışlanması için bağırdığını duymuştu ve iddialarını destekleyen sekiz on yolcu daha vardı.

İngiliz İşçi hükümetinin aşırı sol kanadından gelen bir suçlama ve kötüleme dalgası parlamentoyu etkilemiş, aynı şey Amerikan Kongre'sinde Demokratlar tarafından da tekrarlanmıştı. Thor komutanlığı gözler önüne serilmiş ve ağır bir dille suçlanmıştı. Fransız ve İtalyan Komünist partileri yürüyüşler düzenlemişler, Paris'te Parch des Princes futbol stadyumunda patlatılan bir el bombası bir kişi öldürmüş yirmi üç kişiyi yaralamıştı. France Sair gazetesine telefon eden kötü Fransız şiveli biri olayın, dört korsanın Emperyalist idam mangası tarafından öldürülmesinin intikamı olduğunu bildirmişti.

Peter'in askerlikten çekilmesi için ilk baskı Pentagon'dan gelmişti. Bunda Kingston Parker'in parmağı olduğu kuşkusuzdu. Ancak Atlas projesi başkanı olduğu için kendisinin adından hiç söz edilmiyor, kimliği gizli tutuluyordu. Basın Thor'la ilgili bir araştırma yapılmasını istemiştir: “... operasyon yürütülmesi sırasında gerçekten doğal olmayan davranışlarda bulunulduğu ortaya çıkarsa bunlardan sorumlu kişi ya da kişiler askeri ya da sivil yargı organlarının önüne çıkarılmalıdırlar.” Neyse ki gazeteciler Atlas komutanlığının karmaşık yapısını çözememişlerdi. Yalnız Thor suçlanmaktaydı. Mercury ya da Diana'nın varlığı henüz bilinmiyordu.

Savaş Bakanlığı'nda ve Amerika ve İngiliz hükümetlerinde Peter Stride'ı destekleyenler de olmuştu, ancak Peter istifasını vermeyi yeğleyerek kendisini ve dostlarını rahata kavuşturmuştu. İstifa kabul edilmişti, fakat sol bu kadarla yetinmiyordu, Peter'in kanını istiyorlardı.

Melissa Jane'in menekşe gözleri dolu doluydu. “Gerçekten de bunu demek istememiştim, baba.”

“İşsiz olmanın iyi yanlarından biri de kızımla daha çok bir arada bulunabilmem.”

Peter kızına gülümseyerek baktı ama kız sakinleşmedi.

“Söyledikleri korkunç şeylere inanmıyorum ben. Senin şerefli bir insan olduğunu biliyorum, babacığım.”

“Teşekkür ederim.” Peter suçluluğun ve acının sancısını duyuyordu içinde. Bir süre konuşmadan durdular. Sonunda ilk konuşan Peter oldu.

“Sen büyüyünce paleantolog olacaksın...”

“Hayır, o geçen haftaydı. Kararımı değiştirdim. Eski kemikler beni hiç ilgilendirmiyor artık. Ben doktor olacağım, çocuk doktoru.”

“Çok güzel. Ama gel şimdi biraz eski kemiklerden söz edelim. Büyük sürüngeçerler dönemine. Dinozorlar neden yeryüzünden yok oldular, anlat bakalım.”

“Değişen çevreye uyum gösteremedikleri için.”

“Onur gibi bir kavram, “ diye Peter mırıldandı. Bugünün dünyasında modası geçmiş midir acaba? Birden kızın gözlerindeki incinmiş ifadeyi görünce tehlikeli bir alana girmekte olduğunu anladı. Kızının canlı olan her şeye, özellikle insanlara karşı büyük bir sevgisi vardı. Melissa Jane'de yaşının küçüklüğüne karşın siyasal ve sosyal bir vicdan gelişmişti. İnsanlığın iyilik ve güzelliğine ve parlak ideallere sarsılmaz bir inancı vardı. Önündeki yıllarda nasıl olsa düş kırıklığına yeteri kadar uğrayacaktı. Melissa Jane'in bir insana vereceği en büyük armağan ona 'onurlu bir erkek ya da onurlu bir kadın' diyebilmektir.

“Bana verdiğin değere layık olmaya çalışacağım.” Peter eğilip ağzını öperken bu çocuk kadına duyduğu sevginin enginliğine kendisi de şaşıtı. “Burada durulmayacak kadar soğudu hava artık, yemeğe geç kalırsak Pat beni affetmez sonra.”

Ahır avlusunun taş döşemesi üzerinde atlarından indiler. Peter, şimdi kendisinden üç saat önce doğmuş olsa bile büyüğü sayılan Steven'e kalmış olan eve bakmaktan kendini alamadı. Kırmızı tuğladan binanın çeşitli eğimlerde ve açılan bir sürü çatısı vardı. Çirkinlikten kıl payı kurtulmuş, bir peri masalı şatosu havasına bürünmüştü. Peter bu geniş taş binayı tutkuya varan bir sevgiyle seven Steven'e hiçbir zaman çok görmemişti.

Belki de eve sahip olmak ve onu eski görkemine kavuşturmak tutkusu Steven'i İngiliz miras yükünün ağır vergileri ve sosyal sınırlamaları altına sokmuştu.

Steven elinden geleni yapmıştı doğrusu: Abbot's Yew şimdi iyi bakımlı bahçeler içinde görkemli bir biçimde yükseliyordu. Sir Steven de baronluğuna uyan bir havada yaşamaktaydı.

Steven'in işleri öylesine karmaşık, öylesine çeşitli kıtalara dağılmış durumdaydı ki İngiliz vergi memurları bile korkudan yanına yaklaşamıyor olmalıydı. Peter bir keresinde ikiz kardeşine bu konuyu açmıştı.

“Bir yasa, örneğin bizim vergi yasamız gibi bir yasa eğer haksızsa o zaman onun kaçamak noktalarını bulmak da dürüst bir insanın görevidir, “ demişti kardeşi.

Peter'in eski moda hak ve haklılık anlayışı bu mantığa isyan edecek olmuş, ama dilini tutmuştu.

İki kardeşin bu duruma gelmeleri gerçekten çok garip bir şeydi, Peter parlak bir zekâyâ sahipti, oysa kardeşi aile içinde hep 'Zavallı Steven' diye anılırdı.

Steven Sandhurst askeri okulunun son yılında okulu yarıda bıraktığı zaman kimse şaşmamıştı. Ancak iki yıl sonra Peter ordusunda basit bir teğmenken Steven milyoner olmuştu bile. Peter bunu hatırlayınca gülümsedi. Kardeşini oldum olası severdi... tam o anda gözleri avlunun ucunda park etmiş olan gümüş renkli arabaya takıldı. Sinema yıldızlarının, Arap petrolcülerinin ya da Devlet Başkanlarının pek tuttukları uzun bir Mercedes'ti bu. Deniz mavisini üniformalı şoförü zaten pırıl pırıl olan arabayı daha da parlatmak için uğraşıyordu. Peter şaşmıştı: Steven bile bunu alamazdı. Abbots Yew'e gelen konuklar çok ilginçti zaten. Steven Stride güç, servet ya da yetenek sahibi olmayanlarla ilişki kurmazdı. Mercedes 600'ün az ötesinde daha küçük model bir tane daha vardı. Siyah olan arabanın içindeki iki kişi ancak o sert yüzlerle ancak koruyucu olabilirlerdi.

Melissa Jane gözlerini devirerek baktı arabaya. “Şişko bir plütokrat daha!”

Hoşuna gitmeyen şeylere kullandığı sıfat buydu bugünlerde. Peter kızma yardım etti eyeri çıkarması için. Sonra kol kola girip gül bahçesinden geçerek salona girdiler.

“Peter!” Steven kardeşini karşılamaya çıktı. İkisi de aynı boydaydılar, ancak Steven biraz şişmanlamış, saçlarına ve bıyıklarına kır düşmüştü. Yüzü Peter'in tıpatıp aynı değildi, biraz daha etli ve renkli olmasına karşın ikiz oldukları yine de ilk bakışta anlaşılıyordu. Yüzü sevinçle aydınlanmıştı.

“Düşüp boynunu kırdığını sanmıştım yahu!”

Sonra dönüp Melissa Jane'i kucakladı. “Florence Naghtingale nasıldı bugün?”

“Çok iyi huylu bir at, amca. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Peter, seni sevimli bir hanımla tanıştırmak. .”

Kadın Steven'in karısı Patricia ile konuşuyordu. Steven'in sözleri üzerine döndüğü anda Peter ayakları altında yerin sarsıldığını, kaburgalarını saran bir yumruğun solugunu kestiğini hissetti.

Kadın kocasının kaçırılması ve sonradan öldürülmesi konusunda dosyalardan gördüğü fotoğraflarından tanıyordu. Bir ara teröristlerin Manş'ı geçtikleri düşünülmüş ve Thor bir haftaya yakın Alpha durumuna geçirilmişti. Peter çeşitli yerlerden toplanan fotoğrafları uzun uzun incelemişti ancak Vogue ve Jours de France'in parlak renkli fotoğrafları bile kadının insanı şaşırtan kusursuzluğunu kâğıda geçirememişlerdi.

Peter kendi şaşkınlığının eşinin kadının yüzünde de görüldüğünü o anda fark etti. Kadın da kendisini tanıdı. Yüz ifadesinde bir değişiklik olmamış, yalnız zümrüt yeşili gözlerinde bir parıltı yanıp sönmüştü. Peter kadının kendisini tanıdığından hiç kuşku duymuyordu. Yanına yaklaşırken onun da en az kendisi kadar uzun boylu olduğunu, ancak dolgun vücudunun bu gerçeği sakladığını fark etti. Bir dansözünkiler kadar uzun ve biçimli bacaklarını ince bir yünlü etek örtüyordu.

“Barones, sizi kardeşim General Peter Stride'la tanıştırayım.”

“Nasılsınız, General Stride?” Kadının İngilizcesi de kusursuzdu.

“Peter... Barones Altmann.”

Kadının saçları sımsıkı bir biçimde alnından geriye doğru taranmış, İslav ırkından olduğunu belirten çıkık elmacık kemikleri pürüzsüz teni daha da vurgulamıştı. Şahaneydi ama güzel değildi. Peter elinde olmadan kadına doğru çekildiğini hissetti. Yirmi yıldır böyle soluğunu kesen bir deney yaşamamıştı.

Bir kadında hayran olduğu her şeyi kendisinde toplamıştı Barones Altmann.

Bir kere sürekli eğitim gören bir atlet vücudu vardı. İpekli bluzunun altındaki kolları adaleden yontulmuş gibiydi, beli dar, göğüsleri çok küçüktü, sutyen giymemişti. Derisi sağlık ve iyi bakımdan pırıl pırıldı. Peter'in kadını çekici bulmasında bunların da etkisi çoktu.

Ancak kadının asıl çekici nitelikleri Peter'in kafasındaydı. Onun inanılmaz bir güce ve başarıya sahip bir insan olduğunu biliyordu. Bu bile kadını çekici yapmak için yeterliydi. Bir de elde edilmesi olanaksızmış havasıyla bakıyordu çevresine. Gözleri bir tanrıça ya da kraliçenin yanına yaklaşılmaz uzaklığı ile Peter'in pek açık erkekliği ile alay ediyordu. Erkeğin hayranlığına için için gülüyor gibiydi, bu hayranlığa hakkı olduğunu da düşünüyordu sanki. Peter kadın hakkında bildiklerini bir anda aklından geçirdi.

Baron'la ilişkisi adamın özel sekreterliği sırasında başlamış ve, beş yıl içinde sağ kolu olmuştu. Baron kadının yeteneklerini kavraç kavramaz kendisini yönetim kurullarına getirmeye başlamıştı, önce küçük şirketlerden birkaçına, sonra da ana holdinge. Baron tutulduğu kanser hastalığında gücünü her gün biraz daha kaybederken kadına daha çok dayanmaya başlamıştı. Bu güvenin yerinde olduğu kısa zamanda ortaya çıkmıştı. Kadın ağır sanayi fabrikalarından, elektronik ve silah şirketlerinden, bankacılık, armatörlük ve emlakçılık işlerinden oluşan karmaşık imparatorluğu Altmann'ın hiç sahip olamadığı bir erkek evlat gibi başarıyla yürütmüştü. Evlendikleri zaman Baron elli sekiz yaşındaydı ve karısından yaklaşık otuz yaş büyüktü, ancak kadın kusursuz bir iş ortağı olduğu gibi kusursuz bir eş de olabilmişti.

Kadın kocasını kaçıran teröristlerin istedikleri parayı, Fransız polisinin önerileri aksine, kendisi toplamış, acımasız katillere kendi eliyle götürmüştü.

Baron'un cesedini kendisine teslim ettiklerinde de kocası için yas tutmuş, onu gömdükten sonra kendisine miras kalan imparatorluğu yaşının çok ötesinde bir ileri görüş ve güçle yönetmeye devam etmişti.

Yirmi dokuz yaşındaydı. Peter ince uzun parmakları öpmek için eğilirken, hayır bu iki yıl önceydi, diye düşündü. Şimdi otuz bir yaşında olmalıydı. Parmağında bir tek yüzük vardı. Altı kıratlık küçük bir elmas. Ancak elmas öylesine temizdi ki içinde bir ateş varmış gibi yanıyordu. Müthiş bir serveti ve bundan daha büyük bir zevki olan kadının seçebileceği bir parçaydı.

Peter doğrulurken kadının da kendisini aynı dikkatle incelemekte olduğunu fark etti. O çekik zümrüt gözlerden hiçbir şeyin saklanamayacağını düşündüğü halde kadının gözlerinin içine korkmadan baktı; böylesine bir inceleme karşısında alnı açık durabileceğini biliyordu. Yine de kadının kendisini biliyor olmasına şaşkınlığının üstesinden gelememişti.

Kadın sanki açıklamak istermiş gibi, “Yakın zamanlarda gazetelerde sık sık adınız geçiyordu, “ dedi.

Steven'in üç çocuğu ve Melissa Jane'le birlikte yemekte on altı kişiydiler.

Barones uzakta oturduğu için Peter kendisiyle doğrudan doğruya konuşamıyor, ancak kadının çoğunlukla Steven ve diğeri yanındaki günlük gazetelerden birinin yazı işleri müdürü ile konuşmalarına kulak misafiri olmaya çalışıyordu. Peter solunda oturan güzel ama kuşbeyinli bir sarışının soluğu kesilmişçesine üzerine düşmesini atlatmak için elinden geleni yapmaktaydı. Kadın yeni boşanmış bir film yıldızıydı. Pat Stride özel olarak seçip Peter'in yanına oturmuştu kendisi. Peter'in yengesi Cynthia'nın yerine yeni bir eş bulmak için yılma nedir bilmeden uğraşırdı. Bu konudaki on iki yıllık başarısızlığı kendisini hiçbir zaman mutsuzluğa uğratmamıştı.

Peter Barones'in şarap kadehini birkaç kere dudaklarına götürmesine karşın kadehteki şarap düzeyinin hiç eksilmediğini de fark etmişti, yemeğinden de pek az tatmıştı.

Peter kadını kaçamak bakışlarla incelemiş, ancak kadın bir kere bile kendisinden yana bakmamıştı. Kahve için dışarı çıkarlarken doğrudan doğruya Peter'in yanına geldi.

“Steven bana malikânede bir de Roma döneminden kalma harabe olduğunu söylüyordu.”

“İsterseniz size gösterebilirim, ağaçlar arasında güzel bir yoldan geçilerek gidilir.”

“Teşekkür ederim. Daha önce Steven'le bir iş konusunu görüşmem gerek; üçte buluşalım mı?”

Kadın ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, hiç konuşmadan yürüyordu.

Çizmelerinin çamurlanmasına da aldırmıyordu. Uzun adımlarla salına salına yürürken omuzları ve başı Peter'in hemen yanı başında havada yüzüyormuş gibi etki yaratıyordu. Maliye ve sanayi çevrelerinde dünya çapında bir lider olmasaydı şahane bir model olurdu, diye düşündü Peter.

Peter kadının sessizliğine saygı duyuyor, soğuk yağmur ve çürümüş yaprak kokan ormanda birlikte yürümekten zevk alıyordu.

Bir kere bile durmadan tepeye çıktılar. Kadın derin soluklar alıyordu, elmacık kemikleri ortaya çıkacak biçimde yüzü kızarmıştı. Sağlığı da yerinde olmalı, diye düşündü Peter.

Tepeyi çevreleyen otlarla kaplı hendeği gösterdi, “işte burası. Pek etkileyici değildir ama ben sizi önceden uyarmak istememiştim.”

Kadın gülümsedi. O kısık fesatçı sesiyle, “Daha önce gelmiştim buraya, “ dedi.

“Eh, iyi başladık desenize... ilk tanışmamızda ikimiz de birbirimizi aldattık...”

“Paris'ten geldim, “ diye kadın açıkladı. “Benim için kolay olmadı doğrusu: Sir Steven'le olan işimi telefonda beş dakikada da halledebilirdim. Ama sizinle yüz yüze konuşmak istedim.” Steven garip bir ısrarla Peter'in o hafta sonunu Abbots Yew'da geçirmesini istemişti. Bu karşılaşmayı hazırlayan oydu demek.

“Sizin gibi güzel bir kadının bana ilgi duyması beni çok mutlu etti doğrusu...”

Kadın hemen kaşlarını çattı, elinin bir işaretiyle bu tür komplimanların gereksiz olduğunu belirtti.

“Kısa bir süre önce Seddler Çelik Şirketi'nin Narmco bölümü size Satış Müdürlüğü teklif etti, “ dedi. Peter başını salladı. İstifası kabul edildikten sonra pek çok teklif almıştı. “İş koşulları gerçekten çok uygundu.”

“Evet öyleydi.”

“Belki de akademik bir yaşamı yeğlersiniz?” diye sordu kadın. Peter'in yüz ifadesi değişmediği halde boş yakalanmıştı. Kadının önde gelen bir Amerikan üniversitesinin kendisine teklif ettiği ve hâlâ bir cevap vermemiş bulunduğu Modern Askerlik Tarihi kürsüsünü bilmesi olanaksızdı.

“Okumak ve yazmak istediğim bazı kitaplar var, “ dedi.

“Kitaplar. Önemli bir koleksiyonunuz var. General Stride, yazdıklarınızı da okudum. İlginç bir çelişkiye sahipsizsiniz. Eylem insanı ve aynı zamanda siyasal ve toplumsal konularda önemli bir düşünür.”

“Zaman zaman ben de şaşıyorum.” Peter gülümsedi. “Beni anlamak gerçekten güçtür.”

Kadın Peter'e aynı gülümsemeyle cevap vermedi. “Yazdıklarımızın çoğu benim inançlarıma uyuyor. Eylemci yanınıza gelince, erkek olsaydım ve sizin durumunuzda olsaydım, ben de sizin yaptıklarınızı yapardım sanıyorum.”

070'den söz edilmesinden hoşlanmayan Peter birden katılaştı. Kadın yine duygularını anlamış gibiydi.

“Tüm mesleğinizden söz ediyorum. General Stride, Kıbrıs'tan Johannesburg'a kadar... İrlanda da içinde olmak üzere.” Peter hafifçe rahatladı.

“Narmco'nun teklifini neden kabul etmediniz?”

“Reddedeceğime inanmadıkları bir biçimde teklif edildiği için. Koşullar o kadar iyiydi ki burnuma hoş olmayan bir koku gelmişti. 070 baskınından sonra elde ettiğimi sandığım üne uygun olarak görev yapmam isteneceği kanısını edinmiştim.”

“Ne gibi bir ün?” Kadın soruyu sorarken harcadığı çabayla ısınan derisinin kullandığı kokuya olan etkisi... Hafifçe ezilmiş limon çiçeği ve sağlıklı olgun bir kadın kokuyordu. Peter elinde olmadan heyecanlanmıştı, uzanıp kadına dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

“Bazı işleri kolaylaştıran bir insan, “ dedi.

“Sizden ne isteyeceğini sandınız?”

Peter omuzlarını silkti. “Belki de NATO'daki eski arkadaşlarına rüşvet vermek, onları Narmco ürünlerine meylettirmek belki de...”

“Buna inanmak için bir nedeniniz var mıydı?”

“Ben o komutanlıkta bir zamanlar karar verme yetkisi olan bir subaydım.”

Kadın dönüp İngiliz kış manzarasının özel yeşiline baktı.

“Altmann Sanayi ve diğer şirketlerim aracılığıyla Seddler Çelik'te ve doğal olarak Narmco'da hisse çoğunluğunun benim denetimimde olduğunu biliyor musunuz?”

“Bilmiyordum, “ dedi Peter. “Ama şaşırmış olduğumu da söyleyemem.”

“Narmco teklifinin gerçekte doğrudan doğruya benden geldiğini de biliyor muydunuz?”

Peter bu kez cevap vermedi.

“Haklıydınız, “ dedi kadın sözünü sürdürerek. “NATO'nun üst kademeleriyle, İngiliz ve Amerikan komutanlıklarıyla olan ilişkileriniz size teklif edilen o aşırı paraya değerdi. Rüşvete gelince...” Kadın birden gülümsedi. Yüzü bir anda gençleşmiş, Peter'in hiç aklına gelmeyecek olan bir sıcaklık ve neşeye bürünmüştü: “... kapitalist bir toplumda yaşıyoruz, General Stride.

Komisyonlardan ve aracılık ücretlerinden söz etmeyi yeğleriz.”

Peter de elinde olmadan gülümsedi.

“Ancak size böyle bir teklifte bulunma ya da taşıma durumunda kalmayacağınız konusunda ben garanti verebilirim. Narmco'ya, hele üst kademesindekilere hiçbir zaman böyle bir suçlamada bulunulamaz. Hele size, hiç...”

“Bu akademik bir sorun artık, “ dedi Peter. “Teklifi reddettim zaten.”

“Sizinle aynı fikirde değilim, General Stride.” Kadın yere bakarken şapkasının kenarı gözlerini örtmüştü. “Neler başarmak istediğimi duyduğunuz zaman bu konuyu yeniden düşüneceğinizi umarım. Ben ilk başta sizden uzak durmakla yanlış bir adım attım. Teklifin büyüklüğünün sizi ikna edebileceğini sanmıştım. Genellikle insanlar konusunda böyle bir yanılgıya düşmem...” Başını

kaldırıp erkeğe baktı, eliyle koluna dokundu. Konuşmaya devam ederken de çekmedi elini.

“Kocam olağanüstü bir insandı. Çok geniş bir ileri görüşe, güce ve acımaya sahip bir insan. Bu yüzden kendisine işkence edip öldürdüler. .” Sustu, ama başını çevirmedi, gözlerini dolduran ama kenarlarından aşağı taşmayan yaşlardan utanmıyordu. Gözünü bile kırpmamıştı. Bakışlarını kaçırın Peter oldu. Kadın ancak o anda elini çekip Peter'in koluna girdi, yaklaştı, şimdi kalçası kalçasına değiyordu neredeyse.

Sakin ve kontrollü bir sesle, “Yağmur yağacak, “ dedi. “Gidelim artık.” Yürümeye başladılar.

“İktidarsız bir toplum çaresizce kenardan seyrederken Aaron'a öylesine işkence eden kasaplar ellerini kollarını sallaya sallaya gittiler. Bir sonraki saldırıya karşı savunmasını birer birer söküp atan bir toplum. Amerika haberalma düzenini tümüyle ortadan kaldırmış gibi, elinde kalan da güçsüz ve darmadağın. Sizin ülkenizin kendine özgü sorunları var, Avrupa'da bizim olduğu gibi... Bu yüzden uluslararası kapsamlı bir soruna uluslararası bir yaklaşım olanaksız. Atlas iyiniyetli bir kavramdı, ancak yalnız özel durumlarda ve misilleme için kullanılması açısından sınırlıydı. Böyle bir örgütün varlığından haber alırlarsa solcular bir it sürüsü gibi saldıracaklardır onun da üstüne.” Kadın Peter'in kolunu hafifçe sıkıp zümrüt gözlerini yüzüne çevirdi. “Evet General Stride, Atlas projesini biliyorum, ama bunu nasıl bildiğimi lütfen sormayın bana.”

Peter hiçbir şey söylemeden kadını romanın içine yöneltti.

“Kocamın ölümünden sonra bildiğimiz dünyayı nasıl koruyabileceğimizi ve bunu yaparken bu amaçla konulan yasaların içinde nasıl kalacağımızı düşündüm. Altmann Sanayi ile epey geniş bir uluslararası haberalma örgütünü de devir almıştım...

Kuşkusuz bu ticari ve sanayi amaçlarıyla kurulmuş bir örgüttü, Interpol gibi siyasal amaçlı bir suça karışmamak gibi saçma sınırlamalara tabi değildi.

Öğrendiklerimi başka kanallara ilettiğim zamanlar demokrasi ve kişisel özgürlük maskesi altında bulunan ve kendi kendini yok edici düşünce biçimiyle karşılaştım. İki kere kendi terörist saldırısını önceden haber alıp yetkilileri uyardım. Ancak bana kararın suç olmadığını söylediler ve saldırı kararını vermiş olan kişiler yeni bir saldırı hazırlamakla serbest olarak sınır dışı edildiler.

Dünya yeni saldırıyı beklemek zorundaydı, bunu önlemek için bir hareket yapması yasaktı. Oysa yeni bir saldırı durumunda da ya ulusal sorumluluklar ya başka düşünceler kaygısıyla...” Barones sözünü yarıda kesti. “Ama siz bütün bunları benden iyi bilirsiniz. Bu konuda çok derin görüşlerinizi yayınladınız.”

“Yine de tekrar edildiğini dilemek ilginç oluyor.”

“İlginç yanına daha sonra geleceğim... ama şimdi eve geldik bile.”

“Gelin, “ dedi Peter. Kadını yüzme havuzunun yanına götürdü. Suyu ısıtılan havuzun üstünden dumanlar yükseliyordu, camlı duvarın ardındaki kış görüntüsüyle çelişkili tropik bitkiler vardı çevresinde.

Bir salıncağa yan yana oturdular. Kadın şapkasını, eşarbını ve ceketini çıkarıp karşısındaki hasır iskemleye fırlattı, arkasındaki yastıklara yaslandı.

“Sir Steven'den duyduğuma göre sizin bankaya girmenizi istiyormuş. Böylesine aranan kişi olmak epey güç olmalı.”

“Ben Steven'in paraya olan saygısını paylaştığımı sanmıyorum.”

“Bu kolaylıkla kapılan bir zevktir. General Stride. Bir tutku haline de dönüşebilir.”

Tam o anda Stride kardeşlerin çocukları bağıra çağıra içeri daldılar, Barones'le Peter'in salıncakta oturuyor olmaları çocukları hiç etkilememişti.

Steven'in en küçük oğlu dişlerindeki gümüş köprüleri göstererek sırttı, gözlerini devire devire Melissa Jane'e fısıldar gibi bir sesle, “Je t'aime, ma cherie! Seviyorum seni, aman bayılıyorum! Bayıldım!” dedi. Melissa Jane oğlanı azarlayıp sırtına şiddetli bir darbe indirince çocuk havuza yuvarlandı.

Barones gülümsedi. “Kızınız sizi çok koruyor...” Dönüp Peter'in yüzüne baktı.

“... yoksa yalnızca kıskançlık mı?” Cevap vermeden başka bir soru daha sordu.

Suda çırpman çocukların bağırışları arasında Peter yanlış duyduğunu sandı.

Yüzünde hiçbir ifade belirmeden, sakın bir sesle, “Affedersiniz anlamadım, ne demiştiniz?” diye sordu.

“Halife adının sizce bir anlamı var mı?”

Peter düşünür gibi yaparak kaşlarını çattı, o dumanlar, arasındaki korkunç savaşın son anlarını hatırlıyordu, dumanlar, ateş ve alevler arasında kara saçlı kızın sesini. 'Öldürmeyin bizi! Halife ölmeyeceğimizi söylemişti! Halife...' Ve ondan sonra kendi tabancasından çıkan kurşunlar kızın sözlerini ağzında boğmuştu. O günden beri hep bu sözcüğü düşünür, yanlış duyup duymadığını merak ederdi. Şimdi yanlış duymadığını anlamıştı artık.

“Halife mi?” diye sordu. Neden inkâr ettiğini bilmiyordu, belki de saklanması gereken önemli bir şeydi, bu kadının kişiliği ve varlığı kendisini alıp götürmediğini kanıtlama belki de... “Müslümanların bir unvanı sanırım, Muhammed'in vekili demek.”

“Evet öyle.” Kadın sabırsızca başını salladı. “Dini ve sivil bir liderin unvanıdır. Ama bunun bir şifre adı olarak kullanıldığını duymuş muydunuz?”

“Duymadım. Hayır, hiç duymadım. Önemli miydi?”

“Bilemiyorum, benim kaynaklarım da çok karmaşık.” Susup Melissa Jane'e baktılar.

Çocuk Peter'in dikkatinin kendisine çevrilmesini bekliyordu, atlama tahtasında koştu, bir kırlangıç gibi zarif bir hareketle havada uçtu, bir buçuk takla atıp suyun yüzeyini dalgalandırmadan havuza daldı. Dalmasıyla çıkması bir olmuştu.

Dönüp babasına baktı.

“Çok güzel bir kız, “ dedi Barones. “Benim çocuğum yok. Aaron bir erkek evladının olmasını isterdi ama olmadı.” Gözlerindeki gerçek acıyı bir anda gizleyebilmişti. Melissa Jane karşı tarafta havuzdan çıktı, kurulandıktan sonra havluyu artık iyice gelişmiş göğüslerini örtecek biçimde omuzlarına attı.

Peter sakın bir sesle, “Halife?” diye tekrarladı, kadın adama döndü.

“Bu adı ilk kez iki yıl önce hiç unutamayacağım koşullar altında öğrendim...”

Duraksadı. “Kocamın kaçırılışı ve öldürülmesi olayını biliyorsunuz herhalde?”

Gerekli değilse bunu tekrarlamak istemem.”

“Biliyorum.”

“Kurtarmalığı benim götürüp verdiğimi de biliyorsunuzdur.”

“Evet.”

“Randevumuz Doğu Almanya sınırına yakın terk edilmiş bir havaalanıydı. İki motorlu bir Rus keşif uçağı ile bekliyorlardı. Hepsi de maskeli dört kişiydiler.

Rusça konuşuyorlardı, dalna doğrusu ikisi Rusça konuşuyorlardı. Diğer ikisi hiç konuşmadılar. Kötü bir Rusçaydı üstelik...” Peter Barones'in Rusça ile birlikte beş yabancı dil konuştuğunu hatırladı. Orta Avrupalı bir geçmişi vardı. Peter kadının dosyasını daha dikkatle incelemiş olmayı isterdi. Kendisi küçük bir kızken babası Polonya'dan kaçmıştı. “... Uçak ve Rusça konuşmaları gerçek kimliklerini örtmek içindi kuşkusuz. Yanlarında bir süre kaldım. Yanımda kırk beş milyon İsviçre frangı vardı, büyük kupürlerle de olsa epey ağır ve havaleli olduğu için uçağa yüklenmesi kolay değildi. Polisle birlikte gelmediğimi anlayınca parayı yüklerken kendi aralarında şakalar yapmaya başladılar. Halife sözcüğünü İngilizce biçimiyle kullanıyorlardı. Örneğin biri, 'O yine haklıydı, dedi, diğeri buna cevap olarak, 'Halife her zaman haklıdır, ' dedi. Belki de sözcüğün bu İngilizce kullanımı benim bunu hatırlamama neden olmuştur...” Kadın yine sustu, yeşil gözlerinde çıplak bir acı seziliyordu.

“Polise söylediniz mi?” Kadın başını salladı.

“Hayır. Nedenini bilmiyorum. O dakikaya kadar o kadar beceriksiz davranmışlardı ki. Çok kızgın, kederli ve şaşkındım. Hatta onları kendim avlayacağımı da düşünmüş olabilirim, elimdeki tek ipucu da buydu.”

“Sözcüğü yalnızca o zaman mı duydunuz?” Kadın buna hemen cevap vermedi.

Çocuklara baktılar bir süre böylesine bir çevrede, kahkahalar arasında kötü şeyler düşünmek hayal gibi geliyordu.

Barones cevap vermediği zaman sözü başka bir yöne değiştirmiş bulunuyordu.

“Uluslararası terörizmde bir duraklama olmuştu. Amerikalılar Küba anlaşması ve sıkı havaalanı aramalarıyla uçak kaçırma olaylarının önünü almış görünüyorlardı.

Sizin bu ülkede İrlanda teröristlerine karşı aldığınız önlemler, Entebbe baskını ve Mogadişu'da

Almanların baskınları büyük zaferler olarak alkışlandı. Herkes sonunda uçak kaçırma olaylarının bastırılmış olmasından dolayı kendini kutluyordu. Araplar da Lübnan'da savaşı ve kendi aralarındaki rekabet çatışmalarıyla uğraşmaktaydılar. Geçici bir şeydi ama. .” Kadın başını salladı. “Ancak terörizm büyüyen bir sanayidir. Riskleri büyük boyutlu bir film yapımını desteklemekten daha azdır. Yapılan araştırmalara göre yüzde altmışlık bir başarı olasılığında sermaye yatırımı az, para ve reklam açısından kâr çok büyük, elde edilebilecek güç ise paha biçilmezdir.” Kadın yine gülümsedi, ama bu kez yüzünde neşe ya da sıcaklık yoktu. “Her işadımı size bunun emtia piyasasından daha iyi olduğunu söyleyecektir.”

“Aleyhine söylenebilecek tek şey başında amatörlerin bulunması, “ dedi Peter. “Ya da nefretle gözleri körleşmiş ve sınırlı hedefler ya da dar çıkarlarla felce uğramış profesyonellerin.”

Kadın salıncağın üstünde erkeğe dönüp uzun bacaklarını çenesinin altına çekti.

“Bu konuda benden ilerisiniz, Peter.” Sözüünü ortada kesti. “Özür dilerim.

General Stride, demek çok uzun oluyor, üstelik içimde sizi uzun zamandır tanıyormuşum gibi bir duygu var. Adım Magda'dır, bana lütfen adımla hitap eder misiniz?”

“Teşekkür ederim, Magda.”

“Evet.” Kadın konuşmayı bıraktığı yerden sürdürdü. “İş amatörlerin elinde... ama hep böyle kalamayacak kadar da kârlı.”

“Ve Halife işin içine giriyor, “ diye gülümsedi Peter.

“İşittiğim fısıltılar hep böyleydi: genellikle bir ad söylenmiyordu. Atina'da, Amsterdam'da, Doğu Berlin'de ya da Aden'de bir toplantı... Halife adını ancak bir kere daha duydum. Böyle bir insan varsa bu dünyanın en zengin insanı olmalı ve kısa zamanda en güçlüsü olacaktır.”

“Bir insan mı?”

“Bilmiyorum. Belki de bir grup... hatta belki de bir hükümet, Rusya, Küba, bir Arap ülkesi. Kim bilir?”

“Peki amaçları?”

“Önce para. Siyasal hedefleri ele geçirmek için servet, ardında da güç, çıplak güç. Ama bu benim tahminim, bir tek geçmiş deneye dayanan tahmin. Şimdi aralarında Opec'in ve benim bulunduğum kurbanlarının sağladıkları paralarla büyük servete kavuşmuş durumdalar. Şimdi bu kişi ya da kişiler siyasal hedeflere yöneldiler. Önce epey yumuşak ve olgun bir hedef. Güçlü müttefikleri tarafından savunulmayan ırkçı bir Afrikalı azınlık hükümeti. Eylem başarılı olmalıydı.

Birkaç kişinin yaşamı pahasına koskoca bir ülkeyi, hem de madenler bakımından zengin bir ülkeyi ele geçireceklerdi. Büyük ödülü alamasalar bile teselli ödülü kırk ton altındı. İyi bir işti bu, Peter. Başarılı olmalıydı. Başarılıydı da.

Batılı ülkeler kurbanlara baskı yapıp koşulları kabul etmeye zorlamışlardı...

Bir denemeydi bu ve bir kişi olmasaydı başarıya ulaşacaktı.”

“Korkuyorum, “ diye mırıldandı Peter. “ Yaşamımda ilk kez korkuyorum.”

“Ben de, Peter. Aaron'u ele geçirdikleri o gece ettikleri telefonda beri... ve daha çok öğrendikçe daha çok korkuyorum.”

“Bundan sonra ne olacak?”

“Bilemiyorum.. ama seçtiği adda bile bir megalomanlık var.” Magda ellerini iki yana açtı. “... Böyle bir yola girmiş bir insanın kafasından geçenleri bilemeyiz.

Belki de yaptıklarının insanlığın yararına olduğuna inanıyordur. Belki de korkunç bir servet elde ederek zenginlere saldırmayı, evrensel zorbalıkla zorbayı ortadan kaldırmayı, insanlığı korkuya tutsak ederek kurtarmayı umuyordur. Belki de dünyanın kötülüklerini kötülük ve adaletsizlikle düzeltereğini umuyordur.”

Kadın bir kez daha dokundu Peter'in koluna. Peter o uzun parmakların böylesine kuvvetli olmalarını beklemiyordu. “Onu bulmama yardım et bana, Peter. Elimdeki her şeyi onu bulmak için vermeye hazırım. Denetimimde olan tüm para ve etkinlik senin elinde olacak.”

“Yaralı bir kadın tutukluyu öldürdüm diye mi beni seçiyorsun? Bonservisim bu mu?” Magda erkekten hafifçe geri çekildi, çekik gözleriyle yüzüne baktı, omuzları kamburlaştı.

“Pekâlâ, biraz da bu yüzden, “ dedi. “Ama çok az. Senin yazdıklarını okudum, seni çok titizlikle incelediğimi anlamış olmalısın. Bulabileceğim en iyi insanın, son olarak da kendini bu işe verdiğini kanıtladın. Halife'yi bulup ortadan kaldıracak güç, akıl ve acımasızlığa sahip olduğunu biliyorum. Bizi ve bildiğimiz dünyayı yok etmeden önce. “

Peter kendi içine bakıyordu. Canavarın bin başı olduğunu ve kestiği her baş yerine bin yeni başın büyüyeceğini biliyordu... ancak canavarın tam biçimini şimdi görebilmiş gibiydi, henüz pusudaydı, açığa çıkmamıştı ama yine de tek bir başı olduğu anlaşılıyordu. Hatta belki de ölümlüydü.

“Bana yardım edecek misin, Peter?”

“Edeceğimi biliyorsun. Başka bir seçeneğim yok.”

Magda karlardan yansıyan parlak güneş ışığının altında akan bir su zarafetiyle uçuyor, dönüşlerinde arkasında karlar uçuşuyor, birbirine bağlı zarif hareketlerle bale yaparmış gibi kayıyordu.

Peter aralarındaki açıklığı daha fazla açmamaya gayret ederek arkasından kaymaktaydı. Ancak kadının inceliğine sahip olmadığından her dönüşte Magda biraz daha açıyordu aralarını. Ormana girdiklerinde yüz metre ilerdeydi.

Daracık köşelerden hızla geçerken ayakları altındaki buzlar çatırdıyordu.

Magda hep ilerdeydi, uzun bacakları üzerinde gümüş bir ok gibi, sımsıkı kalçaları dönemeçlerde dengeli bir biçimde sallanıyor, kahkahalarla gülerken hızı biraz daha artıyordu. Bu ancak çocuklukta edinilmiş bir ustalık diye düşündü Peter. Sonra kadının Polonyalı olduğunu öğrendi, herhalde daha anasının memesini emerken kaymaya başlamıştı.

Magda kendisini dar yolun alt başında bekliyordu. Gözlüğünü alnına itmiş, eldivenlerini çıkarmıştı, kayak sopalarını karın içine gömmüştü.

“Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdin.” O sabah özel Lear jet uçağıyla Zürih'e gelmişti. Peter de Brüksel'den Swissair ile gelmiş, birlikte arabayla kayak yerine çıkmışlardı. “Ne istiyorum, biliyor musun, Peter?”

“Söyle.”

“İstediğimi yapabilmek için bir ay, tam otuz gün tatilim olsun isterdim. Diğer insanlar gibi olmak, sıradan bir insan olmak ve bir an bile suçluluk duymamak.”

Abbots Yew'de karşılaşmalarından sonra geçen altı hafta içinde Peter kadını üç kere görebilmişti. Çok kısa ve hiç de tatmin edici olmayan karşılaşmalar, diye düşündü.

Bir kere Brüksel'deki Narmco merkezindeki yeni bürosunda, bir kere Magda'nın Paris dışındaki evi La Pierre Benite'de, ki o zamanda yirmi konuk daha vardı.

Üçüncü kere de Brüksel'den Londra'ya uçarken Lear jetinin zevkle döşenmiş kabininde.

Halife'nin bulunmasında pek ilerleme kaydetmiş olmamalarına karşın Peter aklına gelen çeşitli yerlere oltalarını sarkıtmış bekliyordu.

Üçüncü buluşmalarında Peter kadına özel güvenlik programını yeniden gözden geçirmesi

gerektiğini söylemişti. Daha önceki koruyucularını değiştirmiş, yerlerine adamlarını kendi eğiten bir İsviçre güvenlik ajansının memurlarını yerleştirmişti. Ajansın müdürü eski ve güvendiği bir dostuydu.

Bu buluşmalarının nedeni Peter'in durum konusunda Magda'ya rapor vermek istemesiydi. Ancak karları görünce dayanamamışlardı.

“Ortalığın kararmasına daha iki saat var, “ dedi Peter. Köy kilisesinin kulesindeki saat ikiyi gösteriyordu. “Rheinhorn'a kadar kaymak ister miydin?”

Magda ancak bir an duraksadı. “Dünyanın döneceğinden eminim.” Dişleri bembeyazdı. “İki saat bekler kuşkusuz.”

Peter kadının inanılmayacak saatlerde çalıştığını öğrenmişti: sabah daha dünya uyurken işinin başındaydı ve Capucines Bulvarı'ndaki Altmann Sanayi binası boşaldıktan çok sonra bile onun en Qst kattaki çalışma odasında ışık yanardı. Zürih'ten arabayla gelirken bile yazışmaları gözden geçirmiş, sekreterlerinden birine mektuplar dikte ettirmişti. Peter vadinin öte yanındaki dağ evinde iki sekreterin kendisini beklemekte olduklarından emindi. Teleks açık olarak Magda'yı beklerdi.

“Ölmek için çalışmakta daha başka yollar da var.” Kadının bu inatçılığı birden sabrını taşırmıştı Peter'in, yüzij son kaymadan sonra kızarmış ve gözleri parlamakta olan kadın güldü.

“Haklısın, Peter. Bunu sık sık hatırlamam için seni yanımdan ayırmamalıyım.”

“Altı haftadır ilk kez aklı başında bir söz ettin işte.” Peter Magda'nın kendisinin hazırladığı güvenlik planlarına muhalefetini kastediyordu. Alışılmış yaşama biçimini değiştirmesini istemişti; kadının yüzünde bir gülümseme dolaşıyordu ama bakışlan ölesiye ciddiydi.

“Kocam bana bir miras bıraktı... yerine getirmem gereken bir görev. Bir gün bunu sana anlatabilirim... ama şimdi yalnızca iki saatimiz var.”

Hafifçe kar yağmaya başlamıştı, köye dönerlerken güneş de kayaların ve karların ardında kayboldu. Zengin eşyalarla dolu mağazaların ışıkları yanıyordu. Magda ile Peter kayaklarını omuzlarında taşıyan, neşeli renklere bürünmüş bir kalabalığın arasındaydılar.

“Kurtlarımdan bir süre için bile olsa kurtulmak rahatlatıcı bir şey.”

Kurtları Peter'in bulduğu koruyuculardı. Magda'yı yürüyerek ya da ikinci bir arabada izleyen sessiz ve dikkatli kişiler. Çalışırken odasının dışında beklerler, diğerleri de uyurken evde nöbet tutarlardı.

Ancak o sabah Peter'e, “Bugün yanımda Olimpiyatlar'da atıcılıktan altın madalya almış birinin olacağından kurtlarımı istemiyorum, “ demişti.

Narmco 9 milimetrelilik parabellum tabancası üretiyordu. 'Kobra' adı verilen tabancayı sabah yeraltındaki atış alanında deneyen Peter silahtan pek hoşlanmıştı. Kendisinin alıştığı Walther'den daha hafif ve düz olduğu için taşınması ve saklanması daha kolaydı. Tabancayı örnek olarak taşımak için bir ruhsat almakta güçlük çekmemişti. Her uçuştan önce havayollarına vermek gerekliliğine karşın omuz kılıfında taşınması çok rahattı.

İlk başlarda kendini bir tiyatro oyuncusu gibi aşırı dramatik hissetmiş, ancak biraz düşününce Halife'nin izlerini kovalamanın pek öyle tehlikeden uzak bir şey olmadığını anlamıştı.

Şimdi iyice alışmıştı silaha, kolunun altındaki biçim ve ağırlığının farkında bile değildi.

“Susuzluktan ölüyorum, “ dedi Magda. Kayaklarını kara saplayıp içinden neşe ve sıcaklık taşıyan kahvelerden birine girdiler.

Gençlerle dolu bir masanın kenarına ilişip birer kadeh sıcak Glilwein ısmarladılar.

Dört kişilik bir orkestra dans müziği çalıyordu, masa arkadaşları dansa kalktılar.

Peter meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. “Hiç kayak ayakkabısıyla dans etmiş miydin?” diye sordu Magda.

“Her şeyin bir ilki vardır.”

Kadın her şeyi yaptığı gibi kendini tümüyle vererek dans ediyordu, vücudu güçlü, sert ve incecikti.

Köyün ardındaki dar yoldan geçip dağ evinin çevresindeki duvara gömülü elektrikli kapıdan geçtiklerinde ortalık zifiri karanlıktı.

Magda'nın moda olan sayfiye yerlerinden kaçınıp ormanın kenarındaki elli evden pek farklı olmayan bir dağ evini seçmiş olması karakterini yansıtıyordu, Kadının sağ salim dönmesi maiyetinde gözle görülür bir ferahlık yaratmıştı, kendisinde de sanki bir şey kanıtlamış gibi onların bilgisine karşı bir meydan okuma seziliyordu. Ancak Magda birinci kattaki çalışma odasına ardında iki erkek sekreteri olduğu halde üstünü bile değişmeden girdi. Bir keresinde Peter'e, “Erkeklerle daha iyi çalışıyorum, “ diye açıklamıştı. Sıcak bir banyodan sonra pantolon, balıkçı yakalı bir kazak ve bir bleyzer ceket giyen Peter, alt kattan teleks makinesinin takırtısının gelmekte olduğunu fark etti. Magda kendisini bir saat sonra ev telefonuyla çağırdı.

Evin üst katı kadının özel bölümüydü, Peter içeri girdiğinde Magda geniş pencerelerden vadinin kardan bulanıklaşmış ışıklarına bakıyordu Üzerinde gözleriyle tam bir uyum oluşturan yeşil bir bluz, yeşil pantolon ve ski sonrası ayakkabılar vardı. Peter içeri girerken pencerenin kenarındaki gizli bir düğmeye dokundu, perdeler sessizce kapandılar.

“Bir içki içer misin, Peter?”

“Konuşacaksak hayır.”

“Konuşacağız.” Magda şöminenin karşısındaki rahat deri koltuğu işaret etti.

“Narmco'ya böylesine yetenekli bir satış müdürü aldığımı bilmiyordum doğrusu. Bu kadar kısa bir süre içinde yaptıklarına şaşırmadım desem yalan olur.”

“İnanılır bir maskeleye yapmak zorundayım.. Üstelik mesleğim askerlikti, iş beni ilgilendiriyor.”

“Ah siz İngilizler! Ne kadar alçakgönüllüsünüzdür.” Magda oturmamış, odanın içinde dolanıyordu. Kendisi hiç huzurlu olmadığı halde yanındakilerde bir huzursuzluk havası uyandırmazdı. “İki yıllık bir oyalanmadan sonra sonunda NATO

Kestrel'i denemeye karar verdi diye duydum.”

Kestrel, Narmco'nun ürettiği orta mesafeli portatif piyade füzesiydi.

“Bu kararın senin eski meslektaşlarından bazılarıyla görüşmenden sonra alındığını öğrendim.”

“Dünya eski dostluklarla yürür...” diye gülümsedi Peter. “Bunu sen daha iyi bilirsin.”

Magda erkeğe baktı. “İranlılarla da aynı dostluk bağları içinde misin?”

“o yalnızca talihti. Beş yıl önce yeni askeri danışmanlarıyla kurmay okulunda bazı kurslara devam

etmiştim.”

“Talih işte!” Magda gülümsedi. “Talihin zeki, kendini işine adanmış ve diğerlerinden daha hızlı hareket edebilen kişilere sık sık gülmesi ne garip değil mi?”

“Her yerde aynı başarıyı gösteremedim ama.” Magda'nın dudaklarındaki ve zümrüt gözlerindeki gülümseme bir anda silinmişti. “Geçen toplantımızda konuştuğumuz ilişkiyi bulmakta o kadar talihli olamadım..”

Atlas bilgisayarları aracılığıyla merkez bilgisayarlarından 'Halife' konusunda bilgi alabilme konusunu daha önceden tartışmışlardı.

“Bana bir iyilik borcu olan biri vardı. Ama bir yararı olmadı. 'Halife' kodu altında biri varsa bunu iyice korunmuş ve önlem altına alınmış olduğunu söyledi.” Bunun anlamı yetkisiz birinin bu kodu araştırması halinde haberalma merkezince derhal bilgi edinileceğiydi. “Bilgisayardan bu konuda bilgi istediğimiz takdirde Atlas komutanlığında bir Delta alarmı söz konusu.”

“Halife adını verdin mi?”

“Hayır. Yalnızca yemek yerken şöyle genel bir konuşma yaptık, ama satır aralarından anlaşılan buydu.”

“Peki, başka bir çıkış yolun vsr mı?”

“Sanıyorum. Bir tane daha var, ama bu son çare... Bunu konuşmadan önce sen bana kendi kaynaklarından bir şey öğrenip öğrenmediğini anlat.”

“Benim kaynaklarım..” Magda bu konuda hiçbir açıklama yapmamıştı, Peter de güdüsel olarak bunu daha fazla deşmemeyi uygun görüyordu. “Benim kaynaklarım genellikle olumsuz. Bonn'daki Hollanda Büyükelçiliği'nin basılmasıyla Halife'nin bir ilgisi yok. Denildiği gibi yalnızca Güney Molucca'lı aşırı kesimin işi bu.

Cathay ve Transit Havayolları uçaklarını kaçıranlar da yöntemlerinden ve sonuçlarından da belli olduğu gibi, amatörler. Halife'nin çalışma yöntemine uygun bir tek eylem var...”

“Prens Hassid Abdül Hayek mi?” Magda bir elini kalçasına dayayarak erkeğe döndü, açık yeşil kumaş üzerinde tırnakları kıpkırmızıydı, elmas taş parıl parıl parlıyordu.

“Bu konuda düşüncelerin nedir?” Prens Cambridge Üniversitesi'nde odasında uyurken ensesine üç el ateş edilerek öldürülmüştü. Suudi Arabistan Kralı Halid'in on dokuz yaşındaki bir torunu olmasına karşın kralın pek tuttuğu torunları arasında sayılmazdı. Saray politikasından ve iktidardan uzak kalmayı yeğleyen, okumaya düşkün, gözlüklü bir gençti. Kaçırılmak istenmemişti, odada bir boğuşma ya da soygun izine de rastlanılmamıştı; genç prensin yakın dostu olmamasına karşın düşmanı da yoktu anlaşıldığı kadarıyla.

“Bir nedeni yok gibi görünüyor, “ dedi Peter. “O yüzden aklıma Halife geldi.”

“Halife'nin oyunları...” Magda dönerken kalçaları elastik pantolonun içinde gerildi. Pantolonun üzerinde don izi yoktu, kalçaları kusursuz birer yuvarlaktilar, ince kumaşın altından her yeri belli oluyordu. Peter, kadın odada ileri geri yürürken bacaklarına baktı ve ilk kez ayaklarının da elleri kadar uzun ve dar, kemik yapısının ince ve zarif olduğunu fark etti.

“Sana Suudi Arabistan'ın diğer OPEC ülkelerine daha geçen hatta, petrol fiyatındaki bir artışı desteklemek bir yana, örgütün yeni toplantısında pazar fiyatında yüzde beşlik bir indirim isteyeceğini

açıkça belirttiğini söylesem...”

Peter koltuğunda doğrulurken Magda sözünü sürdürdü. “... Ve bu teklifinde İran'ın da kendisini destekleyeceğini söylesem, ne dersin, ha?”

“Kralın sevdiği başka torunları, kardeşleri, oğulları, yeğenleri vardır...”

“Yedi yüz tane hem de. İran Şahı'nın çocukları...”

“Şah, Carlos'un OPEC bakanlarını rehin almasında petrol bakanını kurtarmak için yüz milyon dolar ödedi... kendi çocukları için vermez ki?” Peter aklına üşüşen fikirlerin tedirginliğiyle ayağa kalktı.

Suudi Arabistan Kralı Araptır ve Müslümanlar oğul ve torunlarına çok düşkün olurlar.” Magda şimdi erkeğe o kadar yakındı ki Peter aralarındaki açıklıktan kadının vücudunun sıcaklığını duyuyor, olgun ve tatlı kadın dokusunun karıştığı parfümü başını döndürüyor, ama bir yandan da bilinçliliğini arttırıyordu. “Kral Halid de sonunda ölümlü bir insan olduğunu anlamıştır belki de.”

“Pekâlâ.” Peter omuzlarını kaldırdı, kaşlarını çatı, “Ne demek istiyoruz öyleyse? Halife yine kolay bir formül mü buldu? Batı dünyasının ekonomik geleceğini denetim altında tutan iki adam? Kişisel düzeyde karar verebilen ve kabinelere, davalara ya da hükümetlere karşı sorumlu olmayan iki adam, bu mu demek istediğin?”

“Ve böylece dekişisel terörizmden en çok etkilenebilecek, terörist baskısını ortadan kaldırmak için geçmişte ödün verdikleri b nen iki adam.” Magda durakladı. “Yine de eski atasözlerinde gerçek payı yok değil: 'Taç taşıyan baş huzursuzdur. ' Şah da Kral da bir katilin bıçağı korkusuna yabancı degillerdir.

Bıçak yasası ile yaşadıklarından bu yasayı iyi bilirler.”

“Hayran olmamak insanın elinde değil.” Peter başını salladı. “Rehine alma gerekliliği yok. Kral ailesinden tanınmamış birini öldürüyorsun ve bunu daha önemli diğerlerinin izleyeceğini söylüyorsun, hepsi bu kadar.”

“Her iki aile de teröre açık. Şah parlak ışıklara bayılır. Şu anda Gstaad'da.

Çocuklarından birini vurmak için bir keskin nişancının bir ağaca gizlenmesi yeter de artar bile. Kızkardeşi Şems de Mauritius'da. Kralın ailesine gelince, Dorchester oteline ne zaman girsen oğullarından ya da torunlarından birini kahve içerken görebilirsin. Bunlar kolay hedefler. İki üç prens öldürürsün ama dünya onların bunu hak ettiklerini düşüneceklerdir. Dünyayı rehine almış olan bu insanlar için deryalar kadar gözyaşı dökülmez.”

Peter'in kaşları düzeldi, acı acı gülümsedi. “Hayran olmamak elde değil...

Kurbanlar; için gizliden gizliye bir sempati beslemek gerek. Dünya enflasyonuna ani bir fren, yıkıcı ticaret dengesizliğinin azalması...”

Magda'nın yüzünde daha önce hiç görmediği vahşi bir ifade vardı. “İşte tuzak burada, Peter. Yalnız amacı görmek ve araca karşı gözlerini yummak. Halife 070'i ele geçirerek bu tuzağı hazırladı zaten. İstekleri Batılı güçlerin isteklerine ters düşmedi ve böylece kurbanın üstüne ek bir baskı oluşturulmasını sağladı Biz doğru düşünüyorsak ve Halife petrol diktatörlerinden isteklerinin hafifletilmesini istiyorsa Batılı kapitalist güçlerden daha ne kadar destek bekleyebilir dersin?”

“Sen kapitalistsin, “ dedi Peter. “Halife girişimlerinde başarılı olursa bundan yararlanacakların başında geliyorsun.”

“Kapitalistim, doğru, ama ondan önce bir insanım, hem de düşünen bir insan.

Halife başarılı olursa bir daha ortaya çıkmayacağını mı sanıyorsun.”

“Elbette ki hayır.” Peter ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. “İstekleri giderek artacak ve her başarısında biraz daha cüretli olacaktır.”

“Şimdi artık o sözünü ettiğin içkiyi içebiliriz sanırım, “ dedi Magda. Sırtını erkeğe çevirdi. Sehpanın kara mermer üstü yana kayıp ortaya bir dizi içki şişesiyle kadeh çıktı.

“Viski, değil mi?” Magda kesme kristal kadehe Glenlivet doldurdu. Kadehi uzatırken parmakları birbirine değdi. Peter kadının teninin kupkuru ve serin oluşuna şaşmıştı.

Uzun bir şarap kadehini de yarısına kadar şarapla doldurup üzerine maden suyu ekledi. Şişeyi yerine kaldırırken Peter markasına dikkat etti. Le Montrachet 1969. Belki dünyanın en iyi beyaz şarabı. Peter kadının içkiyi böyle bozmasına dayanamadı.

“Alexander Dumas bu şarabın ancak çıplak başla ve diz çökülerek içilebileceğini söylemişti...”

Magda güldü. “Maden suyunu unutmuş olmalı. Üstelik kitaplarını başkasına yazdıran bir insana da güvenilmez.” Sulandırılmış şarap kadehini kaldırdı. “Uzun bir süre önce kendi yaşamımı istediğim gibi yaşamaya karar verdim ben. Bay Dumas ile Halife yerin '^bine batsınlar!”

“Buna içelim istersen?” Kadehlerinin üzerinden birbirlerine baktılar. Magda kadehini indirdiğinde içkisinin düzeyi değişmemişti. Şarabı bir yana bırakıp kristal vazonun içindeki laleleri düzeltmeye koyuldu.

“Eğer yanılmıyorsak, bu Halife'nin işiyse o zaman kendisi hakkındaki kanılarım değişiyor sanırım, “ diye sonunda Peter sessizliği bozdu.

Magda başını kaldırmadan, “Ne gibi?” diye sordu.

“Halife Arapça bir ad. Oysa adam Arap dünyasının liderlerine saldırıyor.”

“Halife'nin oyunları... Bu adı avcılarını şaşırtmak için mi seçti, yoksa petrol fiyatı dışında başka istekleri de mi var? Belki de Halid'e Filistinlileri desteklemesi için baskı yapılıyordur. Ya da başka aşın Arap örgütlerini.

Halife'nin Suudi Arabistan'da başka neler istediğini bilmiyoruz ki.”

“Petrol fiyatını ele alalım: bunu Batılılar saptar. Terörizmin de hep aşırı solun bir aracı olduğu düşünülmüştür.” Peter başını salladı. “ 070'in kaçırılması, hatta kocanın kaçırılması hep kapitalist topluma karşı yapılan hareketlerdi.”

“Aaron'u para için kaçırdı, sonra da kimliğini korumak için öldürdü. Güney Afrika hükümetine karşı girişilen saldırı, petrol karteline saldırı, bu adın seçilmesi... bunların hepsi tanrısal amaçları olan birinin varlığını gösteriyor.” Magda sözünü kesip lalelerden birini kopardı, avucu içinde öfkeyle ezdi. “Kendimi öyle çaresiz hissediyorum ki, Peter. Bir dönmedolaba kapılmış gidiyoruz gibi geliyor.” Kapalı perdelerin önünde duran erkeğin yanına geldi.

“Daha önce Halife'yi ortaya çıkarmak için bir yol olduğunu söylemiştin.”

“Evet.”

“Bunu bana açıklayabilir misin?”

“Bir Hintli avcının kullandığı eski bir numara vardı. Kaplanı görmeden ormanda dolaşmaktan bıkınca yem diye bir keçi ve kaplanın yanına gelmesini beklerdi.”

“Keçi mi?”

“Benim burcum, “ diye gülümsedi Peter.

“Anlamıyorum.”

“Halife'yi aradığım ortalığa yayılırsa... Halife beni tanıyor. Uçak korsanı benim adımı söyledi. Demek ki uyarılmıştı. Bu yüzden Halife'nin durumu ciddiye alıp benim peşime düşeceğini sanıyorum.”

Kadının yüzü birden soldu, gözlerinin derinliklerinde gölgeler belirdi.

“ Peter...”

“Ona ancak bu yolla yaklaşabilirim.”

“Peter...” Magda elini erkeğin koluna dayadı, ama sözüne devam edemedi. Yemyeşil ve ifadesi okunamayan gözleriyle sessizce bakıyordu. Peter kadının boynunda, kulağının hemen altında bir damarın attığını fark etti. Konuşacakmış gibi aralandı Magda'nın dudakları. Dilinin pembe ucuyla hafifçe yaladı. Sonra yine konuşmadan ağzını kapattı, erkeğin kolunu tutan parmakları sıkıldı, vücudunun duruşu değişti. Sırtı hafifçe gerilirken belden aşağısı erkeğe yaklaştı, çenesi hafifçe yukarı kalktı.

“O kadar uzun zamandır yalnızım ki, “ diye mırıldandı. “Uzun, çok uzun bir zamandır. Bugün, senin yanımdayken ne kadar yalnız olduğumu fark ettim.”

Peter konuşamıyordu, sesi boğazında tıkanıp kalmıştı.

“Bir daha hiç yalnız olmak istemiyorum.”

Kadın gür ve uzun saçlarını çözmüştü. Düz bir perde gibi aralarından ışıklar saçan saçları beline kadar iniyordu.

Saçını tam ortadan ayırmıştı. Kafasının tam üstünde bembeyaz bir çizgi iki kara kanadı ikiye bölüyor, iri gözleriyle yüzü çocuksu bir ifade alıyordu. Peter'in yattığı yere yaklaşıırken sabahlığının etekleri yeri süpürüyordu. Çıplak ayaklıydı. İnce kemikli, daracık ayaklar, kısa kesilmiş saydam cila sürülmüş tırnaklar. Sabahlığının kolları yarasa kanadı kadar geniş, içi saten astarlıydı.

Düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti.

Yatağın yanında sanki birden cesareti kırılmış gibi durdu, kendini savunmak istercesine uzun parmaklarını avucu içine aldı, omuzları sarktı.

“Peter, bu işi pek becerebileceğimi sanmıyorum.” Boğazından çıkan sesi duyulmayacak kadar hafifti, dudakları yalvarırcasına titriyordu. “Becermeyi de o kadar istiyorum ki.”

Peter açık elini kadına uzattı. Beline kadar örtü altındaydı ama göğsü ve kolları çıplaktı. Uzanırken derisinin altında kasları kasılıp uzuyordu. Magda onun ne vücudunda, ne de kolları ile omuzlarında bir gram fazla et olmadığını gördü. Zayıf ve su verilmiş çelik gibi ama yine de bir kamçı kadar yumuşaktı.

Erkekliğinin bu aşırı gücü karşısında çağrıya hemen cevap veremedi.

Peter kuştüyü yorganı çekti. “Gel.” Ama kadın sırtını erkeğe dönüp işlemeli sabahlığının

düğmelerini ağır ağır çözmeye başladı.

Sabahlığı omuzlarından sıyrınca bir an kollarında tuttu. Kara saçları arasında teni parıldıyordu. Bilinmeyen derinliklere dalmaya hazır bir yüzücü gibiydi.

Sabahlık hafif bir hışırtıyla üstünden kayıp tavuskuşu renkleriyle ayaklarının dibine serildi.

Erkeğin yüksek sesle soluğunu tuttuğunu duyunca kuğu beyazı boynunun hafif bir hareketiyle saçlarını geriye savurdu. Saçları yuvarlak ve lekesiz kalçalarına kadar dökülmüştü. Peter birden kadının tüm vücudunun ürperdiğini, tüyelerinin kabardığını fark etti. Sanki gözlerinin okşamasını hissetmiş gibi. Doğal bir hareket kendisinin tüm duygularının uyandığını belirtmişti. Peter'in kalbi duracak gibi oldu. Kadının üstüne atlamak, kucaklamak istiyor ama içgüdüleriyle onun bu son mesafeyi kendisinin alması gerektiğini kestirebiliyordu. Bir dirseği üzerine dayanmış beklerken tutkunun tüm vücudunu dalga gibi sardığını hissetti.

Magda eğilip sabahlığı alırken bir an için uzun bacaklarının açısı değişti, kalçaları biçim değiştirdiler. Artık tam simetrik değillerdi, hafifçe aralanmıştı, bir an insanın yüreğini durduran o kalın tüy tabakasını görür gibi olurken kadın bir daha doğruldu, sabahlığı tek bir harekette koltuğa fırlatıp Peter'e döndü.

Peter'in yine soluğu tutulmuştu. Kadının göğüsleri yeniyetme bir kızinkiler gibi küçük, ama meme başları dimdikti. Daha şimdiden dikilmiş ve çakıltası kadar sertleşmişlerdi.

Göğsüne yaslanan yüzü, kıllarının soluğu altında gıdıklaması, o ince ama güçlü kolların umutsuz bir güçle beline sarılması dayanılacak gibi değildi. Dudak dudağa geldiklerinde kadının soluğu kulaklarında zonkluyordu.

Uyanmış kadınlığına karışan parfümü soluğuyla karışmaktaydı.

Ve onu hissetmek... ılıklik ve yumuşaklık, gergin kasların sertliği ve uzun saçlarının yüzünde ve vücudunda ürperti gibi dolaşması...

Daha sonra kadının üzerinde yattığı kalbinin içinde yayılan sakinlik ve sessizlik ruhunun en uzak köşelerine kadar yayılmıştı.

“Yalnız olduğumu biliyordum, “ diye fısıldadı kadın. “Ama bu kadarını da tahmin etmemiştim.” Bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı erkeğe.

Magda Peter'i şafak sökmeden üç saat önce uyandırdı, dağ evinden çıktıklarında ortalık daha aydınlanmamıştı. Koruyucularını taşıyan Mercedes'in farları arabanın içini aydınlatıyordu.

Zürih'ten havalandıklarında, Magda, Lear jetinin koltuğunda oturuyor ve güçlü makineyi gerçekten usta bir pilotun becerisiyle yönetiyordu. Sessiz bir Fransız olan özel pilotun hanımının ustalığını bilen bir tutumla yanında oturuyor ve kadının ustalığından gurur duyduğu belli oluyordu. Magda Paris'in Orly havaalanına yaklaştıklarında yerini pilota bırakıp kabine döndü. Peter'in yanında oturmasına karşın birbirlerine olan davranışları yine eskisi gibi çekingen ve saygılıydı. Peter bir gece önce birlikte keşfettikleri o mucizelere inanmakta güçlük çekiyordu.

Koyu renk elbiseli iki erkek sekreteri karşısında oturuyor, Magda İngilizcesinde de belli olan o hoş aksanıyla Fransızca konuşuyordu, Peter, Narmco'ya girdiğinden bu yana Fransızcasını ilerletmek zorunda kalmıştı. Şimdi teknik ve mali tartışmalara girebiliyordu artık. Magda birkaç kere fikrini sormak için kendisine döndüğünde bakışları ciddi ve uzaktı. Peter çalışanların yanında yeni

ilişkilerinin açığa vurulmayacağını anlamıştı.

Ancak pilot iç telefonda kadını çağırdığında ne kadar yanılmış olduğunu anladı.

Magda gayet doğal bir hareketle dönüp Peter'in yanağından öptü.

“Özür dilerim sevgilim, ama inişi ben yapacağım. Yıllık uçuş saatim için gerekli.”

Magda uçağı ekmeğe yağ sürüyormuş gibi rahatlıkla indirdi piste. Pilot yardımcısı daha önceden haber verdiği için özel hangarlarına girdiklerinde kendilerini üniformalı bir pasaport polisi ile gümrükçü bekliyordu.

Memurlar uçağı girip kadını saygıyla selamladıktan sonra kırmızı pasaportuna bakmadılar bile. Peter'in mavili yaldızlı İngiliz pasaportu ile biraz daha fazla uğraştılar.

“Sana da kırmızı bir tane uydurmalıyız, “ diye mırıldandı Magda. “Böylesi daha rahat oluyor.” Sonra memurlara döndü. “Dışarda hava epey soğuk sanırım beyler, umarım birer kadeh içersiniz artık.” Beyaz ceketli garson zaten hazır bekliyordu. Peter ile Magda uçaktan inerlerken iki Fransız kemerlerini gevşetip deri koltuklara gömülmüşler garsonun kendilerine sunduğu brendi ve purolardan seçimlerini yapıyorlardı.

Hangarın arkasında sürücüleri ve koruyucularıyla üç araba bekliyordu. Peter Maserati'yi görünce yüzünü buruşturdu.

“Sana şunu sürme demiştim. Adını büyük neon harflerle yazmak gibi oluyor bu.”

Peter, Magda'nın kişisel güvenliğini yeniden bir düzenlemeye tutarken bu konuda epey tartışmışlardı. Maserati gümüş rengiyle parlak bir oku andırıyordu. Kadın o boğazdan gelen gülüşüyle erkeğe yaslandı.

“İnsanın başında böyle otoriter bir erkeğin olması ne hoş bir şey ama. Kendimi yeniden kadın hissediyorum artık.”

“Sana bunu hissettirecek başka yollarım da var.”

“Biliyorum.” Kadının gözlerinde yeşil bir şimşek çaktı. “Onları daha çok seviyorum üstelik. Ama şimdi değil... sonra adamlarım ne derler.” Sonra birden ciddileşti. “Maserati'yi sen al. Zaten onu genin için getirtmiştim. Boş boş duracağına hiç olmazsa zevkini sürecektir biri olsun. Bu akşam da geç kalma lütfen. Serbest kalmanız için özel dikkat gösterdim. Saat sekizde La Pierre Benite'de ol, tamam mı?”

Peter, Paris'in Pont Neuilly girişine vardığında Maserati'nin gücüne ve çekişine iyice alışmış ve Magda'nın dediği gibi bayağı keyiflenmişti. O çılgın Paris trafiğinde bile vites kutusunun gücü sayesinde en küçük bir açıklık görür görmez ok gibi fırlıyor, sıkışık durumdan kurtuluyordu. Araba sürücüsüne müthiş bir güçlülük duygusu veriyordu.

Peter, Magda'nın arabayı neden o kadar sevdiğini anlamıştı. Sonunda Champs Elysees'nin Concorde tarafındaki büyük yeraltı garajına girerken dikiz aynasında kendine bakıp gülümsedi.

“Hain kovboy!” Sonra Rolex saatine baktı. İlk randevusuna daha bir saat vardı.

Birden Maserati'nin torpido gözündeki Cobra geldi aklına. Ft? ısız Deniz Kuvvetleri Karargâhı'na tepeden tırnağına silahlı girmenin uygun olamayacağını düşünerek gülümsedi.

Yağmur dinmiş, Elysees bahçesindeki atkestanesi ağaçları yeşermeye başlamışlardı. Peter

Concorde Metro İstasyonu'ndaki bir telefon kulübesinden İngiltere Büyükelçiliği'ne telefon etti. Askeri ateşe ile iki dakika kadar konuştuktan sonra artık oyunun başlamış olduğunu düşündü. Halife kendisinin Thor komutanı olduğunu bilecek kadar Atlas komutanlığına girmişse, o zaman eski komutanın izini bulduğunu öğrenmesi de uzun sürmeyecekti. Paris Büyükelçiliği'ndeki askeri ateşenin diplomatik kokteyllerde hanımların ellerini öpmekten başka işleri de vardı.

Peter Royale Sokağı'ndaki Deniz Kuvvetleri Karargâhı'na geldiğinde birkaç dakikası daha vardı, ancak bir sekreter kendisini rüzgârda dalgalanan bayrağın altında beklemekteydi bile. Adam Peter'in nöbetçiler arasından kolayca geçmesini sağladıktan sonra önüne düşüp üçüncü katta Neuf Köprüsü'nün yaldızlı kemeriyle sisli Seine nehrine bakan silahlanma komisyonu odasına çıkardı. Peter'in Narmco'dan iki yardımcısı daha önceden gelmişler, çantalarındaki dosyaları cilalı ceviz masanın üstüne yaymışlardı.

Fransız amirali daha önce Brüksel'de bulunmuş ve unutulmaz bir gece boyunca Peter'i kentin büyük genelevlerini kapsayan bir tura çıkartmıştı. Şimdi kendisini Gallilere özgü çığlıklarla karşılayıp hemen 'sen' demeye başlamıştı ki, bütün bunlar önlerindeki toplantının çok olumlu geçeceğini belirtisiydi.

Öğle saat on ikide Fransız subayı toplantıyı Maxim lokantasının birinci katındaki bir odaya taşıdı, Narmco Şirketi'nin Fransız Deniz Kuvvetleri'ne Kestrel roket motorlarını satma çabası ciddiye o zaman yemek paralarını da ödeyeceğinden hiç kuşku yoktu.

Peter şarap ya da konyaktan payına düşenden azını içtiğini belli etmemek için pek uğraştıysa da yine de giderek yüksek sesle sürdürülen konuşmayı zaman zaman izleyemediğini fark etti. Gözlerinin önünde hep zümrüt gözler ve küçük küstah memeler vardı.

Maxim lokantasından Deniz Kuvvetleri Bakanlığı'na döndükten sonra da, Fransız subayı bıyıklarını burarak Peter'e göz kırpıp, “Bildiğim bir kulüp var, çok dostça bir havası...” diye söze başladığında bu öneriyi de reddetmek doğrusu epey diplomasi isteyen bir işti.

Akşam saat altıda Peter artık Fransıza dostluk bağlarını tekrarlayarak ve on gün sonra bir daha buluşmaya söz vererek güçlkle yakasını kurtarabildi. Bir saat sonra iki satış yardımcısını Hotel Meurice'e bıraktı. Günün özetini yaptıklarında sona varmak için önlerinde daha çok uzun bir yol olduğuna karar verdiler.

Peter, Rivoli Caddesi boyunca yürümeye başladı. Sonu gelmeyen konuşmalar ve ağzına hâlâ yabancı gelen bir dilde çabuk düşünme zorunluluğunun verdiği yorgunluğa ve içtiği şarap, konyak, sigara ve purolardan sonra gözlerinin ardına yerleşen baş ağrısına karşın içinde tatlı bir heyecan vardı: Magda kendisini bekliyordu.

Garaj çıkışında trafiğe girmeyi beklerken dikiz aynasına baktı. Bu alışkanlığı ele geçen bir Provo ölüm listesinde adının baş sırada olduğunu gördükten sonra edinmişti. O günden sonra omzu gerisine bakmayı öğrenmişti doğrusu.

İki araba gerisindeki Citroen'e dikkat etmesinin nedeni arabanın ön camının çatlak ve çamurluğunun içeri göçük olmasıydı.

Champs Elysees'de yeşil ışığı beklerken aynı arabanın yine iki araba arkasında olduğunu gördü. Sürücüsünü daha iyi görebilmek için başını arkaya attığında Citroen'in farları birden yakılınca gözleri kamaştı. Aynı anda ışık yeşile döndüğünden gaza basmak zorunda kaldı.

Etolle çevresinde dolaşırken Citroen bu sonbahar akşamının alacakaranlığında dört araba gerisindeydi, ancak Grand Armee Caddesi'nde yeniden eski yerini almış olduğunu fark etti. artık arabayı aramaya başlamıştı. Bu kez Citroen şerit değiştirip sola geçti ve yan sokaklardan birinde kayboldu. Peter arabayı unutup Maserati'yi sürmenin zevkine kendisini bırakmalıydı, ancak karmaşık yollardan ustalıkla geçip çevre yoluna girmesine karşın Versailles yoluna geldiğinde bile içindeki sıkıntıyı atamamıştı. Sık sık dikiz aynasına bakıyor, durmadan şerit değiştiriyordu.

Versailles'dan çıkıp Rambouillet yoluna girdiğinde artık aynadan iki dizi kavak ağacı arasındaki dümdüz yolun bir millik bölümünü rahatça görebiliyordu. Yolda kendisinden başka kimse olmadığından emindi. Ancak o zaman rahat bir soluk alıp La Pierre Benite'ye varan son dönemeci aldı.

Önünde parıltılı kara bir yılan gibi uzanan yolda bir tümsek vardı. Peter tümseği saatte 150 kilometre hızla aştı ve yolda kaymamak için birden hafifçe frene bastı. Karşısında parlak beyaz plastik bir pelerin giymiş bir jandarma elindeki feneri sallıyordu. Yağmurda iyice ıslanmıştı adam. Yolun üzerinde parlak kırmızı üçgenler vardı, yol kenarındaki hendekteki Peugeot'un farları göğü aydınlatıyordu. Yolu yarı yarıya kesen bir polis kamyonetinin farları yere uzatılmış olan iki cesedi aydınlatmaktaydı. Tipik bir kaza sahnesi vardı Peter'in karşısında.

Peter, Maserati'yi ustalıkla kullanıyordu, vites küçültüp arabayı yavaşlatırken yanındaki camı da indirdi. Eli fenerli jandarma arabayı kamyonetle çit arasındaki dar yere çekmesini işaret ettiği anda Peter'in gözüne beklenmedik bir hareket ilişti. Farların ışığında yatan cesetlerden biri idi bu. Bir insanın yatma durumundan kalma durumuna geçerken sırtının hafifçe kamburlaşması...

Peter adamın kolunu birkaç santim kaldırmasını seyrediyordu, ancak bu kadarı bile bacağının arkasında bir şey tuttuğunu belli etmek için yeterliydi. Gece karanlığına karşın Peter'in uzman gözü katlamalı bir makineli tabancanın kısa namlusunu saran hava soğutma kılıfını tanıdı.

Beyni bir anda öylesine hızlı çalışmaya başlamıştı ki yaptığı bir hareket ağır çekimde gibiydi.

Maserati, diye düşündü. Magda'nın peşindeler bunlar.

Jandarma Maserati'nin sürücü yanına doğru yürüyordu, eli pelerinin altında belindeki tabanca düzeyindeydi.

Peter olanca gücüyle gaz pedalına basınca Maserati kalbinden bir kurşun yemiş bir boğa gibi ileri fırladı. Arka tekerlekler ıslak zemini terk ederken Peter gümüş makineyi hafifçe oynatarak bir orak gibi jandarmaya savurdu. Adam o anda ikiye biçilmeliydi, ancak ayağına çok çabuktu. Kendini çite attığı anda Peter jandarmanın pelerinin altından tabancasını çıkardığını gördü.

Ancak tam o anda Maserati çalılara sürtünerek çite doğru yöneldi, Peter sağ ayağını kaldırıp çarpışmayı önlerken direksiyonu aksi yöne çevirdi. Ayağını gaz pedalına basınca da Maserati korkunç bir çığlık kopartıp arkasında lastik kokusu bırakarak ileri fırladı.

Mavi polis kamyonetinin direksiyonu başındaki adam yolu iyice kapatmak için arabayı çekmeye çalıştıysa da yeteri kadar hızlı davranamadı.

İki araba Peter'in dişlerini sarsan bir şiddetle sürtüştükleri anda Peter'i ilgilendiren tek şey farların ışığında yatan iki cesedin ayaklanmış olmalarıydı.

En yakında duranının dizüstü çökmüş Stirling ya da yeni Sidewinder kısa namlulu makineli tabancasını savurmakta olduğunu gördü. Adam silahı omzuna dayamaya çalışırken kendisi için çok

önemli birkaç saniyeyi kaybetmişti. Aynı zamanda arkasında silahını kalçasına dayamış ve ateşlemeye hazır olan arkadaşının ateş alanını da önlüyordu.

Maserati polis kamyonetine çarpıp savrulduğu anda Peter arka tekerleklerin yükünü hafifletmek için ayağını gazdan çekti, direksiyonu sağa kırdı. Maserati kuyruğunu savurarak yolun ortasındaki iki adamın üzerine doğruldu. Peter kapının altına eğildi. Motorda ve şasiden az da olsa bir korunma sağlayabilmek için arabayı sola savurmuştu.

Yere eğildiği anda tanıdık bir ses duydu, bir devin kalın bir branda bezini yırtması gibi bir ses, otomatik bir silahın dakikada iki bin mermi atarken çıkardığı gürültü. Kurşunlar Maserati'nin yan tarafını delerken Peter başının üstünde patlayan cam yağmuru altında kaldı. Cam parçaları sırtından aşağı kayıyor, yüzünü ve boynunu kesiyorlardı.

Ateş eden her kimse birkaç saniye içinde şarjörü boşaltmış olmalıydı, Peter yerinde doğrulup cam kırıklarının arasından dışarı baktı. Karşısında kapkara çiti görünce direksiyonu hemen aksi yöne çevirdi. Araba dönerken hendeğe yuvarlanan iki adamı gördü. Tam o anda araba yeniden savrulmuştu, Peter emniyet kemerinin vücudunu ikiye biçtiğini sandı, soluğu kesildi, Maserati kısarak kokusu almış aygır gibi şaha kalktı. Peter vites, fren ve direksiyonla boğuşuyordu arabayı yolda tutabilmek için. Tam bir daire çizmiş olmalıydı, gözlerini kamaştıran farları, yolda yığılmış adamları gördü, birden önünde açık ve karanlık yolu gördüğü anda da direksiyona hakim olup gazı kökledi. Aynı zamanda da dikiz aynasına baktı.

Arkadaki arabanın farlarının ışığında kendi lastiklerinden çıkan mavi dumanı ve dumanlar arasında beline kadar hendeğe düşmüş olan silahlılardan birini gördü.

Adamın makineli tabancası beli hizasındaydı, namlusunun ucu parlıyordu.

Peter ilk kurşunun arabaya çarptığını duydu ancak tam önünde yeni bir dönemeç olduğu için eğilemedi. İkinci kurşun da arabaya çarptığı anda vücudunun üst kısmında sert bir kasılma olduğunu fark etti.

İşte şimdi hapi yuttuk, diye düşündü. Yanılması yoktu bu işin, daha önce de vurulmuştu. Uzun bir süre önce bir keşif koluyla EOKA pususuna düştüğü zaman...

Ancak yine de sakın bir şekilde yarasını değerlendirebiliyor, ellerine ve duygularına sahip olduğunu görüyordu. Kurşun ya bir yere sekip çarpmıştı ya da arka camı ve koltuğu delip geçerken tüm gücünü kaybetmişti.

Maserati dönemeci alırken Peter motorun teklediğini fark etti ve tam o anda arabanın içi benzin kokusuyla doldu.

“Benzin borusu, “ diye söylendi. Sırtından akan ılık kana bakılırsa sol omzundan yaralanmıştı. Kurşun vücuduna girmişse ciğerlerinden yaralanmış olabilirdi. Her an ağzında kanının tuzlu tadını ya da ciğerlerinden kaçan havanın kabarcıklı köpüklerini bekliyordu.

Motor sanki benzine karşı susuzluk çekiyormuş gibi kesik kesik çalışıyordu. İlk kurşunlar motor bölmesini parçalamış olmalıydı. Peter filmde olsa Maserati'nin hemen Vezüv gibi patlayacağını düşündü. Oysa gerçekten böyle bir şey olmazdı, ama yine de parçalanan borudan bujilere ve motorun üstüne benzin sızıyor olmalıydı.

Dönemeci arkasında bırakacağı anda son bir kez dikiz aynasına bakınca üç adamın polis kamyonetine doğru koşmakta olduklarını gördü. Üç adam ve bir de sürücü.

Pek eşit sayılmazlardı doğrusu. Maserati cesur bir davranışla son bir hamle daha yaptı ve beş yüz metre kadar ilerledikten sonra durdu.

Peter farların ışığında La Pierre Benite'nin beyaz kapılarını görüyordu. Pusuyu yoğun trafiğin hiç bulunmadığı ve yalnızca Maserati'yi ele geçirebilecekleri bir noktada kurmuşlardı.

Peter bahçe kapısının ardındaki araziye gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Eve bundan önce yalnızca bir kere, o da yine karanlıkta gelmişti. Ancak bir asker olarak gördüğü bir yeri unutmazdı.

şimdi de yolun iki yanındaki ağaçları, altından hırçın ve hızlı bir suyun aktığı küçük taş köprüye yokuş aşağı inildiğini, eve doğru çıkan dik yokuşu hatırlıyordu. Ev kapıdan yarım mil içerdeydi. Yaralı olarak ve ardında dört silahlı adamla birlikte epey uzun bir yol sayılırdı bu, ayrıca orada kendisini ne beklediğini de bilemezdi.

Maserati hız kaybederek bahçe kapılarına doğru inen hafif yokuşta yol almaktaydı, şimdi yanan yağ ve lastik kokusu da vardı. Motor kaputunun üstündeki boya kabarmaya başlamıştı. Peter yanan motora daha fazla benzin gitmemesi için kontağı kapattı, elini cebine daldırdı. Yara tam da tahmin ettiği yerdeydi... solda ve aşağıda. şimdi sancı da başlamıştı, eli kandan yapış yapıştı. Peter elini pantolonuna sildi.

Ardında yağmurda yansıyan far ışıkları giderek yaklaşıyordu. Artık her an onlar dönemeçte görüneceklerdi. Peter torpido gözünü açtı.

Kılıfindan çıkarıp beline kemeri arasına yerleştirdiği 9 milimetrelik Kobra kendisini pek avutmuyordu doğrusu. Yedek şarjörü yoktu, namluya da mermi sürülmemişti. Peter her zaman aldığı bu önlemden pişmanlık duyuyordu şimdi.

şarjörde yalnızca dokuz mermi vardı, oysa bir fazlası çok şey demek olabilirdi.

Kaputun altından alevler çıkmaya başlamıştı artık. Peter emniyet kemerini gevşetti, kapıyı açtı ve diğer eliyle arabayı yol konandaki dik yamaca doğru yöneltti.

Direksiyonu aksi yöne çevirdiği an kendisi yol kenarına fırladı, araba da dönüp ağır ağır yolun ortasında gitmeye başladı.

Paraşütle atlıyormuş gibi dizlerini birbirine yapıştırmıştı. Yere düştüğü anda olduğu yerde yuvarlandı. Omzundaki sancının içinde bir şeyin koptuğunu hisseder gibi oldu. Durduğu anda çömelmiş gibiydi. Hemen hafifçe doğrulup ağaçların arasına koştu. Yanan araba ortalığa titrete turuncu bir ışık yayıyordu.

Polis kamyoneti düz yol çıkmıştı. Peter yere yatıp yüzünü toprağa yapıştırdı.

Toprak çürük yaprak ve mantar kokuyordu. Kamyonet yanından hızla geçip gitti.

Yolun üç yüz metre aşağısında Maserati iki tekerleği yolda, ikisi kenarındaki hendekte yanıyordu.

Kamyonet arabadan epey uzakta durdu, plastik pelerinli jandarma inip yanma yürüdü. İçeriye baktıktan sonra arkadaşlarına seslendi. Fransızca konuşuyor olabilirdi, ancak alevlerin hışırtısı artmıştı, aradaki mesafe de epey uzak sayılırdı.

Kamyonet hemen bir U dönüşü yaptı, az önce yerde yatan kaza kurbanları şimdi elde silah köpek gibi arabanın önünde koşup yol kenarında iz arıyorlardı. Beyaz pelerinli jandarma arabanın kenarına tutunmuş diğerlerine komut vermekteydi.

Peter yeniden doğruldu, ormana koşmaya başladı. Ve birden son hızla bir dikenli tele takılıp durdu. Çelik parçalarının pantolonunu parçaladığını hissetmişti.

Yerinde doğrulurken, gitti yüz yetmiş sterlin, diye düşünüyordu. Takım elbiseyi ünlü Svile Caddesi'nde diktirmişti. Telörgünün arasında bir yol bulup içeri girmeye çalışırken ardından bir ses duydu. İzini bulmuşlardı. Son birkaç adımlık açık alanı geçerken bu kez bir sevinç çığlığı çınladı arkasında.

Alev alev yanan Maserati'nin ışığında görmüşlerdi kendisini. Otomatik silahların homurtusu duyuldu yine. Ancak kısa namlulu silahların menzili dışındaydı. Peter başının üstünde uçuşan yaralarının kanat çırpışlarını hissetti, ağaçlardan birinin ardına attı kendini.

Derin derin ama düzenli soluyordu, yarası şimdilik kendisine engel olmamıştı.

Mücadelenin kendisine verdiği o soğuk mantıklı öfkeye dalmıştı artık.

Dikenli tele olan mesafe elli metreydi. En iyi dereceyi yaptığı mesafe buydu.

Ancak burada yanında hakem falan olmadığından silahı iki eliyle kavrayıp adamların az önce kendi başına geldiği gibi dikenli tele çarpmalarını beklemeye başladı.

Önce ikisi çarpıştılar, ağızlarından dökülen sözler Fransızcadı. Ayağa kalkmaya çalışırken alevler arkadan aydınlatmıştı adamları, Peter makineli tüfeklilerden birinin karnına nişan aldı.

9 milimetrelik mermi kırbaç gibi şakladı, korkunç enerjisiyle eti delip kemiği parçaladı. Kurşun bir beyzbol sopasıyla bir karpuzla vurulduğu zaman çıkan çatırtı gibi bir ses çıkarmıştı. Adam havaya uçtu, geriye savruldu. Peter ikinci hedefe döndü. Ancak karşısındakiler profesyoneldiler. Ormanın içinden gelen ateşi beklemedikleri halde hemen uyum göstermişler, kara toprak içinde gözden kaybolmuşlardı. Peter hiçbirini göremiyordu artık, boşa ateş edecek kadar fazla mermisi de yoktu.

Birisinin ateşlediği makinelinin mermileri ağaçların kabuklarını parçalamıştı.

Peter namludan çıkan aleve bir el ateş edip hemen geri koşmaya başladı.

Dikenli tel adamları en fazla iki üç dakika oyalayabilirdi. Peter o zamana kadar aralarındaki mesafeyi açmak istiyordu.

Yanan Maserati'nin ışığında yerini kestirerek nehre doğru yollandı. Ne var ki, daha iki metre gitmeden titremeye başlamıştı. Sürekli yağan ahmakıslatandan ve karanlıkta çarptığı çalılardan üstü başı sıırılsıklamdı. İncecik ayakkabılarıyla çamur birikintilerine basıyor, dizlerine kadar yükselen ıslak otlar arasında yürüyordu. Yarasının sertleştiğini hissedebiliyordu, içine girdiği şokun ilk etkisiyle midesi bulanmaya başlamıştı. Yine de elli adımda bir durup arkasına kulak veriyordu. Bir keresinde yol tarafından bir motor sesi duyunca terk edilmiş polis arabası ve yanan Maserati'yi görünce neler olacağını düşündü.

Polise haber verilse bile, onlar gelmeden çok önce iş sona ermiş olacaktı, üstelik Peter o taraftan pek bir yardım gelemeyeceğini iyi bilirdi.

Herhangi bir kovalanma belirtisi duymayınca şaşırdı, durup beklemeye karar verdi. Yolunun üstünde devrilmiş duran bir ağacın gövdesi ardına sığındı.

Bulunduğu yerden kolaylıkla kaçabileceği gibi, karşısındakiler arkadaki alevlerin aydınlığında olacaktı. Arkasında üç kişi, Kobra'da da yedi kurşun vardı. Soğuk ve vücudunun üst kısmındaki sancı olmasaydı kendisine daha fazla güvenebilirdi. Oysa kısıtılmış bir hayvan duygusunu hâlâ

atamamıştı üzerinden.

Hiç kıpırdamadan beş dakika, Kobra iki eli arasında ileri uzatılmış olarak bekledi. Sağa ya da sola yuvarlanmaya hazırdı. Ancak yere düşen yağmur damlalarından başka hiçbir ses yoktu.

Heriflerin pusularına yanlış av düştüğünü fark ettiklerini düşünene kadar on dakika geçmişti. Magda Altmann'a kurmuş olmalılardı pusuyu, oysa karşılarındakinin bir erkek, hem de silahlı bir erkek olduğunu artık anlamışlardı. Bu durumda nasıl bir tepki göstereceklerini düşündü. Herhalde çekilirlerdi, belki çekilmişlerdi bile.

Yirmi otuz milyon dolarlık kurtarmalık isteyecekleri bir kadın yerine onun belki de koruyucularından birini pusuya düşürmüşlerdi. Evet, mutlaka çekip giderler, ölü ve yaralıları alırlar ve kimlikleri konusunda hiçbir iz bırakmazlardı.

Oysa Peter onlardan birini sorguya çekmeyi ne kadar isterdi doğrusu.

On dakika daha hiç kıpırdamadan bekledi. Vücudunu sarsan soğuk ve sancı dalgalarına karşı koymaya çalışarak nehre doğru yürüdü. Göğün karanlığına bakılırsa araba yanıp bitmiş olmalıydı, yoluna devam etmek için yine de elli metrede bir durup ortalığı dinliyordu.

Sonunda nehrin gürültüsünü duydu. Hemen önünde ve çok yakınındaydı. Biraz daha hızlı yürümeye başladı. Ancak suyun kenarına gelince omzunun sancısıyla durup çömelmek zorunda kaldı.

Suya girmek de hoş olmayacaktı. Yağmur kesintisiz olarak günlerdir yağıyordu, su da çok kabarmıştı, buz gibi soğuk olduğu kuşkusuzdu, en azından omzuna gelecek kadar derin olmalıydı. Köprü bir iki yüz metre ötedeydi herhalde. Peter kalkıp su boyunca yürümeye başladı.

Soğuk ve sancı insanın dikkatini bir anda dağıtabileceği için Peter tetikte kalabilmek için büyük çaba harcamak zorundaydı. Ayağını ileri atmadan iyice yokluyordu bastığı yeri. Kobra tabancasını uzattığı sağ kolunun ucunda hazır tutuyor, yağmur damlaları ve korku ile sancının soğuk terleri karşısında gözlerini sık sık kırptırıyor.

Peter'i dikkate zorlayan koku alma duyusu oldu sonunda. Bayat Türk tütününün bir insan vücuduna sinmiş acımsı kokusu. Kendisini oldum olası rahatsız eden bu kokuyu Peter çok hafif bile olsa hemen alırdı.

Beyni bu beklenmeyen duruma kendini uydurmaya çalışırken Peter donmuş gibi kaldı olduğu yerde. Oysa arada yalnız başına olduğuna neredeyse inandırmıştı kendisini.

Anayoldaki motor sesini hatırladı sahte kaza, polis kamyonu ve üniformaları gibi ayrıntılara inerek pusu kuran insanların daha önceden pusu noktasıyla kurbanın varmak istediği yer arasındaki toprağı incelenmiş olacaklarını düşünmeliydi.

Ormanlığı, nehri ve köprüyü, Peter'den iyi bildikleri kuşkusuzdu. İlk kurbanlarını verdikten sonra da karanlıkta kovalamanın yararsızlığını hemen anlamış olmalıydılar. Geri dönüp yeni bir pusu kurmak akıllı bir hareketti doğrusu. Bu iş için de nehir kıyısını ya da köprüyü seçeceklerdi kuşkusuz.

Peter'i rahatsız eden tek şey adamların bu ısrarlı tutumlarıydı. Kendisinin Magda Altmann olmadığını anlamış olmaları gerekirdi artık. O anda Champs Elysees'de kendisini izleyen Citroen'i hatırladı.

Hiç kıpırdamadan duruyordu, tüm sinirleri ve kasları gerilmişti, ancak gece kapkaraydı ve suyun çağıltısı diğer tüm sesleri boğuyordu. Peter beklemeye devam etti. Eğer yeteri kadar beklersen öteki

adam mutlaka hareket ederdi. O da avını kovalayan bir leopar sabrıyla bekledi. Boynundan aşağı yağmur akıyor, iliklerine kadar donuyordu. Ama yine de bekledi.

Adam sonunda kıpırdadı. Çamurun ayakkabılarına yapışması, çalıların parçalarına takılması... sonra yine sessizlik. Çok yakında iki üç adım en fazla, ancak hiç ışık olmadığı için Peter yerinde çok dikkatle dönerek sesin geldiği yana döndü.

Sesin geldiği yöne bir el ateş etmek eski bir numaraydı. Ne var ki Peter'in karşısındakiler üç kişiydiler ve üç metreden makineli tabanca bir insanı ikiye biçerdi. Peter yine beklemeyi yeğledi.

Nehrin yukarsından hafif ama hızla yaklaşan bir motor sesi duyuldu yine. Biri bir ıslık çaldı. Daha yakından bir arabanın kapısı kapatıldı, motor çalıştırıldı, farlar yağmurda parladığı anda Peter önünde birden aydınlanan sahne karşısında gözlerini kırptırdı.

Köprü yüz metre kadar ilerdeydi, suyun yüzeyi kapkara ve pırıl pırıldı. Mavi kamyonet herhalde kendisini beklemek için olacak köprü'nün girişinde park etmişti, ama şimdi yaklaşmakta olan o daha güçlü motor sesi karşısında geri geri çıkıyordu. Yent ses La Pierre Benite'den gelmekteydi. Kamyonet anayola doğru ilerlerken sahte jandarma da pelerinini savurarak kapılardan birine tutunmuş içeri atlamaya çalışıyordu.

“Attendez! Durun!” Üçüncü adam geride kalmak istemeyerek tüm dikkati elden bırakıp koşmaya başladı. Sırtı Peter'e dönüktü. Farların ışığında tam olarak görünüyordu. Aralarında üç metre bile yoktu. Peter tetiğe basacağı anda kendini toparladı.

Adamın sırtı kendisine dönüktü, bir de menzil göze alınınca yapmak üzere olduğu şeye cinayet denirdi. Peter'in gördüğü eğitim kendisini böyle ince ayrıntılardan çoktan soğutmuş olmasıydı aslında. Gerçekten de tetiğe asılmamasını sağlayan tek düşüncesi daha fazla bilgi edinmekti. Bu adamların kimler olduklarını, kimin tarafından gönderildiklerini, kimin peşinde olduklarını bilmesi gerekiyordu.

Artık terk edilmekte olduğunu anlayan adam tüm tedbiri elden bırakmış otobüs peşindeymiş gibi koşuyordu. Peter bir fırsat elde ettiğini anlamakta gecikmedi.

Rolleri şimdi değişmişti. Hemen öne fırlarken Kobra'yı da yaralı sol eline geçirdi.

Adama dört adımda yetişip sağlam kolunu boğazına dolarken tabancanın kabzasını da alına indirdi.

Ancak adam gafil avlanmadı, belki de Peter'in çamurlar içindeki ayaklarının sesini duymuştu, çenesini göğsüne bastırıp omuzlarını yuvarlaklaştırarak saldırının geldiği yöne dönmeye çalıştı.

Peter adamın boynu yerine ağzını yakalamıştı, şimdi hiç beklenmedik dönüş de hafifçe dengesini kaybetmesine neden oldu. Sol kolunu tam olarak kullanabilseydi kurbanını döndürebilecekti, ancak içgüdüleriyle avantajını kaybettiğini anlamıştı.

Adam başını boyunduruktan kurtarmak üzereydi. Peter adamın çelik gibi kasları olduğunu anlamıştı.

Makineli tabancanın namlusu çok kısa olduğu için adam döndüğü anda tabanca Peter'in vücuduna gömülecek, Peter'i paramparça edecekti.

Peter adamın dönüşüne karşı koymayarak boyunduruğu gevşetti, ancak tüm ağırlığını ve sağ kolunun gücünü aynı yöne verdi. Şimdi vals yapan bir çift gibiydiler. Peter serbest kaldığı takdirde

adamin öldürücü üstünlüğe sahip olacağını biliyordu.

Tek kurtuluş umudu nehirdi. Üstünlük düşmanına geçmeden adamin başını bırakmayarak kendisini sırtüstü geriye attı.

Karanlık boşluğa birlikte düştüler. Peter altta kalmıştı. Eğer nehrin kıyısı kayalıksa adamin ağırlığı altında ezilecekti.

Hızla akan kara sulara daldıkları anda dondurucu soğuk Peter'in beynine bir sopa yemiş gibi etkiledi, ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

Soğuk su adamı da sersemletmiş olmalıydı ki, Peter onun da ciğerlerindeki havayı bir solukta boşalttığını hissetti. Boyunduruğu ağzından çenesine kaydırıp boğazını kavramayı başaramamıştı adam boş ciğerlerle soğuk suyun içinde kalınca çırpınmaya başladı.

Suyun içinde köprüye doğru kayarlarken iki eliyle Peter'in yüzüne ve kollarına darbeler indirmeye çalıştığı sırada silahını da kaybetmişti.

Peter adama soluk aldırılmamaya kararlıydı, bu yüzden ciğerlerde kalan son soluğunu da dikkatle kullanarak üste çıkıp orada kalmayı denedi.

Adam kendi omzu üzerinde dönmeye çalışırken parmakları Peter'in kapalı gözlerini sonra da ağzını buldu. Peter ağzını hafifçe açınca, adam parmaklarını sokup, dilini kopartmaya çalıştı. Peter çenelerini acıtan bir sertlikle ısırdı adamin parmaklarını, ağzı bir yabancıнын iç bulandırıcı derecede ılık kanıyla doldu.

Peter bulantısını bastırmaya çalışarak dişleri ve kollarıyla sıkı sıkı asıldı adama. Kendi silahı da karanlık suların arasında kaybolmuştu. Adam elini Peter'in ağzından çekmeye çalıştıkça kopan et sesi Peter'in kulaklarında uğulduyor, taze kan ağzına doldukça boğulacak gibi oluyordu.

Yüzeye çıktıkları an Peter köprüye baktı. Mavi kamyonet görünürlerde yoktu.

Şimdi köprünün ortasına park etmiş olan araba Magda Altmann'ın Mercedes'iydi.

Peter farları ışığında iki koruyucuyu tanıdı. Korkuluktan aşağı eğilmişlerdi.

Peter bir an adamların ateş edeceklerinden korktu ancak tam o sırada sular ikisini de köprünün beton ayaklarına öyle bir hızla çarptı ki, birbirlerini bıraktılar.

Köprünün altındaki akıntı ikisini de kıyıya atmıştı. Soğuk ve yorgunluktan soluk soluğa kalmış olan Peter taşların üstünde durmaya çalıştı. Diğer adam da ayakları dibe değmiş olduğu için kıyıya yaklaşmaya çalışıyordu. Peter, Magda'nın arabasının farlarının ışığında iki koruyucunun adamin önünü kesmek için köprünün alt başına koştuklarını gördü.

Peter düşmanına yetişemeyeceğini anlamıştı.

Önde giden koruyucuya, “Carl! Yakala onu! Sakın kaçırma!” diye seslendi.

Koruyucu korkuluğun üzerinden sıçradı, kedi gibi ayakları üstüne düştüğünde silahı göbek hizasında ileri uzatılmış, hazırды.

Koruyucunun hemen altında makineli tabancalı beline kadar çıkan suda kıyıya doğru yürüyordu. Peter ne olacağını ancak o an anlamıştı.

“Hayır! Yapma!” Boğulacak gibiydi. “Diri yakala onu! Öldürme, Carl!”

Koruyucuyu ya duymamıştı ya da anlamamıştı. Namludan çıkan alevler arasında makineli tabancalı

adam bir ağaç gibi ikiye biçildi.

“Hayır!” diye çaresizce bağırdı Peter. “Yapma! Yapma!”

Peter ileri fırlayıp cesedi suya kaymadan yakalayıp kolundan kıyıya çekti.

Magda'nın adamları cesedi elinden alıp yukarı taşıdılar.

Peter kıyıya çıkmak için üç kere çabaladıysa da her seferinde bitkin bir halde suya düşüyordu. Sonunda Carl eğilip bileğini yakaladı.

Peter yuttuğu su ve kandan boğulacak gibiydi, kıyıda halsizce kusmaya başladı.

“Peter!” Magda'nın sesinde korku seziliyordu. Peter başını kaldırırken ağzını koluna sildi. Kadın arabasının arkasından çıkmış uzun siyah çizmeler ve kayak pantolonu içinde köprüünün ucuna doğru koşuyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri korkudan iri iriydi.

“Peter, sevgilim. Ne oldu?”

“Bu dünya güzeli ile birkaç arkadaşı seni kaçırmak istediler... ama ne yazık ki yanlış adrese gitmişlerdi.”

Ayaklarının dibindeki cesede baktılar. Carl. 357'lik Magnum kullandığı için adamın bakılacak tarafı kalmamıştı. Magda başını çevirdi.

“Aferin, “ diye Peter acı bir sesle Carl'a döndü. “Şimdi artık sorularıma cevap veremez, değil mi?”

“Onu durdur demiştiniz.” Carl tabancasını dolduruyordu.

“Ya öldür deseydim ne yapacaktın acaba?” Peter yüzünü buruşturarak döndüğü anda birden sancı geldi, soluğu kesildi.

“Yaralısın sen!” Magda çok ilgi duyuyordu kendisine. Carl'a, “Öteki koluna gir,” dedi. Peter'i ikisi birlikte kaldırıp arabaya göturdüler.

Peter yırtılmış ve ıslanmış eşyalarını çıkardı. Magda kendisini yünlü battaniyeye sardıktan sonra arabanın iç ışığında yarasını muayene etti.

Kurşun deliği dümdüz ve gergin deride küçük mavi bir noktaydı, daha şimdiden çevresi iltihaplanmıştı. Kurşun sert sırt kasları arasında sıkışıp kalmıştı.

Magda etin içinde olgun bir meşe palamudu gibi duran kurşunu görebiliyordu.

“Tanrı'ya şükürler olsun, “ diye mırıldanırken boynundaki soluk mavi eşarbı çıkarıp yarayı dikkatle sardı. “Seni doğruca Versailles'deki hastaneye götüreceğiz.

Acele et, Carl.”

Ceviz ağacı kaplama dolaptan çıkardığı kristal sürahidten yarım kadeh viski doldurdu.

İçki Peter'in ağzındaki kan tadını silip süpürmüş, rahatlık verici bir ılıklıkla midesine inerek soğuk ve şokun yarattığı krampları dindirmişti.

“Nasıl oldu da geldin?” diye sordu Peter. Kadının böyle tam zamanında ortaya çıkması kendi doğruluk yargılarına pek uymuyordu.

“Rambouillet karakoluna bir araba kazası olduğu bildirilmiş. Polis Maserati'yi tanıdığı için komiser hemen eve telefon etti. Kötü bir şey olduğunu...”

Tam o anda anayolun üzerindeki kapının önüne varmışlardı. Maserati'nin kalıntısı yolun kenarında yatıyordu. Çevresinde kamp ateşinin etrafına dizilmiş izciler gibi beş altı beyaz plastik pelerinli polis vardı. Adamlar ne yapmaları gerektiğini bilmiyor gibiydiler.

Carl arabayı yavaşlattı, Magda sert sesle başlarındaki çavuşa bir şeyler söyledi.

“Elbette. Madame la Baron, nasıl isterseniz, her şey...” Magda başını salladı adama, çavuş ve polisler yanlarından süzülen arabaya selama durdular.

“Köprüde cesedi bulacaklar...”

“Bir tane de şu ağaçların arasında olabilir...”

“Çok ustasın, değil mi?”

“Ustalar vurulmazlar.” Peter gülümsedi. Viski yarasının sancısını hafifletmiş, gergin sinirlerini az da olsa yumuşatmıştı. Yaşamak güzel şeydi.

“Maserati konusunda haklıydın öyleyse... demek onu bekliyorlarmış”

“Ben de onun için yaktım zaten.” Kadın Peter'in gülümsemesine karşılık vermedi.

“Peter, neler hissettiğimi hiç bilemezsin. Polis Maserati'nin sürücüsünün arabayla birlikte yandığını söyledi. Bir parçam kopmuş gibi oldum. Böylesine korkunç bir duygu ile karşılaşmamıştım şimdiye kadar...” Kadın titredi. “Az daha gelmeyecektim. Görmek istemiyordum. Adamlarımı göndermek üzereydin ama sonunda kendim bilmek istedim... Carl köprüye vardığımızda nehirdeki adamın sen olduğunu söyledi... inanamadım...” Magda bir daha ürperdi. “Anlat bana olanları, hepsini anlat.” Kadehi tekrar doldurdu.

Peter kendisinin de bilemediği bir nedenle Paris'ten çıkışta kendisini izleyen Citroen'den söz etmedi. Bunun önemli bir şey olmadığı kanısındaydı. Bir rastlantı sadece. Citroen'deki onlardan biri olsaydı daha önce telefon edip Maserati'dekinin Barones Altmann olmadığını söylerdi. Şu halde Magda'nın değil kendisinin peşindeydiler. Oysa bu da anlamsızdı, çünkü Peter kendisini yem olarak daha o sabah ortaya atmıştı, bir plan kuracak zaman bulmuş olamazlardı.

Ama bunları daha sonra düşünecekti. Şu anda Magda'yı beklediklerine inanmak daha doğru olurdu. Hikâyeyi polis kamyonetini yolun ortasında gördüğü andan başlatarak anlattı. Magda tüm dikkatini vermiş kendisini dinliyordu, sanki karşısında olduğundan emin olmak istermişçesine zaman zaman uzanıp erkeğe dokunmaktaydı.

Carl hastanenin acil bölüm kapısı önünde durduğunda, polisin kendilerinden önce telsizle haber vermiş olmaları nedeniyle kapıda bir doktorla iki hemşire Peter'i beklemekteydiler. Bir yandan da kendisini ameliyat odasına götürecek olan tekerlekli sedye de hazırды.

“Sana hâlâ sahip olabildiğim için çok mutluyum, “ diye mırıldanan Magda kapıyı açmadan önce Peter'i dudaklarından öptü. “Yine Halife'ydi, değil mi?”

Peter anlamsızca omuzlarını silkti, sancıdan yüzünü buruşturdu,

“Böylesine profesyonel bir işi hiç hazırlıksız yapacak başka birini tanımıyorum.”

Magda ameliyathane kapısına kadar sedyenin yanında yürüdü. Peter uyuşturucunun etkisinden güçlükle soluyarak kurtulduğunda yine yatağının yanı başındaydı.

Magda'nın yanındaki Fransız doktor bir sihirbaz havasıyla kanlı kurşunu uzattı.

“Kesmedim, “ dedi Peter'e. “Hafifçe yoklayarak çıkardım.” Kurşun Maserati'nin çelik gövdesinden geçerken hızını kaybettiğinden mantar gibi şişmişti. “Çok şanslı birisiniz, “ diye doktor devam etti. “Sağlığınız çok iyi. Bir at yarışçısınınkini andıran güçlü kaslarınız, kurşunun daha içerlere girmesini engellemiş. Yakında hiçbir şeyiniz kalmaz.”

“Sana bakacağıma söz verdiğim için seni hemen eve göndermeye razı geldi, “ diye Magda atıldı. “Değil mi, doktor?”

“Dünyanın en güzel hemşirelerinden birinin bakımında olacaksınız.” Doktor Magda'ya dönüp yerlere kadar eğilerek selam verdi.

Doktor haklıydı, kurşun yarası bacaklarındaki dikenli tel sıyrıklarından daha az rahatsızlık veriyordu. Ancak Magda Altmann sanki karşı konulmaz öldürücü bir hastalığa tutulmuş gibi davranmaktaydı.

Ertesi gün Boulevard des Capcines'deki bürosuna gitmesi gerekince Peter'in sağ olduğunu öğrenmek için en az üç kere telefon etti, ayakkabı ve ceket numaralarını sordu. Daha güneş batmadan da maiyeti ile kendisini taşıyan arabalar La Pierre Benite'deydiler.

Kadın doğruca yapay göle ve bakımlı bahçelere bakan büyük konuk odasına gelince Peter, “Artık sen de insan saatleri içinde çalışmaya başladın galiba, “ dedi.

“Beni özlediğini biliyorum.” Magda azarlamaya başlamadan erkeği öptü. “Roberto yağmur altında dolaştığını söyledi. Doktor sana yataktan çıkmamanı söylemişti.

Yarın evde kalıp sana bakacağım.”

“Bir tehdit mi bu?” Peter sırtıttı. “Böylesine bir tehlike için Halife'nin bir delik daha açmasına...”

Magda'nın parmakları erkeğin dudaklarını örttü. “ Peter, lütfen böyle tatsız şakalar yapma.” Kadının gözlerinden bir korku bulutu geçti, sonra yine neşelendi. “Bak sana neler aldım.”

Peter'in Maserati'nin bagajında olan valizi yerine Hermes'ten siyah krokodil derisi yeni bir tane alınmıştı. Magda valizi doldurabilmek için Faubourg St. Honore'den başlayıp Place Vendome'a kadar dolaşmış olmalıydı.

“İnsanın sevdiği birine armağan almasının ne eğlenceli olduğunu unutmuştum.”

Elindeki ropdöşambırı havaya kaldırdı. “St. Laurent'de herkes benim bunu seçerken ne düşündüğümü biliyordu sanırım.”

Unuttuğu hiçbir şey yoktu. Tıraş takımı, tıraş sabunu, ipekli mendiller ve iç çamaşırları, mavi bir ceket, Gucci'den pantolon ve ayakkabı, hatta küçük birer elmas taşlı bir çift kol düğmesi.

“Şimdi ben gidip yemek için giyineyim, “ dedi. “Roberto'ya burada yiyeceğimizi söyledim. Bu gece konuğumuz yok.”

Magda silah tüccarı elbisesinin yerine bulutlar kadar hafif bir ipekli geçirmiş, saçlarını beline kadar salıvermişti.

Peter de yeni ropdöşambrını giyyordu, sol kolu hâlâ askıdaydı. Şampanya kadehlerinin üzerinden hayranlıkla baktılar birbirlerine.

“Haklıymışım, “ dedi kadın. “Senin rengin maviymiş. Bundan sonra daha sık mavi giymelisin.” Peter kadının bu iltifatına gülümsemek zorunda kalmış, kadehiyle kadehine dokunmuştu. Birbirlerini

selamladıktan sonra birer yudum içtiler, Magda kadehini bırakıp hemen ciddi konulara girdi.

“Emniyetteki dostlarımla konuştum. Bunun beni kaçırma girişimi olmadığından eminler. Benim ricam üzerine sen biraz daha iyileşmeden gelip ifadeni almayacaklar. Yarın birini göndermelerini söyledim. Ormanın orada vurduğun adamın izi bile yok, ya kendisi kaçtı ya da arkadaşları alıp götürdüler.”

“Ya öteki? Ölen adam?”

“Onu tanıyorlar. Çirkin bir geçmişi varmış. Cezayir. İsyan. Dostlarım adamın seni öldürmemesine şaşıtlar. Ben senin geçmişinden pek söz etmedim, böylesi daha iyi, değil mi?”

“Öyle, “ dedi Peter.

“Senin yanında böyle otururken senin aynı zamanda çok tehlikeli bir insan olduğunu unutuyorum.” Magda susup erkeğin yüzüne dikkatle baktı. “Yoksa bu seni çok çekici bulmamdan mı? Öylesine sakınsın ki, Peter. Sesin yumuşacık ve...”

Omuzlarını silkti. “Ama kimi zaman gülümsemende bir şey var, belirli bir ışıktaki gözlerin çok mavi, sert ve acımasız. İşte o zaman çok insan öldürdüğünü hatırlıyorum. Beni çeken bu mu dersin?”

“Umarım değildir.”

“Kan ve şiddet çeker bazı kadınları arena, boks maçları bu yerlerde erkekler kadar kadın da bulunur. Oralarda hep yüzlerini incelemiştir. Kendim hakkımda da çok düşündüm yine de her şeyi biliyorum diyemem. Güçlü erkekler çeker beni.

Aaron da böyle bir insandı. Ondan sonra bu tür erkeğe çok rastlamadım.”

“Zalimlik güçlülük değildir ama.”

“Doğru, gerçekten güçlü bir erkeğin belirli bir yumuşaklığı ve acıması vardır.

Sen kuvvetlisin ama benimle sevişirken çok nazik davranıyorsun, ancak ben o anda bile senin güçlülüğünü ve zalimliğini hissediyorum. Koruyucu başlığının altındaki şahin gibi.”

İtalyan uşak Roberto yemek tepsisinin yerleştirilmesine nezaret ettikten sonra şarap kadehlerini kendi elleriyle doldurdu. Sanki kutsal bir iş görüyormuşçasına beyaz eldivenler giymişti. Yemek servisi yapmayı beklemek üzere bir yana çekildiğinde Magda bir baş hareketiyle gidebileceğini bildirdi; adam sessizce başını eğerek çıktı.

“Armağan almaya bir başladım mı kendimi tutamıyorum artık, “ diye Magda açıkladı.

“Ayrıca o kurşunun benim sırtımdan da çıkabileceğini unutamıyorum.” Sonra sabırsızlık gösterdi. “Açmayacak mısın?”

Peter paketin kurdelelerini dikkatle çözdü ve uzun bir süre bir şey söylemedi.

“Afrika senin uzmanlık alanın değil miydi?” diye kadın endişeyle sordu. “On dokuzuncu yüzyıl Afrika?”

Peter başını sallayarak önündeki kitap cildinin kapağını saygıyla açtı. Kitap koyu kahverengi deriyle ciltlemişti, sayfaları pırıl pırıldı, yalnızca yazarının ithafı ile imzasının bulunduğu birinci sayfası biraz solmuştu.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu. “1971'de Sotheby'de açık arttırma ile satılmıştı bu. O zaman ben de arttırmaya girmiştim.” Fiyat beş bin sterline çıkınca çekilmişti sonra da.

“Cornwallis Harris'in ilk baskısı yok mu sende?” diye Magda bir daha endişeyle sordu. Peter başını sallayıp Afrika hayvanlarından birini gösteren renkli resme baktı.

“Yok. Ama sen nereden biliyordun bunu?”

“Ben senin hakkında en az senin kendin kadar bilgi sahibiyim.” Kadın güldü.

“Hoşuna gitti mi?”

“Şahaser bir şey bu! Soluğum kesildi.” Magda'nın servetine sahip biri için bile çok pahalı bir armağandı bu. Bir yandan da canı sıkılmıştı. Evine çiçek getiren ve bu yüzden karısının 'Yoksa suçluluğunu mu gizlemek istiyorsun?' sözüyle karşılaşan kocanın durumunu hatırlamıştı.

“Gerçekten beğendin mi? Kitaplar konusunda o kadar az şey bilirim ki...”

“Büyük eserler koleksiyonumda eksik olan tek cilt buydu. British Museum dışındaki en temiz kopya diyebilirim.”

“Çok sevindim.” Kadın gerçekten rahatlamış gibiydi. “Öyle üzülüyordum ki.” Gümüş çorba kaşığına bırakıp erkeğin kendisini kucaklamak için açılan kollarına atıldı.

Magda yemek boyunca neşeli ve konuşkandı. Roberto gelip boş tepsileri aldıktan sonra şöminenin karşısındaki koltuğa yan yana oturduklarında yine ciddileşti.

“Peter, bütün gün bu işi düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Sen, ben ve Halife.

Korkuyordum eskiden ve şimdi yine korkuyorum. Hep Aaron'u ve ona neler yaptıklarını düşünüyorum, sonra da seni ve az daha olacak olanları.”

Bir süre hiç konuşmadan alevlere bakarak kahvelerini yudumladılar. Magda birden yine konu değiştirdi. Peter kadının bu ani düşünce değişikliklerine alışıyordu artık.

“Bir adam var, aslında bir değil de dokuz adam var ya, bunların ortasında da dokuz kilometre eninde bir lagün gölü var. Su öylesine berraktır ki on beş metre yukardan da ta dipte balıkların oynadığını görebilirsin. Büyük olanında bir uçak pisti var. Uçağa atladın mı iki saat sonra Tahiti'desin. Orada olduğumuzu kimseler bilemez. Bütün gün yüzer, kumsalda yürür, yıldızlar altında sevişiriz.

Sen adaların kralı ben de kraliçesi oluruz. Altmann Sanayi diye bir şey olmaz artık, onu yürütecek başka birini bulursunlar. Ne tehlike, ne korku, ne Halife, ne...” Kadın sanki ağzından bir şey kaçıracakmış gibi ansızın sustu.

“Haydi gel gidelim oraya, Peter. Bunları unutalım. Kaçıp birlikte mutlu olalım, sonsuza kadar.”

“Güzel bir hayal.” Peter gerçek bir pişmanlık duyarak kadına döndü.

“Ama gerçekleşebilir. Biz gerçekleştirebiliriz bunu.”

Peter hiçbir şey söylemeden kadının gözlerinin içine baktı. Magda bir süre sonra bakışlarını kaçırdı, içini çekti.

“Haklısın.” O da aynı pişmanlığı duyuyor gibiydi. “İkimiz de bu yaşamdan uzaklaşamayız. Yolumuza devam etmemiz gerek... ama Peter ben çok korkuyorum.

Senin hakkında bildiklerimden ve bilmediklerimden korkuyorum. Benim hakkımda senin bilmediğin şeylerden sana hiçbir zaman söyleyemeyeceğim şeylerden korkuyorum. Ama bu yola da

devam etmemiz gerek. Haklısın. Halife'yi bulmamız ve sonra da ortadan kaldırmamız gerek. Umarım bu arada kendimizi, birlikte bulduğumuz bu şeyi de yok etmeyiz.”

“Duygusal felaketleri yaratmanın en sağlam yolu onlar hakkında konuşmaktır.”

“Tamam, bilmece söyleyelim öyleyse. İnsan dışısının en kötü deneyimi nedir?”

“Pes ediyorum.”

“Bir kış gecesi tek başına yatmak.”

“Öyleyse kurtuluş çok yakın.”

“Ama zavallı omzun ne olacak?”

“Engin deneyim ve aklımızı kullanırsak bir şeyler yapabileceğimizi sanıyorum.”

“Haklısın, “ diye mırıldandı kadın, bir kedi gibi erkeğin göğsüne sokuldu. “Her zaman olduğu gibi.”

Güzel bir kadına iç çamaşırı satın almanın insanı zevkten sarhoş eden garip bir tadı vardır. Peter de orta yaşlı satıcı kadının o bilmiş havası karşısında neredeyse kahkahalarla gülecekti. Kadının ilişkileri hakkında kendine özgü düşünceleri olduğu belliydi ki, ince danteller ve yumuşacık ipeklilerle dolu bir çekmece açtı.

“Tamam!” diye Melissa Jane kendinden geçmişçesine söylendi. “İşte bunlar tam...”

Külotlardan birini yanağına sürdü. Satıcı kadın tahmininde yanılmamış olmanın gururu içindeydi. Peter kadını düş kırıklığına uğratmak istemediği için zengin dost rolünü birkaç dakika uzatarak kadının başının üstündeki aynaya baktı.

Kendilerini izleyen adam hâlâ oradaydı. Karşı tezgâhın üstündeki sutyen yığınının bakan gri pardesülü sıradan bir adam.

“Annen pek memnun olmaz sanırım yavrum, “ deyince satıcı kadın şaşkın şaşkın başını kaldırdı.

“Ama, baba, gelecek ay on dört yaşına basıyorum.”

Bir gün önce Heathrow havaalanına ayak bastığından beri arkasına birini yerleştirmişlerdi. Peter bunu yapanın kim olduğunu kestiremiyordu. Nehirde kaybettiği Kobra'nın yerine bir yenisini almadığına pişmandı şimdi.

“Annenin ne diyeceğini bilmediğim için biz tedbiri elden bırakmayalım, “ dedi.

Melissa Jane de satıcı kadın da yükseklerden yerlere yuvarlanmış gibiydiler.

“Ben paçası lastikli külot giymem ama!” diye söylendi Melissa Jane.

“Tamam, lastik paçalı da yok, dantelli de yok. On altı yaşına gelinceye kadar.

Şimdilik tırnağını boyaman yeter bence.”

“Baba, ne kadar eski kafalısın!”

Peter aynaya baktı. Şimdi nöbet değiştiriyorlardı. Gri pardösülü ve kareli yünlü atkılı adam ağır adımlarla yürüyüp asansöre bindi. Yerine geleni tanıması epey zamanını alacaktı Peter'in. Ama hayır! İşte geliyordu bile. Tüvit bir ceket ve altında Royal Stewart İskoç eteklikli, kurbağa sırtıtlı bir adam.

“Vay canına! Ne sürpriz bu böyle! Adam Peter'in sırtına okkalı bir yumruk indirdi. Sonunda kim olduklarını anlamıştı.

“Colin!” Peter dönüp adamın iri elini avuçları arasına aldı. “Gerçekten büyük bir sürpriz. Dünden beri adamların ayaklarıma dolanıp duruyorlardı.”

“Beceriksizler, “ diye Colin Noble güldü. “İçlerinde bir tane bile işe yarayanı yok.” Dönüp Melissa Jane'i kucakladı. “Çok güzelsin.”

“Colin Amca, tam zamanında yetiştin.” Melissa Jane adamın kolları arasından sıyrılıp saydam külotu gösterdi. “Bunlara ne dersin?”

“Sana çok yakışır, sevgilim. Sakın kaçırma.”

“Bunu bir de babama söyle, Colin Amca.”

Colin, Dorchester otelinin dairesine şöyle bir bakıp homurdandı.

“Yaşamak diye buna derim işte ben. Askerlikte böyle şeyler yoktur.”

“Babam bir plütokrat olma yolunda... tıpkı Steven Amca gibi, “ diye Melissa Jane atıldı.

“Sen, Vanessa ve diğer bütün yoldaşlarınız da dantelli külot giyiyorsunuz değil mi, “ diye Peter kızına karşı saldırıya geçti.

“O iş başka.” Melissa Jane elindeki yeşil paketi göğsüne bastırdı. “Köylü gibi giyinmeden de toplumsal bilince sahip olunabilir.”

“Eh, fena bir yaşama benzemiyor.” Peter paltosunu kanepeye fırlatıp içki dolabına doğru yürüdü. “Bourbon, değil mi?”

“Buzlu, “ dedi Colin.

“Tatlı şeri var mı?” diye Melissa Jane sordu.

“Koka kola var. Ayrıca kendi odanda da içebilirsin hanımefendi.”

“Baba! Colin Amcayı neredeyse yıllar var ki görmüyorum.”

“Yürü!” dedi Peter. Kız gidince de, “Tatlı şeri ha?” diye söylendi.

“Büyümeye başlayınca böyle oluyorlar işte.” Colin kadehini alıp koltuğa yaslandı. “Beni tebrik etmeyecek misin?”

“Büyük bir zevkle.” Peter de kadehini alıp pencere önüne geçti. “Ne yaptın?”

“Peter, bırak numarayı! Thor... sen çıktıktan sonra senin görevini bana verdiler.”

“Çıktıktan değil kovulduktan sonra.”

“Çıktıktan sonra, “ diye tekrar etti Colin. İçkisinden bir yudum alıp ağzında çalkaladı. “Anlamadığımız pek çok şey var... 'Görevimiz anlamak değil, yapmak ve ölmek. ' Shakespeare.”

“Hâlâ aptal rolü oynuyordu ama ufacık gözleri bir Noel sabahı oyuncak ayısındakiler kadar parlaktı. Şimdi de kadehini kaldırıp odayı gösteriyordu.

“Şahane bir yer burası. Thor'da sana yazık oluyordu. Herkes aynı fikirdeydi bu konuda. Şimdi tüm genelkurmay başkanlarının aylıkları toplamından daha fazla kazanıyorsunuz.”

“Bire beş bahse girerim ki Narmco ile anlaşmamın fotokopisini görmüşsündür.”

“Narmco ha!” Colin bir ıslık çaldı. “Narmco hesabına mı çalışıyorsun? Şaka etmiyorsun, Peter, değil mi? Şahane bir şey bul”

Peter gülmek zorunda kaldı. Bir teslim ifadesiydi bu. Gelip Colin'in karşısına oturdu.

“Seni kim gönderdi, Colin?”

“Böyle boktan bir soruya...”

“Bu daha başlangıç.”

“Neden beni biri göndermiş olsun? Eski dostumla biraz çene çalmak istemiş olamaz mıyım?”

“Başka birisinin çenesini dağıtacağımı bildikleri için seni gönderdiler, değil mi?”

“Kuşkusuz bizim kardeş gibi olduğumuzu herkes bilir.”

“Bana ileteceğin mesaj nedir, Colin?”

“Tebrikler, Peter. Büyük Elma'ya dönüş bileti kazandığımı bildirmeye geldim.”

Peter hiç konuşmadan Colin'e bakıyor, bir yandan da düşünmeye çalışıyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Bulanık sular arasında bir şeyler belirdiğine emindi, parçalar birbirlerine uymaya başlıyordu. Kendisi konusunda ortalığa haber uçurduğu zaman beklediği de böyle bir şeydi.

“Ne zaman?”

“Croydon'da şu anda bir hava kuvvetleri jeti hazır bekliyor.”

“Melissa Jane ne olacak?”

“Eve götürmek üzere şoförüm aşağıda bekliyor.”

“Senden nefret edecek.”

“Yaşam öyküm bu zaten, “ diye Colin içini çekti. “Beni yalnızca köpekler sever.”

Atlantik Okyanusu'nu aşana kadar pişti oynayıp şekersiz kahve içtiler. Konuşan hep Colin oldu. Thor'dan, eğitim ve personel işlerinden, tanıdıkları adamlardan söz etti, Peter'e işi ve Narmco

hakkında hiçbir şey sormadı. Yalnızca Peter'in ertesi pazartesi başlayacak bir dizi Narmco toplantısı için Londra'ya dönebileceğini belirtti, o kadar. Atlas'ın Peter ve çalışmaları hakkında neler bildiğinin ustaca bir belirtmesiydi bu.

Gece yarısını birkaç dakika geçe Kennedy Havaalanı'na indiler. Pistte kendilerini bekleyen askeri araç altı saatlik bir dinlenme için yakınlardaki bir otele götürdü.

Peter, Colin'in o inanılmaz bolluktaki Amerikan kahvaltısını mideye indirişine şaşkınlıkla bakıyordu. Colin yemeğin sonunda ilk purosunu yaktı.

“Oh, işte şimdi vatanıma geldiğimi anladım işte. İki yıldır açlıktan ölecektim neredeyse.”

Motelin kapısında aynı asker şoför kendilerini bekliyordu. Kadillak araba, askeri hiyerarşideki yerlerinin belirtisiydi. Peter Harlem gettolarına ilgisizce bakıyordu ses geçirmez, soğuk hava tertibatlı arabadan. Doğu nehrinin üzerindeki köprüden burası boş bir savaş alanını andırıyordu. Sağ kalmış birkaç kişi sabahın erken saatinde pis kaldırımların kenarlarına sığınmış beklemekteydiler.

Geçtikleri yerlerdeki tek canlı şey duvarlardaki yazılardı.

Giderek yoğunlaşan bir trafik akımı içinde Metropolitan Sanat Müzesi önünden geçip soğuk göklere kadar yükselen bir binanın altındaki mağaramsı garaja girdiler.

Garajın kapısında 'Yalnız Oturanlar için' diye yazı bulunmasına karşın kapıcı elektronik kontrollü engeli kaldırıp elini sallayarak geçmelerini işaret etti. Colin Peter'i asansörlerden birine bindirdi, insanın midesini kaldıran bir hızla yükseldiler.

Binanın en üst katında süs için konulduğu izlenimini veren, ama yine de etkili bir bölünme yaratan perdelerle çevrili bir kabul köşesi vardı.

Askeri polis üniforması giymiş ve beli tabancalı bir nöbetçi kapının parmaklıklı deliğinden kendilerini kontrol ettikten ve Colin'in Atlas kimlik kartını defteriyle karşılaştırdıktan sonra geçmelerine izin verdi.

Daire binanın tüm üst katını kaplıyordu. Yana kayarak açılan camlı duvarlar ardında asma bahçeler vardı. Daha ilerde de Manhattan'ın diğer yüksek binaları insanın içini kabartan bir yükseklikte sıra sıra dizilmişlerdi.

Daire Doğu üslubunda döşenmişti. Peter buraya geçmişte geldiği zamanlardan içerdeki sanat eserlerinin paha biçilmez olduğunu çok iyi biliyordu. Odalar Berlin Filarmoni Orkestrası'nın çaldığı Beethoven'in Eroika senfonisiyle inlemekteydi.

Çiçekli bölmenin yanında beyaz meşeden düz bir kapı vardı. Colin Noble kapının kenarına gömülü zile dokunduğu anda kapı yana kayarak açıldı.

Colin önde olduğu halde yerleri halı, tavanı akustik seramiklerle kaplı uzun odaya girdiler. Dolu kitaplıklar ve bir çatışma masası dışında bir de kuyruklu bir piyano vardı. Bir duvarı kaplayan çeşitli kitaplar ve hoparlörler insana ticari bir plak şirketi stüdyosunda olduğu izlenimini veriyordu.

Piyanonun yanında duran Kingston Parker'in başı göğsüne dayalı, gözleri kapalıydı. Müzik güçlü cüssesini fırtınada ormanın dev ağaçları gibi titretiyordu. Peter ile Colin böylesine özel bir anda içeri girmekten çekinerek oldukları yerde durdular. Ancak adam birkaç saniye sonra onların geldiğini fark edip başını kaldırdı. Bir köpeğin sudan çıkıp silkindiği anda üstündeki bütün su damlalarından kurtulması gibi bir titreme ile müziğin etkisini üzerinden attı, pikap kolunu plağın üstünden kaldırdı.

“General Stride, “ dedi. “Yoksa sana hâlâ Peter diyebilir miyim?”

“Bay Stride deyin yeter.” Parker eliyle bir çaresizlik işareti yaptı, konuklarıyla el sıkışmadan bir kenardaki rahat bir koltuğa gömüldü.

“Hiç olmazsa geldiniz, “ dedi Peter de karşısına otururken.

“Oldum olası tatmin olmaz bir merak huyum vardır.”

“Ben de buna güveniyordum.” Kingston Parker gülümsedi. “Kahvaltı ettiniz mi?”

“Hafif bir şeyler yemiştik, “ diye Colin atıldı ama Peter başını sallamıştı.

“Kahve içeriz öyleyse.” Parker iç telefona dönüp emirler verdi.

“Nereden başlayalım?” diye sordu Parker her iki elini dağınık saçları arasından geçirirken.

“Baştan başlasak nasıl olur?”

“En başta. .” Parker hafifçe gülümsedi. “... Pekâlâ. İlk başta sizin Atlas'a alınmanıza karşıydım.”

“Biliyorum.”

“Sizin Thor komutanlığını kabul edeceğinizi sanmıyordum, bu mesleğinizde bir adım gerilemek olacaktı. Beni şaşırttınız ve bundan sonra da şaşırtmaya devam ettiniz.”

Bakır düğmeli beyaz bir ceket giymiş Çinli bir uşak elinde tepsiyle içeri girdi.

Adam kahveleri dağıttıktan sonra gidince Parker sözünü sürdürdü.

“General Stride, o zamanlar benim gözümde, başarılı sicilinize karşın, eski düşüncelere körü körüne sahip bir subaydınız. Bu tutumunuz şimdi savaştığımız ve ilerde daha çok savaşacağımız karanlık içindeki savaşlardan çok siper çarpışmalarına uygundu.”

Parker başını hafifçe salladı, parmakları bilinçsiz bir hareketle fildişi tuşlar üzerinde gezindi ve piyanonun önündeki tabureye oturdu.

“General Stride, Atlas projesinin ilk sınırlarını pek kısıtlı buluyordum. Atlas bir misilleme aracı olduğu için kuruluş nedenini yerine getiremeyecekti. Bir tepki göstermesi için düşmanca bir eylem yapılmasını beklemek zorundaydı.

Haberalma konusunda bütün iç rekabetleri ve savaşları ile diğer örgütlere bağlıydı. Bana yalnızca parlak sicilli değil alışılmamış eylem ve bağımsız hareketlerde bulunabilecek subaylar gerekliydi. Sizi çok dikkatle araştırdığım halde bu niteliklere sahip olduğunuza inanmıyordum. Bu yüzden size tam olarak açılmadım.”

Parker sözlerinin önemini vurgulamak istercesine parmaklarını tuşların üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Bir an için kendini müziğe kaptırmış gibi göründü, sonra birden başını kaldırdı.

“Böyle yapmamış olsaydım o zaman 070 uçağını kurtarma eyleminiz çok daha başka türlü olacaktı. Sizin hakkınızdaki değerlendirmemi değiştirmek zorunda kaldım, General Stride. Güç bir şeydi bu. Sizde olmadığını sandığım nitelikleri göstererek benim değerlendirmemi geçersiz kılmıştınız. Mantıklı düşünceme öfkem engel oldu diyebilirim. Doğru dürüst düşünmeye başladığımda da istifanızı vermek için kışkırtılmıştınız...”

“İstifanın özel olarak size götürüldüğünü ve sizin de kabul edilmesi önerisinde bulunduğunuzu biliyorum, Doktor Parker.” Peter'in sesi buz gibiydi, kesik kesik konuşmasından içinde biriken öfkeyi

tutmaya çalıştığı anlaşıyordu.

“Haklısınız, istifanızı ben onayladım.”

“Şu halde bana kalırsa burada boşuna zaman harcıyoruz.”

“General Stride, izin verirseniz açıklayayım.” Parker sanki Peter'in ayağa kalkmasını önlemek istermiş gibi kolunu ileri uzattı. Peter gözleri kuşkulu, dudakları sımsıkı kapalı, arkasına yaslandı.

“Konunun anlaşılabilmesi için biraz gerilere gitmek zorundayım.” Parker kalkıp masasının üstündeki pipolar içinden artık amber rengine dönüşmüş lületaşı bir pipo aldı, boş pipoyu bir kere üfleyip Peter'in karşısında durdu.

“070'in kaçırılmasından birkaç ay önce, daha doğrusu tam altı ay önce, uluslararası terörizm uygulamasında yeni bir döneme girmek üzere olduğumuz hakkında bazı haberler aldım. Bunlar ilk başlarda yalnız söylenti idiyse de, daha sonraları güçlü kanıtlar da ortaya çıktı.” Parker hem konuşuyor, hem de deri bir keseden piposuna tütün dolduruyordu. “Şiddet güçlerinin bir tür merkezi kontrol altında toplanması ile karşı karşıyaydık ve bu kontrolün biçimini bilemiyorduk.” Parker, Peter'e bakınca onun yüzündeki ifadeyi inanmazlık olarak değerlendirip başını salladı. “Evet, bunun çok hayal ürünüymüş gibi geldiğini biliyorum, ama size dosyaları göstereceğim. Bilinen militan liderler arasında toplantılar yapıldığının kanıtları elde edilmişti. Bu toplantılarda gölgeli kişiler, hatta belirli bir Doğu bloku ülkesinin temsilcisi de bulunmuş olabilirdi. Bundan o zaman da emin değildik, şimdi de değiliz. Bunun hemen ardından militan eylemlerinin nedeninde ve sürdürülmesinde tam bir değişim gözlemlendi. Bunu size ayrıntılarıyla anlatmama gerek yok. Önce OPEC bakanlarıyla başlayarak ileri gelen kişilerin kaçırılmalarıyla bir sermaye birikimi sağlanmaya başlandı.”

Parker bir kibrit çakıp piposunu yaktı, başı dumanlar arasında kalmıştı. “... Bu dönemde eylemin nedeni konusunda bir değişiklik yoktu, yine kişisel çıkar ya da politik kazanç amacı güdüyor sanmıştık. Ondan sonra 070'in kaçırılması geldi.

Daha önce size durumu açıklamamıştım, Johannesburg'a doğru yola çıkınca da iş işten geçmiş oldu. Hareketlerinizi ağır emirlerle denetim altında tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdım. Yeni militanlığın ilk dalgasından kuşulanmakta olduğumuzu size açıklayamazdım. Oysa biz bu yüzden olayın son noktasına kadar gelişmesini istiyorduk. Korkunç bir karardı doğru, ama çok önemli bazı bilgiler için birkaç insan yaşamını kaybedecekti. Tam o sırada siz, sizden hiç beklemediğim bir hareket yaptınız.” Parker piposunu ağzından çekip gülümsedi. Böyle gülümsediği zaman karşısındaki söylediği her şeye inanır, sözleri ne kadar ağır olursa olsun, bağışlardı, “General Stride, ilk tepkimin korkunç bir öfke olduğunu itiraf ederim. Sizi yok etmek istiyordum. Ama sonra kafamı kullanmaya başladım. Siz tam benim istediğim insan olduğunuzu kanıtlamıştınız. Alışılmış düşünce ve eylemin dışına çıkabilen bir asker. Eğer bulduğunuz görevden atılacak olursanız bu yeni militan akımının sizdeki benim bu zorba kabul ettiğim nitelikleri değerlendirebilecekleri olasılığı vardı. Sizin mesleğinizi yıkmanıza izin verirsem... gerektiği zaman acımasız olduğunuzu kanıtlamış değerli bilgilere ve çok önemli becerilere sahip yalnız bir adam. .” Parker sözlerini yarıda kesip ellerini iki yana açtı. “... Özür dilerim, General Parker, sizin düşmanlar için çok çekici geleceğinizi görmek zorundaydım. Bu yüzden istifanızı onayladım.”

Başını ciddi bir tavırla öne eğdi. “Evet, istifanızı onayladım ve siz böylece kendiniz farkında olmadan boşta bir Atlas elemanı haline dönüştünüz. Bu durumu kusursuz olarak görüyordum. Bir rol oynamanız gerekmiyordu... siz de inanıyordunuz durumunuza. Toplumdan dışarı itilmiş, haksız yere

suçlanmıştınız, yeraltına geçmek için hazırdınız.”

“İnanmıyorum, “ dedi Peter. Parker masadan bir zarf alıp Peter'e getirdi.

Peter elindeki kâğıdın bir banka dekontu olduğunu hemen anladı. Cenevre'de Credit Suisse'de kendi adına bir hesap açılmıştı. Ancak hesapta sürekli olarak para yatırılmış olduğu görünüyordu. Hiç para çekilmemişti. Her kayıt aynı miktarı gösteriyordu: İngiliz^ Ordusu'nda bir tümgeneralin net aylığı.

“Gördüğünüz gibi hâlâ Atlas'tan aylık almaya devam ediyorsunuz, “ diye gülümsedi Parker. “Hâlâ bizden birisin, Peter. Sana söyleyebileceğim tek şey seni böyle bir oyuna ittiğim için çok üzgün olduğum. Ama değdi doğrusu.”

Peter, tam inanmış olmayarak başını kaldırıp adama baktı. İfadesindeki düşmanlık biraz daha azalmıştı şimdi.

“Bununla ne demek istiyorsunuz Dr. Parker?”

“Yine oyunun içindesin sanırım, görüldüğü kadarıyla kuşkusuz.”

“Ben Northern Silah Şirketi'nin satış müdürüyüm.”

“Elbette. Narmco da Altmann Sanayi İmparatorluğu'nun bir parçasıdır. Baron Altmann ile güzel karısının aşırı derecede ilginç bir çift olduklarını biliyor muydun? Örneğin Baro'nun Mossad'ın Avrupa'daki baş ajanlarından biri olduğunu...”

“Olamaz.” Peter başını salladı. “Katolikti bir kere. İsrail haberalma örgütü Katoliklere iş vermez.”

“Doğru. Altmann'ın büyük babası Katolik dinine geçti ve aile adını La Pierre Benite'ye dönüştürdü. Bu bir iş kararıydı, buna eminiz, on dokuzuncu yüzyıl Fransa'sında Yahudi olmak kârlı değildi. Ancak genç Altmann büyükannesi ile annesinin etkisi altında kalmıştı. Çok genç yaşında Siyonistliği benimsedi, büyük servet ve etkinliğini ölüm anına kadar, bu dava için kullandı. Ama bunu öyle kurnazlıkla, öyle incelikle yaptı ki, Yahudilik ve Siyonizmle olan bağlarını çok az kimse öğrenebildi. Baba dinine dönme yanılıgısına düşmedi, bir Hristiyan olarak daha etkin olabileceğini çok önceden fark etti.”

Peter düşünüyordu. Eğer anlatılanlar doğruysa yeni bir değişiklikle karşı karşıyaydı. Baron'un ölüm nedenlerini etkilerdi bu. Aynı zamanda Magda Altmann'ın kendi yaşamındaki rolü de değişecekti.

“Ya Barones?” diye sordu. “O bunu biliyor muydu?”

“Ah, Barones!” Parker piposunu çıkarıp istemeye istemeye gülümsedi. “Ne şahane bir kadın. Onun hakkında kesin karar verebilmiş değiliz... güzelliği ve olağanüstü yetenekleri dışında. Varşova'da doğduğunu biliyoruz. Babası oradaki üniversitede tıp profesörüydü. Barones henüz küçük bir çocukken Batı'ya kaçtı, birkaç yıl sonra da Paris'te bir trafik kazasında öldü. Kazayı yapan sürücü kaçtı. Profesör kaza anında Sorbonne'dan çıkıyordu. Biraz karışık ve aydınlanmamış bir iş. Çocuk aile aile dolaşmaya başladı, babasının arkadaşlarının ve uzak akrabalarının evlerinde kaldı. Daha o zamanlar akademik eğilimleri vardı, müzik yeteneği çok yüksekti, on üç yaşında çok umut veren bir satranç oyuncusuydu. Ancak bundan sonra bir süre kendisi hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Yer yarılıp da içinde kaybolmuş gibi. Şimdi çok yaşlı olan o kadınlardan biri 'Onun evine döndüğünü sanıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam bana evine gideceğini söylemişti' demekte.” Parker ellerini iki yana açtı.

“Bununla ne demek istediğini bilmiyoruz. Ev neresi? Varşova mı? İsrail mi? Doğu'da başka bir yer mi?”

“Onu pek inceden inceye araştırmışsınız.” Duydukları Peter'i rahatsız etmişti.

“Elbette, Atlas'tan ayrıldıktan sonra ilişkide bulunduğu herkesi aynı biçimde araştırdık. Bunu anlıyorsun sanırım.”

Peter başını sallayıp bekledi. Daha fazla şey sormak istemiyordu. Magda'ya ihanet ediyormuş gibi bir duygu vardı içinde... ancak yine de Parker'in sözüne devamını bekliyordu.

“Sonra Paris'e döndü. On dokuz yaşında becerikli bir özel sekreterdi artık. Beş dili birden konuşuyordu. Güzeldi. Her zaman modaaya uygun giyinirdi. Kısa zamanda bir dizi zengin, etkili ve güçlü hayran topladı çevresinde. Bunlardan sonuncusu patronu Baron Altmann'dı.” Parker susup Peter'in beklenen soruyu sormasını bekledi.

“O da Mossad ajanı mı?”

“Bilmiyoruz. Olabilir de... ancak izlerini çok iyi gizlemiş. Biz bunu senin öğreneceğini umuyorduk.”

“Anlıyorum.”

“Kocasının Siyonist olduğunu bilmesi gerekir. Kaçırılması ve öldürülmesinin bununla ilgili olmasından kuşkulandı. Sonra yaşamında örtülü olan o altı yıl var: on üç yaşından on dokuz yaşına kadar neredeydi?”

“Yahudi mi?” diye sordu Peter. “Babası Yahudi miydi?”

“Profesör dine pek ilgi duymamasına ve Sorbonne'a giriş kâğıtlarında soruyu yanıtsız bırakmış olmasına karşın öyle olduğunu sanıyoruz. Kızı da dine karşı aynı ilgisizliği sürdürdü. Din konusunda bildiğimiz tek şey Baron'la Katolik töreniyle evlenmesinden sonra Rambouillet'de medeni nikâh yaptırmış olması.”

“Uluslararası terörizmden çok uzaklaştık, “ dedi Peter.

“Sanmıyorum.” Kingston Parker başını salladı. “ Baron terörün kurbanıydı.

Dünyanın militanlar ve kent savaşı konusunda uzmanlarından biri olan sen kadınla ilişki kurar kurmaz bir suikast ya da Kaçırılma girişiminde bulunuldu kadına.”

Peter, Parker'in La Pierre Benite yolunda geçenleri bilmesine şaşmamıştı. Kolu askıdan çıkalı birkaç gün olmuştu zaten.

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda Peter? Fransız polisine verdiğin ifadeyi okudum... buna ne ekleyebilirsin?”

Peter o gece Paris'ten çıkarken kendini izleyen Citroen'i bir daha görür gibi oldu. Ardından gecenin sessizliğini yırtan makineli tabancanın ateşi...

“Barones'i tuzağa düşürmek istiyorlardı, “ dedi kesin bir sesle.

“Arabayı sen sürüyordun, değil mi?”

“Evet.”

“Barones'in o saatte genellikle geçtiği noktadaydın, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki bunu kim önerdi? Sen mi?”

“Ben ona arabanın çok göze battığını söyledim.”

“Demek arabayı o gece La Pierre Benite'ye götürme fikri senindi?”

“Evet.” Peter nedenini bilmeden yalan söylüyordu.

“Arabayı Barones'in sürmediğini başka bilen var mıydı?”

“Kimse yoktu.” Koruyucularla, iki sürücüden başka diye düşündü Peter.

“Emin misin?” diye ısrar etti Parker.

“Evet, eminim. Kimse bilmiyordu.” Magda'dan başka. Magda biliyordu sadece. Ama bu düşüncüyü hemen itti kafasından.

“Pekâlâ, öyleyse hedefin Barones olduğunu düşünelim... peki bu halde, bu bir suikast mıydı yoksa bir kaçırma girişimi mi? Bu çok önemli bir nokta. Eğer suikastsa bu rakip bir ajanın ortadan kaldırılması olabilir. Yani Barones büyük bir olasılıkla kocasının yetiştirmesi olan bir Mossad ajanıdır. Diğer yandan bir kaçırma girişimi ise amacın parasal kazanç olması demektir. Bunlardan hangisiydi Peter?”

“Yolu kesmişlerdi...” Ama tümüyle değil, diye hatırladı. “Polis kılığındaki adam durmam ya da yavaşlamam için işaret etti.” Rahatça nişan alıp ateş etmek için, diye düşündü. “Durmuyacağım belli olana kadar ateş etmediler...” Ama Maserati'yi engelin üstüne sürme kararını verdiği anda ateş etmeye hazırldılar, diye düşündü yine. İki makineli tabancalının kararları çok açıktı. “Bence Barones'i canlı ele geçirmek istiyorlardı.”

“Pekâlâ, şimdilik bunu kabul edeceğiz.” Parker Colin'e baktı. “Albay Noble, bir şey mi sormak istiyordunuz?”

“Teşekkür ederim, doktor. Peter'den Narmco ya da Barones tarafından kendisine nasıl yaklaşıldığını dinlemedik. İlk ilişkiyi kim kurdu?”

“Yüksek düzeyde yönetici bulmakta uzman olan bir Londra şirketi bana geldi.

Narmco Yönetim Kurulu'ndan geldiklerini söylediler...” Ve ben de onları reddettim, diye düşündü. Sonra da Abbots Yew'da...

“Anlıyorum.” Colin kaşlarını çatarak huzursuzluğunu belirtti. “Barones'le görüşme sözkonusu değil miydi?”

“O aşamada böyle bir şey konuşulmadı.”

“Satış müdürlüğünü teklif ettiler sana... başka görevler, güvenlik, sanayi, haberalma...”

“Hayır, o aşamada başka bir konuşma olmadı.”

“Peki daha sonra?”

“Evet. Barones'le tanıştığım zaman onun özel güvenlik önlemlerinin yetersiz olduğunu görüp bazı değişiklikler yaptım.”

“Kendisiyle kocasının öldürülmesinden hiç söz etmediniz mi?”

“Konuştuk.”

“Ve?”

“Ve hiçbir şey.” Peter cevap bulmakta güçlük çekiyor, bu yüzden gerçeğin en azını söyleme kuralını uyguluyordu.

“Barones kocasının katillerini aramak istediğini söylemedi mi? Senin özel yeteneklerinden yararlanarak bir kan davası gütmeye kalkışmadı mı?”

Peter'in acele bir karar vermesi gerekiyordu. Parker'in Paris'teki İngiliz askeri ataşesine sızdırdığı haberdan, Halife'yi oltaya çekmek için sunduğu yemden kuşkusuz haberi vardı. Ne de olsa Merkezi Haberalma Örgütü bilgisayarına giriş olanağı bulunan Atlas'ın başıydı. Peter reddedemezdi.

“Evet, benden kocasının katillerine ilişkin bir bilgiye sahip olduğum takdirde bunu kendisine iletmemi istedi. Paris'teki haberalma örgütünün başına bilgi için başvurdum ama bana yardımcı olamadı.”

Parker homurdandı. “Evet biliyorum. Normal rapor bana gelmişti... ama kadının istediği de normal bir şeydi sanırım.” Parker masasına dönüp bir kâğıda baktı.

“Barones'in evlenmeden önce sekiz kişiyle cinsel ilişkiye girdiğini biliyoruz.

Bunların hepsi de güçlü siyasi liderler ya da zengin kişilerdi. Altısı evliydi...”

Peter kendini şaşırtan yoğunlukta bir öfkeyle titremekte olduğunu fark etti.

Magda'dan bu biçimde söz etmesinden dolayı Parker'den nefret ediyordu. Yüzünü ifadesiz tutabilmek için tüm gücünü harcıyordu. Kucağındaki eli gevşek ve parmakları açıktı, oysa aslında istediği yumruğunu sıkıp Parker'in suratının ortasına indirmekti.

“... bu ilişkilerin tümü tam bir gizlilik içinde yürütüldü. Evliliği süresince evlilik dışı hiçbir ilişkiye rastlanılmadı. Baron'un öldürülmesinden sonra da yaşamına üç erkek girdi: Fransız hükümetinin bir bakanı, dünyanın ikinci büyük petrol şirketinin başkanı olan Amerikalı bir işadamı...” Not kâğıdını masaya bırakıp Peter'e baktı. “Son zamanlarda da başka biri.” Delici bakışlarla bakıyordu Peter'e. “Hanımefendi zevk ve işi bir arada yürütmesini iyi biliyor.

Aşıklarından her biri sevgilerinin somut kanıtlarını rahatça sunabilecek insanlardı. Bu kural en son seçtiği erkek için de geçerlidir sanırım.”

Colin Noble huzursuz bir öksürükle oturduğu yerde kıpırdadı. Peter başını çevirip bakmadı bile, gözlerini Kingston Parker'den ayırmıyordu. Magda ile ilişkilerini saklamamışlardı... yine de bunu başkasıyla tartışmak hiç de hoş değildi.

“Şu anda çok önemli bilgiler toplayacak durumda olduğuna inanıyorum. Bu adsız ve biçimsiz etkinin merkezinin çok yakınında olduğunu sanıyorum ve bir çatışma bile olsa yakında düşmanla yeni ilişkiye gireceğinden eminim. Şimdi bir tek soru var: bu görevini yapmanı engelleyecek duygusal ya da başka bir nedenin var mı?”

“Özel yaşamımla görevimi hiçbir zaman karıştırmadım, doktor.”

“Doğru. Barones Altmann konusunda şimdi biraz daha bilgiye sahip olduğuna göre bu hanıma duyduğum ilginin bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamışsındır.”

“Evet, anlıyorum.” Peter öfkesini tam olarak bastırmıştı artık. “Benim özel bir yakınlıktan yararlanarak kendisini gözetlememi istiyorsunuz. Tamam mı?”

“Onun da bu ilişkiden kendi amaçları için yararlandığından emin olduğumuza göre...” Parker sanki aklına bir şey gelmiş gibi sözünü yanda kesti. “Umarım çok patavatsızlık etmemişimdir, Peter. Bir hayali yıkmadım, değil mi?” Parker’in artık söyleyecek bir şeyi kalmamış, görüşme sona ermişti.

“Benim yaşımda bir insanın artık kuracak hayali kalmamıştır.” Peter ayağa kalktı. “Doğrudan doğruya size mi rapor vereceğim?”

“Haberleşme konusunu Albay Noble halleder.” Kingston Parker elini uzattı. “Başka bir seçeneğim olsaydı senden bunu istemezdim.”

Peter hiç duraksamadan uzatılan eli sıktı. Parker'in eli kuru ve serindi. Peter belirtmediyse de, o sert piyanist parmaklarının fiziki gücünü hissetmişti.

“Anlıyorum efendim, “ dedi. Bu da bir yalan diye düşündü, ama çok kısa zamanda anlayacağım.

Peter yorgunluğunu bahane ederek kâğıt oyununa katılmadı ve uzun Atlantik uçuşu boyunca uyuma taklidi yaptı. Kapalı gözlerinin ardında düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışıyorsa da, sonunda dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Magda Altmann'a karşı duyguları ve bağlılığı konusunda bile karara varamamıştı.

Bunları düşünmeye çalıştığı anda birden biçim değiştirdiklerini fark ediyor, her seferinde gereksiz ayrıntılar üzerinde durduğunu görüyordu. 'Cinsel ilişkiler'

Parker'in kullandığı bu çarpık deyim kendisini neden bu kadar kızdırmıştı acaba?

Evlilikten önce sekiz ilişki, altısı evlilerle olmak üzere ve daha sonra da iki ilişki, hepsi de zengin ya da güçlü kişilerle. Bu çıplak istatistikler ardında o ince düzgün vücudun, o biçimli göğüslerin, o parıltılı uzun saçların yanında yüz­süz, belirsiz biçimler görür gibi oluyordu. Kendini ihanete uğramış gibi hissedince bu gençlik tepkisini bastırmaya çalıştı.

Kingston'un ortaya çıkardığı daha ciddi sorunlar vardı: Mossad ilişkisi, Magda'nın yaşamında eksik olan altı yıl. Ama yine de bunları düşünmekle işe başlıyor, sonunda ikisi arasındaki ilişkiye dönüyordu. Magda böylesine usta bir aldatmaca yapabilir miydi, yoksa bu bir aldatmaca değil miydi? Kendisi şimdi gururu incindiği için mi böyle düşünüyordu, yoksa kadın kendisini farkında olmadığı zayıf bir duruma mı itmişti? Peter'i kendisine âşık etmeyi başarmış mıydı?

Peki, kendisi kadın için nasıl bir duygu besliyordu? Sonunda bu soru ile yüz yüze gelmek ve bunu cevaplamak zorunda kalmıştı işte. Ancak uçak yere indiğinde hâlâ bir cevap bulamamıştı; Magda'yı bir daha göreceği için mutluydu ve onun kendisini kendi özel amaçları için kullandığı ve diğerleri gibi işi bitince terk edebileceği düşüncesi içinde bir umutsuzluk doğuruyordu. Aramak zorunda olduğu cevaptan kaçınıyordu; birden birlikte kaçabilecekleri adayı hatırladı. O zaman Magda'nın da aynı umutsuzluğun kurbanı olduğunu anladı. Elinde olmadan ürpererek acaba birbirlerini yok etmek için mi yaratıldıklarını düşündü.

Dorchester otelinde Magda'nın üç ayrı mesajı kendisini bekliyordu. Her seferinde Rambouillet telefon numarasını bırakmıştı. Peter'in ilk işi telefon etmek oldu.

“Peter, ne kadar korktum bilemezsin. Neredeydin?” Kadının bu ilgisinin yapmacık olduğuna inanmak çok güçtü. Hele ertesi gün öğleüzeri Charles De Gaulle havaalanına şoförünü göndereceği yerde kendisinin gelmesi üzerine...

Magda elini erkeğin koluna geçirip vücudunu vücuduna yasladı. “Bir saat kadar bürodan kurtulmak

istedim, “ dedi. “Ama yalan tabii, seni görmek için bir saat daha bekleyemedim doğrusu. Ne kadar utanmaz davranmaya başladım, değil mi?

Kimbilir hakkımda neler düşünüyorsun!”

O akşam Le Doyen'de yenilen yemekte sekiz kişi vardı, yemekten sonra da tiyatroya gidildi. Peter'in Fransızcası henüz Moliere'i anlayacak düzeyde olmadığından Magda'yı seyretme yoluna başvurdu. Birkaç saat için bütün o çirkin soruları untabildi böylece. Gecenin geç saatlerinde arabayla La Pierre Benite'ye dönerlerken karmaşık oyunun ikinci adımını attı.

“Sana telefonda söyleyemedim.. Atlas yeni bir yaklaşımda bulundu bana. Atlas projesinin başı New York'a çağırttı. Sen beni aradığın zaman oradaydım. Onlar da Halife'nin var olduğunu biliyorlar.”

Magda göğüs geçirerek elini erkeğin avucuna bıraktı. “Bunu söylemeni bekliyordum, Peter.” Bir daha içini çekti. “Amerika'ya gittiğini biliyordum ve bana yalan söyleyeceğinden korkuyordum. O takdirde ne yapacaktım bilemiyorum.”

Demek New York'a gittiğini biliyordu, ama nasıl? Birden kadının 'kaynak'larını hatırladı.

“Anlat, “ dedi Magda. Peter de Kingston Parker'in kadın hakkında yarattığı soru işaretlerinin dışında her şeyi anlattı; kayıp yıllardan, Baron'un Mossad ilişkisinden ve o adsız on erkekten söz etmedi.

“Halife'nin bu adı kullandığını biliyorlar, “ dedi Peter. “Ama senin onun peşinde olduğundan ve beni de bu yüzden işe aldığından pek eminler.”

Yol boyunca konuştukları yetmedikleri gibi evde Peter'in dairesine girdikten sonra da, bütün gece boyunca birbirlerini kucaklamışlarken de konuşmayı sürdürdüler. Peter böylesine doğal olabildiğini, kadının yanındayken tüm kuşkularının uçup gittiğini şaşkınlıkla fark etti.

“Kingston, Parker beni hâlâ Atlas projesinde tutuyor, “ dedi Peter. “Ben de buna ne itiraz ettim, ne de reddettim. Halife'yi bulmak istiyoruz ve eğer hâlâ Atlas üyesiysem bunun da bize ancak yararı olabilir.”

“Kabul ediyorum. Atlas bize yardım edebilir, hele şimdi Halife'nin varlığını anladıktan sonra.”

Şafak sökerken ikisi de huzura kavuşana kadar seviştiler, sonra hava iyice aydınlanmadan Magda odasına gitti. Bir saat sonra birlikte kahvaltı edeceklerdi.

Magda, Peter'in kahvesini verirken tabağının yanında duran paketi işaret etti.

“İlişkimiz sandığımız kadar gizli değil sanırım, “ diye kıs kıs güldü. “Bak biri gecelerini nerede geçirdiğini çok iyi biliyor.”

Peter 35 milimetrelik film kaseti boyunda, kahverengi kâğıda sarılmış, kırmızı balmumuyla kapatılmış ufak paketi avucu içinde tarttı.

“Dün gece özel uçakla gelmiş olmalı.” Magda çöreklerden birini alırken çekik yeşil gözleriyle erkeğe gülümsedi.

Paketin üzerine bir adres etiketi yapıştırılmıştı, pullar bir gün önce tarihli, güney Londra damgasını taşıyordu.

Peter'in içi birden anlatılmaz bir korkuyla doldu; neşeli renklerle döşenmiş odanın içinde korkunç

bir kötölük vardı sanki.

“Ne oldu Peter?” Magda'nın sesi de korkudan çatallaşmıştı.

“Hiçbir şey.”

“Birden sapsarı kesildin, Peter. Gerçekten iyi misin?”

“Bir şeyim yok, iyiyim.”

Peter bıçağı ile mühürü kaldırıp paketi açtı.

Saydam camdan küçük bir şişe vardı elinde. Şişenin içindeki su da saydamdı.

Koruyucu bir madde, formaldehid ya da alkol, diye düşündü.

Suyun içinde beyaz bir şey vardı.

“Nedir o?” diye sordu Magda.

Peter iç bulantısının soğuk tırnaklarının midesine battığını hissetti.

Suyun içindeki nesne ağır ağır dönerken canlı bir kırmızılık görüldü birden.

“Annen tırnaklarını boyamana izin veriyor mu, Melissa Jane?” Soru kafasında yankı veriyordu, birden kızının kırmızı boyalı tırnaklarını göstermesi geldi gözlerinin önüne. Aynı canlı kırmızı.

“Elbette... okula değil ama. On dördüme basacağımı unuttun galiba, baba?”

Suyun içinde yüzen nesne bir insan parmağıydı. İlk boğumdan kesilmiş bir parmak.

Derisi bembeyaz olmuş, boğulmuş bir insanın derisi gibi büzülmüştü. Yalnızca boyalı tırnak eski biçimini korumaktaydı.

Bulanti Peter'in boğazına yükseldi, boğulur gibi oldu, birden doğrulup safra kusmaya başladı.

Telefon açılmadan önce üç kere çaldı.

“Cythia Barrow.” Peter eski karısının sesini tanıdı.

“Cythia, ben Peter.”

“Tanrı'ya şükürler olsun. Peter, iki gündür seni arıyorum.”

“Ne oldu, Cythia?”

“Melissa Jane sende mi, Peter?”

“Hayır.” Peter'in ayakları altındaki döşeme sallanıyordu.

“Kayboldu, Peter. Kız iki gecedir ortalarda yok. Çıldırarak gibiyim.”

“Polise haber verdin mi?”

“Verdim.”

“Olduğun yerde kal. Ben şu anda İngiltere'ye doğru yola çıkıyorum. Bana Dorchester'e mesaj bırakabilirsin.” Peter telefonu kapattı. Kadının sesinden üzüntüsünün her an patlama noktasına geldiğini anlamıştı. Şu anda kendisinin de bir şey yapmasına olanak yoktu.

Magda'nın yüzü de sapsarı kesilmişti. Yüzünde çok iri duran gözlerinde okunuyordu bir türlü soramadığı soru.

Peter'in bu soruya cevap vermesi gereksizdi. Başını salladı, sonra telefonu bir daha çevirdi.

“Albay Noble'i istiyorum. General Stride'in aradığını ve acil bir durum olduğunu söyle.”

Bir dakika geçmeden Colin telefondaydı. “Peter, sen misin?”

“Melissa Jane'i aldılar.”

“Kim? Anlamadım.”

“Düşman. Kaçırdılar.”

“Tanrım! Emin misin?”

“Eminim. Bir şişe içinde parmağını gönderdiler.”

Colin birkaç saniye konuşamadı. “Korkunç bir şey bu!”

“Polise git. Bütün gücünü kullan. Konuyu gizli tutmaya çalışıyorlardır.

Gazetelere geçmedi. Bu hayvanların avlanmasında ben de bulunmak istiyorum.

Thor'u da işe karıştır. Mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeye çalış. Ben şimdi yola çıkıyorum.

Hangi uçakla geleceğimi bildiririm.”

“Ben bu numaradan ayrılmayacağım öyleyse. Seni karşılamak için bir araba gönderirim.” Colin duraksadı. “Peter, çok üzgünüm.”

“Anlıyorum.”

“Sonuna kadar seninle birlikte olacağız.”

Peter telefonu kapatırken Magda kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı.

“Ben de seninle geliyorum.” Peter uzanıp kadının elini tuttu.

“Olmaz. Teşekkür ederim, ama olmaz. Orada bir şey yapamasın.”

“Peter, bu korkunç anında yanında olmak istiyorum. Olanlar benim yüzümdenmiş gibi hissediyorum.”

“Doğru değil bu.”

“O kadar güzel bir kız ki.”

“Sen burada bana daha çok yardım edebilirsin. Bütün kaynaklarını kullanmaya çalış, elde edebileceğin en küçük bilgiyi bile topla.”

“Pekâlâ.” Kadın daha fazla tartışmadan kararı kabul etti. “Seni nerede bulabilirim?”

Peter, Colin'in Thor numarasını yazdı. “Ya burada ya Dorchester'de.”

“Hiç olmazsa Paris'e kadar geleyim seninle.”

Peter Heathrow Havaalanı'na ayak bastığında olay gazetelere geçmişti. Haberi Evening Standard'ın manşetinde gören Peter hemen bir gazete alıp Londra'ya kadar olan yol boyunca okudu.

Kız perşembe gecesi saat on birde Cambridge'de Leaden Sokağı'ndaki evinin önünden kaçırılmıştır. Komşularından biri kızın kahverengi bir Triumph marka arabanın içindekilerle konuştuktan sonra arabanın arka kapısından girdiğini ve arabanın hemen oradan uzaklaştığını söyledi.

“Arabada iki kişi olduğunu sanıyorum, “ demiştir Bayan Shirley Gallon muhabirimize. “Melissa Jane korkmuş görünmüyordu. Arabaya isteyerek bindiğine eminim. Orduda yüksek rütbeli bir subay

olan babası kızı evden alıp eve bırakmak için sık sık değişik arabalar gönderir. Bu yüzden benim de aklıma bir şey gelmedi.”

Kayıp kızın annesi de kızının eski kocasının yanında olduğunu düşündüğünden olay yirmi dört saat süreyle su yüzüne çıkamamıştır.

Kızın annesi Tümgeneral Stride'i telefonda bulamayınca polise haber vermiştir.

Cambridge polisi tren istasyonunda parkta terk edilmiş kahverengi bir Triumph bulmuştur. Arabanın bir gün önce Londra'dan çalınmış olduğu anlaşılmıştır. Kayıp kız için ülke çapında araştırılmaya girilmiştir.

Soruşturmanın başında olan Müfettiş Alan Richards bu konuda herhangi bir bilgisi olanların şu telefonlara...

Gazete haberi telefon numaraları, Melissa Jane'in kaybolduğu anda üzerinde olan giysilerin tanımı ile devam ediyordu.

Müfettiş Alan Richards ufak tefek, polisten çok jokeyi andıran bir adamdı.

Zamanından önce kırışmış bir yüzü vardı, çıplak kafasını saklamak için başının bir yanından öteki yanına bir tutam saç uzatmıştı. Ancak bakışları kurnaz ve akıllı, davranışı kesin ve kararlıydı.

Colin, Noble'in tanıştirmasından sonra el sıkıştılar. “Bunun bir polis konusu olduğunu belirtmeliyim. General Stride. Ancak ortada çok özel bir durum olduğu için askeriye ile yakın bir çalışmaya girmeye hazırım.”

Richards o ana kadar yaptıklarını kısaca anlattı. Scotland Yard'ın kendisine ayırdığı ve Westminster Abbey'e bakan iki odadan soruşturmayı başlatmıştı. Odaya iki genç kadın polis yerleştirmişti. Bunlar gazetelerde bildirilen telefonlara gelen mesajları kaydediyorlardı. Şimdiye kadar dört yüzün üstünde telefon almışlardı. “Aralarında çılgınlar da var, ama bildiğiniz gibi hepsini tek tek araştırmak zorundayız.” Tanıştıklarından beri ilk kez yüz ifadesi yumuşadı.

“Uzun ve yorucu bir çalışma olacak, General Stride... ama bir iki iz daha elde ettik sayılabilir... buyrun.”

Richards'ın odası bütün devlet dairelerine özgü olan mobilyalarla döşenmişti, bir kenardaki tek gözlü gazocağında çaydanlık fokurduyordu. Richards fincanlara çay boşaltırken konuşmasını sürdürdü.

“Adamlarımdan üçü kızın kaçırıldığı arabayı söküyorlar. Kızın bu arabayla kaçırıldığından eminiz. Eski karınız arabada bulduğumuz bir para çantasını tanıdı. Ayrıca altı yüz kadar parmak izi alıp laboratuvara gönderdik. Bunların içinde yabancı bir parmak izi bulmak epey uzun sürer. Ancak iki iz kızınızın odasından aldığımız izlerin eşi... şeker ya da süt ister misiniz?”

Richards fincanı uzatırken bile kesmedi sözünü.

“... arabayı gören komşu kadın da polis ressamına direksiyondaki adamın yüzünü çizdirmeye çalışıyor. Ancak adamı pek iyi görmemiş. Bu da uzak bir olasılık.”

Richards çayını yudumladı. “Ama biz sonunda çıkan portreyi yine de televizyonda gösterip bir ipucu elde etmeye çalışacağız. Bu vakalarda elimizden başka bir şey gelmiyor, ne yazık ki. Kızı kaçıranlardan bir haber beklemekten başka yapacak bir şey yok. Bu ilişkinin eski karınız aracılığıyla kurulacağını pek sanmadığımız halde onun telefonunu da dinliyoruz ve kendisini koruma altına aldık.”

Richards ellerini iki yana açtı. “Hepsi bu kadar, General Stride. Şimdi sıra sizde. Siz bize neler anlatabilirsiniz? Herhangi birinin kızınızı kaçırmayı için bir neden var mı?”

Peter, Colin Noble'a baktı, sonra düşünmeye çalıştı. Ancak Müfettiş Richards ısrarını sürdürdü.

“Zengin bir insan olmadığınızı biliyorum, General Stride... ama aileniz.

Kardeşiniz?”

Peter başını salladı. “Kardeşimin kendi çocukları var. Onlar daha akla uygun hedefler olurlardı.”

“İntikam peki? İrlanda'da ihtilalcilere karşı çok serttiniz. Sonra kaçırılan uçağı ele geçirdiniz.”

“Olabilir.”

“Artık askerlikle bir ilişkiniz yok... anladığım kadarıyla.”

Peter bu konuya girmek istemiyordu. “Bu tür varsayımların bize pek yararlı olacağını sanmıyorum. Kızımı kaçıranlar isteklerini belirttikleri zaman anlayacağız bunu.”

“Doğru.” Richards'ın fıncanı titredi. “Yoksa gönderdikleri...” Peter'in yüzünün aldığı ifadeyi görünce sustu. “... Özür dilerim, General Stride. Korkunç bir şey bu, ama bundan kızınızın sağ olduğu ve ilişkisinin zamanı gelince sizinle kurulacağı anlamını çıkarabiliriz...”

Richards o anda çalmaya başlayan telefonu açtı.

“Richards!” diye bağırdı, uzun bir süre konuşmadan dinledi. Telefonu kapattıktan sonra bir süre konuşmadı, Peter'e sigara paketini uzattı. Peter almayınca kendi bir tane yaktı.

“Telefon eden laboratuvarı. Kızınızın gönüllü bir kan vericisi olduğunu biliyordunuz, değil mi?”

Peter başını eğdi. Bu, Melissa Jane'in kendini topluma adamasının diğer bir belirtisiydi, eğer zamanında kurnazlıkla engellenmeseydi kanını kovayla bağışlayacaktı.

“Cambridge hastanesinden bir hücre örneği. Kesik parmak kızınızın hücre tipine uyuyor. Korkarım parmağın onun olduğunu kabullenmek zorundayız. Kızınızı kaçıranların aynı tip bir insan bulma zahmetine girdiklerini hiç sanmıyorum.”

Peter parmağın bir blöf olması umudunu kalbinin derinliklerinde taşıyordu.

Kendisine bir cesetten alman bir parmak göndermiş olabilirlerdi. Oysa şimdi bu umudu da ölmüştü. Bir dakika kadar hiç konuşmadan oturdular, sessizliği bozan Colin Noble oldu.

“Müfettiş bey, Thor komutanlığının ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Elbette. Johannesburg'daki uçak kaçırma olayında gazeteler yazmışlardı. Antiterörist bir birlik...”

“Bizler rehineleri militanların elinden sağ salım kurtarma konusunda dünyanın en uzman kişileri...”

“Bana söylemek istediğinizi anlıyorum, albayım. Ancak izin verin de önce militanları bulalım, ondan sonraki kurtarma girişimleri artık Polis Müdürü'ne kalmış bir şey.”

Peter Stride Dorchester oteline vardığında saat sabahın üçüydü.

“Dairenizi öğleden beri tutuyoruz, General Stride.”

“Özür dilerim.” Peter yorgunluktan konuşamayacak durumdaydı. Polis merkezinden mümkün olan her şeyin yapılmadığına inandıktan sonra çıkmıştı. Müfettiş Richards ile adamlarına tam olarak

güveni vardı artık. Yeni bir gelişme olduğu takdirde gün gece denilmeden kendisine derhal haber verileceği konusunda Müfettiş'ten söz almıştı.

“Teşekkür ederim. İyi geceler.”

Peter asansörde yukarı çıkarken elindeki kâğıtlara baktı.

Birincisi bir telefon mesajıydı.

“Barones Altmann kendisini ya Paris ya da Rambouillet numarasından aramanızı istiyor.”

İkincisi de bir telefon mesajıydı.

“Bayan Cynthia Barrow aradı. Lütfen Cambridge 699313 numaraya telefon edin.”

Üçüncüsü iyi kaliteli bir kâğıttan kapalı bir zarfı.

Adı eski biçim harflerle elle yazılmıştı. Pul olmadığına göre elden verilmişti.

Peter zarfı açıp içinden bir çizgili mektup kâğıdı çıkardı. Bu kâğıt da iyi kaliteydi, ancak başka bir özelliği yoktu. İngiltere'nin herhangi bir kırtasiyecisi mağazasında bunlardan bulunurdu.

Yazı yine herhangi bir kırtasiye mağazasından alınabilecek şablonla yazılmıştı.

Böylelikle elyazısı diye bir şey sözkonusu olamazdı.

Bir parmak aldın, bundan sonra bir el, sonra bir el daha, sonra bir ayak, daha bir ayak ve en sonunda da kafayı alacaksın.

Bundan sonraki paket 20 Nisanda gelecek ve ondan sonra her yedi günde bir, bir teslimat yapılacaktır.

Bunu önlemek için bir hayata karşı bir hayat vermelisin. Dr. Kingston.

Parker'in öldüğü gün kızın sana sağ ve başka bir yerine bir zarar gelmemiş olarak teslim edilecektir.

Bu mektubu hemen yok etmez ya da birine bundan söz edersen kızın başı derhal gönderilecektir.

Mektup, Peter'in yaşamında büyük bir yer tutmaya başlamış biri tarafından imzalanmıştı:

'HALİFE'

Ruhunun erişilmez derinliklerine kadar sarsılmıştı Peter. O adın yazılı olduğunu görmek. Kuşkulandıkları bütün kötülüklerin var olduğunu bilmek, canavarın damgasını böylesine canlı hissetmek...

Mektubun içindekiler Peter'i daha da sarsmıştı. Böyle bir zalimlik, böyle bir acımasızlık aklın sınırını aşıyordu.

Kâğıdın elinde rüzgâra tutulmuş gibi titrediğini görünce ateşi birden yükselmişçesine sallanmakta olduğunu fark etti. Siyah timsah derisi valizini taşıyan hamal garip garip bakıyordu yüzüne. Ellerine hakim olup kâğıdı katlamak için tüm gücünü harcamak zorunda kaldı.

Asansör kapısı açılana kadar tören alanındaymış gibi hiç kıpırdamadan bekledi.

Sert adımlarla odasına yürüdü, hamala bir banknot uzattı. Kapı arkasından kapanınca elindeki kâğıdı bir daha açtı, odanın ortasında durup bir daha bir daha, sözcükler eriyip anlamlarını kaybedene kadar okudu.

Yaşamında ilk kez paniğe kapılıyordu. Tüm karar verebilme ve yönelme yeteneklerini kaybetmişti.

Derin bir soluk alıp gözlerini kapattı, ağır ağır yüze kadar saydı ve kendine bir emir verdi:

“Düşün!”

Evet, Halife kendisinin hareketlerini çok yakından izliyordu. Dorchester'e ne zaman geleceğine kadar. Bunu bilen kim vardı? Cynthia, Colin Noble, Magda Altmann, Rambouillet'ten otele telefon eden sekreter, Thor'da Colin'in sekreteri, Dorchester'de çalışanlar. Ayrıca Peter'in gidiş gelişlerini izleyen herhangi biri onun her zaman Dorchester'de kaldığını bilebilirdi. Çıkmaz bir yoldu bu.

“Düşün!”

Günlerden 4 Nisan. Halife'nin Melissa Jane'in kesilmiş elini göndermesi için on altı gün var. Peter yeniden paniğe kapılmakta olduğunu hissetti.

'Düşün!'

Halife kendisini gözlüyor, tüm ayrıntılara varıncaya kadar inceliyor, değerini biçiyordu. Peter'in değeri yüksek yerlerde kuşku çekmeden dolaşabilmesindeydi.

Görüşmek istediğini söylemesi Atlas projesi başkanının girmesi için yeterliydi.

Bu bir yana, çok istediği takdirde herhangi bir devlet başkanının yanına da girebilirdi.

Peter yaşamında ilk kez içki ihtiyacı duyuyordu şimdi. İçki dolabına doğru yürüdü. Aynada yabancı biri bakıyordu kendisine. Yüzü soluk ve çökmüştü, ağzının kenarında kalın çizgiler, gözlerinin altında mor renkli yorgunluk şişkinlikleri vardı. Gözlerinin mavisinde de çılgın bir parıltı seziliyordu. Kendi yüzünden çevirdi başını. Gerçekdışılık duygusunu artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yarım kadeh viski doldurup yarısını bir yudumda içti. Sonra dönüp kâğıda baktı yine. Kâğıt çok sıkı tuttuğu yerinden buruşmaya başlamıştı. Kırışıklıkla dikkatle düzeltti.

“Düşün!” diye söylendi. Halife böyle çalışıyordu demek. Kendisini hiç açığa çıkarmıyor, ajanlarını en küçük ayrıntılara inanılmaz bir dikkat vererek seçiyordu: Uçağı kaçırان Ingrid gibi bağnazlar, La Pierre Benite'de nehir kıyısında öldürdüğü adam gibi profesyonel katiller, General Peter Stride gibi yüksek mevkilerde bulunan uzmanlar.

Halife istediği kimseyi önce dikkatle inceliyor, yeteneklerini hesaplıyor ve sonra satın alınma değerlerini biçiyordu.

Peter herkesin bir satın alınma fiyatı olduğu genel kuralına hiçbir zaman inanmamıştı. Kendisinin genel kuralın üstünde olduğunu sanıyordu. Şimdi öyle olmadığını anlamıştı ve bu da Peter'i müthiş rahatsız ediyordu.

Halife, hem de hiç yanılmadan bulmuştu kendi fiyatını da. Melissa Jane. Peter birden kızını at üstünde görür gibi oldu. Rüzgârda çınlayan kahkahasını işitti.

Elinde olmadan titreyen baba bilinçsiz bir hareketle elindeki kâğıdı avucu içinde buruşturdu.

Önünde izlemesi gereken yeni bir yol vardı şimdi. Birden bu yeni yolda ilk adımı atmış olduğunu fark etti. Johannesburg Havaalanı'nda o sarışın katili kurşunladığı, kendisini hem yargıç hem cellat yerine koyduğu zaman ilk adımlarını atmıştı.

Kötü yolda atılan bu ilk adımın sorumlusu Halife'ydi. Ve şimdi kendisini iteleyene yine oydu.

Peter bu işin Kingston Parker'in yaşamıyla son bulmayacağını biliyordu. İnsan bir kere Halife'ye

bağlandı mı bu sonsuza dek sürerdi. Ya Halife ya da Peter Stride ortadan silinene kadar.

Peter içkinin öteki yarısını da içti.

Evet, kendi bedeli de Melissa Jane'di. Halife tam rakamını bulmuştu. Bundan başka hiçbir şey kendisini bu işe itemezdi.

Peter içki dolabının üstünden bir kutu kibrit alıp uyurgezer gibi yürüyerek banyoya gitti. Kâğıdı büküp ucunu yaktı, küllerini tuvalete boşalttı ve sifonu çekti.

Sonra dönüp bir kadeh viski daha doldurdu. Pencerenin önüne rahat bir koltuk seçip içine gömüldü. Ancak o zaman ne kadar yorgun olduğunu anlayabilmişti.

Bacaklarındaki sinirler atıyor, kasları geriliyordu.

Önce Kingston Parker'i düşündü. Böyle bir insanın insanlığa sunacağı şeyler sonsuzdu. Beni hedef alan bir suikast gibi olmalı, diye düşündü. Ancak ölen yanlış insan olsun.

Bir bomba belki de. Ama bombadan nefret ederdi. Her nedense bu kendisine o nefret ettiği anlamsız şiddetin bir simgesiymiş gibi gelirdi. İrlanda'da ve Londra'da görmüştü bombanın nasıl kullanıldığını ve nefret etmişti. Yönsüz yıkım, acımasız, mantıksız.

“Bomba olması gerek, “ diye karar verdi. Nefreti yeni bir hedef bulmuştu şimdi.

Yaşamında ilk kez olarak, yapacağı bir şey yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Halife kazanmıştı. Bu çapta bir düşmanın Melissa Jane'i nereye sakladığını öğrenmelerine olanak yoktu. Halife kazanmıştı. Peter Stride de o gece sabaha kadar orada oturup o ana dek engellemek için yaşamını adadığı bir eylemi planlamaya çalıştı.

“Neden hâlâ temasa geçmediklerini bir türlü anlayamıyorum, “ diye Müfettiş Richards elini çıplak kafası üzerinde gezdirdi. “Beş gün oldu. Hâlâ bir ses yok.”

“Peter'i nerede bulacaklarını biliyorlar üstelik,” diye Colin Noble düşüncesini söyledi. “Televizyondaki konuşması bunu kesinlikle belirtti.”

Peter Stride televizyona çıkarak kızını kaçıranlardan Melissa Jane'e daha fazla zarar verilmemesini istemiş, halktan da kızın kurtarılmasını sağlayacak her türlü bilgiyi beklediğini söylemişti.

Aynı programda polis ressamının olayın bir tanığının ifadesine dayanarak çizmiş olduğu resim gösterilmişti.

Halkın tepkisi büyük olmuş, Müfettiş Richards'ın özel karargâhının telefonları durmadan çalmış, sonuçta ağa çok değişik avlar karışmıştı.

Evinden kaçmış on dört yaşında bir kız Bournemouth'da otuz iki yaşındaki âşığının kolları arasında basılmıştı. Hüngür hüngür ağlayan kız ailesine teslim edilmiş, yirmi dört saate kalmadan bir daha kaybolmuştu.

Kuzey İskoçya'da polis verilen resme uygun birinin bulunduğu ıssız bir köy evini basarken işleri karmakarışık etmişti. Adam LSD tabletleri yapmaktaydı. Gerek kendisi gerekse içlerinden biri sarı saç ve kadınlığıyla Melissa Jane'e benzeyen dört yardımcısı yakalanmadan kaçıp kurtulabilmişlerdi.

Peter Stride öfkeden kendini yiyecek gibiydi. “Eğer gerçekten Melissa Jane olsaydı herifler kızı öldürecek on beş dakikayı bol bol bulurlardı...” diye bağırdı Richards'a. “Bundan sonraki baskını Thor düzenlemeli artık.”

Peter, Thor merkezinden televizyon ekranındaki Kingston Parker'le konuştu bunun üzerine.

“... Bütün ağırlığımızı koyacağız, “ dedi Parker. “Peter, inan bana senin her anını ben de yaşıyorum. Seni bu korkunç duruma sokanın ben olduğum düşüncesi bir an bile kafamdan çıkmıyor. Saldırının kızın yoluyla gelebileceği aklımdan bile geçmedi. Herhangi bir yardıma ihtiyacın olduğunda beni arayabileceğini biliyorsun.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Peter bir an kararlılığının zayıfladığını hissetti.

On gün içinde bu adamı öldürmesi gerekiyordu. Küçük şişe içinde yüzen parmağı hatırlayarak kendini topladı.

Kingston Parker'in etkisi hemen gösterdi kendini. Altı saat sonra Başbakanlıktan Polis Müdürü aracılığıyla gelen bir haberde bundan sonraki baskını Thor komutanlığının düzenleyeceği bildiriliyordu.

Kraliyet Hava Kuvvetleri Thor'un emrine iki helikopter ayırdı. Thor baskın birlikleri kent koşulları altında yoğun bir eğitim programına alındılar. Peter de onlarla birlikte eğitime gitti, Colin'le eski birleşik çalışma temposuna kavuştu.

Uçan helikopterlerden atlama eğitimi yaptıkları saatler dışında Peter zamanının çoğunu kapalı atış alanında geçiriyor, silah gürültüleri arasında kendini unutmaya çalışıyordu. Ancak bir sürü gerçekdışı ihbarlar arasında günler hızla geçiyordu.

Peter her gece içki dolabının üstündeki aynada yüzüne bakıyor ve kendini biraz daha çökmüş, gözlerini yeni bir günün getireceklerinin korkusuyla yorgun ve bulanmış buluyordu.

Peter bir sabah kahvaltıdan önce otelden çıkıp metro ile Finsbury Park'a gittiğinde altı gün kalmıştı. İstasyon yakınlarındaki tarım araç-gereçleri satan bir mağazadan on kiloluk amonyum nitrat gübre aldı. Plastik torba içindeki suni gübreyi Dorchester'e Samsonite çantasının içinde soktu ve çantayı dolaba, pardesüsünün arkasına yerleştirdi.

O gece Magda Altmann'la konuşurlarken kadın kendisine Londra'ya gelmesine izin vermesi için yine yalvardı.

“Peter, sana yardımcı olabileceğimi biliyorum. Yanında durup elini tutmak bile yeter.”

“Olamaz, bunları daha önce de konuştuk.” Peter, sesindeki vahşi tonun farkındaydı ama elinden bir şey gelmezdi. Artık tahammülünün sınırına yaklaştığını hissediyordu. “Yeni bir haber var mı?”

“Ne yazık ki hayır, Peter. Kaynaklarım mümkün olan her şeyi yapıyorlar.”

Peter, Brewer Sokağı'ndaki bir garajdan bir deterjan şişesine beş litre dizel yağı doldurttu. Kirli tulum giymiş çırak bu alışverişle ilgilenmedi bile.

Peter banyoda dizel yağı ile nitrati karıştırıp on bir kilo çok güçlü bir patlayıcı hazırladı. Ancak bir elfeneri ampulü ile yaptığı fünye tarafından işlem tamamlanmadıkça karışımın herhangi bir tehlikesi yoktu.

Otel dairesinin tümü paramparça olacak, içerde eşya ve insan diye bir şey kalmayacaktı. Ne var ki bu üç odanın dışına taşmayacaktı zarar.

Halife hakkında önemli bir haber aldığını ve bunu ancak kendisine özel olarak söyleyebileceğini belirttiği takdirde Kingston Parker'i odaya getirtmek işten değildi.

O gece içki dolabının üstündeki aynada ölümcül bir hastalığın pençesinde olan bir insanın yüzü vardı, Viski şişesi de boşalmıştı, Peter yeni bir şişe açarken, uyumama yardımcı olur, diye düşünüyordu.

İrlanda Denizi'nden gelen rüzgâr insanı tırpanla biçermişçesine sertti. Yeşil yamaçlı tepelerin üzerine abanan bulutların arasından zayıf ve solgun güneş ışıkları zaman zaman ortalığa renk katıyordu. Ancak az sonra rüzgârda kamçı etkisi yapan buz gibi yağmur başladı.

Köyün bomboş sokaklarında bir adam görüldü. Turistler yıllık istilalarına henüz başlamamışlardı, ancak evlerin önüne daha şimdiden 'Yemek ve Yatak' levhaları asılmıştı bile.

Adam insanı şaşırtan bir pembeye boyanmış meyhanenin önünden geçip köyü ikiye ayıran köprüye geldi.

Köprünün taş korkuluklarına bir gece yarısı sanatçısı fosforlu renklerle sloganlar yazmıştı.

Sol tarafa 'İNGİLİZLER DIŞARI', sağ tarafta da 'CEZAEVİNDEKİ İŞKENCEYE SON' yazıyordu. Adam acı acı sıırttı.

Altında gri renkli sular kaynayarak akıyordu.

Adamın sırtında plastik bir bisikletçi pelerini başında da gözlerine kadar indirdiği dar siperli bir kasket vardı. Rüzgârın önünde iki büklüm yürüyordu.

Sokakta kimseler olmamasına karşın kapalı perdeler ardından gözlendiğinden emindi.

Wicklow tepelerinin altı yamaçlarında, Dublin'den yalnızca otuz mil uzakta olan bu köyü seçmezdi kendisine kalsaydı. Köyün ıssızlığı burada aleyhlerine oluyor, kendilerini daha çok belirginleştiriyordu. Ona kalsa bir kentin kalabalığını yeğlerdi, ama onun fikrini soran olmamıştı ki.

Geldiklerinden beri üçüncü kez çıkıyordu evden dışarı. Her seferinde acil bir durum olmuştu; ev kendilerinin kalmaları için hazırlanırken biraz daha düşünceli davranılsaydı buna gerek bile kalmayacaktı. Eh çok içen birine güvenmenin sonu buydu işte; ne var ki o konuda da danışmamışlardı kendisine.

Huzursuz, öfkeli ve acımasız bir ruh durumu içindeydi. Geldiklerinden beri yağmur yağıyordu, yağ yakan kalorifer çalışmıyordu, evde ancak pis pis tüten iki şöminede yaktıkları odunlarla ısınmaktaydılar. Yüksek tavanlar ve odaların az eşya ile döşenmiş olması yüzünden evi ısıtmak olanaksızdı, geldiğinden beri donuyordu. Yalnız iki odayı kullanmışlar evin geri kalan bölümünün pencerelerinin panjurlarını kapatıp kapılarını kilitlemişlerdi. Arkadaş olarak gün boyu söylenen bir alkolik vardı yanında. Adam monotonluğu bozabilmek için her şeye, hatta kavga etmeye bile hazırды, oysa şimdi uşak gibi kullanılıyordu ki bu da hiç tabiatına uygun düşmezdi. Kaşlarını çatarak köyün tek dükkânına doğru yürüdü.

Dükkâncı geleni uzaktan seçip arkaya seslendi.

“Eski Ev'den o adam geliyor yine.”

Karısı arkadan ellerini önlüğüne kurularak çıktı. Kısa boylu, şişmanca, kırmızı yanaklı bir kadındı.

“Şu kentlilerde de beş paralık akıl yok, bu havada sokağa çıkılır mı hiç!”

“Üstelik ne konserve fasulye alıyor, ne de Jamieson viskisi!”

Eski Ev'de oturanların kimlikleri köyün başlıca vakit geçirme aracı olmuştu.

Yerel telefon santralında çalışan kız düzenli olarak rapor verirdi iki ülkelerarası konuşma postacının raporu daha başkaydı bugün posta yok ve ardından da çöpçü gelirdi bugünkü çöp yine Heinz konserve fasulye tenekesi ve Jamieson viskisi şişesi.

“Kuzeyde başı derde girmiş olmalı derim ben, “ dedi dükkâncının karısı.

“Ulster'li birinin havası var üstünde.”

“Sus kadın! Başımıza bela getireceksin. Haydi mutfağına git sen!”

Adam içeri girip kasketini başından çıkardı, birkaç kere kapıya vurdu. Saçları siyah ve düzdü. Esmer bir İrlandalı yüzü ve ateşli bakışları vardı.

“Günaydın Bay Barry, “ diye dükkâncı adamı neşeyle selamladı. “Hava açılmadan düzelmeyecek galiba.”

Barry diye tanınan adam pelerinini çıkarırken homurdandı. Küçük dükkâna iyice baktı.

“Kitabınızı bitirdiniz mi?” Barry sütçüye İrlanda hakkında bir kitap yazdığını söylemişti. Wicklow tepeleri edebiyat mesleği temsilcilerinin kalesiydi.

İrlanda'nın yazarlara ve sanatçılara tanıdığı kolaylıklardan yararlanan on tane kadar yazar yazıyordu çevrede.

“Daha bitmedi, “ diye homurdanan Barry en yakın rafa doğru yürüdü. Beş altı parça seçip tezgâhın üzerine indirdi.

“Kitap basılınca kütüphaneciye bir kopya da bana getirtmesini söyleyeceğim,” dedi dükkâncı. Sanki bir yazarın bunu duymak istediğini bilirmiş gibi.

Dükkâncı adamın ayırdığı eşyalardan birini eline alıp sorgu dolu bakışlarla baktı Barry'ye. Ama o esmer İrlandalı yüzünde hiçbir yumuşama belirmeyince utanmış gibi bakışlarını indirip işini tamamladı, bütün eşyayı bir kesekâğıdına doldurdu.

“Üç sterlin yirmi peni.” Barry parasını ödeyip kasketini giydi.

“Tanrı sizinle birlikte olsun. Bay Barry!”

Adam cevap vermeden dükkândan çıkıp köprüye yürüdü.

“Amma asık yüzlü herif be!” diye söylendi karısı.

“Evde bir kadın var.” Dükkâncı keşfinin önemliliğinden çatlayacaktı neredeyse.

“İçeri bir kadın atmış.”

“Nerden biliyorsun?”

“Kadın şeyleri alıyordu... bilirsin ya.” Dükkâncı göz kırptı.

“Hayır bilmiyorum.”

“Aybaşı sancısı için... bilirsin canım, kadın şeyleri...” Karısının gözleri parladı, hemen önlüğünü çözdü.

“Emin misin?”

“Sana yalan söyler miyim hiç?”

“Ben bir fincan çay içmek için Millie'ye kadar gidiyorum.” Bu haber kendisini tüm köyde günün kadını yapacaktı.

Barry olarak tanıdıkları adam Eski Ev'e çıkan dik yokuşu tırmanıyordu. Kendisine o hantal görünüşü veren kalın çizmeleriyle bol peleriniydi, yoksa adam gayet ince ve çevik bir vücuda sahipti; kasketinin siperinin altındaki gözleri tıpkı bir avcının kiler gibi durmadan çevreyi kolağan etmekteydiler.

Evin bahçe duvarı dört metre yüksekliğinde olduğundan içerde oturanlar tam bir güvenlik ve mahremiyete sahiptirler.

Sokağın ucunda bir çift çatlak ve çürümüş kapı vardı. Ancak kilidi yeniydi ve tahtadaki çatlaklar arasına taze çam tahtaları sokulmuştu, öyle ki artık garajın içini görmek olanaksızdı.

Barry bakır Yale kilidini anahtarıyla açıp içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı.

Yüzü kapılara dönük duran lacivert Austin araba her an yola çıkmaya hazırdı. İki hafta önce Ulster'den çalınmış olan araba yeniden boyanmış, görünüşü değiştirmek için üstüne bir portbagaj yerleştirilmişti. Ayrıca yeni plaka da takmışlardı.

Motor baştan aşağı elden geçirilmişti, Barry arabaya satış değerinin iki katını ödemişti şimdiye kadar.

Şimdi direksiyonun arkasına geçip kontak anahtarını çevirdi. Motor hemen çalışmıştı. Memnun olmuşçasına homurdandı Barry; bir iki saniye başarı ile yenilgi ya da kendi yaşamında yaşamak ve ölüm demekti. Yarım dakika kadar motorun çalışmasını dinledi, yağ ve benzin göstergelerini kontrol etti, sonra kontağı kapatıp garajın arka kapısından mutfak avlusuna geçti.

Mutfak kapısından içeri girip peleriniyle elindekilerini bir kenara bıraktı.

Bıçakların durduğu çekmecedен bir tabanca çıkardı. Bu, üç yıl önce Ulster'de bir İngiliz Ordu cephaneliğine yapılan baskında alınan bir subay tabancasıydı.

Barry tabancayı alışkın hareketlerle kontrol ettikten sonra beline soktu.

Silahsız bulunduğu beş on dakika içinde kendini çırılçıplak hissetmişti. Ama yine de köy içinde silah taşıma tehlikesini göze alamamıştı.

Çaydanlığa su doldurduğu sırada içerden bir ses duyuldu.

“Sen misin?”

“Evet.”

Aşırı alkol alan bir insanın şişmiş kırmızı yüzüne sahip elli yaşlarında zayıf bir adam gelip mutfak kapısı önünde durdu.

“Aldın mı?” Sesi içkiden kısılmış, kabalaşmıştı. Kırmızı lekeli yüzünde tutam tutam uzanmış sakalıyla pek düşkün bir hali vardı.

Barry tezgâhın üzerindeki paketi gösterdi.

“Hepsi burada, doktor.”

“Bana doktor deme, artık doktor falan değilim.”

“Aksine, hem de çok usta bir doktorsun. Paketlerini düşürttüğün kızlara sor...”

“Benimle uğraşma diyorum sana!”

Evet, çok eskilerde gerçekten gayet usta bir doktordu. Viskiye başlamadan çok önce, şimdi ise yalnızca kaçakların kurşun yaralarına bakıyor, kürtaj yapıyor ya da bunun gibi işler alıyordu. Bu yeni işini düşünmek istemedi. Paketi açıp içindekileri çıkardı.

“Senden plaster istemiştim.”

“Yoktu. Sargı bezi aldım.”

“Ama ben...” Barry öfkeyle döndü adama, yüzü öfkeden kararmıştı.

“Bıktım senin şikâyetlerinden be! Sana gerekecek olanı getirseydin!”

“Yaranın...”

“Evet, hiçbir şey bilmiyordun, bütün bildiğin bir kadeh Jamieson, değil mi!

Plaster yok işte. Haydi şimdi git de orospunun parmağını sargı beziyle sar.”

Yaşlıca adam paketi alıp hızla öteki odaya geçti.

Barry çayını kalın bir çini maşrapaya boşalttı, dört kaşık şeker koydu. Dışarda yine yağmur yağıyordu. Bu yağmur ve bu bekleme beni çıldırtacak, diye düşündü.

“Kız hasta. İlaç gerek, antibiyotik gerek. Parmağı...”

“Unut, “ dedi Barry.

İçerki odadan bir hıçkırık sesi, ardından da yüksek ateş ve uyuşturucu ilaçların dalgalıştırdığı kızın sayıklamaları duyuldu.

“Gereken bakım gösterilmediği takdirde ben sorumlu değilim.”

Doktor bezleri musluğa bırakıp suyu açtı.

“Şimdi içebilir miyim artık?”

Barry saatine baktı.

“Daha değil.”

Doktor musluğa sabun tozu boşalttı.

“Eli yapabileceğimi sanmıyorum, “ diye mırıldandı. “ Parmak yeri kadar kötüydü zaten... ama eli yapamam.”

“Yapacaksın. Duydun mu, pis alkolik? Eli de yapacaksın, sana söyleyeceğim diğer şeyleri del”

Sir Steven Stride yeğeninin bulunmasını sağlayacak bilgi verene elli bin sterlinlik bir ödül koymuştu. Bu haberin ve polis ressamının çizdiği portrenin televizyonda sık sık yayınlanmasıyla kamuoyunun olaya olan ilgisi tazelandı.

Müfettiş Richards son birkaç gündür telefonlara cevap veren memur sayısını polis memurlarının üçüncü kata gelmelerini istedi, posta yoluyla gelen ihbarları sıralamak için de iki çavuş buldu.

“Herkes piyangoya meraklı, “ diye söyleniyordu Peter'e. “Ya da ilan meraklısı.

Şuna bak! Olayı 'Hong Kong'u Kurtarmak İçin Demokratik Halkın Birliği' üstleniyor. Böyle bir gruptan haberimiz var mıydı.”

“Hayır, efendim, “ dedi önündeki polis memuru. Başçavuş listeden başını kaldırdı.

“Olayın sorumluluğunu üstlenen yüz kırk sekizinci kişi ya da örgüt oluyor bu, efendim.”

“Sekizinci Henry de yarım saat önce bir daha telefon etti, “ diye telefonların başındaki kizlardan biri gülerek söze karıştı. “Bir gün bile aksatmadı.

Sekizinci Henry Güney Londra'da yaşayan altmış sekiz yaşında biraz kaçık bir emekliydi. Yaşamda uğraşı ırza geçmekten banka soygununa kadar büyük suçların sorumluluğunu üstlenip itiraf etmekte. Melissa Jane'in kaçırılışı gazetelere geçtiğinden beri her sabah telefon ediyordu.

Richards Peter'e iç odaya geçmesini işaret ederken, “Gerçek delilerinkileri bile incelemek zorundayız, bir riski göze alamayız, “ dedi.

“Hâlâ bir haber yok mu?” diye sordu Richards. Gereksiz bir soruydu bu. Peter'in telefonunu dinliyorlardı zaten. Ne Thor, ne de otel telefonuna bir haber gelmemişti kızını kaçıranlardan.

“Hiçbir şey yok, “ diye Peter yalan söyledi. Artık yalan söylemek de kolaylaşmıştı. Melissa Jane'in kurtulması için gerekli olan her şeyi kabul ettiği gibi bunu da kabul ediyordu.

“Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, General Stride. Sizinle bir bağlantı kurulmasına gidilmemesini hiç anlamıyorum. Bu sürekli sessizlik bunun daha çok bir intikam...” Richards sustu ve içinde bulunduğu güç durumdan kurtulmak için bir sigara yaktı. “Dün Müdür yardımcısı telefon etti. Bu özel birliği daha ne kadar sürece burada tutacağımı sordu.

“Kendisine ne dediniz?” diye sordu Peter.

“On güne kadar elimizde kesin bir kanıt, hiç olmazsa kızınızı kaçıranlardan bir haber geçmezse kızınızın artık yaşamadığını düşüneceğimizi söyledim.”

“Anlıyorum.” Peter'in içinde kaderci bir sakinlik vardı. O biliyordu. Bilen tek kişi kendisiydi. Halife'nin belirttiği tarihe dört gün vardı. Yarın sabah Kingston Parker'le acele görüşmek istediğini söyleyecekti. Bunu ayarlamak on iki saatten fazla sürmezdi, Parker'in reddedemeyeceği bir yem atacaktı ortaya.

Parker gelecekti, ancak uzak bir olasılıkla gelmese bile Peter'in diğer planını yürürlüğe koyabilmesi için üç günü kalacaktı. Bu kez kendisi gidecekti Kingston Parker'e. Birinci plan daha emin ve kesindi, ama eğer o olmazsa Peter her tehlikeye girmeye hazırdı.

Peter birden Müfettiş Richards'ın odasının ortasında durmuş, ufak tefek müfettişin başının üstündeki boş duvara bakmakta olduğunu fark etti.

“Özür dilerim, General Stride. Neler hissettiğinizi anlıyorum, ama bu grubu da daha fazla burada tutamam. Zaten yeterli adamımız yok, bir de...”

“Anlıyorum.” Peter yüzünü eliyle sildi. Yenilgiyi gösteren yorgun bir hareketti bu.

“General, bir doktora görünseniz iyi olacak.”

“Yok, canım, biraz yorgunum hepsi o kadar.”

“Bir insanın katlanacağı şeylerin de bir sınırı vardır.”

“Bu herifler de buna güveniyorlar sanırım. İyiyim ama merak etmeyin.”

Yandaki odada iki polis memuru kadın hiç durmadan çalan telefonlara cevap veriyorlardı. Bu sürekli gürültü günlerdir artık alışılmış bir fon müziği oluşturmaktaydı.

Bir zil çalınca genç kız önünde ışığı yanan deliğe fişini soktu.

“Günaydın. Burası Polis Özel Bilgi Grubu...” Kızın hoş bir orta sınıf aksanı vardı, ancak sesindeki sıkıntılı tona engel olamıyordu artık. On iki gündür sabahtan akşama kadar santralın başında oturmuştu. Karşı taraftan bir genel telefonun uyarıcı sesi geldi, ardından kumbaraya atılan bozuklukların sesi.

“Beni duyuyor musun?” Yabancı bir şiveydi bu.

“Evet, efendim.”

“İyi dinle. Kız Gilly O'Shaughnessy'nin elinde...” Hayır, yabancı aksanı taklit etmeye çalışıyordu adam, adı söylerken çok kesin konuşmuştu.

“Gilly O'Shaughnessy,” diye tekrarladı kız.

“Tamam. Kızı Laragh'da saklıyor.”

“Heceleyin lütfen.” Adam yer adını söylerken yine yabancı aksanı bırakmıştı.

“Burası nerede oluyor efendim?”

“Wicklów kasabası, İrlanda.”

“Teşekkür ederim, efendim. Adınız neydi?”

Ancak telefon aniden kapanmıştı. Kız omuzlarını silkerek mesajı önündeki kâğıda yazarken saatine baktı.

“Çaya yedi dakika kaldı, “ diye söylendi. Kâğıdı yırtıp omzu üzerinden arkasında oturan polis çavuşuna uzattı.

“Sana çörek alırım, “ dedi çavuş.

“Ne yazık ki rejimdeyim.”

“Saçma, şahane bir görünüşün var...” Çavuş sözünü kesti. “... Gilly O'Shaughnessy. Ben bu adı nereden biliyorum?”

Yaşlı çavuş başını kaldırdı.

“Gilly O'Shaughnessy'mi? Ver bakayım!” Kâğıdı alıp mesajı okudu. Sonra başını kaldırdı.

“Aranılan kişilerin listesinde görmüş, televizyonda duymuşsundur. Gilly O'Shaughnessy Leicester'de Red Lion meyhanesini bombalayan, Belfast'ta polis müdürünü öldüren adamdır.”

Kıvrıkcık saçlı polis hafif bir ıslık çaldı. “Öyleyse bu gerçek olabilir. Vay...”

Ancak meslektaşını kapıyı vurma zahmetine katlanmadan iç odaya dalmıştı bile.

Richards yedi dakika sonra Dublin polisiyle bağlantıyı sağlamıştı.

“Sakın bir girişimde bulunmasınlar...” diye Peter birkaç kez uyardı adamı.

“Tamam, General Stride, bunu bana bırakın, “ diye Richards, Peter'in sözünü kesti. Tam o sırada bağlantı kurulmuş, Richards bir Müdür Yardımcısı'na bağlanmıştı. On dakika kadar sakın sesle konuştuktan sonra telefonu kapattı.

“Dublin'den adam göndererek zaman kaybetme yerine yerel karakoldan birini kullanacaklar. Sanığın yeri saptandıktan sonra bir girişimde bulunmayacaklarına söz verdiler.”

“Laragh diye bir yer olduğunu bilmiyordum, “ dedi Peter. “Birkaç yüz nüfuslu bir köy olmalı.”

“Harita getirmelerini söyledim.” Gelen haritanın üzerine birlikte eğildiler.

“Wicklow tepelerinin yamacında... kıyıdan on mil içerde. .” Büyük çaplı haritada ancak bu kadarını görebiliyorlardı.

“Dublin polisinin bizi aramasını bekleyeceğiz. .”

“Hayır.” Peter başını salladı. “Onlara bir daha telefon edip tapu müdürlüğünden köyün havadan fotoğraflarını, küçük makyaslı haritalarını, sokak planlarını istemelerini söyleyin. Bunları bir araba ile Enniskerry Havaalanı'na göndersinler. .”

“Şu anda bunu yapmak gerekli mi? Ya bu da boş çıkarsa?”

“Biraz benzin harcamış oluruz o kadar.” Peter artık yerinde duramıyordu, kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Dört duvar arasına sığamıyor gibiydi. “Ama boş değil bu, “ dedi. “Sanmıyorum. Başka bir kokusu var. Canavar kokusu.”

Richards şaşkınlıkla yüzüne bakınca Peter bu abartmalı sözcüğü elinin bir hareketiyle küçülttü. “Sözgelimi diyorum yani.” Sonra birden aklına gelmiş gibi,

“Helikopterlerin yakıt ikmal yapmaları gerekecek, “ dedi. “Bir kerede gidecek menzilleri yoktur.” Yürümesini kesip bir karara vardı. Richards'ın masasına uzanıp Colin'in Thor karargâhındaki özel numarasını çevirdi.

“Colin.” Kendisini çelik bir el kavramış gibi gergin bir sesle konuşuyordu. “Bir bağlantı kuruldu sanırım. Henüz onaylanmadı ama şimdiye kadar bulduğunuz ipuçlarının en kuvvetlisi.”

“Nerede?”

“İrlanda.”

“Çok uzak.”

“Öyle. Helikopterler Enniskerry'ye kaç saatte gidebilirler?”

“Bir dakika.” Peter, Colin'in biriyle, belki de pilotlarla konuştuğunu duydu.

Bir dakika geçmeden Colin'in sesi duyuldu yine.

“Yolda ikmal yapmak zorunda kalacaklar...”

“Evet?”

“Dört buçuk saat.”

“Saat onu yirmi geçiyor şimdi... Enniskerry'ye varmaları üçü bulur. Bu havada saat beşte karanlık çöker.” Peter çılgıncasına düşünüyordu. Yanlış bir iz üzerine Thor grubu İrlanda'ya gider de o sırada İskoçya ya da Hollanda'da gerçek bir gelişme olursa...”

“Ama bence yanlış değil, “ diye söylendi. Derin bir soluk aldı. Colin Noble'a Bravo durumuna geçmesini emredemezdi, artık Thor komutanı değildi.

“Colin, içimde bir ses bunun kesin olduğunu söylüyor. Bana güvenip Bravo durumuna geçebilir misin? Yarım saat daha bekleyecek olursak karanlık basmadan Melissa Jane'e yetişemeyiz, tabii eğer oradaysa.”

Uzun bir sessizlik oldu. Colin'in solukları işitiliyordu.

Sonunda, “En fazlası beni işten atarlar, “ dedi Colin. “Pekâlâ, Peter. Bravo'ya geçiyoruz, beş dakika sonra havalanacağız, seni on beş dakika sonra helikopter alanından alırız; hazır ol.”

Bulutlar açılıyordu ama rüzgâr hâlâ çok sertti; helikopter pistinde Peter balıkçı kazağı ile pardösüsüne karşın tirtir titriyordu. Thames nehrinin öte yanına gözlerini dikmişler helikopteri bekliyorlardı.

“Siz Enniskerry'ye varmadan ihbarın doğru ya da yanlış olduğu haberini alırsak ne olacak?”

“Hava Kuvvetleri frekanslarından bulabilirsiniz bizi, “ dedi Peter.

“Umarım kötü bir haberim olmaz.” Richards melon şapkasını eline almıştı.

İki çirkin uçak damların üstünden ortaya çıkıp alçalmaya başladılar.

Peter daha otuz kırk metre öteden uçağın açık kapısındaki Colin Noble'i tanımıştı, “iyi avlanmalar dilerim, “ diye bağırıldı. “Keşke ben de sizinle geliyor olsaydım.”

Peter koşup helikopter yere konmadan içeri atladı. Colin kendisini kolundan yakalayıp yukarı çekti.

“Hoşgeldin, ahbab. Haydi, bakalım iş başına!” İri. 45Tık tabancasını kalçası üzerindeki kılıfına yerleştirdi.

“Kız yemek yemiyor.” Doktor iç odadan gelip elindeki tabaktakileri musluğun altındaki çöp sepetine boşalttı. “Çok endişeleniyorum.”

Gilly O'Shaughnessy başını kaldırmadan homurdandı. Bir parça ekmek koparıp yemeğin suyuna bandı, lokmayı ağzına atıp üstüne bir bardak dumanı tüten çay içti, mutfak iskemlesinin arkasına yaslanıp diğer adama baktı.

Doktorun sinirleri iyice bozulmuştu. Belki de hafta sonuna kadar dayanamayacaktı. Gilly O'Shaughnessy ondan daha iyilerinin daha hafif koşullar altında çıldırdıklarını görmüştü.

O anda kendi sinirlerinin de iyice yıpranmış olduğunu fark etti.

Kendisini bu duruma getiren yalnızca beklemek ve yağmur değildi. Bütün yaşamı boyunca tilki olmuştu ve gerçekten bir tilkinin içgüdüleri gelişmişti içinde.

Tehlikeyi ve kendisini kovalayanların varlığını elde somut bir kanıt olmasa da hissederci. Bir yerde gereğinden fazla kalmak kendisini huzursuzlaştırırdı, hele bir iş üzerindeyse. Buraya geleli on iki gün olmuştu; bu gerçekten çok uzun bir zamandı. Bu konuda düşündükçe daha çok huzursuzlanıyordu. Çocuğu bu ıssız ve bu yüzden de çok belirgin çıkmaz sokağa getirmesini neden istemişlerdi? Köyün girişi ve çıkışı tek yoldandı, yani bir tek kaçış yolu vardı. Neden burada oturup beklemesini söylemişlerdi ki? Kendine kalsa bir yerde uzun zaman kalmazdı. Eğer oradan oraya gidecek olsaydı elden düşme bir tekerlekli ev alır bir parktan diğerine dolaşır dururdu.

Bir sigara yakıp pencereden dışarı baktı. Arkadaşının dırdırlarını dinlemiyordu bile. Çocuğun bütün parmaklarını kesip şişelemeli, sonra babasına birer birer göndermeliydiler. Kızın da yüzüne bir yastık tutup boğarlar ve cesedini bir yere gömerler ya da yüz kulaç derinlikte denize atarlardı. Böylece bir doktorla uğraşmak derdi de kalmazdı.

Bu işteki diğer bütün ayrıntılar profesyonelce yapılmıştı. Cebinde son elli kâğıdı olduğu halde Rio de Janiero'da bir kadının tek odasında kendini bulmalarından beri her şey çok büyük bir ustalıkla yürütülmüştü.

İzlerini çok iyi örttüğüne emin olduğu için orada bulmaları kendisini çok şaşırtmıştı. Barry adına çıkarılmış pasaport ve diğer yol kâğıtları ellerindeydi ve kâğıtlar sahteye benzemiyordu. Hepsi de temizdi belgelerin.

Diğer noktalar da aynı titizlikle hazırlanmıştı. Rio'da bin sterlin, çocuğu kaçırdığı gün beş bin almıştı, son on binin verileceğinden de kuşusu yoktu. Bir İngiliz cezaevine girmekten çok daha iyiydi böylesi; işi kabul etmediği takdirde Halife hapse atılacağına söz vermişti.

Halife adı amma da saçma ha, diye düşündü Gilly O'Shaughnessy ellinci kez olarak. Aptalca bir şey ama yine de insanın kanını donduran bir özelliği vardı.

Şu anda bile yalnızca soğuk değildi titremesinin nedeni.

Kalkıp mutfak penceresine doğru yürüdü. Halife'nin her şeyi çok iyi planladığına emindi; peki o zaman neden bu sakat yere göndermişti kendilerini?

Bisikletçi kasketini aldı. “Nereye gidiyorsun?” diye doktor endişeyle sordu.

“Biraz dolaşacağım, “ diye Gilly O'Saughnessy homurdandı.

“Zaten durmadan dolaşmaktan başka iş yaptığın yok ki. Beni sinirlendiriyorsun diyorum sana.”

Esmer İrlandalı ceketinin altından çıkardığı tabancasının dolu olduğuna kanaat getirdikten sonra beline soktu. “Sen dadılığa devam et erkek işini bana bırak,” dedi.

Küçük siyah Austin ağır ağır köy sokağında ilerlerken yağmurun altında bir perdenin gerisindeymiş gibiydi, tepesinden akan sular yüzünden camlarından içerdekiler de görünmüyordu. Austin Laragh'ın tek dükkânı önünde durup da iki ön kapı açılınca sokağa bakan tüm pencerelerin ardındakiler rahat bir soluk aldılar.

İrlanda polisinin mavi kış üniformalı iki memuru dükkâna girdiler.

“Günaydın Maeve, sevgilim, “ dedi çavuş tezgâhın ardındaki şişmanca kırmızı yüzlü kadına.

“Owen O'Neill, sen yok musun sen...” Kadın çavuşu tanımıştı. Doğrusu otuz yıl kadar önce ikisi de kilisede çok şeyler itiraf etmişlerdi köy papazına.

“Buralarda ne işin var?”

“Senin o sevimli gülüşün...”

On dakika kadar eski arkadaş gibi konuştular, çay fincanlarının takırtısını duyan kocası da arkadan öne geçti.

Çavuş, “Laragh'da yeni neler var bakalım?” diye sordu sonunda. “Yeni gelenler var mı?”

“Yeni hiçbir şey yok. Laragh'da hiçbir şey değişmez, Tanrı'ya şükürler olsun.”

Dükkâncı kafasını salladı. “Yeni tek yüz Eski Ev'deki adam ve kadın dostu...”

Bilmiş bilmiş göz kırptı, “... ama yabancı olduğuna göre onu saymıyoruz zaten.”

Çavuş cebinden not defterini çıkardı, içinden aldığı resmi karıkocaya gösterdi.

Gösterirken resmin altında yazılı adı parmağıyla örtmüştü.

“Hayır.” Kadın başını salladı. “Eski Ev'deki bundan on yaş daha büyük ve bıyığı da yok.”

“Bu resim on yıl önce çekilmişti.”

“Bunu neden söylemiyorsun be adam!” Kadın başını eğdi. “Öyleyse odur. Bay Barry bu!”

“Eski Ev dedin ha!” Çavuş önemli bir havayla göğsünü şişirdi. “Senin telefonunu kullanmam gerek, sevgilim.”

Dükkâncı kuşkuyla, “Nereye telefon edeceksin?” diye sordu.

“Parasını alırım ama “ diye dükkâncı seslendi telefona doğru giden polisin ardından.

Karısı, “Ben sana herifin belalı bir tip olduğunu söylememiş miydim?” diye böbürlendi. “İlk gördüğümde bile Kuzey'den geldiğini ve kara melekler gibi felaket taşıdığını söylemiştim.”

Gilly O'Shaughnessy yağmurdan korunmak için taş duvarın altında yürüyerek bahçe çevresini gözden geçiriyor, duvarda düşen taşların açtığı gediklerden herhangi bir insanın içeri girip girmediğini anlamak için eğilip yerde ayakizleri arıyordu.

Bahçenin ucundaki elma ağacının alt dalına basıp duvarın üstünden dışarı baktı.

Başının duvarın ötesinden gözükmemesine dikkat etmeyi unutmamıştı.

Yirmi dakika kadar vahşi bir hayvan sabrıyla bekledi orada, sonra yere atlayıp gezintisine devam etti. Bir an bile dikkati elden bırakmıyor, yağmur ve soğuktan rahatsız olmuş görünmüyordu.

Herhangi bir tehlike işareti, içindeki o huzursuzluk için hiçbir neden yoktu.

Ama yine de huzursuzdu. Dar sokağa açılan demir kapıya gelince duvara yaslandı, bir sigara yaktı, gözünü kapı ile duvar arasındaki yarığa uydurup beklemeye başladı. Buradan sokağı ve köprüye kadar yolu görüyordu.

Yine sabırla gözcülüğüne devam ederken zihnini tüm bedensel rahatsızlıklara kapatmış, gözlerini ve beynini tam kapasitede çalıştırmaya başlamıştı.

Halife'nin üzerinde ısrarla durduğu çeşitli haberleşme ve diğer ilişkiler üzerinde düşünmeye başladı.

Parası posta ile Rio adresine, oradan da Londra'daki diğer adresine İsviçre frangı olarak banka makbuzuyla gönderilmişti.

Halife'ye bir kere mal teslim etmiş şişe ile parmak iki kere de telefon etmişti. Teslimat kızı yakaladıktan iki saat sonra, kız daha uyuşturucunun etkisi altındayken yapılmıştı. Doktor işi ikinci arabanın arkasında becermişti.

Araba Cambridge tren istasyonunun arkasında duran arkası kapalı küçük bir Ford kamyonetti. Kızı Trimuph'dan Ford'a taşımışlardı. Sonra kamyoneti A10 yolu üzerinde bir kahvehanenin önüne çekmişler, doktor da ameliyatını orada yapmıştı.

Kamyonette bütün ameliyat araç gereci hazırды, ama yine de elleri titreyen doktor işi berbat etmişti. Çocuğun kanaması durmak bilmemiş ve şimdi yarası mikrop almıştı işte.

Doktoru düşününce öfkelenmekten kendini alamıyordu. Herifin elini sürdüğü her şey bozuluyordu.

Şişeyi daha önceden bildirilen yerde bekleyen arabaya götürüp teslim etmişti.

Araba kararlaştırıldıkları gibi farlarını yakıp söndürerek işaret verince Gilly kendi arabasını durdurmamış yavaşlayarak yanından geçerken şişeyi uzatmış, sonra da son hızla Batı'ya yol almıştı. Kızın kaçırıldığı ortaya çıkmadan sabah ilk feribota yetişmişlerdi.

Sonra telefonlar başlamıştı. Gilly O'Shaughnessy bu işte en çok telefona bozuluyordu. İlk telefonu Laragh'a vardıklarında etmişti. Bu uluslararası bir telefon görüşmesiydi ve yalnızca bir cümle söyleyecekti. “Geldik.” Sonra da kapatacaktı. Bir hafta sonra aynı numarayı yine arayacak ve “Çok eğleniyoruz,” diyecekti.

Gilly yerel santraldaki kızın kendisine telefon açıp bağlantının sağlanıp sağlanamadığını sorduğunu hatırlıyordu. Kız her seferinde de şaşırmış gibiydi.

Halife o ana kadar böyle çalışmamıştı oysa. Bu telefonlar arkasında iz bırakmak demekti. Gilly bu duruma itiraz etmek isterdi ama itiraz edilecek kimse yoktu ki. Elinde yalnız bir telefon numarası vardı. Bunun dışında Halife'ye nasıl ulaşacağını bilemiyordu.

Kapının yanındaki yarıktan dışarı bakarken dört gün sonra yapması gereken telefon konuşmasını yapmamaya karar verdi.

Sonra o günün elin teslim günü olduğunu hatırladı. Herhalde telefon ettiğinde eli nereye teslim edeceğini bildireceklerdi. Ama Gilly hiç hoşlanmıyordu bu işten. Parası için bile olsa da...

Gilly saatine baktı: dört olmuştu bile, tepelere akşam çöküyordu. Başını bir daha kaldırdığında yolda bir hareket gördü.

Tepenin üstünden bir araba köprüye doğru geliyordu. Küçük siyah bir arabaydı bu, çalılığın ardına girince gözden kayboldu.

Gilly aklında hâlâ o iki telefon konuşması olduğu halde pek de ilgi göstermeyerek arabanın yeniden ortaya çıkmasını bekledi. Acaba Halife bu telefon riskini neden göze almıştı, buna ne gerek vardı?

Küçük araba şimdi köprüye çıkmış ve doğruca Eski Ev'e geliyordu. Ancak ışık ters yönden geldiğinden Gilly durmadan çalışan sileceklerin ardındaki iki kişiyi kesin olarak göremiyordu.

Araba iyice yavaşlamıştı artık. Gilly güdüsel bir hareketle doğruldu, gözünü yarığa yapıştırdı. Kendisine dönük soluk yüzleri gördüğü an araba da neredeyse duracak gibi ağırlaşmıştı. Ön yan cam indirilmişti, şimdi içersini görebiliyordu. Beyaz bir yüzün üstünde bir kasket siperi, kasketin üstünde de gümüş amblemi gördü.

Araba sokağın ucuna vardıktan sonra hızlanarak uzaklaştı.

Gilly O'Shaughnessy pelerinini savura savura eve koştu. Hareket zamanı geldiği için çok sakin ve kendinden emindi artık.

Boş mutfak üç adımda aşıp ikinci odanın kapısını sertçe açtı.

Yatağın üzerine eğilmiş olan doktor öfkeyle başını kaldırdı.

“Sana girmeden kapıyı vurmanı söylemiştim.”

Bu konuyu daha önce de tartışmışlardı. Doktor hastasını muayene ederken mesleğinin bazı kurallarına uyulmasında ısrar ediyordu. Para için bir çocuğu sakatlayabilirdi ama çocuğu temizlemek, muayene etmek ya da doğal işlevlerini yapması gerektiğinde soyduğu zamanlarda Gilly'nin kapıda durup çıplak vücudu seyretmesini hazmedemiyordu.

Esmer İrlandalı onu bu kararından vazgeçmeye zorladığında şaşırtıcı bir muhalefetle karşılaşınca röntgencilik zevkinden vazgeçip herhangi bir anda yardım çağrılana kadar mutfakta beklemeyi yeğlemişti.

Şimdi çocuk kirli çarşafın üstünde yatıyordu. Sarı saçları yapış yapış olmuştu; doktorun temizlik girişimleri cerrahlığı kadar berbattı.

Doktor kirli çarşafı kızın omuzlarına çekip ayağa kalktı. Korumak istermiş gibi bir tavır aldı. Saçma bir hareketti bu, kızın sol elindeki kirli ve beceriksizce yapılmış sargıdan da belliydi ya.

“Gidiyoruz!”

“Kızı yerinden kaldıramazsın. Gerçekten hasta.”

“Nasıl istersen, “ dedi Gilly. “Öyleyse bırakırız onu.” Suları akan pelerininin altından tabancasını çıkardı. Horozu çekip yatağa yaklaştı. Doktor arkadaşının kolunu tutmaya çalıştıysa da Gilly bir hareketle adamı duvara savurdu.

“Haklısın, bize yolda engel olur bu.” Tabancasının namlusunu kızın ensesine dayadı.

“Hayır!” diye bağırdı doktor. “Yapma! Peki, onu da alıyoruz.”

“Karanlık basar basmaz gidiyoruz. O zamana kadar hazır ol!”

İki helikopter yan yana denecek kadar birbirlerine yakın uçuyorlardı. Altlarında beyaz köpüklü dalgalarıyla kurşun renkli İrlanda denizi uzanmaktaydı.

Caernarvon'da yakıt ikmali yapmışlardı. Epey hızlı uçmalarına karşın karanlıkta yarış halindeydiler, Peter birkaç saniyede bir saatine bakıyordu.

Aşacakları su yalnızca doksan mil olmasına karşın Peter'e Atlantik Okyanusu'nu aşıyorlarmış gibi gelmekteydi. Colin, ağzında yanmamış bir puro ile yanı başında oturuyordu. Thor ekibi çevreye dağılmışlardı.

İçlerinde sinirleri kopacak kadar gergin olan yalnızca Peter'di. Yerinde doğrulup bir kere daha dışarı baktı, kalın bulut perdesinin ardındaki güneşin yerini saptamaya çalıştı.

“Sakin ol, “ dedi Colin. “Bu kadar acelecilik ülser olmaktan başka bir işe yaramaz.”

“Colin, bir karar vermemiz gerek. Bu baskındaki önceliklerimiz nelerdir?”

“Öncelik yok. Bir tek hedefimiz var: Melissa Jane'i sağ salim kurtarmak.”

“Sorguya çekmek için kimseyi yakalamaya çalışmayacak mıyız?”

“Peter yavrum, hedef bölgede hareket eden her şeye elimizdeki her silahla karşılık verilecek.”

Peter memnun olmuşçasına başını salladı. “Ciğeri beş para etmez haydutlardan başka biri değillerdir nasıl olsa. Efendilerinin kendisi ile bir bağlantı kurmalarına izin vermeyeceği kuşkusuz... Peki ya Kingston Parker? O bir iki kişi yakalamamızı ister miydi?”

“Kingston Parker mi?” Colin ağzından puroyu çekti. “Kimmiş o? Adını daha önce hiç duyamamıştım. Burada kararları Colin Amca verir.”

Tam o anda uçuş mühendisi arkaya bakıp seslendi:

“İrlanda kıyıları görüldü, efendim... Yedi dakikaya kadar Enniskerry'ye iniyoruz.”

Enniskerry kontrol kulesine acil durum bildirildiği için uçakları yükseğe çekip havaalanı üzerinde dönmeleri söylenmiş, alan iki helikopterin inişi için boş bırakılmıştı.

Helikopterler alçak bulutların arasından bir anda görünüp hangar pistine kondular. Kararan havada ışıklarını yakmış bir polis aracı komutanlık helikopterin önüne geldi. Daha pervaneler durmadan

İrlandalı iki polis ile tapu kadastro dairesinden bir yetkili uçağa binmişlerdi bile.

Şimdi Thor baskın üniformasını giymiş olan Peter kendini tanıttı.

“Generalim, az önce bir onaylama geldi, “ dedi polis müfettişi. “Yerel halk bir polis fotoğrafından O'Shaughnessy'yi tespit etmişler. Bölgede kalıyormuş.”

“Nerede kaldığını bulmuşlar mı?”

“Evet, efendim. Köyün ucunda eski bir evde...” Müfettiş gözlüklü kadastrocuya yaklaşmasını işaret etti. Helikopterin içinde masa olmadığı için haritayı, hava fotoğraflarını yere yaydılar.

Yirmi kişi haritaların çevresine sıkıştılar. “İşte şu binada.” Kadastrocu mavi kalemle harita üzerine bir daire çizdi.

“Tamam, “ dedi Colin. “Şimdi bazı iyi noktalar bulmalıyız... ya nehri ya da yolu alalım ve köprü ve kiliseye kadar izleyelim. Hedef ikisinin tam ortasında kalıyor.”

“Yerel polis yarım saat önce bir haber daha vermiş, telsizle şimdi bildirdiler.

Evin çevresinde yüksek bir duvar varmış ve içerde hiçbir hareket yokmuş.”

“Yaklaştılar mı yoksa?” dedi Peter. “Sanıklara yaklaşmamaları emri verilmişti.”

“Yoldan bir kere geçmişler. Emin olmak için...”

“Eğer içerdeki O'Shaughnessy ise bu kadarı yeter de artar bile.” Peter'in gözlerinden ateş püskürüyordu. “Bu insanlar neden kendilerine söyleneni yapmazlar sanki?” Peter yanında duran pilota döndü.

“Bizi oraya götürebilir misin?”

Pilot cevap vermeden en yakın camdan dışarı baktı. Yeni bir sağanak başlamıştı.

“On dakikaya kadar hava kararacak, buraya ancak havaalanı işaret frekanslarından yararlanarak inebildik...” Adam kuşkuluydu. “... Helikopterde hedefi tanıyan kimse yok... bilmem ki... yarın sabah ortalık aydınlandığı anda indirebilirim sizi oraya.”

“Şimdi gitmemiz gerek.”

“Yerel polis hedefi meşale gibi bir şeyle aydınlatabilirse...”

“Buna olanak yok. Burada ne kadar çok oturursak şansımız o kadar az olacak.

Elinden geleni yapar mısınız?” Peter yalvarıyor gibiydi. Bir pilota emir verilemezdi. Hava trafik kontrolü bile pilotu inmeye zorlayamazdı.

“Sürekli olarak yerle bağlantı halinde olmamız gerekecek. Karşımızda klasik bir durum var: görüş sıfıra yakın, toprak engebeli, hava kötü...”

“Bir dene, “ dedi Peter. “Lütfen.”

Pilot ancak beş saniye direnebildi.

“Haydi, gidelim!” dedi. İkinci Thor grubu birden ayaklandılar, kendi uçaklarına koştular. Polis ile kadastrocu yolcu listesine alınmamak için aceleyle yere attılar kendilerini.

Çalkantılı hava helikopteri bir ağır sıklet boksörünün yumruklarıyla karşılaşmış gibi darmadağın etmişti, uçak insanın içini bulandıran bir hızla hava boşluklarına düşüp duruyordu.

Toprak, hem de çok yakınlarından, hızla akıp gidiyordu altlarında. Tek başına yol alan bir aracın farları, bir köyün ışıkları tek anlamı olan işaretlerdi, geri kalan her şey karanlık ağaçlıklar, ekili alanları ayıran taş duvarlar ve karanlıktı. Birkaç dakikada bir bunlar da yeni bir fırtına dalgasının altında kayboluyor, yağmur görüş alanını sıfıra indiriyor, pilot tüm dikkatini önündeki ışıklı gösterge tablosuna veriyordu.

Bulutlar arasından her çıkışlarında ışık biraz daha azalmış oluyor, yeryüzünün karanlık tehlikesi kara ile bağlantıyı sağlamak için daha alçalmak zorunda kaldıkça biraz daha büyüyordu.

Peter iki pilotun arasına oturmuştu. Colin de hemen arkasındaydı. Hep birlikte gözlerini kısmış önlerine bakıyorlar, hantal makineler giderek yere yaklaştıkça hiçbiri ağızını açmıyordu.

Kıyıya vardıklarında dalgaların beyaz köpükleri yalnızca yirmi metre altlarında idi. Pilot dalgalarla birlikte güneye yöneldi, birkaç saniye sonra önlerinde daha parlak bir ışık belirdi.

“Wicklow, “ dedi pilot. Yardımcısı yeni rotalarını belirtti. Şimdi doğruca Laragh'a gidiyorlardı.

Yardımcı pilot eliyle haritayı işaret ederek Peter'e, “Hedefe dört dakika kaldı, “ diye bağırdı. Pervanelerin insanın kulaklarını sağır eden gürültüsü altında Peter cevap vermeye kalkışmadı, eğilip tabancasını kontrol etti.

Gilly O'Shaughnessy kişisel eşyalarını mavi uçak çantasına doldurdu. Sonra demir karyolayı yaslandığı yerden odasının ortasına çekti, duvarı kaplayan tahtaları kopararak arkasından bir tuğla çıkarıp hazırladığı gizli bölme yi boşalttı.

Burada yeni pasaportları ile diğer belgeleri vardı. Halife çocuğa bile bir pasaport uydurmuştu. Helen Barry. Halife'nin düşünmediği şey yoktu zaten.

Kâğıtların yanında yolcu çeki halinde altı yüz sterlin ve tabanca için bir paket yedek mermi vardı. Gilly bunları da ceketini cebine yerleştirirken çıplak odaya son bir kere baktı. Kendisini tanımlamak için kullanılacak hiçbir şey taşımadığı için arkasındaki avcılara hiçbir şey bırakmadığını biliyordu. Yine de herhangi bir yerde bulunduğu tüm izlerini yok etme saplantısı içindeydi. Çok uzun bir süredir kendini Gilly O'Shaughnessy olarak görmekten vazgeçmişti. Adı yoktu. Bir tek amacı vardı: yok etmek! Tüm yaşamı sona erdirmek için müthiş bir tutku.

Bakunin'in İhtilalcinin El Kitabı'nı ezberden okuyabilirdi, özellikle gerçek ihtilalciyi tanımlayan bölümünü:

Kayıp insanın malı, ilgilendiği şeyleri, kişisel bir bağı hatta adı bile yoktur.

Bir tek düşünce, ilgilendiği bir şey ve bir tutku vardır onun için: ihtilal.

Toplumdaki ayrı düşmüş, onun yasa ve kurallarından kopmuştur. Başkalarının düşüncelerinden nefret etmeli ve her an ölüme ve işkenceye hazır olmalıdır.

Başkalarına olduğu gibi kendisine karşı da sert olmalıdır. Yüreğinde sevgiye, dostluğa, minnete ve hatta onura bile yer olmamalıdır.

Şimdi bomboş odada dururken kendisini amaçladığı insan olarak görüyordu Gerçek bir ihtilalci. Bir an için demir karyolanın üzerindeki duvarda asılı olan aynaya baktı.

Karşısında kayıp insanın esmer ve soğuk yüzü vardı; bu seçkin sınıfın üyesi olmak gurur veriyordu kendisine. Bıçağın keskin ucuydu.

Çantayı alıp mutfığa geçti. “Hazır mısın?”

“Yardım et bana.”

Gilly çantayı bırakıp pencereye yaklaştı. Günün son ışıkları da kaybolmak üzereydi. Bakımsız meyve bahçesindeki ağaçlar artık karanlığa bürünmüşlerdi bile.

“Kızı tek başıma taşıyamam, “ diye söyleniyordu doktor. Gilly odaya döndü. Yine gitme zamanı gelmişti. Yaşamında hep bir gidip, bir kaçış vardı oldum olası, avcılar her an kokusu peşindeydiler. Tilki gibi yine kaçma zamanı gelmişti.

İkinci odaya geçti. Doktor kızı bir battaniyeye sarmış kucaklayıp kaldırmak istemiş ama becerememişti. Kız yan vücudu yere gelmek üzere düşmüştü kolları arasından. “Yardım et,” dedi doktor.

“Çekil yolumdan bel” Gilly adamı sertçe bir yana itip kızın üzerine eğildi. Bir an için yüzleri birbirlerine çok yakındı.

Kızın gözleri aralıktı, gözbebekleri uyuşturucular yüzünden iyice açılmışsa da yarı baygındı hâlâ. Gözkapaklarının çevresi kızarmıştı, dudakları kenarında kurumuş tükürükleri vardı. Dudakları kabuk kabuk olmuş kupkuruydu, çatlaklar arasından etleri görölüyordu.

“Lütfen babama burada olduğumu söyleyin, “ diye fısıldadı.

Gilly kızdan yükselen hastalıklı koku karşısında irkilmişti, ama yine bir kolunu dizleri bir kolunu boynuna atıp kaldırdı. Mutfak kapısını öylesine sert bir tekmeyle açmıştı ki, kilidi parçalanmış kapı menteşelerinden ayrılmıştı.

Gilly kızı garaja taşırken karton bir kutu içinde sağlık malzemesini taşıyan doktor geliyordu. Doktor arabanın arka kapısını açtı, Gilly kızı kaba bir şekilde içeri itti. Kız bir çığlık kopardı. Gilly kıza aldırış etmeden gidip garajın çifte kapısını açtı. Hava artık iyice kararmıştı, bulunduğu köprüyü bile göremiyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu doktor.

“Daha karar vermedim. Kuzeyde sağlam bir ev vardır... ya İngiltere'ye döneriz. .”

Aklına yine tekerlekli ev gelmişti, bu gerçekten iyi bir fikirdi.

“Peki, ama neden böyle birdenbire gidiyoruz?”

Gilly cevap verme zahmetine katlanmadan garajdan çıkıp mutfığa döndü. Her zaman olduğu gibi avcılara iz bırakmama kaygısı içindeydi.

Yanında pek az şey getirmiş ve şimdi bunların hepsini götürmekte olmasına karşın küçük evde yine bazı izler olduğunu biliyordu. En azından kendi parmakizleri.

Bir de tatmin etmek ihtiyacında olduğu o yakıp yıkma duygusu vardı.

Mutfak dolaplarının tahta kapaklarını çıkarıp çizmelerinin altında parçalayarak mutfağın ortasına yığıdı. Masanın üstündeki gazeteleri de buruşturup yerdeki yığının içine doldurdu, üstüne de masa ile iskemleleri yerleştirdi.

Bir kibrit yakıp gazeteleri tutuşturduktan sonra gidip kapıları ve pencereleri açtı. Taze soğuk hava ile beslenen alevler bir anda parıldayıp parçalanmış kapakları tutuşturdular.

Gilly O'Shaughnessy çantasını alıp dışarı çıktı. Rüzgâr ve yağmura karşı iki büklüm yürüdü bir

süre, sonra doğrulup çevreye kulak verdi.

Rüzgâr kıyı yönünden bir ses taşıyor gibiydi. Tepeye tırmanan ağır bir kamyon da olabilirdi. Ancak kamyon olamayacak kadar hafif bir ıslık sesi de duyuluyordu.

Gelen şey çok hızlı geliyordu, gürültüsü havayı doldurmuş gibiydi, ses bulutlardan çıkıyordu sanki. Gilly O'Shaughnessy yüzünü havaya kaldırıp bulutların altlarını araştırdı.

Birden gökyüzünde nabız gibi atan bir ışık görüldü, bir an sonra alçaktan uçan bir uçağın ışığını tanımıştı. Daha bunun bilincindeyken pervane gürültüsü de bastırdı birden; avcılar geliyordu.

“Neden? Neden Tanrım?” diye yaklaşan ihanet ve ölüme karşı bağırdı. Uzun yıllar önce terk ettiği Tanrı'sına çağrıda bulunmuştu. Sonra koşmaya başladı.

“Hiçbir yararı yok.” Pilot gözlerini göstergelerden ayırmadan boynunu döndürüp Peter'e seslendi. Diğer helikopterle bağlantıyı kaybetmişlerdi.

“Körü körüne uçuyoruz artık.” Kaynayan bir kaptan taşan süt gibi bulutlar da uçağı sarmışlardı. “Öteki helikopterle çarpışmamak için yükselip Enniskerry'ye dönüyorum.”

Diğer helikopterle çarpışma tehlikesi şimdi çok gerçek ve çok yakındı.

Başlarında işaret ışığı dönüyordu ama öteki pilot iş işten geçene kadar göremezdi onu.

“Bir saniye, ” dedi Peter. Gösterge tablosunun loş ışığında yüzü çektiği işkenceyi yansıtıyordu. Tüm operasyon suya düşmek üzereydi. Sonları ya fiyasko ya da trajediydi, ama yine de yola devam etmeliydiler.

“Hiçbir işe...” diye başlayan pilot birden bir çığlık atıp helikopteri sağa çevirdi, aynı anda yükselme kolunu da çekti. Koca makine bir duvara çarpmışçasına titredi, fırladı ve yükseldi.

Bulutların arasından bir kilisenin kulesi çıkmıştı karşılarına. Kule şimdi helikopterin birkaç karış aşağısındaydı. Yanından hızla geçtikleri anda yeni bir bulutun içinde kayboldu.

“Kilise!” diye bağırdı Peter. “Tamam! Geri dön!”

Pilot yağmur ve kendi pervanesinin yarattığı rüzgârla boğuşan helikopteri kontrol altına aldı. “Hiçbir şey göremiyorum!” diye bağırdı.

“Telsiz yüksekliği elli metre, “ diye yardımcı pilot seslendi. Bu, yerden gerçek yükseklikleriydi, buna karşın hâlâ altlarında hiçbir şey göremiyorlardı.

“İndir şunu. Tanrı aşkına indir şunu, “ diye yalvardı Peter.

“Bu tehlikeyi göze alamam. Altımızda ne olduğunu bilmiyorum.” Göstergelerin loş ışığında pilotun yüzü hastalıklı bir turuncu renge bürünmüştü. Gözleri kafatasında birer çukurdan farksızdı. “Yükselip geri döndü...”

Peter yere eğildiği anda Walther tabancasının kabzası sanki canlıymış gibi eline atladı. Pilotu öldürebilir, yardımcı pilotu inmeye zorlayabilirdi gerekirse ancak tam o anda bulutlar arasında bir delik belirdi, bir an için kapkaranlık toprağı gördüler.

“Gözle görüldü!” diye bağırdı Peter. “Tamam! Şimdi indir bizi aşağı!” Helikopter hızla aşağı kayarak bulutların altına indi.

“Nehir.” Peter suyun parıltısını görmüştü. “Şurada da köprü.”

“İşte kilise!” diye gürledi Colin, “. . ve hedef de şurada!”

Evin damı kara bir dikdörtgen gibiydi, binanın bir yanından taşan ışıklar bahçe duvarını aydınlatıyordu. Pilot helikopteri merkezi üstünde pusula iğnesi gibi döndürüp eve doğru daldı.

Colin kamaraya geçip adamlarına seslendi. “Delta! Delta'ya geçiyoruz...” Uçuş mühendisi kapıyı yana çekip açtı. Helikopterin içine sis bulutu girdi.

Thor ekibi açık kapının iki yanına diziliyorlardı. Colin başa geçti.

“Hareket eden her şeyi vuracaksınız. Çocuğa dikkat edin! Haydi bakalım!”

Helikopterin birden sarsılmasıyla Peter iki koltuk arasında sıkışıp kalmıştı.

Diğerlerinin hemen ardından gidemeyerek çok değerli saniyeleri kaybettiğini düşünürken pilot bölmesinin ön camından tam karşısındaki evi gördü.

Pencerelerde ışığı doğal olmayan bir biçimde uzayıp kısalmasından içerde yangın olduğunu anlamıştı. Ancak bu konu üzerinde düşünecek zaman bulamadı. Duvarla çevrili avluda bir hareket görür gibi olmuştu. Alevlerin parıltısında bir gölge.

Bir insan gölgesi! Koşan bir insan!

Peter büyük bir güç harcayarak yerinden kalktı, helikopter son birkaç metreyi de inerken arkaya geçti, elleriyle yere tutunup aşağı sallandı. Şimdi evin arkasındaki avlunun üç metre üstündeydi. Kara giysili adamlar hafifçe kendilerini yere bırakıyorlar, ayakları yere değer değmez hemen zıplayıp evin kapılarından ve pencerelerinden içeri giriyorlardı. O çok sıkışık anında bile Peter adamlarının bu ustalığı karşısında kıvanç duyabiliyordu. Öndeki adam elindeki kum torbalarıyla camları ve tahta panjurları kırıyor, hemen arkasından gelen açılan gedikten balıklama içeri dalıyordu.

Uçakta yalnız Peter kalmıştı şimdi. Nedenini bilmeden atlamadan önce helikopterin içine kaydı bakışları. Belki de adamlarının ustalıklarını görmüş olduğu içindi bu. Her neyse o yana bakınca iki tarafı duvar olan yolda bir anda iki parıltı gördü. Bir arabanın farları. Aynı anda araba karanlık dış binadan çıktı ve ok gibi ilerlemeye başladı dar yolda.

Peter tam atlayacakken dengesini buldu ve kapının üstünde sallanan naylon ipe asıldı. Araba anayola dönen köşede yavaşladığı sırada Peter de uçuş mühendisinin yanına varmış adamın omuzlarını sarsarak kaçan arabayı işaret ediyordu. Dudakları adamın kulaklarına degecek kadar yakındı.

“Sakin gözden kaçırma!” Uçuş mühendisi hemen mikrofonuna eğilerek üzerlerindeki pilota bir şeyler söyledi, helikopter döndü, pervane hızıyla beraber motor sesi de değişti ve hantal makine garajın bir iki karış üstünden geçerek kaybolmak üzere olan ışıkların ardına düştü.

Peter ileriye görmek için açık kapıdan başını dışarı uzatmak zorundaydı. Rüzgâr başının çevresinde dolanıyor, vücudunu helikopterin içinden koparıp atmak için zorlanıyordu. Ancak bir yandan da dar yoldan kıyıya doğru yol almakta olan arabaya yetişiyorlardı.

Peter artık arabayı seçebiliyordu: ufakça ve uzun gövdeli bir arabaydı, sürücüsü gözünü budaktan sakınmayarak arabayı dönemeçlere sokup çıkarıyordu. Ancak helikopter de artık yetişmiş sayılırdı.

Peter içeri dönüp uçuş mühendisine, “İşaret lambasını söndürmesini söyle, “ dedi.

Arabanın sürücüsünün izlendiğini bilmesini istemiyordu. Fakat uçuş mühendisi daha mikrofonu

ağına götürürken arabanın farları söndürüldü. O parlak ışıklardan sonra gece birden zifiri karanlık olmuş gibiydi, araba da karanlığın içine giriyordu.

Kaybettik, diye düşündü Peter. Ağaçların birkaç metre üzerinde uçmanın intihar demek olduğunu biliyordu. Ancak pilot helikopteri dengeledi, birden altlarındaki toprak insanın gözlerini kamaştıran bir ışıkla doldu. Pilot iniş ışıklarını yakmıştı. Projektörler kaçan arabayı bir anda aralarına almışlardı.

Helikopter biraz daha alçalarak dar yolun kenarındaki telgraf direkleri ve ağaçlar arasında uçmaya başladı. '

Peter artık arabanın koyu mavi bir Austin olduğunu görüyordu, arabanın üstünde bir portbagaj vardı. Peter'in karar vermesine neden de bu portbagaj oldu. Aksi takdirde hiçbir insan hızla giden bir arabanın üstünde tutunamazdı.

Helikopteri ilk gören Austin'in arkasında oturan doktor olmuştu. Arabanın motor gürültüsü ile rüzgâr helikopterin pervanelerinin uğultusunu örttüğü için Gilly O'Shaughnessy sırtarak kendini bu başarısı için kutladı. Farlarını yakıp da yola çıkmadan helikopteri alçalıp adamlarını boşaltmasını beklemişti.

Baskın grubunun yanan evin boş olduğunu anlamaları için birkaç dakika geçeceğini biliyordu, adamların toplanıp helikoptere binmeleri de bir o kadar alırdı. O zamana kadar kendisi yakayı kurtarmış olurdu. Dublin'de güvenli bir ev vardı ya da dört yıl önce vardı. Belki şimdiye kadar bulunmuştu bile, o zaman çocukla doktordan birer kurşunda kurtulacak ve arabayı denize yuvarlayacaktı.

Tehlike ve ölüm heyecanı çökmüştü üzerine yine, bekleme sona ermişti, yine alıştığı gibi yaşıyordu. Tilki köpeklerin önünde koşuyordu bir kere daha.

Yaşıyordu. Sağ ayağını gaz pedalına iyice bastırınca Austin gece karanlığında uçuyordu sanki.

Arka koltukta kız korku ve acıyla bağılıyor, doktor kızı sakinleştirmeye çalışıyor, Gilly ise kahkahalarla gülüyordu. Dönemeçleri alırken tekerlekler ısıklık çalıyor, arabanın arkası savrulup çitlere takılıyordu.

Doktor, "Bizi izliyorlar!" diye bağırınca Gilly omzu üstünden arkaya baktı. Arka camlardan hiçbir şey görünmüyordu.

"Ne dedin?"

"Helikopter..."

Gilly camını indirdi, arabayı tek elle sürerken başını dışarı çıkardı.

Helikopterin yanıp sönen işaret lambası hemen ardında ve üstündeydi. Başını içeri soktu, önündeki yolun düz olduğuna kanaat getirince farları söndürdü.

Şimdi tümüyle karanlıkta gitmelerine karşı hız kesmemişti. Vahşi ve tehlikeli bir sesle korkunç bir kahkaha attı.

"Çıldırılmışsın sen!" diye bağırdı doktor. "Hepimizi öldüreceksin."

"Haklısın, doktor!" Ancak Gilly'nin gözleri artık karanlığa alışmıştı, araba tam sol yandaki taş duvara çarpacakken direksiyonu çevirdi, aynı anda pelerinin altından tabancasını çıkarıp yanına

koydu.

“Sanma ki...” diye söze başladığı sırada hemen üstlerinde göz kamaştıran bir ışığın parıltısıyla birden sustu. Helikopter iniş ışıklarını yakmıştı. Şimdi önlerindeki yol parıl parıl aydınlanmıştı.

“Dur!” diye bağırdı baygın çocuğu kolları arasında tutan doktor. “Bizi öldürmeden önce teslim olalım.”

“Helikopterde asker yok, “ diye seslendi Gilly. “Bize hiçbir şey yapamazlar.”

“Teslim ol, “ diye inledi doktor. “Şu işten sağ çıkalım.” Gilly O'Shaughnessy başını geri atıp kükrer gibi güldü.

“Üç kurşunumu saklıyorum doktor, her birimize bir tane...”

“Tam üstümüzde!”

Gilly tabancasını kaptı, başını ve sağ omzunu dışarı uzatıp yukarı baktı.

Göz kamaştıran ışık bir anda köreltmmişti kendini. Görebildiği tek şey ışıklar olduğu için onlara ateş etti. Silah sesi pervane gürültüsü ve rüzgâr uğultusu arasında kaybolmuştu.

Helikopterin açık kapısı önünde duran Peter, Gilly'nin namlusundan çıkan turuncu alevleri sayıyordu. Beş el ateş edilmişti, ancak ne isabet almışlardı, ne de kurşun vızıldısını duymuştu.

Pilota, “Alçal!” diye bağırdı. Hantal makine uçar gibi giden Austin'in üstüne yaklaştı.

Peter kendini toparlayıp uygun bir an bekledi, sonra kapıdan aşağı attı kendini.

Ellerini ve ayaklarını dört ayaküstüne düşecek biçimde açmıştı, ancak bir an için yanlış hesapladığını ve Austin'in arkasına düşeceğini ve hemen arkadan gelen helikopterin altında kalacağını sandı.

Ancak tam o anda Austin birden savrulup yavaşlayınca Peter sersemletici bir hızla arabanın tam üstüne düştü; araba tavanının çöktüğünü hissetti ve yana yuvarlanmaya başladı. Çarpmanın etkisiyle sol yanı birden hissizleşmişti, sağ eliyle bir yere tutunmak için çılgınlar gibi uğraştı, tırnakları arabanın boyasını kazıdı, ama yine de kenara doğru kayıyor, bacakları uğultulu karanlık içinde sallanıyordu.

Arabanın üstünden yola düşeceği son anda parmakları portbagajın kenarına takılınca tek koluyla yarasa gibi asılı kaldı. Bütün bu olaylar saniye denecek kadar kısa bir zamanda olduğu halde Austin'in sürücüsü arabanın damında birinin olduğunu hemen fark etti. Arabayı hemen sağa sola savurmaya dönemeçlerde iki tekerleği üzerine yatırmaya başladı. Lastiklerden acı sesler yükseliyor, Peter iki yana savruldukça sağ kolunun kasları kopacak gibi oluyordu. Ancak artık uyuşmuş olan sol yanı yeniden hissetmeye başlamıştı.

Acele etmesi gerekiyordu, arabanın bir daha savrulması halinde yere uçaacağı kuşkusuzdu. Peter kendini toparladı, Austin'in hareketini kollayarak serbest eliyle başka bir demire tutunurken ayağını da portbagajın üstüne attı. Bir an sonra yüzüstü uzanmış, elleri ve ayaklarıyla altında savrulup duran arabaya sıkı sıkı yapışmıştı.

Araba hâlâ üzerinde giden helikopterin ışıldağı altında görülen dik bir dönemece girdi. Gilly ayağını gazdan çekmeden dönemeci döndü ve yamaç aşağı inmeye başladı.

Peter yarı yarıya doğrulmuş öne doğru kaymaya hazırlanırken birden burnunun hemen dibindeki

arabanın tavanı delindi, havaya uçan maden parçaları yüzüne yapıştılar. Tavanda temiz bir delik açılmıştı. Aynı anda patlamanın şiddetiyle kulakları da sağırlandı. Austin'in sürücüsü arabanın tavanına rastgele ateş ederken Peter'in bulunduğu yeri bir iki santim farkla kaçırmıştı. Peter umutsuz bir hamleyle kendini yana attığında az daha dengesini kaybedip yere yuvarlanıyordu. O sırada az önce tam karnının bulunduğu yerde bir delik daha açıldı. Peter eğer o kurşunu midesine yeseydi, arabanın madeni tavanına çarpıp biçimini kaybetmiş olan kurşunun içinde nasıl bir yara açacağını düşünmekten kendini alamadı.

Bu kez kendini ters yöne atıp altındaki silahlı adamın düşüncelerini okumaya çalıştı. Bir kurşun daha deldi tavanı. Yerini değiştirmeseydi bunu da yemesi işten bile değildi.

Peter her an midesine yiyeceği kurşunu bekleyerek bir daha döndü. Ancak ateş edilmedi. O zaman sürücünün helikoptere ateş ettiği aklına geldi. Tabancası boşalmıştı. Peter tam bunu düşünmeye başlamıştı ki rüzgârın ve helikopterin uğultusu arasında yanılma olasılığı olmayan bir ses işitti: bir kız çığlığı.

İşte bu çığlık Peter'i her şeyden hatta ölüm tehlikesinden bile daha üstün bir güçle canlandırdı.

Kedi gibi ayakları ve elleri üstünde doğrulup ön tarafa, sürücünün tam üstüne yürüdü.

Kız bir daha haykırınca Melissa Jane'in sesini tanıdı. Walther tabancasını tek hareketle çekip horozunu çekti. Önüne bakınca yeni bir dönemece yaklaşmakta olduklarını fark etti. Sürücü arabayı yolda tutabilmek için iki elini birden kullanmak zorunda kalacaktı.

“Şimdi!” diyerek kendini öne kaydırды. Artık ön camdan başaşağı olmak üzere bir karışlık bir uzaklıktan sürücünün solgun yüzünü görebiliyordu.

Peter bir saniyenin binde biri kadar bir zaman içinde katilin esmer ve kurdu andıran yüzü ile soğuk ve acımasız gözlerini tanıdı. Bu adamı uzun yıllar boyunca avlamaya çalışmış, İrlandalı teröristleri yakalama görevini üstlendiğinde fotoğrafını sayısız kere incelemişti.

Gilly O'Shaughnessy direksiyonu iki eliyle kavramıştı. Ellerinden birinde doldurmak istediği tabancası vardı. Peter'i görünce kafesinde bir hayvan gibi hırladı, Peter de Walther'inin namlusu cama değdiği anda ateş etti.

Cam bir anda beyaz parıltılı bir renk alıp binlerce çatlağa ayrıldı, sonra rüzgârın etkisiyle içeri göçtü.

Gilly O'Shaughnessy iki elini yüzüne kaldırmıştı, ancak parmakları arasından fişkırان kan bir anda göğsünü lekeledi.

Peter hâlâ başaşağı durduğu yerden tabancaya uzanıp adamın vücuduna değdirerek iki kere daha göğsüne ateş etti. Yüksek patlama gücüne sahip Velez mermileri kemiğe çarpıp kırılacak, vücudunu delip arabada bulunan diğerlerini yaralamayacaktı. Gilly O'Shaughnessy'yi öldürürken Melissa Jane'in çığlıkları çınlıyordu kulaklarında. Bir veterinerin kuduz bir köpeği öldürmesi gibi soğuk ve hiç zevk almadan yapıyordu bu işi Gilly O'Shaughnessy, başı iki yana sallanarak geri savrulduğunda Peter adamın ayağının gaz pedalından kaymasını ve arabanın yavaşlamasını bekledi.

Ancak böyle bir şey olmadı. Motor sesi kesilmedi. Gilly'nin cesedi öne kaymış ve bütün ağırlığı pedalın üzerindeki ayağına binmişti. Araba yokuş aşağı uçmaya başladı. İki yandaki taş duvarlar sanki yerin derinliklerindeki bir tünelden geçiyorlarmış gibi bulanık kitleler halinde iki yanlarında akıp gidiyordu.

Arabayı yolda tutmak için gerekli kontrolü hesaplamak olanaksızdı.

Peter yalnızca ayaklarıyla asılı olduğu halde camdan içeri uzanmış direksiyonu kırık camlar arasında idare etmeye uğraşıyordu.

Rüzgâr her an kendisini kopartıp atacakmış gibi esiyor, Gilly O'Shaughnessy'nin cesedi sanki kemiksiz bir yığınmış gibi direksiyona çarpıyor, Peter'i engelliyordu. Peter direksiyonu tek elle çevirmeye çalışarak diğer eliyle adamı itmeye başladı. Arabanın yan tarafı duvara süründü, madenin parçalanmasından çıkan sesin yanı sıra ortalığa turuncu renkli kıvılcımlar yayıldı. Peter direksiyonu sertçe çevirerek arabayı doğrulttu, araba bu kez savrulurken bir sağ duvara bir sol duvara çarpmaya başladı.

Peter arabanın hızını kesemediğini ve kendisinin de az sonra olduğu yerden kayıp öne düşeceğini ve arabanın altında ezileceğini anlıyordu. Şu anda işi talihe bırakıp atlaması gerekirdi. Ancak Melissa Jane içerdeydi, Peter kızını bırakıp canını kurtarmaya bakamazdı.

Araba bir savrulmadan daha devrilmeden kurtulduğu anda Peter az ilerde duvarın içinde tahta bir kapı gördü. Direksiyonu hemen o yana çevirdi, Austin son bir savrulmadan sonra kapıya çarptı.

Peter'in başı üzerinde tahta bir kiriş uçtu, patlayan radyatörden yükselen buhar elini yüzünü yaktı. Ancak Austin şimdi açık bir tarlada taşlara çarpa çarpa ilerliyor, yumuşak çamur üzerinde tekerlekler kayarak yavaşlıyordu. On on beş metre böyle gittikten sonra arabanın önü bir sulama kanalına girdi ve küçük araba arkası havaya dikilmiş bir halde durdu.

Peter yandan kayıp yere atladı. Arka kapıyı açar açmaz bir adam yere devrildi, hemen çamura dizüstü çöküp anlaşılmaz bir şeyler gevelemeye başladı. Peter sağ dizini adamın yüzüne indirerek susturdu. Kırılan kemik ve diş çatırtıları işitildi, adam yere devrilirken Peter sağ eliyle öldürücü olmayan bayıltıcı bir karateci darbesi indirdi. Adamın baygın vücudu daha yere değmeden üstünden atlayıp arabaya girmişti.

Kızını kucaklayıp dışarı çıkarırken vücudunun hafifliğine ve göğsüne dayadığı başının sıcaklığına şaşmıştı.

Küçük vücudu olanca gücüyle göğsüne bastırmak istiyorsa da kızı sanki ince ve çok çabuk kırılan bir maddeden yapılmış gibi dikkatle taşıyarak helikopterin beklediği yere doğru götürdü.

Thor doktoru daha helikopter yere tam konmadan atlamış parlak ışıklar altında Peter'e koşuyordu.

“Geçti yavrum, “ diye mırıldanıyordu Peter. “ Hepsi geçti artık. Gidelim işte, yavruçğum...”

Peter o anda bir şeyin daha farkına vardı. Yanaklarından süzülüp çenesinden akan ter değildi. Hiç utanca kapılmadan en son ne zaman ağlamış olduğunu düşündü. Ama şimdi kızı kolları arasındayken artık hiç önemi yoktu bunun.

Cynthia Londra'dan gelince Peter evliliklerinden kalan o dehşetli sahneleri bir daha yaşadı.

“Senin çevrende olan herkes acı çeker, Peter. İşte şimdi sıra Melissa Jane'de.”

Eski karısı her an kızının yatağının yanında olduğu için Peter ondan ve yüzündeki o ıstırap maskesinden kaçamıyordu. Cynthia'nın suçlamalarına sessizce katlanmaya çalışırken karısının hiç genç, neşeli ve alımlı olup olmadığını düşünüyordu. Kendisinden iki yaş genç olmasına karşın en az yirmi yaş daha büyük gösteren biçimini kaybetmiş vücudu ve hızla yaşlanan bir kafası vardı.

Melissa Jane antibiyotiklere karşı inanılmaz bir tepki göstermiş, vücutça henüz zayıf ve solgun olduğu halde üç gün sonra hastaneden taburcu edilmişti. Peter ile Cynthia son küçültücü tartışmalarını Melissa Jane'in önünde yaptıklarından kız aralarını kolaylıkla buldu.

“Anneciğim, hâlâ çok korkuyorum, birkaç günlüğüne olsun babamla kalabilir miyim?”

Cynthia sonunda her ikisini de vicdan azabı içinde bırakan iç çekmeleri ve ahlayıp poflamalara razı geldi. Steven'in kendilerini davet ettiği Abbots Yew'a giderlerken Melissa Jane hiç konuşmadan babasının yanında oturuyordu. Parmağı hâlâ sarılıydı. M4 yolunda Heathrow kavşağını geçtikleri sırada ilk kez ağzını açtı.

“Senin geleceğini biliyordum, baba. Başka bir şey de hatırlamıyorum. Hep karanlık ve her şey hep bulanıktı. Gözümün önündeki her şey değişiyordu, bir yüze bakıyorum, biraz sonra kaybolup gidiyor, sonra birden kendimi başka bir yerde buluyordum...”

“Yada verdikleri uyuşturucu ilacın etkisi,” dedi Peter.

“Biliyorum, iğnenin batırılışını hatırlıyorum...” Kız güdüsel bir hareketle kolunu ovuştururken titredi. “Ama ilaca karşın yine de senin geleceğini biliyordum. Karanlıkta yattığım yerde hep senin sesini duymayı bekledim.”

Böyle bir olay geçmemiş gibi davranma her zaman olabilirdi ama Melissa Jane şimdiye kadar bu konuda hiç ağzını açmamış olduğu için Peter onun konuşarak bunun etkisinden kurtulmasının daha doğru olacağını düşündü.

“Bunları bana anlatmak ister miydin?” diye sordu. Kızın açılmasının iyileşmesine yardımcı olacağını biliyordu. Uyuşturucu ilaç altında hayal meyal hatırladıklarını, arada sırada kulağına çalınan konuşmaları bir bir dinledi. Kız esmer adamdan söz ettiğinde sesi korku doluydu.

“Bazen bana bakıyordu. Bana baktığını hatırlıyorum...” Peter katilin gözlerini hatırladı.

“Artık öldü o, yavrum.”

“Biliyorum, bana söylediler.” Kız bir süre durakladıktan sonra devam etti. “Kır saçlı olanından öyle değişikti ki. Yaşlı olanı seviyorum, adı Doktor Jamieson'du.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Esmer olanı onu öyle çağırıyordu.” Melissa Jane gülümsedi. “Doktor Jamieson, hep öksürük şurubu gibi kokardı... onu sevmiştim...”

Parmağını kesen ve az daha elini de kesecek olanı, diye düşündü Peter.

“Ötekini hiç görmedim. Orada olduğunu biliyorum ama hiç görmedim.”

“Öteki mi?” Peter kızına baktı. “Hangisi, yavrucuğum?”

“Biri daha vardı, esmer olanı bile korkuyordu ondan. Hepsi korkuyorlardı.”

“Ama hiç görmedin, değil mi?”

“Hayır, ama hep ondan söz ediyorlar, onun hakkında tartışıyorlardı”

“Adını hatırlıyor musun?”

Melissa Jane kaşlarını çatı.

“Bir adı var mıydı?” diye ısrar etti Peter.

“Genellikle hep onun hakkında konuşuyorlardı, ama hatırlıyorum şimdi. Esmer olan ona 'Halim' diyordu.”

“Halim mi?”

“Hayır, hayır Halim değil. Şey... hatırlayamadım işte.” Sesindeki korku Peter'i kendinden geçirtmişti.

“Üzülme canım, “ diye kızı yatıştırmak istediye de Melissa Jane başını salladı.

“Hayır, Halim değil ama onun gibi bir şey. Benim asıl canımı yakmak isteyen o olduğuna eminim... ötekiler yalnızca onun dediklerini yapıyorlardı. Ben ondan korkuyordum.” Kız hıçkırmaya başlamıştı, şimdi dimdik oturuyordu koltukta.

“Artık hepsi geçti bunların, kızım.” Peter arabayı yolun kenarına çekip durdurdu, kızı kucakladı. Kız babasının kolları arasına girer girmez elinde olmadan titremeye başlamıştı. Peter kızını korkuyla göğsüne bastırdı.

“Halife!” diye mırıldandı Melissa Jane. “Adı Halife'ydi.” Başını babasına yaslayıp içini çekti. Titremesi geçmişti. Peter, içini saran korkunç öfke dalgasını yatıştırmaya çalışarak kızı kucaklamaya devam etti. Bir süre sonra Melissa Jane'in uyumuş olduğunu fark etti.

Sanki o adı söylemek korkusunu geçirmiş, şimdi artık içindeki yaralar iyileşmeye yüz tutmuş gibi.

Peter kızı yavaşça koltuğa bıraktı, üstüne bir battaniye örttü ve motoru çalıştırdı. Yolda giderken birkaç saniyede bir kızın rahat uyuduğundan emin olmak için dönüp bakıyordu.

Peter, Abbots Yew'dan iki ilere özel telefonundan Magda Altmann'i aradı, ancak kendisi için hiçbir mesaj bırakılmamıştı. Delta baskınının Melissa Jane'i kurtardığından bu yana beş gündür kadını bulamamıştı. Magda yer yarılmış da içine girmiş gibi yok oluvermişti birdenbire. Peter kızıyla baş başa olduğu günler boyunca bunun ne demek olduğunu düşündü durdu.

Sonra Kingston Parker Abbots Yew'a geldi. Sir Steven Stride böylesine ünlü bir devlet adamını konuk etmekten büyük gurur duyuyordu.

Kingston Parker'in dev kişiliği eski malikâneyi doldurmuş gibiydi. Steven adama bayılmıştı, hele onun liberal ve insan hakları savunucusu olmasının yanı sıra kapitalist düzenin taraftarı ve ülkesinin Batı dünyasının lideri olarak sorumluluklarını daha ciddiye alması gerektiği kanısında olduğunu anlayınca keyfine diyecek yoktu. Her ikisi de nötron bombası programının ertelenmesini ve Amerika'nın haberalma örgütlerinin yeniden canlandırılmasını yanlış buluyorlardı. Kingston Parker'in geldiği günün büyük bir bölümü Sir Steven'in kızılağaç kaplı çalışma odasında baş başa geçirdiler. Dışarı çıktıklarında dostlukları perçinlenmişti artık.

Parker daha sonra Patricia Stride'in antika porselen sevgi ve bilgisini de paylaştığını gösterince artık Stride ailesinin kalplerini fethetmiş oldu.

Melissa Jane'e duyduğu ilgi ve kızın kurtulmasından doğan sevinci o kadar içtendi ki bu duygularından kesinkes kuşku duyulamazdı. Hele kızla ahırlara gidip de Florence Nightgale ile tanıştığında at konusunda da epey bilgili olduğunu gösterince Melissa Jane'in de sevgisini kazanmış oldu.

“Ne iyi bir adam, şerefli bir insan, “ dedi Melissa Jane babasına, yatmaya giderken. “Öyle de komik ki... Ama bütün dünyada sevdiğim tek erkek sensin, baba.”

Kızın beden ve ruh sağığı artık tümüyle yerine gelmişti. Peter aşağı inerken genç vücut ve zihinlerin bu hızla iyileşme yeteneğine bir kere daha şaşmaktan kendini alamıyordu.

Her zaman olduğu gibi Abbots Yew'da akşam yemeğinde yine Kingston Parker başta olmak üzere kalabalık bir topluluk vardı. Yemek sırasında Parker'le Peter, Pat Stride'in gümüş takımlı mumla aydınlatılmış sofrasında göz göze geldiler ve yemekten sonra diğerlerini konyaklarını ve puolarını içerken bırakıp kimseye görünmeden gül bahçesine geçtiler.

Taşlık yolda yürürlerken Kingston Parker lületaşı piposunu doldurdu ve sakın bir sesle konuşmaya başladı. Seslerinin duyulmayacağı kadar uzaktı, gölgeler arasındaki koruyucularından birinin öksürüğü dışında bahar gecesinin tatlı serinliğinde, dikkatlerini dağıtacak tek ses bile yoktu.

Kingston Parker omuzlarını silkerek, “İngiltere'ye geleli beş gün oldu, “ dedi.

“İnsan Whitehall'un fısıltılı koridorlarından koşa koşa geçemez. Konuşacak pek çok şey vardı. .” Peter adamın başbakanla iki kere görüştüğünü biliyordu. “Ne yazık ki, önümüzde yalnız Atlas işi yok. .” Parker Başkan'ın sırlarını açtığı üç beş kişiden biriydi. Ziyaretinden yararlanarak İngiltere hükümeti ile pek çok konuyu görüşme olasılığı her zaman vardı. “Neyse, Atlas'ı da tüm ayrıntılarına inerek derinliğine inceledik. Atlas projesinin Atlantik'in iki yakasında muhalifleri ve eleştirenleri olduğunu bilirsin. Bunu önlemek için çok çalıştılar, başaramayınca da görev ve gücünün çok sınırlı kalmasını sağladılar...” Parker piposundan bir nefes çekti. “Atlas projesinin muhalifleri çok bilgili ve konuyla yakından ilgili kişilerdir. Aslında nedenleri ve mantıkları övgüye değer. Ben bile bazı noktalarına karşı bir yakınlık duymuyor değilim. Atlas gibi bir baskın kuvveti kurup da korkunç bir gücü bir kişinin ya da küçük bir seçkinler grubunun eline verince bir Frankeştayn yaratmış da olabilirsin, yani ortaya yok etmeye çalıştığından daha korkunç bir canavar da çıkabilir.”

“Bu, onu kontrol eden kişiye bağlı, Dr. Parker. Şu anda tam adamına sahip olduklarına inanıyorum ben.”

“Teşekkür ederim, Peter.” Parker iri başını Peter'den yana çevirip gülümsedi.

“Bana artık yalnızca Kingston de, olmaz mı?”

Peter başını sallarken Parker sözünü sürdürdü. “Atlas'ın önemli başarıları oldu önce Johannesburg'da, şimdi de İrlanda'da ancak bu onu daha tehlikeli bir duruma getirdi. Şimdi kamuoyu tüm kavramı daha kolay kabul edebilir. Atlas daha fazla güç isterse, büyük bir olasılıkla buna da kavuşacaktır, inan bana, Atlas'ın istenilen işi yapması için daha güçlü olması da gerekir. Peter, ben şimdi ikisi arasında kalmış...”

“Ama yine de akla gelebilecek her tür silahla donanmadıkça, dünyanın en tehlikeli hayvanıyla, katil insanla, başa çıkamayız.”

Kingston Parker göğüs geçirdi. “Atlas bu güçlere sahip olursa ve bunlar kötüye kullanılırsa o zaman güç egemenliği yasaların egemenliğinin yerine geçmez mi?”

“Kurallar değişik artık. Yasaların egemenliğinin yasaya saygısı olmayanlar karşısında hiçbir gücü kalmadı.”

“Durumun bir de başka yanı var, Peter. Yaşamımın yarısı boyunca düşündüğüm bir nokta. Adil olmayan yasa egemenliği... . Baskı ve açgözlülük yasası, insanın yüzünün rengi ya da inandığı Tanrı yüzünden insanı pek çok şeyden yoksun kılan ya da tutsak eden yasa? Yasasına uygun olarak seçilmiş bir parlamento ırkçı yasalar çıkarırsa? Ya da Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Siyonizmin

Emperyalizmin bir türü olduğunu ve yasadışı ilan edilmesi gerektiği kararını alırsa? Ya OPEC Komitesi, İran Şahı ve Suudi Arabistan Kralı gibi bir avuç insan dünyanın kaynaklarını denetimlerine alıp bunu kendi istekleri doğrultusunda kullanmaya kalkıştırlarsa. .” Kingston Parker, uzun, duygulu parmaklı ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. “Bu yasalara boyun eğmeli miyiz? Bir yasa, adil olmasa bile, dokunulmaz mı kabul edilecektir?”

“Denge, “ dedi Peter. “Yasa ile güç arasında denge olmalı.”

“iyi ama denge nedir, Peter?” Parker birden yumruklarını sıktı. “Atlas için daha fazla güç, daha geniş kullanım alanı istedim, bunları vereceklerini sanırım.

İşte o zaman işinin ehli adamlara ihtiyacımız olacak, Peter, iyi adamlara.” Kingston Parker uzanıp şaşılacak bir güçle Peter’in omzunu sıktı. “Bir yasanın başarısız olduğunu ya da adil olmadığını bilecek adil insanlar, şimdi sözünü ettiğin dengeyi yeniden kurmak için ileri görüşe ve yüreğe sahip insanlara.”

Elini Peter’in omzundan çekmemişti. Doğal bir hareketti bu, duygudan eser yoktu.

“Senin o adamlardan biri olduğuna inanıyorum.” Elini çektiği anda davranışı da değişmişti. “Yarın Albay Noble ile toplanacağız. İrlanda operasyonunu didik didik etti, umarım dışlarımızı geçirecek bir şey bulmuştur. İşte o zaman konuşacak çok şeyimiz olacak. Saat ikide Thor komutanlığında, senin için uygun mu, Peter?”

“Elbette.”

“Haydi şimdi içeri girelim öyleyse.”

“Dur.” Peter adamı durdurdu. “Sana bir şey söylemem gerek, Kingston. Bunu öğrendikten sonra benim hakkımdaki kanaatin değişebilir... Atlas için uygun olmadığımı düşünebilirsin.”

“Evet.” Parker dönüp bekledi.

“Kızımı kaçırانların onu geri vermek için hiçbir koşul ileri sürmediklerini, ne polisle, ne de benimle ilişki kurmadıklarını biliyorsun.”

“Evet. Zaten bu olayın en şaşırtıcı yanlarından biri de buydu.”

“Ama doğru değildi bu. Benimle ilişki kurup isteklerini söylemişlerdi.”

“Anlamıyorum.” Parker kaşlarını çatarak yüzünü Parker'inkine yaklaştırdı.

Pencerelerden gelen zayıf ışıktaki yüz ifadesini incelemek ister gibiydi.

“Bana sonradan yok ettiğim bir mektup gönderdiler.”

“Neden?”

“Bekle, anlatacağım. Kızımın serbest bırakılması için bir tek koşul vardı ve bunun için iki hafta süre tanımışlardı. Eğer o süre içinde istediklerini yapmazsam bana kızımın vücudunun parçalarını, ellerini, ayaklarını ve son olarak da başını göndereceklerdi.”

“Korkunç bir şey, “ diye mırıldandı Parker. “İnsanlık dışı. Koşulları neydi?”

“Cana karşı can. Melissa Jane'i kurtarmak için seni öldürecektim?”

“Beni mi?” diye şaşkınlıkla tekrarladı Parker. “Beni mi istediler?”

Peter cevap vermedi, bir süre birbirlerinin yüzlerine baktılar, sonunda Parker elini kaldırıp dalgın

bir hareketle saçlarını taradı.

“Bu durumu temelinden değiştiriyor öyleyse. Düşünmem gerek... ama tümüyle yeni bir senaryo gerek.” Başını salladı. “Ben hal Atlas'ın başını istiyorlardı demek.

Neden ama? Ben Atlas'ın kurulmasından yanaydım, onlar ise kurulmamasını istiyorlardı, bundan mı? Olamaz! Bir tek mantıklı neden var bence. Seninle son konuştuğumuzda sana bir kişinin varlığından kuşkulandığımı söylemişim bütün bilinen militan örgütlerin denetimini ele geçirip bunları bir tek geniş ve büyük örgüt haline toplamaya çalışan bir kuklacı. Ben bu kişiyi arıyorum, Peter. Son görüştüğümüzden bu yana kuşkularımı doğrulayacak pek çok kanıt buldum.

Bu insanın ya da böyle bir insan topluluğunun var olduğuna inanıyorum artık.

Atlas için istediğim yeni yetkililer bu örgütün fazla bir zarar vermeden yok edilmesi içindi. Dünyanın çeşitli uluslarını dehşet altında bırakıp dünya çapında bir güç olmadan...” Parker düşüncelerini toparlamak istemiş gibi bir süre sustuktan sonra daha ölçülü bir sesle sözünü sürdürdü. “İşte şimdi böyle bir şeyin var olduğunun kesin kanıtını vermiş oluyorsun. Bu kişi ya da örgüt benim kuşkularımı biliyor ve beni ortadan kaldırmak istiyor. Seni bağımsız bir Atlas ajanı olarak ortaya saldığında düşmanla bir ilişki kurabileceğine inanıyordum... ama Tanrı tanığımdır ki böyle bir sonuç aklımın köşesine bile gelmemişti.”

Yine durup düşündü. “İnanılmaz bir şey! Kuşkulananmayacağım tek kişi sendin, Peter. Beni istediğin zaman evimde avlayabilirdin. Çok az kimsenin girebildiği evimde. Ve ellerindeki koza bak! Kızın!

Düşmanın acımasızlığını ve kurnazlığını küçük görmüş bile olabilirim.”

“Halife adından söz edildiğini duydun mu?” diye sordu Peter.

Parker sert bir sesle, “Onu nerden duydun?” dedi.

“Koşulları belirten mektuptaki imza buydu, ayrıca Melissa Jane de kendisini kaçırانların ondan söz ettiklerini işitmiş.”

“Halife, “ diye Parker başını salladı. “Evet, bu adı duydum, Peter? Seninle son konuştuğumuzdan bu yana duydum. Evet duydum.” Susup bir süre piposu ile uğraştı, sonra başını kaldırdı. “Yarın Thor'da buluştuğumuzda sana nasıl ve nerede duyduğumu anlatırım, bu gece beni uyutmayacak kadar çok şey verdin şimdi.”

Peter'in kolundan tuttu, eve doğru yürüdüler. Alt kat pencerelerinden sarı sıcak bir ışık ve kahkahalar dökülüyordu. Ancak her iki adam da eve girerlerken suskun ve içlerine kapanıktılar.

Kingston Parker bahçe kapısında durdu.

“Peter, bunu yapacak mıydın?”

Peter gözlerini kaçırmadan cevap verdi:

“Evet Kingston, yapacaktım.”

“Nasıl?”

“Dinamitle.”

“Zehirden iyi, “ diye homurdandı Parker. “Tabanca kadar iyi değil ama.” Birden öfkелendi. “ Onu durdurmalıyız, Peter. Bu her şeyin üstünde gelen görevimiz olmalı.”

“Size bu söylediğim ilişkimizde bir değişiklik yapmayacak mı? Yani ben senin katilin olmak

üzereydim... önemi yok mu bunun?"

“Ne gariptir ki, bu sana olan inancımı daha da güçlendirdi, Peter. Aradığımız acımasızlığa sahip insan sensin, eğer yaşamak istiyorsak tabii. Geceleri kanter içinde karabasanlar görerek uyanabilirim, ama bu seninle benim yapmak zorunda olduğumuz şeyi değiştirmez.”

Colin Noble purosunu yakmış, lületaşı piposundan düşünceli nefesler çeken Kingston Parker'in karşısına oturmuştu. Oda kısa zamanda kimin daha öldürücü duman yayacağı bir yarış alanı haline gelmişti. Thor komutanlığının bu geçici karargâhının havalandırma aygıtı da yoktu, ancak Peter bir iki dakika içinde dinlediklerine öylesine dalmıştı ki havanın farkında bile değildi.

Colin Noble İrlanda operasyonunun ayrıntılarını ve elde edilen sonuçları anlatıyordu.

“Eski Ev tümüyle yandı, İrlandalı yirmi polis külleri karış karış elden geçirdiler.” Colin ellerini iki yana açtı. “Koskocaman bir sıfır. Hiçbir şey bulunamadı.”

“Arabaya gelince... Dublin'den çalınmış, boyanmış ve portbagaj takılmış. İçinde hiçbir şey yoktu... ne bir parça kâğıt, ne de torpido gözündeydi ya da bagajında herhangi bir şey... usta biri arabayı baştan aşağı elden geçirmiş olmalı...”

“Adamlar?” diye Parker Colin'in sözünü kesti.

“Evet, efendim. Adamlar. Önce ölüden başlayalım. Adı Gerald O'Shaughnessy, Gilly olarak da biliniyor. 1946 Belfast doğumlu...” Colin önündeki on santim kalınlığındaki dosyayı açtı. “Hepsini okumak gerekir mi? Müthiş bir hikâyeye, adamın sabıka kaydı. .”

“Atlas ile ilgili olduğu kadar yeter, “ dedi Parker.

“Bu işe nasıl ve ne zaman karıştığı pek bilinmiyor.” Colin bilinenleri kısaca anlattı. “Şimdi de ceplerindeki eşyaya gelelim. Altı yüz sterlin, otuz sekiz mermi, Edward ve Helen Barry adına çok ustaca düzenlenmiş sahte belgeler.” Colin dosyayı kapattı. “Hiçbir şey, “ diye tekrar etti. “İşimize yarayan hiçbir şey yok. Şimdi ötekine gelelim. Morrison... Claude Bertram Morrison... ünlü kürtaj doktoru ve doğuştan alkolik. 1969'da tıp mesleğinden kovulmuş...” Onun da hikâyesini kesin çizgileriyle anlattı. “Parmak ameliyatı için yarısı peşin olmak üzere üç bin sterlin almış. On beş yıllık bir ceza yiyeceğini bildirmekle mutluyum. En ağır cezayı vermeye hazırlanıyorum. İşimize yarayan bir tek bilgi kırıntısı verebildi. O'Shaughnessy emirleri...” Colin dramatik bir duraklamadan sonra, “Evet haklısınız,” dedi. “Daha önce de duyduğumuz kişiden alıyormuş. Halife.”

“Bir dakika, “ diye Parker sözünü kesti. “Halife adını kullanmaktan hoşlanan bir kişi. Mektuplarınıza imza atıyor, en adi katilleri bile adını kullanabiliyorlar.

Neden?”

“Buna ben bir cevap verebilirim sanıyorum.” Peter başını kaldırdı. “Var olduğunu bilmemizi istiyor. Nefret ve korkumuz için bir odak noktası bulmamız gerek.

Adsız, yüz­süz bir varlık şimdiki kadar korkutucu olmazdı.”

“Sanırım haklısın.” Parker başını salladı. “Adını kullanıyor. Gelecekte Halife birisini yaralayacağını ya da öldüreceğini bildirince sözünü tutacağını ve hiçbir anlaşılmaya yanaşmayarak daha sonra kullanabileceği bir inanırlık duygusu yaratacağına emin olacağız. Bu kişi ya da kişiler gerçekten çok akıllı birer psikologmuşlar.”

Kaşları çatılı olan Peter söze karıştı. “İrlanda operasyonunun sözünü etmediğimiz bir noktası daha

var. Bize katilin saklandığı yeri ihbar eden kişi.

O telefonu etmesinin nedeni neydi?”

Parker, Colin'e dönene kadar bir süre üçü de sustular.

“Buna ne dersin?”

“Polisle bu konuda görüştüm. Bizi şaşırtan ilk şeylerden biri de buydu zaten.

Polis Gilly O'Shaughnessy'nin İrlanda'daki yeri, bölgeyi tanıdığı ve orada dostları olduğu için seçtiği kanısında. Provalarla birlikteyken oralarda yaşamış. İsteddiği gibi ortadan kaybolabilirmiş.” Colin, Peter'in yüzündeki kuşkucu ifadeyi gördü. “Bak Peter, Eski Ev'i kiralamak için araya bir kadın koymuş. Kadın kontratı Kate Barry diye imzalamış. Demek en azından bir dostu vardı. Başkaları da olmuş olabilir. Çalınmış bir arabayı satın aldığını da düşün... bunu haberi duyulmadan Londra ya da Edinburgh'ta yapamazdı.”

Peter istemeye istemeye başını salladı. “Pekâlâ, İrlandalı dostları kendisine yardım etti diyelim...”

“Bir de madalyonun öteki yüzü var. O'Shaughnessy'nin Provolar içinde bile düşmanları vardı. Kanlı bir geçmiş olan acımasız bir insandı. Düşmanlarından birinin intikam alma fırsatını yakaladığını düşünebiliriz... çalınmış arabayı satan belki de. İhbarcının sesini, ses uzmanlarına inceletip bilgisayardan geçirdik. Kesin bir şey elde edilemedi. Ses bir mendille örtülmüş gibi, ama genel kanıya göre hattı saptamaya çalıştılar, yabancı bir ülkeden belki de İrlanda'dan edilmiş olacağını söylüyorlar ama kesin konuşamıyorlar.”

“Benim yapabildiğim bu kadar. Bir de seni dinleyelim bakalım. Benim teorilerimi beğenmiyorsan birkaç tane de sen uydur.”

“Sen benden bütün bunların bir rastlantı olduğuna inanmamı istiyorsun; O'Shaughnessy, Melissa Jane'in elinin kesilmesine yirmi dört saat kala bize ihbarda bulunan eski düşmanımla karşılaştı. Sonra biz de O'Shaughnessy tam evden kaçacağı anda Laragh'a vardık. Buna inanmamı mı istiyorsun?”

“Onun gibi bir şey, “ dedi Colin.

“Kusura bakma Colin, ama ben rastlantılardan hoşlanmam.”

“Peki sen söyle bakalım! Nasıl olduğunu bir de senden dinleyelim.”

“Bilemiyorum. Halife'nin de rastlantılara inanmayacağını hissediyorum içimde.

Bence işin daha başından beri O'Shaughnessy'nin öldürülmesi kararlaştırılmıştı. Bu noktanın planın bir parçası olduğuna inanıyorum.”

“Böyle duyguları olmak iyi bir şey olmalı. İyi ama bunların bana bir yararı yok ki.”

“Sakin ol.” Peter teslim olmuş gibi bir elini kaldırdı. “Senin dediğin gibi olduğunu kabul edelim bir an, ama...”

“Fakat?”

“Fakat falan yok... hiç olmazsa somut kanıtlar elde edene kadar.”

“Pekâlâ.” Colin gülmüyordu artık, ağzı iri bir çizgi halinde kapalıydı. “Madem somut kanıt istiyorsun, dinle öyleyse...”

“Dur Colin!” diye Parker araya girdi. “Oraya gelmeden önce dur biraz.” Colin gözle görünür bir

güçlükle yutkunup yüzüne eski gülümsemesini yayarken sözü de Parker'e bıraktı.

“Hele biraz geri gidelim, “ dedi Parker. “Peter Halife adını ortaya attı. Biz de bu arada bambaşka bir kaynaktan aynı adı  ğrendik. Peter'e kaynağımız konusunda bilgi vereceğimize söz vermiştim, bunun bu işin tümü üzerinde yeni bir görüş açısı getirdiğine inanıyorum.” Parker susup pipo temizleyicisi ile piposunu temizledi, küllerini yanındaki k ll ğ  boşalttı, silahının namlusunu kontrol eden bir nişancı gibi deliğinden içeri baktı. Peter, Parker'in piposunu gösterileri için bir araç olarak kullandığını anlamıştı. Tıpkı bir sihirbazın seyircilerini çeşitli yardımcı araçlarla aldatması gibi. Peter belki yüzüncü kere küçümsenecek bir insan değil bu, diye düşündü. Kingston Parker, Peter'in yüzüne baktı, oynadığı küçük oyunu karşısındaki anlamış gibi hafifçe gülümsedi.

“Bizim Halife hakkında bildiklerimiz daha başka bir yönden ya da adı göz önüne aldığımızda beklenen yönden geliyor. Doğu'dan. Kesin olmak gerekirse Riyad'dan.

Suudi Arabistan'ın başkenti. Torunlarından birinin öldürülmesinden sonra Kral Halid CIA'ya başvurmuş. Olayı hatırlıyorsun sanırım...” Kingston Parker, Peter'in Magda Altmann'la daha üç hafta önce tartışarak vardıkları noktayı hemen hemen aynı sözcüklerle tekrarlarlarken, Peter bütün bunları daha önceden de dinlemiş gibiydi. “Böylece Kral ile ailesinin çok tehlikeli bir durumda oldukları ortaya çıkıyor. Hepsi de m ltimilyoner olan ve Krala çok yakın bulunan en az yedi yüz Suudi prensinin olduğunu biliyor muydun? Bu kadar çok kişiye etkin bir koruma altında bulundurmak olanaksızdır. Aslında çok kurnazca yapılmış bir plan... bütün tehlikelerini göze alarak bir adam kaçırma gerekliliği ortadan kalkıyor.

Ortalıkta dolaşanlardan istediğini seç seç al. Bu işi yapacak ya da yapmaya zorlanacak çok sayıda kiralık katil de var. Bütün iş bilgi, etkinlik ve parada.

Bunların hepsi de Halife'de fazlasıyla var.”

“Halid'den ne istenmiş?” diye sordu Peter.

“Bir para istemiyle karşılaştığını, korunmak için CIA'ya başvurduğunu biliyoruz.

Kendisine Halife adını veren biri istemiş parayı. Miktarını bilmiyoruz. Ancak OPEC fiyat saptama toplantısında hem Halid, hem de İran şahı ham petrol fiyatlarında bir artışa yanaşmayacaklarını, aksine yüzde beşlik bir indirim yapılmasını sağlamaya çalışacaklarını bildirdiler.”

“Halife yine istediğini elde etti, “ diye mırıldandı Peter.

“Evet  yle görünüyor. Tıpkı Güney Afrika h k metinden isteklerinde olduğu gibi son hedefinin arzulanır bir şey olduğu duygusuna kapılıyor insan... bunu elde etme yolu pek alışılmış bir yol değilse de...”

Peter, Melissa Jane'in ateşler içinde yanan vücudunun sıcaklığını hissetti birden.

“Artık korktuğumuz şeyin ger ekleşiş olduğunda hiçbir kuşkumuz yok. Halife diye biri ya da bir şey var...”

“Yalnızca var olmakla kalmayıp gelişiyor, “ diye Peter atıldı.

Colin purosunu yaktı. “Lanet! Johannesburg'da başarılı, Riyad'da başarılı oluyor... oradan nereye atlayacak bu herif? Batı Almanya'da İşveren Sendikası'na mı? İngiltere'de İşçi Sendikası liderlerine mi? Ülkelerin yazgılarını etkileyecek kadar g   l  ama kişiler olarak terörle korkutulacak kadar küçük herhangi bir grup...”

“Tüm dünyanın yazgısını değiştirmek ve yönetmenin bir yolu,” dedi Peter.

“Dünyanın bütün karar mevkiinde olan kişilerini korumak olanaksızdı. İlk iki hedefi Güney Afrika ve petrol tekeli olduğu için uzun vadeli sonuçların insanlığın yararına olduğunu söylemek de yararsız. Son hedefi demokrasiyi ortadan kaldırmak olacaktır. Halife'nin kendisini Tanrı olarak gördüğünden hiç kuşum yok. Kendini iyi yürekli babacan bir Tiran olarak görüyor. Amacı dünyanın hastalıklarını köklü ameliyatlara düzeltmek ve sağlığını sınırsız güç ve korkuyla sağlamak.”

Peter oturduğu yerde duramıyordu. Koltuğunu geri itip kalktı, pencerenin önüne gitti, elleri arkasında kavuşturulmuş olarak bir süre orada durdu. Karşısında yüksek telörgü çit, havaalanının bir bölümü ve en yakın hangarın teneke damı vardı. Bir Thor nöbetçisi kapının önünde gidip geliyordu. Peter adamı görmeden bakarken arkasındaki iki adam da bakiştılar.

Colin Noble gözleriyle bir soru sordu, Parker hafifçe başını eğerek kendisini yanıtladı.

“Pekâlâ, Peter, “ dedi Colin. “Az önce somut bilgileri sormuştun, sana birkaç şey anlatacağıma söz vermiştim.”

Peter dönüp bekledi.

“Bir. Gilly O'Shaughnessy'nin Melissa Jane'i Eski Ev'de tuttuğu süre içinde iki telefon konuşması yapıldı. İkisi de uluslararası konuşmaydı. Yerel santraldan geçti. Birincisi bu ayın birinde yerel saatle akşam yedide yapıldı. Bu, saklandıkları yere geldiklerinin birinci günü olmalı. Bunun 'Her şey yolunda' mesajı olduğunu tahmin ediyoruz. İkinci kere de tam yedi gün sonra yine aynı saatte aynı yere telefon edildi. Bunun da bir rapor olduğunu tahmin ediyoruz.

'Her şey yolunda' falan gibi. Her iki konuşma da bir dakikadan az sürdü. Önceden kararlaştırılmış bir mesajı iletecek kadar bir süre...” Colin Noble susup Parker'e baktı.

“Devam et.”

“Aranan yer Fransa'da bir numaraydı. Rambouillet 47 87 47.”

Peter'in midesine bir yumruk inmiş gibi olmuştu Bir an gözlerini sıkıca yumdu. O numarayı o kadar çok aramıştı ki, rakamlar beynine kazınmış gibiydi.

“Hayır, “ diyerek gözlerini açtı. “İnanamıyorum.”

“Doğruyu söyledi Peter, “ dedi Parker yumuşak bir sesle.

Kingston Parker'in bir işareti üzerine Colin kırmızı bağlarla bağlı kutuyu masanın üzerinde Parker'e doğru itti.

Parker bağları çözüp dosyayı açtı. Kâğıtları şöyle bir gözden geçirdi. Hızlı okumaya alışkın olduğu anlaşılıyordu, ancak şu anda Peter'in kendisine gelmesini bekliyordu. Kırmızı dosyanın içindekileri kendisi ezberden bilirdi.

Peter üzerine çökmüş olan umutsuzluk dalgaları arasında boğulmuş gibiydi. Birden tüm vücudu uyuşmuş kalmıştı. Gözlerini kapattığında küçük bir kız çocuğunki gibi ufak göğüslü ince uzun vücudu görüyordu.

Yerinde doğrulduğu anda Kingston Parker beklenen dakikanın gelmiş olduğunu anlayarak dosyayı Peter'e doğru çevirdi.

Dosyanın üzerinde Atlas komutanlığının gizlilik dereceleri işaretleri altında bir satır yazı vardı.

ALTMANN MAGDA İRENE. Doğumu KUTCHINSKY

Peter kadının ikinci adının İrene olduğunu bilmediğini fark etti. Magda İrene.

İkisi de çirkin adlardı gerçekte... tek özellikleri bunları taşıyan kadında bulunmalarıydı.

Parker dosyayı kendisine çevirip hafif bir sesle söze başladı.

“Seninle son karşılaşmamızda sana bu kadına karşı özel bir ilgimiz olduğunu söylemiştim. Bu ilgi o günden beri hiç kesintisiz devam etti, hatta elimize geçen her bilgi kırıntısıyla bir parça daha arttı.” Parker belleğini tazelemek istercesine dosyayı açıp baktı. “Colin iki ülkenin haberalma örgütlerinin işbirliğini sağlamada başarılı oldu. Bunlar da Fransızların ve ister inan ister inanma, Rusların yardımını sağladılar. Dört ülke haberalma örgütlerinin bu ortak çalışması sonunda bu kadının özgeçmişini hazırlayabildik...” Parker bir an sustu. Başını hayranlıkla sallayarak, “Şaşırtıcı bir kadın, “ dedi. “İnanılmaz bir şey gerçekte. Kadının seçtiği herhangi bir erkeği nasıl büyüleyebildiğini anlayabiliyorum. İçinde bulunduğun durumu anlıyorum, Peter. Senin kişisel duygularını incitmemeye çalışmak için ne yerimiz var ne zamanımız, o yüzden açık konuşacağım. Senin onun âşığı olduğunu biliyoruz. Kadın âşıkларını kendisi ve çok önceden hesaplayarak seçer. Ve bir kere de kararını verdi mi, gerisini çok büyük bir ustalıkla yerine getirdiğine eminim.”

Peter kadının kendisine gelişini ve kullandığı sözcükleri çok iyi hatırlıyordu.

“Ben bu işte hiç de iyi değilim Peter, oysa senin için o kadar iyi olmak istiyorum ki.”

Sözcükler Kingston Parker'in sözünü ettiği ustalıkla seçilmişti gerçekten.

Kadın kendisini Peter'e karşı dayanılmaz bir hale sokmak için konuşmuştu daha sonra da vücudunun, ellerinin ve ağzının ustalığı ve şeytanca kurnazlığıyla kendi sözlerini yalanlamıştı.

“Peter, kadın aşk oyunlarında özel bir eğitim görmüş. Batı dünyasında bir erkeği onun gibi okuyan ve sonra da zevkine hitap edebilen bir kadının daha bulunduğu inanmıyorum. Bildiklerini de Paris'te, Londra'da ya da New York'ta öğrenmedi...” Parker bir an kaşlarını çatıp Peter'in yüzüne baktı. “Bu anlattıklarım hep teori ve kulaktan kapma şeyler, Peter. Bunların ne kadarının yanlış olduğunu söyleyebilecek tek kişi sensin.”

Bir erkeğe zevk vermedeki en büyük ustalık onun kendisine olan inancını körüklemektir, diye düşünen Peter, Parker'in yüzüne donuk bakışlarla baktı.

Magda Altmann'ın yanında kendisini bir dev gibi hissettiğini hatırlıyordu. Onun bir sözü, gülümsemesi, bir armağanı ya da dokunuşuyla hemen birden yüceleşiyordu sanki... işte en büyük ustalık buydu.

Parker'in sorusunu yanıtlamadan, “Devam et lütfen, Kingston, “ dedi. Dış görünüş bakımından kendini tam olarak toparlamıştı artık. Sağ eli, parmakları yarı açık bir halde masanın üzerindeydi.

“Sana kadının daha çocukluğunda özel yetenekleri olduğunu gösterdiğini söylemiştim. Dil, matematik babası önemli bir amatör matematikçiydi satranç ve diğer ustalık isteyen oyunlarda. Dikkatleri çekmişti üzerine. Hele babası Komünist Parti üyesi olduğu için...” Peter başını sertçe kaldırdığı anda Parker sözünü kesti. “... Özür dilerim, Peter. Son konuştuğumuzda bunu bilmiyorduk.

İşin bu yanını Fransızlardan öğrendik.”

“Anladığım kadarıyla Fransız haberalması Paris Parti kayıtlarını elde edebiliyor, ayrıca Ruslar da bu noktayı onayladılar. Çocuk babasıyla birlikte parti toplantılarına gidermiş. Burada kısa zamanda

yaşından beklenmeyecek politik bir bilinci ve anlayışı olduğunu göstermiş. Babasının arkadaşlarından çoğu parti üyesiymişler ve adamın ölümünden sonra... ki burası da pek anlaşılmamış bir konu. Ne Fransızlar, ne de Ruslar ölümü hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Her neyse, adamın ölümünden sonra Magda Kutchinsky'ye bu kimseler bakmışlar. Aileden aileye geçtiği anlaşıyor...” Kingston Parker bir zarftan çıkardığı bir fotoğrafı Peter'e uzattı.

Resimde kısa etekli ve koyu renk çoraplı bir kız çocuğu vardı. Başında Fransız okul kızlarının hasır şapkası bulunuyordu. Saçları uçları kurdeleyle bağlı iki örgü halinde sarılmıştı, kucağında küçük bir köpek vardı. Resmin arka planında bir Paris yaz görüntüsü yer alıyor, yetişkin erkekler top oynuyorlardı, kestane ağaçları çiçek açmıştı.

Çocuğun çok iri ve güzel gözleri, yaşından öte bir olgunluğu belirtiyordu. Yine de çocukluğun o taze masumluluğu sezilmekteydi.

“Daha o zamandan güzel olduğunu görüyorsun, “ diye homurdanan Parker fotoğrafı geri aldı. “Evet, kız pek çok ilgi çekti ve sonunda ana vatanından bir amcası kendisine bir mektup yazdı. Hiç tanımadığı annesiyle babasının fotoğraflarını gönderdi, kızın kendi bebekliği ve babasının gençliği konusunda bazı bilgiler verdi. Çocuk çok sevinmişti. Amcası olduğunu bilmiyordu. Babası akrabası olduğundan hiç söz etmemişti. Küçük öksüz sonunda bir aile bulmuştu artık.

Birkaç mektuptan sonra işler yoluna koyuldu, amca kızı almak için Paris'e geldi ve Magda Kutchinsky Polonya'ya döndü.” Parker ellerini iki yana açtı. “Bu kadar basit işte.”

“Kayıp yıllar, “ dedi Peter. Kendi sesi kendisine yabancı geliyordu. Boğazını temizleyip Parker'in delici, ancak anlayışlı bakışları altında huzursuzca kıpırdandı.

“Artık bilinmeyen değil, Peter. O yıllarda neler olduğu konusunda bazı gerçekleri öğrenince gerisini kendi bildiklerimizden tamamlamayı becerdik sonunda.”

“Ruslardan mı?” diye sordu Peter. Parker başını sallayınca Peter acı bir sesle,

“Çok anlayışlı davranıyorlar, öyle değil mi?” dedi. “Daha önce herhangi bir bilgiyi böylesine kolaylıkla verdiklerini hiç duymamıştım.”

“Bu konuda özel nedenleri var. Hem de pek geçerli nedenler, ama onlara da sıra gelecek.”

“Pekâlâ.”

“Çocuk amcasıyla Varşova'ya döndü. Ancak döndüğü yerin gerçek ailesi mi olduğunu yoksa belirli bir ailenin yanına mı yerleştirildiğini bilemiyoruz. Her neyse, amcası bir süre sonra Magda'ya eğer bir sınavı verebilirse Sovyetler Birliği'nin seçkin kolejlerinden birine girebileceğini bildirdi. Kızın sınavı başarıyla verdiğini ve yeni efendilerinin de bu buluşlarından dolayı kendilerini kutladığını tahmin edebiliriz.”

“Kolej Karadeniz kıyılarında Odesa yakınlarında. Adı filan yok. Öğrenciler çok özel olarak seçiliyor ve içlerinden ancak en akıllı ve yetenekliler alınıyor.

Öğrencilere kendilerinin seçkin kişiler oldukları öğretilip yeteneklerinin doğrultusunda bir eğitime tabi tutuluyorlar. Magda için bu dil, politika, maliye ve matematik dallarıydı. Girdiği derslerin hepsinde başarılı oldu ve on yedi yaşında mezun oldu. Odesa kolejinin daha özel bir dalına geçti. Burada özel belek teknikleriyle zaten parlak olan zekâsı daha da keskinleştirildi. Kolay egzersizlerden birinin şöyle olduğunu biliyorum: Öğrenciye 100 çeşitli nesne adı yazılı bir liste tam

altmış saniye süresince gösteriliyor. Listeyi sırasını şaşırmadan tam olarak yirmi dört saat sonra ezberden okuması isteniyor.” Parker hayranlıkla başını iki yana salladı.

“Bunun yanı sıra uluslararası Batı toplumunun üst kademelerine uyabilmesi için gerekli eğitimden de geçirildi. Giyim, kuşam, yeme içme, kozmetik, davranış, popüler müzik ve edebiyat, sinema, tiyatro, demokratik politika, iş idaresi, borsa hareketleri, modern dans, sevişme ve erkeklere zevk verme sanatı, pilotluk, kayak kayma, silah kullanımı, elektronik ve mühendislik ve modern bir yüksek düzey ajanının ihtiyaç duyabileceği daha bir sürü şey.

“Magda sınıfının yıldızıydı ve oradan tanıdığın kadın olarak mezun oldu, Zarif, ustalıkla, güzel, kararlı ve... öldürücü.

“Kız on dokuz yaşına gelince kendisinden iki kat daha yaşlı olan kadın erkek herkesten daha çok şey biliyordu. Yapısında daha sonra ortaya çıkan küçük bir bozukluk dışında kusursuz olan ajan olmuştu. Çok akıllı ve hırslıydı.” Kingston Parker yirmi dakikadır ilk kez gülümsedi. “... bunun bir adı da açgözlülüktür kuşkusuz. Efendileri kızın bu huyunun farkına varmadılar ya da o yaşta henüz ortaya çıkmamış bir huydu bu. Ne servetin, ne de sınırsız gücün çekiciliği ile yüz yüze gelmemişti henüz.”

Kingston Parker sözünü kesip Peter'e doğru uzandı. Sanki gizli bir gerçeği düşünürmüş gibi kendi kendine gülümsüyordu.

“Servet için açgözlülük insan zekâsının alt düzeylerine özgüdür. Güce olan ihtiyacı ancak gelişmiş ve ilerlemiş bir zihin değerlendirebilir...” Adam Peter'in yüz ifadesindeki itirazı fark etti. “... Hayır hayır, insanın sınırlı çevresini denetleme gücünden, birkaç bin kişinin yaşamında söz sahibi olma gücünden söz etmiyorum. Gerçekten güçten söz ediyorum. Ülkelerin yazgılarını değiştirme gücünden, Sezar'ın ya da Napolyon'un sahip olduğu, Amerika Birleşik Devletler Başkanı'nın sahip olduğu güç, Peter. İşte en yüksek açgözlülük budur.

Görkemli ve soylu bir açgözlülük, bir hırs.”

Parker böyle görkemli bir görüntü karşısındaymiş gibi bir an sustuktan sonra devam etti:

“Konuyu saptırdım, özür dilerim.” Colih Noble'a döndü. “Colin, birer fincan kahve içeriz artık.”

Colin köşedeki makineden fincanları doldururken odanın havasındaki elektrik de biraz hafiflemişti. Peter düşüncelerini bir mantık sırasına oturtmaya çalışıyordu. Dinlediği hikâyenin zayıf noktalarını arıyor ama hiçbir şey bulamıyordu. Aksine kadının ağzının tadını, vücuduna değen ellerinin dokunuşunu hissediyordu. Göğsünde ve kasıklarında korkunç bir sancı vardı. Magda kendisini nasıl da kaçan bir av gibi ustalıkla kovalamış, kendi varlığının görünmeyen derinliklerine doğru yönelmişti. Bu tür yetenekler öğretilir miydi? Kimler öğretirdi bunları? Karadeniz eteklerinde özel bir odayı görür gibi oluyordu.

Orada ince, düzgün vücut, yemek yapmasını ya da silai kullanmasını öğrenir gibi sevişmeyi öğreniyordu... Peter Kingston Parker'in yeniden konuşmaya başladığını fark edince tüm düşünceleri itip attı kafasından.

“Magda Paris'e dönünce kent bir anda ayaklarının dibine serilmişti. Bir başarıydı bu.” Kingston Parker eliyle Magda'nın fotoğraflarını masanın üstüne serdi Magda Elysees Sarayı'nın balo salonunda dans ederken, Magda Maxim lokantasının önünde bir Rolls Royce'dan inerken, kayak yaparken, at binerken, hep güzel, hep ölçülü... ve hep çevresi erkeklerle sarılı. Zengin, iyi beslenmiş

erkekler.

“Sana daha önce sekiz cinsel ilişkisi olduğunu söylemiştim.” Kingston Parker yine o insanı rahatsız eden terimi kullanmıştı. “Ancak bu sayıyı değiştirmemiz gerekecek. Fransızlar bu konulara yakın ilgi duyduklarından listeyi daha bir düzene soktular.” Parker fotoğrafları çıkardı. “Savunma Bakanı yardımcısı Pierre Hammond. Amerikan Konsolosluğu'nda Misyon Şefi Mark Vincent...”

“Evet, “ diye Peter adamın sözünü kesti. Ancak bu erkeklerin yüzlerini görmek insana hastalıklı bir hayranlık veriyordu. Onların neye benzediklerini tam olarak tahmin edebildiğini hiçbir övünme payı duymadan düşündü.

“Tahmin edebileceğin gibi kızın efendileri zevkten dört köşe olmuşlardı. Erkek bir ajanın sistemin içine girip tümüyle ortadan yok olması on yıl falan sürer.

Oysa genç ve güzel bir kadın en büyük değerlerini bu özelliklerinde taşıyordur.

Magda Kutchinsky de değerini biliyordu. Katkılarının tümünü bilemiyoruz Rus dostlarımız tüm sırlarını açıklamadılar ne yazık ki ancak kadının gerçek değerini bu dönemde anladıklarını sanıyorum. Evet dokunduğu her şeyi kendisine bağlayan tılsımlı bir eli vardı, ancak güzellik ve gençliği sonsuza dek sürüp gitmeyecekti. Aaron Altmann'ı efendilerinin bilerek seçip seçmediklerini bilemiyoruz. Ama böyle olması gerekir. Düşün bir kere Batı Avrupa'nın en güçlü ve zengin insanlarından biri, demir ve çelik üreticilerini denetiminde bulunduran, en büyük silah fabrikasına, elektronik laboratuvarına sahip ve bu yolla ikincil sanayileri elinde tutan bir insan.

Çocuksuz dul olduğu için Fransız yasalarına göre tüm malvarlığı karısına kalabilir. Kanserli olduğu yani yaşamının sınırlı olduğu biliniyordu. Üstelik bir Siyonist ve Mossad'ın en güvenilir ve etkin üyelerinden biri. Şahane bir şey! Bütün bunlara sahip bir insanı elde etmeyi düşün. Ancak bu da boş bir düştü. Dünyanın en güzel kızı bile Aaron Altmann gibi bir insanı etkileyemezdi.

Zaten o da başlı başına bir araştırı konusudur, bir aslan yürekliliği ve gücüne sahip inanılmaz bir insandı. Yine konuyu dağıttım, özür dilerim. Birisi ya Moskova'daki NKVD'nin başı ya da Magda'nın Paris'teki Rus Elçiliği'ndeki amiri, ki yeri gelmişken belirteyim o da Batı Avrupa NKVD başıydı ya da Magda Kutchinsky'nin kendisi Aaron Altmann'ı seçti. Kadın iki yıl içinde Altmann'ın her şeyi oldu. Cinsel yeteneklerini hemen kullanmayacak kadar akıllıydı. Altmann hoşuna giden herhangi bir kadını elde edebilirdi. Cinsel iştihası efsaneleşmişti ve çocuksuz kalmasının nedeni de bu olabilir. Gençliğinde bir ilişkisinde hastalık kapmış, hastalık sonradan tümüyle iyileştirildiği halde, kısırlaşmıştı.

Altmann Magda ile oyuncakla oynar gibi gönül eğlendirecek ve sonra da tutup bir kenara fırlatacak bir insandı. Eğer Magda ilk başta kendisini vermiş olsaydı...

Önce erkeğin hayranlık ve saygısını kazanmıştı. Belki de erkeğin akıl, güç ve kararlılık alanlarında kendine denk bulduğu ilk kadındı...”

Kingston Parker bir fotoğraf daha seçip uzattı. Peter geniş boyunlu, ileri fırlamış küt çeneli adamın resmine baktı. Bütün seks düşkünü erkekler gibi kafası çıplaktı. Ağzının, gözlerinin kenarında her an gülecekmiş gibi duran kırışıklıklar görünüyordu. Gücün Fotoğrafı diye düşündü Peter.

“Kız sonunda vücudunu teslim ettiğinde büyük eiekril< fırtınaları kopmuş olmalı.” Kingston Parker kadının geçmiş aşk ilişkileri üstünde özellikle duruyor gibiydi. Aldığı bilgiler çok önemli olmasaydı Peter buna çoktan itiraz edecekti.

“Bu erkek ve kadın birbirlerine her bakımdan denk olmalıydılar. Yüz milyonda bir karşı karşıya gelebilecek iki kişi... bunların bir de çocuğu olsaydı...”

Kingston Parker kıs kıs güldü. “Herhalde mongolyen bir gerizekâlı olurdu... yaşam böyledir işte.”

Parker konuşmanın bu yola dökülmüş olmasından nefret ederken sözünü sürdürdü.

“Böylece evlendiler ve NKVD Batı sanayiinin içine bir köstebek sokmuş oldu.

Baron Altmann'ın silah fabrikası olan Narmco Amerika, İngiltere, Fransa ve NATO için çok gizli silahlar yapıyordu. Yeni Barones yönetim kurulundaydı, hatta Narmco'nun Başkan Yardımcısıydı. Silah planlarının kamyonla kaçırıldığından hiç kuşumuz yok. Her gece yeni Barones'in sofrasında Batı dünyasının liderleri ve karar adamları şampanyalarını yudumluyorlardı artık. Her konuşma, ağızdan kaçan her söz o özel yetiştirilmiş bellek tarafından kaydediliyor, bu arada Baron'un sağlığı giderek kötüleşiyordu. Adam her gün biraz daha yaslanıyordu karısına.

Kadının Mossad çalışmalarında kendisine tam olarak ne zaman yardıma başladığını bilmiyoruz. Ancak buna başladığı anda Ruslar amaçlarına erişmişlerdi. Artık Batı Avrupa'nın ağır sanayiinin büyük bir bölümünü devir alabileceklerdi. Ne var ki, tam bu sırada Barones'in karakterindeki o bozuk nokta su yüzüne çıkmaya başladı. Barones'in kendi hesabına çalıştığını anladıklarında Rus efendilerinin nasıl bir paniğe kapıldıklarını tahmin edebiliyoruz. Kadın o zamana kadar kendini kontrol altında tutan erkeklerden daha akıllıydı ve gerçek gücün ne olduğunu gözleriyle görmüştü. Ve gördükleri de hoşuna gitmişti. Kuklacılarla güzel kukla arasındaki dev irade çatışmasını tahmin edebilirsin. Güzel kukla artık Katerina'dan bu yana Avrupa'nın en zengin ve güçlü kadını olmak istiyordu ve bu olanaklar avucunun içindeydi, yalnızca...”

Kingston Parker doğuştan hikâyeciymiş gibi sözünü yarıda kesti. Dinleyicilerinin heyecanını doruk noktasında tutmayı çok iyi biliyordu. Kahve fincanını tıklattı.

“Konuşmak insanın dilini kurutuyor.” Colin ile Parker güçlkle doğruldular yerlerinden. Adamın kişiliği ve hikâyesi karşısında büyülenmiş gibiydiler.

Parker kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti.

“Rus efendilerinin kadının üstünde son bir kozları daha vardı. Kendisini açığa çıkaracaklarını söylediler. Baron Altmann gibi bir insan aldatıldığını öğrenince kızgın bir boğaya dönecekti. Nasıl bir tepki göstereceği tahmin edilebiliyordu.

Magda'yı derhal boşayacaktı. Fransa'da boşanma güç olmasına karşın Baron gibi bir insan için kolaydı. Onun koruması olmadan Magda bir hiçti, bir hiçten de azdı. Ruslar için hiçbir değeri kalmamış olacaktı. Altmann İmparatorluğu olmadan güç düşleri de buhar olup uçacaktı. Rusların bu planı sıradan bir insan için geçerliydi ama karşılarında sıradan bir insan yoktu...”

Parker yine sustu; kendisinin de karşısındakiler kadar hikâyeye kapılmış olduğu anlaşılıyordu.

“Çok konuştum, “ diye gülümsedi Peter'e. “ Şimdi biraz da sen konuş bakalım.

Kadını az da olsa tanıyorsun, bir iki saat içinde de hakkında çok şey öğrendin.

Ne yaptığını tahmin edebilir misin?”

Peter hayır demek istercesine başını sallarken birden gerçek korkunç bir darbeyle indi beynine. Duyduğu nefretten büyüyen gözlerle Parker'e baktı.

“Doğru tahmin ettin sanırım, “ dedi Parker. “Evet, bu aşamada kadının da artık sabırsızlık belirtileri gösterdiğini düşünebiliriz. Baron'un ölmesi çok uzun sürüyordu.”

“Korkunç bir şey...” diye mırıldandı Peter.

“Bir açıdan öyle. Ama duruma bir satranç oyuncusu gözüyle bakarsan ve kadının Büyük Usta standardında bir oyuncu olduğunu hatırlarsan, kusursuz bir hamle yaptığını kabul etmek zorunda

Kalırsın, Baron'un kaçırılmasını sağladı. Tanıklar kadının o sabah Baron'un da mutlaka kendisiyle gelmesi için ısrar ettiğini söylüyorlar. Adam kendisini iyi hissetmiyor ve deniz gezintisine çıkmak istemiyordu, ancak kadın açık hava ile güneşin iyi geleceğini söyledi. Baron deniz gezintisine çıkarken koruyucularını yanına almazdı. . Teknede yalnız ikisi vardı. Açık denizde çok hızlı bir tekne bekliyordu...” Parker ellerini iki yana açtı “... Ayrıntıları biliyor musun?”

“Hayır.”

“Tekne yata çarpıp batırdı. Sudan Baron'u kurtarıp Barones'! bıraktılar. Bir saat sonra kıyı korumaya bir telsiz mesajı geldi, denize açıldıklarında kadını yatın enkazı arasında buldular. Kocasını kaçıranlar kadının sağ salim bulunmasına özen göstermişlerdi.”

“Belki de pazarlık için karısının sağ kalmasını istemişlerdir, “ dedi Peter.

“Olabilir, zaten kadın da yaşlı bir eş rolünü kusursuz oynadı. Sıra kurtarmalık istemeye gelince Altmann Yönetim Kurulu'nu yirmi beş milyon doları kabule o zorladı. Parayı da randevu yerine kendisi yapayalnız götürdü.” Parker anlamlı bir şekilde sustu.

“Paraya ihtiyacı yoktu.”

“Vardı. Baron bunamış değildi, işinin ve kasasının dizginleri elindeydi.

Magda'nın sıradan bir eş gibi her gereksinimi karşılanıyordu kürk, mücevher, giyim kuşam, araba, yat ve Altmann Sanayi'inden yılda iki yüz bin dolar.

Sıradan bir eş bunlarla yetinebilirdi ama Magda sıradan bir eş değildi. Sınırsız güç emellerini planlamış olduğunu kabul zorundayız. Bunun için de para gerekiyordu. Binlerce değil, milyonlarca dolar. Büyük ödülü ele geçirene kadar yirmi beş milyon da işini görürdü. Binerlik İsviçre frangı banknotları halinde olan parayı terk edilmiş bir havaalanına götürdü, bir uçak gelip aldı ve gitti.

Tertemiz bir iş.”

“Ama...” Peter bütün bunlara karşı koyacak bir şeyler arıyordu. “... Ama Baron işkence görmüştü. Magda...”

“ölüm ölümdür, işkencenin bilmediğimiz bir amacı olmalı. Karşımızda bir Doğulu kafası olduğunu unutma, belki de işkence kadını tüm kuşkulardan uzak tutmak içindi. Az önce sen de onu korumak için aynı gerekçeyi ileri sürdün.”

Haklıydı kuşkusuz. Böylesine çirkin bir planı kuran ve uygulayan bir kafa idamın incelikleri üstünde durmazdı. Peter'in söyleyecek başka sözü kalmamıştı.

“Bu aşamada neler elde ettiğine bir bakalım şimdi. Baron ortadan kalkmıştı.

Onunla birlikte ilerde önemini göreceğimiz tüm sınırlamalar da yok olmuştu.

Barones Narmco'nun Güney Afrika hükümetine tüm silah ve cephane satışını dondurmasından yanaydı. Baron ise bir işadamı gözüyle o ülkeye tatlı bir pazar olarak bakıyordu. Ayrıca Güney

Afrika Siyonizmi desteklemekteydi. İşbirlikleri sırasında erkeğin sözü üstün geldi ve Narmco Birleşmiş Devletlerin ambargo kararını Fransa onaylayana kadar o ülkeye silah satışını sürdürdü. Barones'in Güney Afrika aleyhtarı bu tutumunu aklında tut, az sonra yine buraya döneceğiz.

“Baron'dan kurtulmuştu. Rusların da denetiminden kurtulmuştu ve kendini korumak için küçük bir ordusu vardı artık. Eski Rus efendileri bile şimdi ondan intikam almaya çekinirlerdi. Elinde hesabını yeryüzünde kimseye vermeye zorunlu olmadığı 25 milyon dolarlık bir sermaye vardı. Altmann Sanayii sayesinde çok büyük bir güce sahipti. Yönetim Kurulu'nun çeşitli denetimleri altında olmasına karşılık şirketin bütün bilgi toplama kaynaklarından yararlanma olanağı elindeydi. Böyle bir dev kuruluşun başı olarak Fransız hükümetinin saygısını kazanmış ve bu yolla da sınırlı bile olsa onların haberalma sistemlerine sızma olanağını ele geçirmişti. Bunun dışında Massad bağı vardı... ne de olsa Aaron Altmann'ın yerini devir almıştı...”

Peter birden Magda'nın 'kaynaklarından söz ettiğini ama bunları hiç açıklamadığını hatırladı. Kendi özel ajanları dışında İsrail ve Fransız haberalma örgütlerinden de yararlanması mümkün müydü? Olabilirdi. Magda Altmann için her şeyin mümkün olabileceğini öğreniyordu iki saattir. Kingston Parker'in belirttiği gibi sıradan bir kadın değildi.

“Bundan sonra bir pekiştirme dönemi başladı, “ diye Parker sözünü sürdürdü.

“Aaron'un bıraktığı dizginleri ele alma dönemi, Altmann Sanayi'de üst düzey yöneticileri değiştirildi, yerlerine kendisine karşı çıkmayacak kişiler getirildi. Önce bir planlama ve örgütlenme dönemi, sonra da ulusların yazgısına egemen olmak için ilk atılım. Yeniden kurmak istediği dünyaya planlarına en çok uymayan ülkeyi seçti bunun için. Halife adını neden aldığını hiç bilemeyeceğiz...”

“Yanılıyor olmalısınız.” Peter parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Onu tanımıyorsunuz.”

“Onu hiç kimsenin tam olarak tanımadığına inanıyorum, Peter. Özür dilerim ama çok geniş bir alanı çok hızlı geçtik sanıyorum. Geri dönüp soru sormak ister misin?”

“Hayır, önemi yok.” Peter gözlerini açtı. “Devam et lütfen. Kingston?”

“Barones Altmann'ın öğrendiği derslerden en önemlisi şiddet ve gücün ne kolaylıkla kullanılabilir şeyler oldukları ve bunların müthiş etki ve kârlılığıydı. Bu dersi aklında tutarak insanlığın yeni egemeni olarak ilk eylemine atıldı. Seçimini babasının dizi dibinde Paris'te çocukluğunda devam ettiği Komünist Partisi toplantısında elde ettiği siyasal inançları etkilemişti.

Ayrıca Barones'in bu dönemde sosyalist ve komünist eğilimlerinin yanı sıra kapitalistçe kendi çıkarını gözetme eğilimi de bulunduğundan bu seçiminde Altmann bankacılık dalının Güney Afrika altın satışı çıkarlarının da etken olması sözkonusudur. Bunlar hep tahmin, ancak kırk ton altın ve bunun yanında sürgünde bir zenci hükümeti kurulması başarısını elde etseydi Halife'nin her ikisinin de denetimini ele alması uzun sürmezdi sanıyorum.” Parker omuzlarını silkti. “Planlarının ne kadar geniş kapsamlı olduğunu bilemeyiz. Ancak Halife'nin ya da Barones'in planını uygulamak için seçtiği grupta da her zamanki titizliği gösterdiğini kabul etmek zorundayız. Üçümüz de yeniden ayrıntılara girmeyecek kadar iyi hatırlıyoruz 070'in kaçırılışını. Size şu kadarını hatırlatayım ki, Peter beklenmedik hareketini yaptığı sırada plan başarı kazanmıştı bile. Önemli olan budur. Halife kendi kendini tebrik edebilirdi. Aldığı bilgiler tamdı. İş için tam adamlarını seçmişti. Uçağın kaçırılmasına müdahale edecek antiterörist kuvvetin komutanının adını bile biliyordu. Psikolojik ortamı da tam kıvamına getirmişti.

Dört rehinenin öldürülmesi muhalefeti öylesine dondurmuştu ki, bir adım atacak güçleri kalmamıştı. Zafer kadehini bir tek adam çekip almıştı elinden. Kadının bu adama karşı bir ilgi duyacağı kaçınılmazdı. Belki de kadınca sezgilerle onun kendi amacına çevrilebilecek niteliklere sahip olduğunu düşünmüştü...” Parker iri gövdesini sağdan sola kaydırdı. “Bu aşamada hikâyeye katılmama izin verirsin herhalde. Halife gibi birinin varlığı daha önce de ima edilmişti. Aaron Altmann'ın öldürülmesinden sonraki ilk eylemi bu olmayabilirdi. Bundan sonra iki adam kaçırma olayında da onun üslubu görülüyor; biri Viyana'da OPEC bakanlarının rehin alınması. Bu yüzden Halife'nin su üstüne çıkmasını bekliyordum. Uçak korsanlarından birini sorguya çekmeyi çok isterdim...”

“Hiçbir şey söylemezlerdi, “ diye Peter adamın sözünü kesti. “İrlanda'da yakaladığımız doktor gibi birer piyondan başka hiçbir şey değillerdi.”

Parker göğüs geçirdi. “Belki de sen haklısın. O sırada ben Halife'ye olan tek bağımızın kopmuş olduğundan başka bir şey düşünmüyordum. Daha sonraları olaya alışınca bu bağın, eskisinden daha güçlü olarak var olduğunu düşündüm. Bu bağ sendin, Peter. O yüzden istifanın kabul edilmesini onayladım. Gerçekte sen istifa etmeseydin ben seni işten çıkaracaktım, ancak sen istifayla daha doğal bir hareket yaptın...” Parker bir daha gülümsedi. “Sana bunun için teşekkür edememiştim şimdiye kadar.”

“Hiç önemi yok. Hizmet görevimizdir?”

“Gerçekten de hizmetini kusursuz yaptın. Serbest kaldığın anda Barones sana yaklaşma yollarını aradı. Önce senin hakkında bilinecek her şeyi öğrendi. Her nasılsa bilgisayara bile girebildi. Senin istifandan dört gün sonra CIA bilgisayarından yetkisiz bir bilgi alınma olayı var. Öğrendikleri kendisini tatmin etmiş olmalı ki normal yollardan hemen Narmco teklifini aldın. Bunu reddetmen kadının ilgisini çekmiş olmalı ki dostlarının aracısı koyarak kendisini Sir Steven'in yazlık malikânesine davet ettirdi.” Parker kıs kıs güldü.

“Zavallı Peter, hiç beklemediğin bir anda kendini tarihin en başarılı kadınlarından birinin pençesinde buluverdin. Kadın hakkında bildiklerimden sonra yaklaşma yolunu iyi seçtiğini tahmin edebiliyorum. Senin ne tip kadınlardan hoşlandığını biliyordu. İyi bir rastlantı eseri kendisi de bu tipe giriyordu...”

“Neymiş bu tip?” diye sordu Peter. Belirli kadınlardan hoşlandığının farkında değildi.

“Uzun boylu, ince ve kumral. Düşün bir kere. İlişki kurduğun tüm kadınların ortak yanlarıydı bunlar.”

Haklıydı. İnsan otuz dokuzunda bile kendisi hakkında yeni şeyler öğrenebiliyordu demek.

“Soğukkanlı orospu çocuğunun tekisin, Kingston. Bunu sana daha önce de söyleyen olmuş muydu?”

“Hem de pek çok kere.” Kingston gülümsedi. “Ama doğru değil bu, Barones Altmann'la kıyaslanınca ben Noel Baba sayılırım.” Sonra yine ciddileşti ansızın.

“Atlas karargâhının kendisinin çalışmaları hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyordu. Bu aşamada bazı kuşkularımız olduğunu biliyordu artık, ama senin aracılığıyla içimize girmiş olacaktı. Kuşkusuz Thor'dan ayrılmanla değerliliğin azalacaktı ama yine de seni kullanabileceği pek çok alan vardı. Üstelik Narmco'da başarılı da olabilirdin. Bütün beklentileri gerçekleşti. Hatta onun hayatına yönelik bir suikasti de önledin...”

Peter kaşını kaldırdı.

“... O gece Rambouillet yolunda. Bizimki yalnızca bir tahmin ama birtakım bilgilere dayanan bir tahmin. Ruslar kadının artık kendilerine dönmeyeceklerini anlamışlardı. Onlar da onun Halife olduğundan kuşkuluyorlardı. Bir zamanların yıldız ajanı için köklü bir çözüme karar verdiler. Suikastı ya kendileri düzenlediler ya da Aaron Altmann'ı onun öldürdüğünü Mossad'a haber verdiler.

Katilleri onların kiralamış olmaları benim aklıma daha çok yatıyor, çünkü Mossad pis işlerini kendisi görmeyi yeğler. Her neyse NKVD ya da Mossad'ın girişimiyle Rambouillet yolundaki pusu hazırlandı ve sen de içine daldın.

Rastlantıdan hoşlanmadığını biliyorum ama Peter, o gece Barones'in Maserati arabasını sürmüş olmanın bir rastlantı olduğuna ben inanıyorum.”

“Pekâlâ, “ diye Peter homurdandı. “Diğerlerini yuttuktan sonra bu kırıntıyı da yutarım nasıl olsa.”

“Bu girişim Barones'i telaşa düşürdü.” Bunu yapanın kim olduğunu bilemiyordu.

Bunun Atlas komutanlığının başının altından çıktığını ya da en azından bizim de bu işe karıştığımızı düşündüğüne emindim. Olayın hemen ardından sen Halife'nin varlığını bildiğimizi söyleyince kendisine duyduğumuz ilgiyi kanıtlamış oldun.

Seni Amerika'ya çağırdım. Döndüğünde bunu ona ya söyledin ya da herhangi bir davranışınla Atlas ve Kingston Parker konusundaki kuşkularını doğruladm. Buniar hep benim tahminlerim, Peter... ama gerçeğe ne kadar yaklaştım, bunu söyle bana, dürüstlükle söyle.”

Peter bir yandan düşünmeye çalışırken bir yandan da ifadesiz bir yüzle karşısındaki adama bakıyordu. Olanlar başından sonuna kadar onun anlattığı şekilde olmuştu.

“Hepimiz Halife'yi arıyorduk. Bunu Baronesle konuşmada bir sakınca görmedin,” diye Parker sözünü sürdürdü. Peter başını salladı.

“Ortak hedeflerimiz olduğunu düşündüm, “ diye Parker derin bir anlayış ve yakınlıkla devam etti. “Hepimizin Halife'nin peşinde olduğumuzu düşünüyordun, değil mi?”

“Ben kendisine söylemeden önce benim Amerika'ya seni görmeye geldiğimi biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyordu işte.” Peter hain gibi hissediyordu kendisini.

“Anlıyorum.” Parker uzanıp Peter'in omzunu tuttu. Güven dolu bakışlarla Peter'in gözlerinin içine bakarken omzunu hafifçe sıktı. Sonra her iki elini de masanın üzerine dayadı.

“Kadın avcının kim olduğunu biliyordu ve benim hakkımda bildikleri tehlikeli olduğumu anlatmaya yeterliydi. Bana erişip beni öldürecek tek insan sendin yeryüzünde... ama bunun için bir nedenin olmalıydı. Kadın seni harekete geçirebilecek tek kozu kullandı. Her şeyde olduğu gibi bunda da yanılmamıştı.

Bir hareketle hem kendisini avlamaya çalışan insandan kurtulacak, hem de üst düzeyde bir katil kazanacaktı. Bu işi yaptıktan sonra artık ömrünün sonuna kadar Halife'ye ait olacaktın. Seni başka cinayetlerde kullanacak, her işlediğin cinayetle onun ağına biraz daha dolanacaktın. Gerçekten çok değerli bir ödöldün, Peter. Barones'in cinsel çekiciliğini senin üstünde kullanmasına değer bir ödül.”

Parker, Peter'in çenelerinin kasıldığını, gözlerinin parladığını gördü.

“Üstelik sen de çok çekici bir erkeksin. Kimbilir, belki de iş ile zevki karıştırmak istemiştir. Çok

gelişmiş cinsel iştaha sahip bir hanım ne de olsa...”

Peter yumruğunu adamın suratının ortasına indirmemek için kendini güç tutuyordu.

Öfkesi için bir çıkış noktası bulmalıydı. Kendini küçültülmüş, kullanılmış ve kirletilmiş hissediyordu.

“Sana cinayet işletmek için seksin yeterli bir güç olmadığını anlayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden kızını kaçırıp parmağını kestirtti tıpkı Johannesburg'da hiç duraksamadan rehineleri öldürttüğü gibi. Dünya Halife'den korkmayı öğrenmeliydi.”

Parker, artık gülümsemiyordu.

“Belirtilen süre içinde beni öldüremeseydin kadının tehdidini yerine getireceğinden hiç kuşum yoktu.”

Peter o küçük şişe içinde yüzen kırmızı tırnaklı beyaz et parçasını hatırlayınca birden ürperdi.

“İnanılmaz bir talih eseri olarak bu sondan kurtulduk, “ dedi Parker, “İrlandalı muhbir. Ve yine Rusların bizimle işbirliğine yanaşmaları. Bu, kendi sorunlarını bize yıkmak için ellerine geçmiş büyük bir fırsattı. Kadın ve özgeçmişi hakkında her şeyi olduğu gibi aktardılar bize.”

“Peki ama biz ne yapacağız?” diye atıldı Colin Noble. “Elimiz kolumuz bağlı kaldık. Yeni bir girişim mi bekleyeceğiz Halife'nin yeni bir Arap prensini ya da Şah'ın kızkardeşini öldürmesini mi bekleyeceğiz?”

“OPEC kararını geçirtemezlerse olacak olan budur. Hanımefendi kapitalist düzene öylesine bir uyum gösterdi ki şu anda Avrupa, sanayiinin yarısına sahip. Petrol fiyatlarında bir indirim yeryüzünde en çok onun işine yarayacaktır. Ayrıca insanlığın büyük bir bölümü de bundan yararlanabilecektir. Böylece politik ve kişisel çıkarları tam bir uyum içinde olacak.”

“Eğer başarsa, “ diye Colin ısrar etti. “Bundan sonraki Tanrı iradesi ne olacak acaba?”

“Bunu kimse bilemez, “ diye mırıldandı Parker. İkisi de dönüp Peter Stride'a baktılar.

Peter yirmi yıl, birden yaşlanmış gibiydi. Ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti. Yalnız gözleri bir atmacanın kiler gibi mavi, canlı ve ateşliydi.

“Sana söyleyeceklerime inanmanı istiyorum, Peter. Bütün bunları sana baskı yapmak için anlatmadım. Sana bilmen gereken, aslan inine dönmeye karar verdiğin takdirde kendini koruman için gerekli şeyler anlattım. Sana bunu emredemem. Bu işin tehlikesi küçümsenemez. Daha az yetenekli bir insan için intihar olur bu.

Ancak şimdi önceden uyarıldığına göre Halife'yi kendi oyunuyla yenebilecek tek insanın sen olduğunu söyleyebilirim. Lütfen beni yanlış anlama. Bir an için bile bir cinayet düşünmüyorum. Hatta bu yolda düşünmekten men ederim seni. Buna izin veremem ve eğer kendi başına böyle bir işe kalkışırsan seni yargıç önüne çıkartmak için elimden geleni ardıma koymam. Senden Halife'ye yakın bulunmanı ve onun adımlarını önceden öğrenmeni istiyorum. Onu açığa çıkarırsan yasal yollardan gerekeni yapmaya çalışıyorum. Duygusal konuları düşünme

Johannesburg'daki rehinelerini, kızını aklından çıkar. Unutma ki biz ne yargıcız, ne de cellat...” Peter, Parker'in sözlerini dinlemiyordu bile.

Halife'yi durdurmak için bir yol vardı. Barones Magda Altmann gibi birini yargıç önüne, hele bir

Fransız mahkemesine çıkarma düşüncesi gülünçtü. Peter kararlarında intikamın hiçbir yeri olmadığını düşünmeye çalıştı, ancak böylesine bir yutturmacaya kanmayacak kadar iyi tanırdı kendisini. Evet, intikam da vardı... ama tümüyle değil. Kendisi Alman kızı Ingrid'le Giliy' O'Shaughnessy'yi öldürmüş ve bu kararları vermiş olduğu için pişmanlık duymamıştı. Onların ölmeleri gerekiyorsa Halife'nin bin kere ölmesi gerekirdi.

Ve bunu yapabilecek bir kişi var, diye düşündü.

Magda'nın sesi heyecanlı ve sıcaktı, Peter o hafif aksanın kendisi üzerindeki etkisini unutmuş gibiydi. Çok koşmuş gibi kalbi hızla atmaya başladı.

“Peter, sonunda sesini duydum yal Öylesine üzıldüm ki. Telgrafımı aldın mı?”

“Hayır, hangi telgrafi?”

“Melissa Jane'i kurtardığını duyduğumda sana Roma'dan bir telgraf çekmiştim.”

“Almadım, ama önemli değil.”

“Narmco Brüksel aracılığıyla göndermiştim.”

“Belki hâlâ orada beni bekliyordur, merkezle görüşmedim henüz.”

“Kızın nasıl, Peter?”

“Şimdi iyi...” Peter kadının adını söyleyemediğini fark etti. İçinde bulunduğu gerilimin sesinden anlaşılmayacağını umarak sözünü sürdürdü. “Çok güç günler geçirdik ama.”

“Biliyorum. Seni çok iyi anlıyorum, Peter. Kendimi öylesine çaresiz hissettim ki. Çok çalıştım ama hiçbir şey başaramadım.”

“Hepsi geçti artık.”

“Sanmıyorum, “ dedi kadın. “Nereden telefon ediyorsun?”

“Londra'dan.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Bir saat önce Brüksel'e telefon ettim. Narmco acele beni bekliyor. Bu öğleden sonra uçağı ile gidiyorum.”

“Peter, seni görmem gerek. Çok uzun zamandır sensiz kaldım. Bu gece de Viyana'da olmalıyım. Dur bakayım, seni alması için Lear'i göndersem bir saat için bile olsa buluşabiliriz. Sen Paris'ten gece uçağı ile Brüksel'e gidersin ben de Lear ile Viyana'ya. Ne olur, Peter? Seni çok özledim. Bir saat baş başa kalabiliriz.”

Peter, Lear jet uçağından indiğinde kendisini havaalanı müdürlerinden biri karşılayıp ana binanın üstündeki özel odalardan birine götürdü.

Peter içeri girerken Magda Altmann da öteki kapıdan göründü. Peter kadının varlığının bir odayı nasıl ışıkla doldurduğunu unutmuştu.

Magda o iri ve merhametli bakışlarıyla erkeğı süzerken, “Peter, ne yaptılar sana böyle?” dedi. Uzanıp yanağını okşadı.

Son günlerin dehşet ve gerginliğı Peter'i direnme gücünün sonuna getirmişti artık. Derisinin rengi solmuş, çenesinde uzamış sakalının karalığı bu solgunluğu daha da ortaya çıkarmıştı. Şakaklarındaki

gümüş teller çoğalmış, gözleri çukurlarına batmıştı.

“Sevgilim sevgilim, “ diye odadakilerin işitemeyecekleri kadar alçak bir sesle Magda mırıldandı. Dudakları erkeğinkileri buldu.

Peter bu an için dikkatle hazırlanmıştı. Öğrendiği şeyleri en ufak bir ima yolu ile bile açığa vurmamasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Magda, onun kendisinin geçmişini öğrendiğini bilmemeliydi. Çok tehlikeli bir şey olurdu bu.

Doğal davranmalıydı. Ancak kızının solgun yüzü de gözlerinin önünden gitmiyordu.

Eğilip kadını kucakladı.

Magda'nın olgun kadın ve ezilmiş çiçek yaprağı kokan dudaklarının yumuşaklığına uyabilmek için kendi dudaklarını da yumuşatmak için iradesini kullandı. Kadının vücuduna uygun olarak kendi vücudunu da ileri itti. Bunda başarılı olduğunu sandığı anda kadın kolları arasından hafifçe sıyrılarak o uzun ve güçlü kasıklarını erkeğin vücudundan ayırmadan gerileyip erkeğin yüzüne sorgu dolu bakışlarla baktı. Peter kadının gözlerindeki alevin kaybolduğunu yerine soğuk ve acımasız yeşil bir ışığın aldığını fark etti. Büyük bir zümrüdün derinliklerindeki güzel kıvılcım gibi.

Gözlerinde bir şey okumuş olmalıydı; ama okunacak hiçbir şey yoktu ki. Ama yine de kadın erkekte yeni bir şey, bir bilinçlilik hissetmişti. Kuşkusuz böyle bir şeyi arıyor olacaktı. En küçük bir ifade bile kendisi için yeterliydi, dudağının hafif bir kıvrılması gözlerindeki ürkeklik, vücudunun cevap vermekte gecikmesi... oysa Peter bunların hepsini denetim altına aldığından emindi.

“Mavi giydiğine sevindim.” Kadın Peter'in kaşmir ceketinin yakalarını okşadı.

“Sana çok gider bu renk, sevgilim.”

Evet, Peter ceket kadını düşünerek ısmarlamıştı ama Magda'nın davranışında sertlik vardı şimdi. Sanki kendi gerçek kişiliğine dönmüş ve aralarına gözle görünmez bir duvar çekmiş gibi.

“Gel.” Magda dönüp erkeği geniş camlı pencerenin altındaki maroken koltuğa çekti. Bir havaalanı yetkilisi baharın müjdecisi olan sarı lalelerden bir demet bulup camın önüne yerleştirmişti, bir kenarda da bir barla bir kahve makinesi vardı.

Magda erkeğe dokunmadan yanına oturdu ve başını eğerek sekreterini yanlarından uzaklaştırdı. Sekreter odanın öteki ucunda bekleyen iki koruyucunun yanına gitti, üçü aralarında konuşmaya başladılar.

“Lütfen anlat, Peter.” Kadın hâlâ Peter'i süzüyordu ama şimdi gözlerindeki o soğuk ışık kaybolmuştu. Yakınlıkla, tüm dikkatini vererek dinliyordu Melissa Jane'in hikâyesini.

İşine yaradığı sürece gerçeği tam olarak anlatmak Peter'in eski bir kuralıydı ve şu anda da Magda her ayrıntıyı nasıl olsa öğrenebileceği için bunu uygulamak işine yarayacaktı. Halife'nin kızına karşılık Kingston Parker'in hayatını istediğini ve buna karşı kendi cevabını anlattı.

“Yapacaktım da.” Magda kollarını tutarak ürperdi bir an.

“Tanrım, böylesine bir kötülük en iyileri ve en güçlüleri bile bozabilir...”

Şimdi dudakları anlayışla yumuşamıştı.

Peter, Melissa Jane'in kurtulmasına yol açan ihbardan söz etti. Kıza neler yapıldığını, nasıl bir psikolojik baskı altında bulunduğunu anlattı. Gözlerini kadının gözlerinden ayırmıyordu. Bir şeyler

vardı gözlerinin içinde. Bir suçluluk duygusu bulmayı bekliyordu kuşkusuz. Halife böylesine sıradan duygulardan uzak olmalıydı ama yine de yapmacık bir acımadan daha başka bir şey gördüğüne yemin edebilirdi.

“Kızımın yanında kalmak zorundaydım. Birkaç gününü benimle geçirmesi onun için çok önemliydi.”

“Doğru. Böyle yaptığına sevindim, Peter.” Magda kolundaki saate baktı. “O kadar az zamanımız kaldı ki. Haydi birer kadeh şampanya içelim. Kutlayacak bir şeyimiz var hiç olmazsa. Melissa Jane yaşıyor ve kısa zamanda kendisini toparlayacak kadar güçlü bir çocuk.”

Peter şampanya şişesini açıp sarı Dom Perignon'u uzun kadehlere doldurdu, kadehleri üzerinden birbirlerini gülümseyerek selamladılar.

“Seni gördüğüme gerçekten sevindim, Peter.” Magda müthiş bir artistti, bunu öylesine saf bir tazelikle söylemişti ki Peter bütün bildiklerine rağmen kadına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Ama bu duygusunu da bir anda bastırıp onu hemen orada öldürebileceğini düşündü. Bunun için silaha gerek yoktu. Gerekirse elleri yeterdi bile, ancak Kobra parabellum tabancası da sol kolunun altındaki kılıfındaydı. O kadını öldürür, karşıdaki iki koruyucu da kendisini öldürürlerdi. Heriflerden birini vurabilirdi belki, ama diğerinin kendisini öldüreceği kuşkusuzdu. İkisi de işlerinin ehli insanlardı. Peter onları kendi seçmişti.

Kadına hâlâ gülümseyerek bakarak, “Çok kısa bir süre için birlikte olacağımıza ben de üzuldüm, “ dedi.

“Biliyorum sevgilim, ben de aynı şeyi düşünüyorum.” Erkeğin koluna dokundu.

“Keşke başka türlü olsaydı. Oysa senin de benim de yapacak o kadar çok şeyimiz var ki, birbirimizi bağışlamalıyız.”

Sözcüklerin belki de özel bir önemi vardı; kadının gözlerinde bir anlık yeşil bir parıltı görüldü ve belki de çok derinlerde bir pişmanlık. Sonra şampanyasını yudumlarken gözlerini uzun kirpiklerinin arasına sakladı.

“Bağışlamamız gereken çok feci bir şey olmayacağını...”

Peter ilk kez kadını öldürme eylemi ile karşı karşıyaydı. Daha önce bu akademik bir sorundu, eylemin kendisini düşünmemeye gayret etmişti. Ama şimdi Veix mermisinin o düzgün tatlı ete girdiğini hayal edebiliyordu. Bunu yapamayacağını düşündü.

“İnşallah olmaz, Peter. Hayatta en çok istediğim şey böyle bir şeyin olmaması.”

Magda kirpiklerini kaldırıncı bakışları bir an için Peter'inkilerle karşılaştı, bir şey için yalvarıyor gibiydi, belki de bağışlanmak için. Tabanca ile yapamazsam ne kullanırım, diye düşündü Peter. Parmakları arasında kemiklerin kırılma duygusuna katlanabilir miydi? Ya o dümdüz sert karnına sokulacak bıçağın sapını tutabilir ve onun oltaya takılmış bir kılıçbalığı gibi çırpınışlarını karşılayabilir miydi?

Barın üstündeki telefon çaldı, sekreter hemen uzanıp aldı. “Ooi, oui, D'accord.”

Kapattı. “Sayın Barones uçak yakıt almış uçuşa hazır bekliyor.”

“Derhal gidiyoruz.” Magda, Peter'e döndü. “Özür dilerim.”

“Seni bir daha ne zaman göreceğim?” Magda omuzlarını silktili, gözlerinden bir gölge geçti. “Bilmem ki. Ben seni ararım. Haydi, artık gitmeliyim, Peter. Elveda, sevgilim.”

Kadın gittikten sonra Peter camın önünde durup alana baktı. Dışarda şahane bir bahar öğleden sonrası vardı. Pistlerin kenarındaki çimenliklerde papatyalar rast gele atılmış altın sikkeler gibi boy göstermişlerdi.

Peter buluşmalarını düşündü. Magda'nın değişim gösterdiği anı dikkatle saptamaya çalıştı. Magda Altmann olmayı bırakıp Halife kimliğine büründüğü anı.

Artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Hiç olmuş muydu, diye düşündü, yoksa kuşkulu bir nokta bulmayı mı arzulamıştı?

Artık kendisini eylem için hazırlamalıydı. Çok güç olacaktı, düşündüğünden çok daha güç. Bir an bile yalnız kalmamış olduklarını düşündü, iki koruyucusu kadını bir saniye bile gözden kaçırmamışlardı. Bu, Magda'nın yeni durumunun diğer bir işaretiydi. Acaba bundan sonra hiç yalnız kalacaklar mıydı?

Peter birden kadının, 'Allaha ısmarladık, sevgilim, ' değil de, 'Elveda, sevgilim, ' dediğini hatırladı.

Bu bir uyarı mıydı? Kurnazca bir ölüm uyarısı... Halife kendisinden kuşkulandıysa ilk tepkisinin ne olacağı çok açıktı. Tehdit mi ediyordu oysa Kingston Parker'in söylediği gibi kendisini gözden mi çıkarıyordu?

Peter pencereden dışarı bakarken Halife adını ilk duyduğu andan başlayarak mesleğinin ve yaşamının nasıl bir çözülmeye doğru gittiğini düşündü.

Yanı başında bir ses duyunca birden irkildi. Havaalanı yetkililerinden biri,

“Brüksel'e KLM uçağı az sonra kalkıyor. General Stride, “ diyordu.

Peter içini çekerek doğruldu, paltosunu ve öldürmek zorunda olduğu kadının armağanı olan krokodil derisi el çantasını aldı.

Yeni bürosundaki masası üzerinde öylesine bir yazışma birikimi vardı ki, Peter, Halife'ye karşı girişeceği baskının ayrıntılı planlarını ertelemek için doğal bir neden buluvermişti.

Piyananın inişleri çıkışları, insanı yoran hızı ve meydan okuyuşu kendisini daha ilk başından kavramıştı. Başka kurnaz fikirlerle çarpışmak, bu tür insanlarla karşı ilişkiye girmek çok çekici bir şeydi doğrusu. Peter yaşamında ilk kez olarak bu tür yaşantının kardeşi Steven'i etkilemesini anlıyordu.

Masası başına oturduğundan üç gün sonra İran Hava Kuvvetleri Narmco Kestrel füzelerinin ilk siparişini verdi. Yüz yirmi adet füzenin değeri yüz elli milyon doların üstündeydi. Böyle bir işi bağlamak insana hoş bir duygu veriyordu; Peter bu duygunun güçlenebileceğini, insanın buna tutulabileceğini fark etti.

Parayı hep sıkıntılı bir şey olarak görmüştü, banka müdürleriyle ve vergi memurlarıyla yapılan toplantılar sıkıcı ve insanı küçültücü olurdu, ancak şimdi bunun başka çeşit bir para olduğunu anlıyordu. Halife'nin yaşadığı dünyayı görmüştü, insanın bu tür paralarla oynamaya alışmasıyla tanrısal güç düşlerinin inanılır, gerçekleştirilebilir bir şey olduğunu da anlayabiliyordu.

Anlıyordu ama bağışlayamazdı, böylece Brüksel'e dönüşünden yedi gün sonra yapmak zorunda

olduğu şeyi düşünmeye koyuldu.

Klagda Altmann ortalarından yok olmuştu. Orly havaalanındaki o kısa ve hoş olmayan bir saat dışında bir daha bağlantı kurmaya kalkışmamıştı.

Ona ben gitmeliyim, diye düşündü Peter. Görevini kolaylaştıracak o özel durumunu artık kaybettiği anlaşıyordu.

Ama yine kadını öldürecek kadar yakınına sokulacağından emindi. Tıpkı Orly'de bu fırsatı ele geçirdiği gibi. Ancak o yolla bir girişim ihbar demek olurdu. Kadının koruyucularının elinden kurtulsa bile yasalar ensesine yapıştırdı. Onlara Halife hikâyesi anlatmanın bir yararı olamayacağını çok iyi biliyordu. Atlas ile Amerika ve İngiltere'nin haberalma örgütlerinin destekleri olmadan deli saçması diye dinlerlerdi anlatacaklarını.

Ve bu desteği sağlayamayacağından da emindi. Halife'yi öldürebilirse buna çok sevineceklerdi, ancak kendisini savunmak için tek söz söylemeden giyotine gitmesine de göz yumacaklardı. Atlas gibi bir örgütün yabancı ve dost bir ülkenin ileri gelen yurttaşlarını öldürmesi için katiller barındırdıkları duyulursa uygar dünyanın nasıl bir ahlaki öfke krizi geçireceğini de çok iyi tahmin edebiliyordu.

Hayır. Kendi başınaydı. Parker bunu açıkça belirtmişti. Peter birden ölmek istemediğini fark etti. Halife'yi durdurmak için hayatını vermeye hazır değildi başka bir yolu bulunamazsa kuşkusuz. Ama başka bir yol olmalıydı.

Planlarını kurmaya çalışırken kurbanını hep Halife olarak düşünüyordu... Magda Altmann olarak değil. Böylece soruna bir uzaklık getirebiliyordu. Nasıl, nerede ve ne zaman...

Kadının özel güvenliğini pekiştirerek işini güçleştirmişti. Bunu yaparken de başlıca kaygısı kadının gidiş gelişlerinin belirli bir düzen içinde olmamasıydı.

Magda'nın günlük işleri bir devlet sırrı gibi gizli tutulur, herhangi bir resmi çağrıya gidip gitmeyeceği önceden basına bildirilmezdi.

Eğer Elysees Sarayı'na çağrılacak olsa bu durum basına bir gün önceden değil, ziyaretten sonra verilirdi. Magda'nın hiç kaçırmayacağı bazı yıllık toplantılar vardı. Özel güvenliğindeki bu zayıf noktaları birlikte konuşup tartışmışlardı.

“Peter, beni bir tutuklu gibi göremezsin, “ diye gülmüştü Magda. “O kadar az zevk aldığım şey var ki... Bunları da elimden almayacaksın, değil mi?”

Yves St. Laurent'in mevsimlik gösterileri ile bahardaki Longchamp at yarışlarını hiç kaçırmazdı. Bu yıl Buz Leoparı adlı kısırağının yarışı kazanacağını umduğu için orada olacağı kesindi.

Peter kadını nerede öldürebileceğinin bir listesini yaptıktan sonra bunlar içinde olasılığın en kuvvetli olanların dışındakileri çizdi. La Pierre Benite örneğin. Peter orasını iyi biliyordu. Bir asker gözü ile evden geniş teraslar halinde göle kadar inen bahçelerin ateş alanlarını dikkatle hesaplamıştı. Gölün karşı kıyısında bir keskin nişancının saklanabileceği ağaçlıklar vardı. Avlu ve ahırlar kuzeydeki küçük ağaçlığın görüş alanına giriyordu. Ne var ki, malikâne gayet iyi korunmaktaydı ve Magda'nın burada da hareketleri düzenli değildi.

Kendisi Roma ya da New York'tayken bunu hiç bilmeden bir hafta pusuda beklemek işten bile değildi. Ayrıca kaçış yolu da epey riskliydi polisin ani bir müdahalesiyle hemen kapatılabilecek iki dar yoldan başka bir yol yoktu. Hayır, La Pierre Benite'nin de listeden çıkarılması gerekti. Sonunda

Peter'in aklına ilk gelen iki yol kalmıştı: Longchamp'da üye locası ya da Victor Hugo Bulvarı 46 numarada Yves St. Laurent'in yeri.

Her ikisi de halka açık ve kalabalık yerlerdi. Katiller ve yankesiciler için birebir, diye acı acı düşündü Peter. Her ikisinin çok sayıda kaçış yolu, insanın içine rahatça karışıp gözden kaybolacağı kalabalık toplulukları vardı. Locanın karşısındaki yüksek binalarda bir keskin nişancının işine yarayacak pek çok gizli köşe bulunuyordu.

Binalardan birinde bir daire kiralamak gerekecekti büyük bir olasılıkla bunun için sahte bir ad kullansa ilerde getirebileceği tehlikeler düşünölünce yarış alanı daha çok tercih nedeniydi. Ancak Peter her iki yeri de dikkatle gözden geçirene kadar kararı erteleyecekti.

Bu tür eylemin son bir avantajı daha vardı. Uzakta olacağı için tabanca, bıçak ya da boğma zinciri ile öldürmenin korkunç dakikalarını yaşamamış olacaktı.

Halife'nin teleskopik nişangâhtan görünüşü kişiliksiz bir görüntü olacaktı.

Düzleşmiş perspektifler ve değişen renk dengeleri görüntüye bir gerçek dışılık verirdi. Aradaki mesafe bir karşılaşma gereğini de ortadan kaldırıyordu. O şahane gözlerin yeşil parıltısının söndüğünü görmek zorunda kalmayacak, kendisine öylesine zevk veren o yumuşacık ve kusursuz dudaklar arasında son soluğunu verdiğini duymayacaktı. Ancak bu düşünceleri hemen atmaya çalışıyordu kafasından, öfkesi ve intikam arzusu bir damla olsun hafiflemediği halde bunlar kararlılığını zayıflatıyordu.

Thor'un. 222'lik tüfeklerden biri bu iş için biçilmiş kaftandı. Yeni lazer nişangâhları ve özel yapılmış uzun namlusuyla silah yedi yüz metreden hedefi rahatça bulabilirdi.

Nişancının sol elinin işaret parmağıyla kundağın üstündeki düğmeye basmasıyla lazer ışını devreye girer ve merminin yolunu gösterirdi. Hedef üzerine gümüş bir on sentlik boyunda bir beyazlık nişancının teleskopik nişangâhtan göreceği tek şeydi. Arpacık beyaz lekenin üstüne geldiği anda tetiğe dokunmak yeterliydi.

Usta nişancı olmayan biri de bu nişangâhla hedefe tam isabet kaydederdi. Peter'in elinde ise iş garanti gözüyle bakılabilirdi. Colin Noble onlardan birini verirdi herhalde. Verirdi ne demek, kuşkusuz Amerikan Deniz Piyadesi'nin minnetleriyle Paris'teki Askeri Ateşe tarafından eline kadar teslim edilirdi.

Peter yine de hareket anını geciktiriyor, planlarını sık sık yeniden gözden geçiriyor, her seferinde eleştirilecek küçük bir nokta buluyordu. Aslında eylemi ertelemek için elinden geleni yaptığının farkındaydı.

Brüksel'e dönüşünün on altıncı günü bir cuma idi. Peter sabahı kentin kuzeyindeki NATO atış alanında Narmco'nun geliştirdiği yeni elektronik zırhın gösterisinde geçirmişti. Oradan yanında gösteriyi izleyen üç İranlı subay olduğu halde helikopterle kente döndü ve adamlarla öğle yemeğine oturdu. Peter sofrada üç saat harcamanın verdiği suçluluk duygusunu o gece saat sekize kadar füze kontratları üzerinde çalışarak gidermeye çalıştı.

Halife'nin karanlık sokaklarda ardına bir katil takacağı düşüncesiyle bütün önlemlerini alıp arka kapıdan sokağa çıktığında ortalık iyice kararmıştı. Peter hiçbir zaman işinden aynı saatte çıkmaz, aynı yollardan geçmezdi. Bu akşam da köşedeki tütüncüden akşam gazetelerini alıp alana bakan kahvede oturup okumaya başladı.

Önce ingilizce gazeteleri ele aldı. Manşetlerde iri puntolarla hep aynı haber vardı:

HAM PETROL FİYATINDA İNDİRİM

Peter haberi okurken düşünceli bir tavırla viskisini yudumladı. Sonra gazeteyi kucağına bırakıp önünden akıp giden turistlere baktı.

Halife ilk uluslararası başarısını kazanmıştı. Bundan sonra acımasız bir güç ve şiddet çağının sınırı olamazdı.

Peter kararını daha fazla geciktiremeyeceğini biliyordu. Pazartesi sabahı Londra'ya gidecekti, bunun için yeterli mazereti vardı zaten. Colin'e kendisini havaalanında bulmasını söyleyecek, planını anlatacaktı. Onun tam desteğini alacağına emindi. Oradan eylem yerini seçmek ve son bir keşifte bulunmak üzere Paris'e geçecekti. Bahar koleksiyonlarının gösterilmesine daha iki hafta vardı... başarısızlık olasılığını ortadan kaldırmaya yetecek kadar kesin planlar yapabileceği iki hafta...

Sanki bu kararı verme tüm gücünü silip süpürmüş gibi birden karşı konulmaz bir yorgunluk duydu. Otele olan kısa mesafe bile gözünde büyüyordu şimdi. O kadarcık kuvveti bulmak için bir kadeh viski daha ısmarladı.

Narmco'nun üst düzey yöneticileri ve önemli konukları için Hilton'da sürekli tuttuğu iki dairesi vardı. Peter daha kalacak bir yer bulmadığı için bunlardan küçüğünde kalıyordu. Aslında burası yıkamp yatacak ve elbiselerini bırakacak bir yerdi kendisi için. Sürekli değişiklik içinde bulunma ve bir yere bağlanamama duygusunu henüz üzerinden atamamıştı.

Yalnızlığıyla ürpererek, kitaplarını yine depoda, diye düşündü. Yaşamının büyük bir bölümünde eski ve güzel kitaplar koleksiyonu hep depoda kalmış, kendisi görevinin çağırdığı yerlerde dolaşmış, otel odalarında ve kışlalarda gecelemişti. Yeryüzünde tek varlığı kitaplarıydı, şimdi onları düşünürken bir yere sahip olma özlemini duyuyordu. Ama yabancı bir kentin karanlık sokaklarında yine yalnız başına yürürken acı acı gülümseyerek bu düşünceleri de itti zihninden.

Yaşlanıyorum galiba, diye düşündü. Daha önce hiç yalnızlığını düşünmemişti, ama şimdi... Magda Altmann'ın kolları arasına atılıp, “Peter, o kadar uzun süredir yalnızım ki?” dediğini hatırladı birden.

Aşırı boyalı dudaklı sarışın bir kız kaldırımından salınarak yanına yaklaştı, bir öneride bulundu. Peter birden kendine geldi.

“Mersi, “ dedi, başını sertçe sallayarak yoluna devam etti.

Hilton lobisinde kitapçı dükkânının önünden geçerken gözleri kadın dergilerinin bulunduğu rafa ilişti. Paris moda gösterilerinin bir listesi olmalıydı içlerinde. Vogue'un sayfalarını karıştırırken sayfadan ansızın fırlayan kadın yüzü ile sersemlemeler gibi oldu.

İri, slav gözlerinin altındaki çıkık elmacık kemikleri. Koyu renk saçların çağiltılı akışı, kameranın flaşının dondurduğu o kedilere yaraşan yumuşak hareket.

Fotoğrafta dört kişinin arasındaydı Magda. Diğer kadın bir pop şarkıcısının ayrı yaşayan karısıydı.

Yanında boynuna altın zinciri, sırtında kadife elbisesi ve filmlerdeki rollerinden çok seks serüvenleriyle ün salmış bir Amerikan artisti vardı. Bunlar Magda Altmann'ın genellikle birlikte olacağı insanlardan değillerdi. Magda'nın yanındaki kırk yaşlarındaki, kıvrıcık saçlı, iri yapılı yakışıklı adam onun havasına daha çok uyuyordu. Zaten adamda da Alman otomobil sanayiinin kralına yakışan bir güçlülük ve güven havası da yok değildi.

Fotoğrafın altındaki yazıdan, grubun yeni bir Paris diskoteğinin açılışında biraraya geldikleri belirtiliyordu, burası da Magda Altmann'ın gitmeye alışık olduğu yerlerden değildi. Ancak Alman sanayicisine öyle bir gülüyordu ki Peter kaburgalarının içinde bir sancı duyar gibi oldu. Bunun nefret mi kıskançlık mı olduğunu anlamadan dergiyi hızla kapatıp yerine bıraktı.

Odasına gidince soyunup bir duş aldıktan sonra giyinmeden önce bir kadeh viski doldurdu. O akşam üçüncü kadehiydi bu.

Melissa Jane'in kaçırılmasından bu yana çok içmeye başlamıştı. Bir insan yalnız ve kuşkuluyken içkiye gizli gizli kaptırabilirdi kendini. Dikkat etmesi gerekirdi. Kehribar renkli içkiden bir yudum daha alıp karşıdaki aynada kendisine baktı.

Brüksel'e döndüğünden beri hâlâ üyesi olduğu NATO subay klübünde idman yapıyordu. Vücudu ince ve sert, göbeği bir tazıninki gibi içeri göçüktü. Yalnız yüzü gerginlik, endişe ve derin bir pişmanlıkla, epey hasar görmüş durumdaydı.

Yatak odasına döndüğü anda telefon çaldı.

Peter hâlâ çıplak ve elinde içki kadehi olduğu halde telefonu açtı.

“Bir dakikanızı rica edeceğim. General Stride. Uluslararası arıyor.”

Kulaklıktan parazit sesleri, kötü Fransızca hatta daha kötü İngilizce konuşan diğer santral memurlarının sesleri işitildi bir süre.

Sonra birden onun sesi. Bomboş ve çok büyük bir salonda bir fısıltı gibi çok zayıf ve çok uzaktan.

“Peter sen misin?”

“Magda?” Peter'in sesi yankılanıyordu kulaklıkta. Donup kalmıştı. Magda'nın sesi bir daha işitilmeden bir çıt sesi duyuldu, Peter telsiz telefonla konuştuklarını anladı.

“Seni görmem gerek, Peter. Artık dayanamıyorum. Lütfen bana gelir misin?”

“Neredesin?”

“Les Neuf Poissons.” Sesi o kadar uzaktan geliyordu ki Peter bir daha tekrarlamasını istedi.

“Les Neuf Poissons, “ dedi Magda. “Dokuz Balık. Gelecek misin, Peter?”

“Ağlıyor musun?” Sessizlik kulaklığında öylesine yankı veriyordu ki Peter bağlantının kesildiğini sandı. “Ağlıyor musun?” diye bir daha korku dolu bir sesle sordu.

“Evet.” Bu yalnızca bir soluktu, belki de öyle dediğini sanmıştı.

“Neden?”

“Hem üzgünüm hem korkuyorum, Peter. Yalnız olduğum için. Gelecek misin, ne olur söyle gelecek misin?”

“Geleceğim. Oraya nasıl gidilir?”

“La Pierre Benite'de Gaston'a telefon et. O gerekeni yapar. Ama çabuk gel, Peter. Elinden geldiğince çabuk.”

“Peki, olur... ama nerede orası?”

Kadının cevabını bekledi ama şimdi artık yalnızca parazit vardı kulaklarında.

“Magda? Magda?” Umutsuzca bağıırıyordu artık. Eliyle telefonu kapattı. “Les Neuf Poissons, “ diye söylendi, parmağını kaldırdı. “Santral, bana lütfen Fransa'da Rambouillet 47 87 47'yi bağlayın.” Kafası durmadan çalışıyordu.

Bilinçaltında beklediği buydu işte. Kaçınılmaz bir şeydi tekerlek ancak ileri doğru yuvarlanabilirdi, yana doğru yuvarlanamazdı. Olması gereken buydu.

Halife'nin başka seçeneği yoktu. İdam çağrısıydı bu. Daha önce gelmemiş olduğuna şaşmak gerekirdi. Halife'nin Avrupa kentlerinde bir girişimde bulunmamasını anlıyordu. İyi planlanmış ve uygulanmış böyle bir çaba Rambouillet yolunda sonuçsuz kalmıştı. Bu, Halife'ye kurbanının misilleme yapma yeteneğini küçümsememe yolunda bir uyan olmuştu. Diğer konularda da sorunlar Peter'in Halife'ye karşı girişimde bulunurken karşılaştıklarından pek farklı sayılmazdı.

Ne zaman, nerede ve nasıl işte Halife'nin üstünlüğü buradaydı. İsteddiği yere çağırabilirdi kendisini. Ve bunu nasıl inanılmaz bir ustalıkla yapmıştı. Peter, Rambouillet'in bağlanmasını beklerken kadına yeniden hayranlık duyuyordu. Yeteneğinin sınırı yoktu. Peter çok iyi prova edilmiş bir sahne karşısında bulunduğunu, acımasız bir katille yüz yüze bulunduğunu bildiği halde kadının sesindeki umutsuzluk, ağlamaklı sesi karşısında kalbi burkulmuştu.

“Barones Altmann'ın malikânesi.”

“Gaston?”

“Benim, efendim.”

“General Stride.”

“İyi akşamlar. General Stride. Telefonunuzu bekliyordum. Daha önce Barones'le konuştum. Benden Les Noif Poissons'a gitmenizi ayarlamamı söyledi. Gerekeni yaptım.”

“Bu yer nerede, Gaston?”

“Les Neuf Poissons Barones'in lies sous ie Vent'teki tatil adaşdır. Tahiti'de PapeeteFaaa'ya UTA uçağı ile giderseniz Barones'in pilotu sizi orada bekleyecek. Les Neuf Poissons oradan yüz mil kadar uzaktadır. Pist jet uçağı için pek kısa olduğundan daha küçük bir uçakla gitme zorunluluğu var.”

“Barones Les Neuf Poissons'a ne zaman gitti?”

“Yedi gün önce, general.” Gaston aynı ses tonuyla Peter'e UTA uçağı ayrıntılarını verdi. “... Biletiniz UTA gişesinde hazır, efendim. Size sigara içilmeyen bölmede cam kenarında bir yer ayırttım.”

“Her şeyi düşünmüşsün, teşekkür ederim, Gaston.”

Peter telefonu kapatırken daha önceki yorgunluğu üzerinden attığını fark etti.

Yepyeni bir enerjiyle güçlenmiş gibiydi şimdi. Bir askerin savaş öncesi heyecanı mı, yoksa kararsızlığın ve bilinmeyen şeylerden korkmanın sonunun geldiği bilinci mi, diye düşündü. İyi ya da kötü yakında durum belli olacaktı.

Banyoya gidip kadehinde kalan viskiyi musluğa boşalttı.

UTA DC10 TahitiFaaa'ya doğudan yaklaşıp Moorea'nın kayalık tepelerinden aşağı alçalmaya başladı. Peter South Pasific müzikali burada çekildiği için Tahiti'nin bu büyük uydu adasının özellikle çok çarpıcı olan dağlarını hatırlıyordu. Volkanik kayalar simsiyah ve köpekbalığı dişleri gibi keskindi.

İki ada arasındaki dar kanala girince pistin büyük gümüş uçağı karşılamak için denize uzanmış bir kola benzediğini gördü.

Hava sıcak ve çiçek kokularıyla yüklüydü, esmer derili kızlar bir hoşgeldin dansının şehvetli ahengine uymuş kıvrılıyorlardı. Peter tek çantasını alıp çıkış kapısına yöneldiğinde beklenmedik bir şey oldu. Kapıdaki Polinezyalı gümrük memurlarından biri arkadaşıyla bir şeyler konuştuktan sonra Peter'in yolunu kesti.

“İyi günler efendim.” İri ve dostça gülümsemesi gözlerine kadar uzanmıyordu.

“Lütfen şuraya gelir misiniz?” İki gümrük memuru Peter'i dar bir odaya soktular.

“Çantalarınızı açın lütfen.” Peter'in valizi ve krokodil evrak çantası didik didik arandı bundan sonra; memurlardan biri her iki çantanın da gizli bölmesi olup olmadığını anlamak için içlerini ve dışlarını cetvelle ölçtü.

Sesi biraz gergin ve kısık olan Peter, “Görevinizi bu kadar sağlıklı yaptığınız için sizi tebrik ederim,” dedi.

“Sıradan bir kontrol efendim. On bininci konduğumuz olmak talihsizliğine eriştiniz. Şimdi umarım bir de üstünüzü aramamıza bir şey demezsiniz?”

“Üstümü mü?” Peter tam itiraz edecekti ki, birden vazgeçip kollarını kaldırdı.

“Buyrun.”

Magda Altmann'ın Fransa'da olduğu gibi burada da sözünün geçtiğinden kuşkusuzdu.

Adalar grubunun sahibi olduğuna göre gelen bir konunun üstünde silah aranması için başını sallaması yeter de artardı bile.

Halife'nin kurbanının idama hazır olduğuna da emin olmalıydı kuşkusuz, yoksa aksi takdirde kurban değil celat da olabilirdi.

Memurlardan biri kollarını ve koltukaltlarından beline kadar olan bölgeyi ararken diğeri arkasında çömelip içten ve dıştan bacaklarını yokladı.

Peter Kobra'yi Brüksel Hilton'un kasasında bırakmıştı. Böyle bir şeyi bekliyordu. Halife'nin başka türlü çalışacağı düşünülmezdi bile.

“Tatmin oldunuz mu?” diye sordu.

“Yardımaınıza teşekkür ederiz, efendim. Adamızda hoş vakit geçireceğinizi umarız.”

Magda'nın özel pilotu Peter'i kapının önünde bekliyordu, hemen koşup elini sıktı.

“Bir an için uçakta olmadığınızı düşündüm.”

“Gümrükte küçük bir gecikme oldu da.”

“Les Neuf Poissons'a gece varmak istemiyorsak hemen yola çıkmalıyız, piste iniş biraz güçtür.”

Magda'nın hangarın yanında park etmiş Lear jetinin yanındaki Norman Britter Tri Islander uçağı küçük ve çirkindi. Ancak kısa mesafeli iniş ve kalkışta üzerine uçak yoktu.

Uçağın içi tuvalet kâğıdından Veuve Cliquot şampanyasına kadar sandık sandık eşya yüklüydü. Peter pilotun yanına oturdu. Pilot motoru çalıştırdı, kontrol kulesinden kalkış izni aldı.

“Bir saatlik bir uçuşumuz var. Tam zamanında orada olacağız.”

Batıdan geldikleri için batan güneşi arkalarına almışlardı, les Neuf Poissons okyanusun kadife mavisini üzerinde değerli bir zümrüt gerdanlık gibi uzanıyordu.

Volkanik yapının karakteristiğı olan halka biçiminde dokuz ada berrak berrak lagün gölünü çevrelemekteydi.

“Baron adaları 1945'te satın aldığında adları Polinezya dilindeydi, “ diye pilot anlattı. “Adalar eski krallardan biri tarafından bir misyonere armağan edilmişti. Baron da bunları misyonerin karısından aldı, Polinezya dilindeki adlarını bir türlü söyleyemediğinden adını da değiştirdi.”

Adalardan yedisi yalnızca bir kumluk ve birkaç palmiye dizisinden oluşmuştu, ancak doğuya doğru olan ikisi batan güneşin ışığında büyük bir sürüngenin derisi gibi parlayan volkanik bazalt kayalarıyla kaplıydı.

İniş geçerlerken Peter yanındaki camdan adalar geleneğine uygun olarak bir geminin burnu gibi dik damlı bir ana bina ile palmiyeler arasına serpiştirilmiş bungalovları gördü. Sonra lagün gölünün üzerinde uçmaya başladılar. Suyu uzanmış iskeleye bir sürü küçük tekne bağlıydı. Daha açıkta herhalde adaya malzeme getirmek için kullanılan büyük bir motorlu tekneyle su kayağı, dalma ve balıkçılık için kullanılan diğer tekneler vardı. Lagünün ortasında olan bir suyu hızla yararken arkasında tavuskuşu tüyü gibi bir iz bırakıyordu. Su kayağı yapan biri kolunu kaldırıp uçağı selamladı. Peter bunun Magda olabileceğini düşündüyse de uçak o anda yana yatarak piste doğru iniş başladı.

Dar ve kısa pist iki yandaki palmiyeler kesilerek yapılmıştı. Üzeri kırılmış mercan kaplıydı. Peter pilotun inişin güç olduğunu söylerken abartmamış olduğunu fark etti, iki yandaki tepelerin arasından esen sert rüzgâr kanatları koparacakmış gibi sallıyordu. Pilot palmiye ağaçlarını neredeyse süpürerek piste yaklaşırken gazı kesti, arka kanat kapakçıklarını indirdi, uçağın savrulmasını önlemek için hafifçe yana yatırdı, yirmi metre kadar irtifa kaybettikten sonra indi.

“Fevkalade!” diye bağırdı Peter. Adam dikkate değer bir iş yapmamış gibi baktı Peter'in yüzüne. Barones Altmann işlerinde her zaman mesleklerinin en ustalarını kullanırdı.

Pistin ucundaki palmiye ağaçlarının altında genç bir Polinezyalı kızın sürdüğü bir elektrikli golf arabası bekliyordu. Kızın üzerinde koltukaltlarından dizlerine kadar inen renkli bir basmadan başka bir şey yoktu. Ayakları çıplaktı ama saçlarında taze çiçeklerden yapılmış bir taç bulunuyordu.

Çok nadir bitkilerin yetiştiğı bahçeler içindeki daracık yollardan hızla sürüyordu arabayı. Her dönemeçte Peter'in karşısına yepyeni bir sürpriz çıkıyordu.

Kendisine ayrılan bungalov sanki adanın tek binasıymış gibi palmiyeler arasına gömülü, önünde bembeyaz kumsalla uçsuz bucaksız okyanusun uzandığı bir yerdeydi.

Adalı kız tam bir masumluk ifadesiyle, erkeğın elinden tutup bungalova soktu, havalandırma aygıtını, ışıkları video ekranını gösterdi, Peter'in memnurluk gösterisi karşısında da kıkır kıkır güldü.

Bungalovda içi dolu bir bar, küçük bir mutfak, bütün liste başı kitapların bulunduğu bir kitaplık, birkaç gün öncesinin gazete ve dergileri, Video dolabında ise en son sekiz on filmin kopyaları vardı.

Kız iki saat sonra, Peter duş alıp tıraş olup dinledikten ve üstüne hafif bir şeyler giydikten sonra yeniden geldi.

Yine Peter'in elini tutmuştu. Yapraklar arasına gizlenmiş ışıkların loş aydınlığı içinden geçtiler. Birden önlerine uçaktan gördüğü uzun ve gemi burunlu damlı bina çıktı. İçerden hafif bir müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Peter kapıda görüldüğü anda kahkahalar kesildi, içerdeki beş altı kişi kendisine döndüler.

Peter ne beklediğini bilmiyordu, ama kuşkusuz bu güneş yanığı tenli, kadınları pahalı giysiler içinde olan ve ellerinde uzun bardaklar içinde meyveli içkiler tutan neşeli grupla karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti.

“Peter!” Magda Altmann gruptan ayrılıp kalçalarını savuran o yürüyüşle yanına yaklaştı.

Üzerinde boynuna altın zincirle tutturulmuş altın sarısı bir elbise vardı.

Omuzları ve arkası kalçalarının birleştiği yere kadar açıktı. Bir gül yaprağı kadar pürüzsüz ve taze bal rengi vücudu soluk kesecek kadar güzeldi. Saçlarını bileği kalınlığında bir örgüyle başının üstünde toplamıştı.

“Peter!” diye tekrarlayarak erkeği dudaklarından hafifçe öptü.

Peter duygularının altüst olduğunu fark etti. Kadın hakkında bütün bildiklerine karşın onun fiziki varlığı karşısında sertliğini koruyamıyordu.

Peter'in yarım dünya öteden işittiği o boğuk hıçkırıkları yaratan karmaşıklık ve yalnızlıktan eser yoktu kadında. Ta ki bir adım gerileyip başını yana eğerek Peter'i gözden geçirene kadar.

“Sevgilim, ne kadar iyi görünüyorsun. Son görüştüğümüzde beni bayağı korkutmuştun.”

İşte Peter o anda kadının gözlerinin derinliklerindeki gölgeleri, dudaklarının kenarındaki gerginliği fark edebildi.

“Sen de hatırladığımdan çok daha güzelsin.”

Gerçektir bu, onun için hiç çekinmeden söyleyebilirdi. Magda mutlulukla güldü.

“Bunu daha önce hiç söylememiştin, “ dedi; ancak davranışında hafif bir sertlik vardı. Başka bir zaman olsaydı bu dostluk ve sevgi gösterisi Peter'i inandırabilirdi, ama şimdi buna olanak yoktu artık. “Bunun için sana minnettarım.”

Magda erkeğin koluna girip sanki bir an daha baş başa kalsalar kendisinin gizli bir yanını açıklayacağından korkarmış gibi diğer konukların yanına doğru yürüdü.

Üç çift vardı salonda: epey önemli bir Amerikalı senatör ve kendisinden en az otuz yaş genç olan ve Peter'e bir aslanın bir geyiğe baktığı gibi bakıp elini gereğinden daha uzun süre avucu içinde tutan karısı.

İriyarı bir Avusturalyalı vardı. Adamın derisi meşinleşmiş gözlerinin kenarları sürekli güneş altında kalmaktan kırış kırıştı. Hep toz ve güneş içinden uzak ufuklara bakar gibi bir hali vardı. Dünyanın bilinen uranyum rezervelerinin dörtte biri ile İngiltere adasının iki katı büyüklüğünde toprakları vardı.

Kendisi kadar esmer olan karısının da kocası kadar sağlam bir el sıkışı vardı.

Üçüncü adam adını bir seriye vermiş olan bir İspanyol'du. Peter bir yerde bu adamın mahzenlerinde yillanan şeri ve konyakların değerinin beş yüz milyon dolan aştığını ve bunun ailenin servetini ancak çok küçük bir bölümünü oluşturduğunu okuduğunu hatırlıyordu. Karısı simsiyah saçlarının tam ortasında bir tutam tebeşir beyazı olan esmer bir İspanyol güzeliydi.

Grup Peter'i içine alınca konuşma hemen günün spor olaylarına dönüştü.

Avusturalyalı o sabah beş yüz kilo ağırlığında ve beş metre boyunda kapkara bir kılıç balığı yakalamıştı.

Peter konuşmalara pek karışmadan fark ettirmeden Magda Altnann'ı süzüyordu.

Ancak kadın süzüldüğünün farkındaydı yine de; Peter bunu onun elini tutuşundan, uzun vücudunun gerginliğinden hissediyordu. Fakat Magda yine de ötekilerle birlikte rahat rahat gülmekteydi. Peter'e ancak bir iki kere, her seferinde gülümseyerek bakmıştı ama gözlerinin yeşil derinliklerindeki gölgeleri sezmek mümkün değildi.

Sonunda Magda ellerini çıkararak, "Haydi bakalım, ziyafet başlıyor!" diye bağırdı. Senatör ile Avusturalyalının kollarına girip kumsala doğru yürümeye başladı. Peter'e de göğsünü koluna yaslayan ve kendisine bakarken diliyle dudaklarını ıslatan senatörün karısı kalmıştı.

Polinezyalı uşaklardan ikisi beyaz kumlardan bir yığının başında bekliyorlardı.

Magda'nın işareti üzerine ellerindeki küreklerle kumu açınca ortaya içinden koyu bir duman ve lezzetli bir koku yükselen üstü yosun ve muz yapraklarıyla örtülü bir tabaka çıktı. Bunun altında da yemeğin üzerinde asılı olduğu kömür ateşi vardı.

Tavuk, balık ve domuz kokusu ekmek meyvesi ve baharat kokusuna karışınca konuklardan bir zevk çılgılığı yükseldi.

"Başardık!" diye bağırdı Magda. "Pişerken biraz hava almış olsaydı hemen yanardı."

Yiyip içerlerken konuşmalar ve kahkahalar daha gürültülü ve daha serbest bir hal almıştı. Ancak Peter bütün gece boyunca bir kadehten fazla içmeyerek konuşmaya karışmıyor ve sakın sakın bekliyordu.

Tehlikenin nereden ve nasıl geleceği konusunda bir belirti sezmeye çalışmaktaydı. Bu insanların arasında olamazdı. Ama geldiği zaman Halife'nin yaptığı her şey gibi ani ve çok hızlı olacaktı, buna da kuşku yoktu. Peter birden kendisini düşmanın seçtiği bu yere tümüyle silahsız ve desteksiz gelmeye zorlayan kendini beğenmişliğine şaşıtı.

En iyi savunmanın saldırıya ilk kendisinin geçmesi olduğunu biliyordu, hem de belki bu fırsat çıkarsa hemen bu gece. Ne kadar çabuk olursa o kadar emin olurdu. Magda palmiye ağaçlarının altında kurulan ve en az elli kişiyi doyurabilecek sofranın karşı tarafından kendisine bakıp gülümsedi. Peter de gülümseyince, kadın başını hafifçe eğerek işaret verdi. Yanındakiler yüksek sesle konuşup tartışırken kadınlardan özür dileyip sessizce gölgelerin arasında kayboldu.

Peter kadını izlemeden önce elliye kadar saydı. Magda kumsalda bekliyordu. Peter kadının ay ışığında parlayan düzgün sırtını görünce onun rüzgârda kabaran suları seyrettiği yere doğru yürüdü.

Arkasına geldiğinde kadın dönmedi. "Geldiğine çok sevindim Peter, " diye fısıldadı.

“Ben de beni çağırdığına çok sevindim.”

Kadının boynuna, kulağının hemen arkasına dokundu. Kulağının ucunun sipsivri olduğuna daha önce hiç dikkat etmemişti, parmakları arasındaki tel tel saçlar ipek gibi geliyordu eline. İnsanın asıldığı zaman vücudunun ağırlığıyla hemen kırılan kafatasının altındaki ince kemiği tutabiliyordu. Başparmağını kuvvetli bastırdığı anda yağlı ilmeğin işini görmüş olacaktı.

“Ötekiler için özür dilerim, “ dedi kadın. “Ama ayıplanacak bir aceleyle gitmelerine çalışıyorum.” Uzanıp erkeğin elini aldı, avucunu yanağına dayadı.

“Yarın sabah erkenden gidecekler. Pierre hepsini uçakla Papetee'ye götürüyor, Les Neuf Poissons yalnız bize kalacak...” Kısıklı bir kahkahayla güldü, “... bize ve otuz kadar hizmetçiye.”

Peter bunun neden böyle olması gerektiğini anlıyordu. Tek tanıklar adaların hanımefendisinin hizmetkârları olacaktı.

“Şimdi dönelim artık. Ne yazık ki konuklarım çok ünlü kişiler, kendilerini daha fazla yalnız bırakmam. Ama yarın yaklaşıyor. Benim için çok yavaş, ama yaklaşıyor, Peter.”

Magda birden erkeğin kolları arasına girip şaşırtıcı bir şiddetle dudaklarından öptü. Sonra çekilirken kulağının dibinde mırıldandı.

“Ne olursa olsun Peter, aramızda değerli bir şey vardı. Belki de yaşamımın en değerli şeyi. Bunu benden alamazlar.”

Ondan sonra o kendine özgü hareket zarıflığıyla ışıklara doğru süzüldü. Peter kadının bu son sözlerle ne kastettiğini düşünerek ağır ağır arkasından yürüdü.

Herhalde amacı onu şaşırtmak ve sağlıklı düşünmesini engellemekti. Tam o anda arkasında bir ses duyup olduğu yerde dönüp eğildi.

Ağaçlar arasından sessizce yaklaşan adam on adım berisindeydi. Peter'i uyaran hayvansal bir içgüdü olmuştu hemen bir ok gibi gerilip ayakları üzerinde doğruldu, hem saldırmaya, hem de saldırıyı karşılamaya hazırlandı.

“İyi akşamlar, General Stride.” Peter kendini güçlkle tutup doğruldu, ancak iki eli hâlâ iki yanında ve bir satır kadar öldürücü olarak hazırıldı.

“Carl!” Demek kadının koruyucuları en mahrem anlarında bile görevlerinin başındaydılar.

“Umarım sizi korkutmadım, “ dedi Carl. Peter adamın yüz ifadesini görmediği halde sesinde hafif alayı seziyordu. Eğer düşüncelerini doğrulamak istiyorsa bu oydu işte. Romantik bir anda ancak Halife'nin korunmaya ihtiyacı olabilirdi. Peter o an ertesi akşam güneş batmadan ya kendisinin ya da Magda Altmann'ın ölmüş olacağını anlamıştı.

Kendisine ayrılan bungalova girmeden evin çevresini saran çalılıkları iyice kontrol etti. Kuşku çekici hiçbir şey yoktu. İçerde yatağı açılmış, tıraş takımı çıkarılıp düzenle yerleştirilmişti. Kirli giysileri temizlenmek üzere alınmış, buruşmuş olanlar ütülenmiş ve kendisinin yapamayacağı bir düzenle dolaba asılmıştı. Peter diğer eşyalarının da araştırılmamış olduğunu düşünemezdi.

Halife böylesine basit bir önlemi ihmal etmezdi.

Kapı ve pencerelerdeki Kilitler yetersizdi, zaten bu cennette yılan falan olmadığı için yıllardır kullanılmamış olmalıydılar. Peter karanlıkta odaya giren birinin çarpması için çeşitli yerlere

iskemleleri ve diğer eşyayı yerleştirdi, yatağın üstünü buruşturarak yastığa uyuyan bir insan biçimi verdikten sonra bir örtü alıp oturma odasındaki kanepenin üstüne kıvrıldı. Diğer konuklar gitmeden bir saldırı beklemiyordu, ama yine de Halife'nin hazırladığı senaryoyu bozacak önlemleri almak yararsız sayılmazdı.

O gece çok huzursuz uyudu, damın üstündeki palmiye dallan sallandıkça ya da ay ışığı duvara bir gölge yansıtınca korkuyla doğruluyordu yattığı yerde. Şafak sökmeden az önce derin bir uykuya daldı. Düşünde hep Melissa Jane'in korkudan büzülmüş yüzünü gördü, onun sessiz çığlıklarını duydu. Uyandığı zaman içinde son haftalarda az da olsa yatışmış olan intikam duygusu yeniden kabarmıştı.

Halife'nin insanı yumuşatıcı ve ölümcül çekiciliğine karşı koymak için çelik gibi bir kararlılığı vardı artık.

Şafak öncesinin yumuşak incimsi ışığında kalkıp deniz kıyısına indi.

Kayalıkların bir mil açığına kadar yüzdü, dönerken akıntıya karşı epey çaba harcadı. Ancak kıyıya çıktığında haftalardır olmadığı gibi sağlıklı ve uyanık hissediyordu kendini.

Pekâlâ, gelsin bakalım, diye düşündü. Bundan daha hazırlıklı olamam ya.

Giden konuklar için gece çekilen suların dümdüz yaptığı kumsalda bir veda kahvaltısı verildi... pembe Laurent Perrier şampanyası ve Yeni Zelanda'dan uçakla getirilmiş sera ürünü çilek...

Magda Altmann uzun ve düzgün bacaklarını tümüyle gösteren kısacak yeşil bir pantolon giymiş, aynı kumaşla yalnızca göğüslerini örtmüştü. Karnı, omuzları ve sırtı çıplaktı. İyi antrenman yapmış bir atletin vücuduna sahipti.

Peter kadını doğal sayılmayacak kadar neşeli buldu. Bu neşe biraz zorlama gibi geldi kendisine, kahkahaları hep hazır gibiydi.

Sanki güç bir karar vermiş ve bunu yerine getirmek için kendini sağlamlaştırmaya çalışıyormuş gibi. Peter önlerindeki karşılaşma için iyi çalışmış iki rakip gibi görüyordu kendilerini tartılmakta olan iki boksör gibi.

Kahvaltıdan sonra elektrikli arabalarla konvoy halinde piste gidildi. Pembe şampanya ile biraz başı dönmüş ve sıcağdan terleyen senatör Magda ile aşırı bir vedalaşmadan sonra Peter'in elini sıkmamayı başararak diğerlerinin peşinden uçağı bindi.

Magda'nın pilotu Pierre üç motoru da en hızlı devirle çalıştırırken bir an frenle pistin ucunda durdu, sonra freni boşalttı. Uçak gerekli hıza vardığı anda da burnunu havaya dikti, çirkin uçak havaya fırladı; kısa pistte daha kullanmadığı yüz elli metre vardı. Magda heyecanla Peter'e döndü.

“Dün gece hiç uyumadım, “ dedi erkeğı öperken.

“Ben de... eminim aynı nedenlerden.”

“Bugün özel bir şeyler yapalım istedim, “ diye Magda devam etti. “Bir dakikamızı bile boşa harcamak istemiyorum.”

Magda'nın baş motorcusu on beş metrelik Chris Craft'ı iskelenin ucuna yanaştırmıştı. Durduğu yerde bile uçuyormuş duygusunu veren ince uzun çizgili motora sevgiyle bakıldığı anlaşılıyordu. Boyasında bir çizik bile yoktu, paslanmaz çelik aksamı ayna gibi parlatılmıştı. Magda adama gülümseyince motorcu sevinç ve minnetle baktı hanımına.

“Depolar dolu, hanımefendi. Daima tüpleri ve oltalar da hazır. Su kayakları yerlerinde. Buzdolabını da aşçıbaşı kendisini gelip kontrol etti.”

Ancak, Magda'nın motora yalnız bineceğini anlayınca adamın yüzündeki sevinç dolu gülümseme bir anda kaybolmuştu.

“Bana güvenmiyor musun?” diye güldü Magda.

“Onu demek istemedim, hanımefendi ama.” Motorcu motoru böylesine ünlü bir kaptana bile veriyor olmaktan duyduğu kırıklığı saklayamıyordu.

Halatları kendi eliyle toplayan adam iskele ile motor arasındaki açıklık giderek artarken son uyarılarını yapmaktan geri kalmadı.

“Merak etme sen!” diye güldü Magda. Sonra motorlara yavaş yavaş gaz verdi, Chris Craft su yüzeyinde doğruldu ve birden havaya fırladı. Gövdesinin yapısı gereği arkasında bıçak izi gibi keskin bir iz bırakarak kayalıklar arasından geçti ve okyanusa çıktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kayalığın açığında otuz metre derinde yatan eski bir Japon uçak gemisi var, kırk dörtte Amerikalılar batırmış. Dalmak için çok güzel bir yer. Önce oraya gideriz...”

Nasıl acaba, diye düşündü Peter. Belki de dalma tüplerinin biri yarı yarıya karbonmonoksit gazıyla doldurulmuştu. Basit bir işti aslında: bir dizel jeneratörünün eksoz gazını koku ve tadını gidermek için kömürlü filtreden geçirdin mi elde ettiğin karbonmonoksidi fark etmek olanaksızdı. Tüpü 30 atmosfer basınçlı gazla doldur sonra üstüne 110 atmosfer basınçlı temiz hava bas. İnsan gazı soluyunca derin bir uykuya daldardı. Ağzından ağızlık da düştü mü tüpün içinde gazdan eser bile kalmazdı. Çok iyi bir yoldu doğrusu.

“Ondan sonra Kuş Adası'na gideriz. Aoron adalıların yemek için kuş yumurtalarını çalmalarını engelledikten sonra Güney Pasifik'in en büyük kuş cennetlerinden birine sahip olduk...”

Belki de bir deniz tüfeği. O da sağlam ve etkin bir yoldu. İki karış mesafeden suyun altında bile ok insanın vücudunu delip geçebilirdi kürek kemikleri arasından göğüs kemiğine kadar...

“Daha sonra da su kayağı yaparız...”

Hiçbir şeyden kuşkulanmadan suda kayan birini o güçlü dizel motorlarını ani bir hızla döndürüp altına almaktan etkili bir şey olabilir miydi? Motorun gövdesinden kurtulsa bile dakikada 500 devirle dönen çifte uskur ekmek gibi dilimlerdi insanı.

Peter bu tahmin oyununa iyice kendini kaptırdığını fark etti. Ne yazık ki kadının neye karar verdiğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Durduklara yerden dönüp artık iyice gözden kaybolan büyük adaya baktı. Daha şimdiden çok güçlü bir dürbünü olmayan herkes için kaybolup gitmişlerdi bile.

Yanında duran Magda başından kurdeleyi çekip kara saçlarını rüzgâra savurdu.

Rüzgârın ve motorların sesini bastırarak, “Sonsuza dek böyle yaşayalım, “ dedi.

“Sırtı şehvet verici kadına sattım ruhumu, “ diye Peter de bağırdı. Yaşamı boyunca rastlayacağı en iyi eğitilmiş katillerden biriyle karşı karşıya bulunduğunu düşünüyordu. Kahkahaları ve güzelliği kendisini kandırmamalıydı ilk darbeyi onun indirmesine asla izin vermemeliydi. İlk darbeden sağ kurtulma şansı çok azdı.

Bir daha baktı karaya. Artık her an gelebilir diye düşünerek yana bakar gibi yapıp hafifçe kadının arkasına geçti, ancak hâlâ onun görüş alanı içindeydi.

Magda gülümseyerek hafifçe erkeğe döndü.

“Buralarda şahane balık çıkar. Aşçıbaşına birkaç tane getireceğime söz vermiştim, aşağı inip hafif oltalardan ikisini getirir misin, şekerim? Tüy yemler ön dolapta olacak.”

“Peki.”

“Kanala girdiğimiz anda hızımı keseceğim, oltaları o zaman sallandırırısın.”

“Tamam. Ama önce öp beni.”

Kadın yüzünü erkeğe doğru uzatırken Peter bunu neden istediğini düşündü. Veda etmek için değildi. Buna emindi. Belki de bir an için kadını uyuşturmak istemişti, ama dudakları birleştiği anda uzun zamandır kontrol altında bulundurduğu o derin pişmanlık acısını duydu, kadının dudakları ağzı içinde ağır ağır aralanırken kalbinin çatlayabileceğin! hissetti. Bir an kendisi başarmadan önce ölebileceğini düşündü, kapkaranlık umutsuzluk dalgalarına gömüldü.

Elini kadının omzundan ensesinin köküne kaydırırken kadının vücudu da vücuduna yapışmıştı. Hafif hafif okşamaya başladı. Tam yerini buldu, başparmağı ile işaret parmağının yerine yerleştirdi bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, kadın hafifçe geri çekildi.

“Hey ahbap, kayalara bindireceğiz, dikkat et!”

Peter çıplak elleriyle öldürememişti kadını. Hayır, bunu, böyle yapamayacaktı ama yine de çok çabuk, hiç vakit geçirmeden bitirmeliydi işi. Ertelenen bir saniye kendisini tehlikeye sokmaktaydı.

“Haydi git!” diyen Magda şakadan erkeğin göğsüne vurdu. “O iş için çok zamanımız var önümüzde. Her anının zevkini çıkaralım.”

Peter işi yapamamış olduğunu hissederek döndü. Chris Craft'ın çelik merdiveninden kamaraya inerken birden o bir iki saniyelik öpüşme sırasında kadının sağ elinin çenesi altında bulunduğunu fark etti. Gırtlakını parçalayabilirdi; başparmağını boğazının o çok zayıf noktasına sokması bir anlık bir işti.

Sonra bir şey daha hatırladı. Kadının öteki eli göğsü üzerinde kaburgalarını okşuyordu. O eliyle yukarı ve içen doğru sert bir darbeye diyaframını parçalayabilirdi. Peter kendi içgüdüleriyle saldırgan bir hareket yapmaktan kurtulmuştu. Kadın saldırı için kendisinden daha hazırlıklıydı; kolları arasındayken Peter'in savunma hattı içine girmiş, bekliyordu. Peter ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu hissedince o sıcak sabah güneşi altında buz gibi terler dökmekten kendini alamadı.

Bunun bilincine varması birden sırtından aşağı soğuk terlerin boşanmasına neden olan başka bir şeye bıraktı yerini. Korkuydu bu, ama alçakların insanı donduran korkusu değil de, kendisini sertleştiren ve kararlılığını arttıran bir korku.

Bir dahaki sefere duraksamayacaktı duraksayamazdı.

Zihninde sorunu evirip çevirirken bir robot gibi Magda'nın sözlerini yerine getirmekteydi. Koltuğun oturacak yerini kaldırdı. İçinde tepsi tepsi balıkçılık araç gereçleri, plastik ve tüy yemler, kılıçbalığı için dev çengeller vardı.

Ayrı bir bölmede de bir yem bıçağı duruyordu.

Bıçak sapı iyi kavranmak için çizgili ve yarıklı, elli dolarlık bir Ninja'ydı.

Kabzada yedi santim eni olup, ucunda ok gibi keskin olan bıçak, yirmi beş santim boyundaydı. Vahşi bir silahtı, yapımcılarının reklamlarında belirttikleri gibi bununla bir kütük kesmek bile çocuk oyuncağıydı. İnsan etiyile kemiğini peynirmiş gibi delip geçeceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Peter bıçağı elinde şöyle bir tartıp salladı. Havada vınlıyordu. Keskinliğini denemek için elinden geçirdiğinde başparmağında kızıl bir çizgi belirdi.

Güvertede gürültü yapmaması için kauçuk ayakkabılarını çıkardı. Şimdi üzerinde ince bir pamuklu gömlekle mayo vardı: işe hazırdı artık.

Çıplak ayaklarla sessizce yukarı çıkıp başını göstermemeye çalışarak ileri baktı.

Magda Altmann dümende durmuş koca tekneyi boğaza yöneltiyordu. Çevresine bakmıyordu bile.

Saçları rüzgârda savruluyordu hâlâ. Çıplak sırtı Peter'e dönüktü, sırtındaki belirgin çukur belkemiği boyunca iniyor, iki yanındaki güçlü kaslar kabarıklık yapıyordu.

Kısa pantolonunun birinin kalkık paçasından kalçalarından birinin beyazlığı görünmekteydi. Bacakları daracık ayakları üstünde yükselmiş bir dansözünkiler kadar düzgündü.

Peter'in köprüden ayrılmasından bu yana on saniye geçmiş olmasına karşın kadın tümüyle kuşkudan uzak bir halde kendini işine vermişti.

İnsan bıçak kullanırken, eğer elinde bir seçenek varsa bıçağın ucunun kemiğe değmemesine gayret ederdi.

Peter kadının sırtında böbreklerinin bulunduğu bölgeyi seçti.

Bıçağı tüm gücüyle saplaması gerekecekti, böylece bıçağın herhangi bir kemiğe değmesiyle hızı kesilmeyecek, darbenin insanı felce uğratan etkisi artacaktı.

Hele bıçak kabzasına kadar girdikten sonra hafifçe çevirebilirse İŞ tamamı.

Kadının etine soktuğu bıçağın çevrildiği anı ve yaranın genişliğini ve etkisini dört katına çıkardığını düşünürken Peter'in sağ kolunun kasları gerilmişti.

Chris Craft'ın kontrol tablosunun üzerinde bulunduğu paslanmaz çelik levha lunaparktaki aynalar gibi çarpıtılmış biçimler yansıtıyordu. Peter tüm gücünü öldürücü darbeye verdiği anda kadının kendisini daha merdivende ilk belirdiği andan beri bu parlak düzeyde seyretmekte olduğunu fark etti.

Çeliğin eğik düzeyi Magda'nın yüzünü çarpıttığından yalnızca iki iri göz görebiliyordu, bu da kendisini bıçağın ete girdiği anın öncesinin binde biri kadar bir süre için şaşırttı. Kadının hareket ettiğini göremedi.

Uyuşturucu bir sancı sol kolunun omuzla birleştiği yerden parmaklarının ucuna kadar ansızın yayılırken bir şey de koluna, bileğinin hemen üstüne sertçe vurdu.

Savurduğu darbe kadının kalçasının bir santim kadar yakınından geçti, bıçağın ucu kontrol tablosunun madenini çizdi. Ancak Peter'in uyuşan parmakları kabzayı kavrayamamıştı. Silah elinde uçtu, kristal bir şarap kadehi gibi bir çınlamayla küpeşteye çarptı ve arkasındaki dümen bölmesine düştü. Peter kadının dönmeden, tablodaki görüntüsünden yararlanarak tersine bir darbe indirdiğini ve omzunun basınç noktasını tam olarak bulabildiğini anladı.

Sancının doğal tepkisi sancıyan yeri tutmaktı. Ancak Peter ani bir refleksle sol elini boynunu yeni

bir darbeden korumak için kaldırdı. İkinci darbe de kadının yine sırtı kendine dönük olduğu halde bir beyzbol sopasının şiddetiyle inmişti.

Peter kadının kolunu kaldırdığını göremedi bile, görüş alanında kuş kanadı gibi bir gölge uçtu, sonra kolunun kasları parçalanır gibi oldu.

Darbe nişan alındığı gibi boynuna inmiş olsaydı o saniye ölmesi işten bile değildi; oysa şimdi diğer kolu da uyuşmuştu. Magda artık rahatça kendine dönüyor, onun kuvvetine karşı tüm hızlılığını ortaya koyuyordu.

Peter kadının uzaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu; iriliği, ağırlığı ve gücüyle ezmeliydi onu. Bıçağı kavramış olan bükülü parmaklarıyla bir an yakaladı ama kadın birden silkinip kurtuldu. Peter onun göğüslerini örten ince elastik kumaşı parçalamıştı. Magda erkeğin öteki koluyla indirdiği darbeden kaçınmak için hafifçe eğilip geriledi.

Peter kadının kanında birden artan adrenalin yüzünden bembeyaz kesilmiş olduğunu fark etti, dudakları öfkeyle gerilmişti, dişleri tuzağa düşmüş bir dişi leoparınki gibi sivri görünüyordu.

Ayrıca leopar gibi savaşıyor, amansız bir vahşilikle saldırıyordu; insan değildi artık, erkeği yok etmekten başka bir düşüncesi yoktu.

Uzun saçları savruluyor, zaman zaman Peter'in gözlerine girip dengesini kaybettiriyordu. Kadının hareketleri birbiriyle kaynaşmış bir uyum halindeydi, savurduğu her darbenin şiddetiyle kırmızı başlı memeleri hopluyordu gözlerinin önünde.

Peter kadının kendisini yenmekte olduğunu fark etti. Şimdiye kadar koluna ve omzuna inen darbelere dayanabilmişti, çıplak ayaklarının bacaklarına ya da karnına indiği, dizlerinin kasıklarına gömüldüğü her seferde gücünü biraz daha kaybettiğini görüyordu. Tepkileri biraz daha yumuşamış, biraz daha gecikmeye başlamıştı. Şimdiye kadar kadının saldırılarına güdülerini ve talihiyle karşı koyabilmişti, ama her an henüz ona bir zarar verememiş, karşı darbeleriyle herhangi bir yerine vuramamıştı. Yine de elleri ve parmakları hâlâ uyuşuktu.

Biraz dinlenmeye ve bir silaha ihtiyacı vardı. Birden aklına dümen bölmesine düşmüş olan bıçak geldi.

Kadının yeni saldırısı karşısında gerileyince sırtı küpeşteye dayandı, aynı anda Magda'nın boğazının zayıf noktasına nişanlanmış bir darbesi koluna çarpıp burnuna indi. Gözleri bir anda yaşla doldu, üst dudağından akan ılık tuzlu kanın tadını boğazının arkasında duydu. Hemen çömeldi ve aynı hareketle kendini geriye attı. Sırtını dayadığı küpeşte demiri havada dönmesini kolaylaştırmıştı, bir kedi gibi köprünün üç metre altında olan dümen bölmesine ayakları üstüne düştü, darbenin şiddetini hafifletmek için dizleri üstünde yaylandı, elinin tersiyle gözlerini silip kan akımını kolaylaştırmak için kollarını ovuşturdu.

Çömeldiği anda bıçağı görmüştü. Güvertenin kenarındaki su boşalma deliklerinden birinin yanına kaymıştı. Hemen o yana fırladı.

Peter'in birden aşağı atlaması açık olan boynuna öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanmış olan Magda'yı şaşırtmıştı. Ancak hiç zaman kaybetmeden merdivenin başına sıçradı. Peter de o anda o çirkin ve kocaman bıçağı almak için o yana atlamıştı.

Magda üç metre yükseklikte kendini erkeğin üzerine fırlattı, bitıştirdiği ayaklarıyla vücuduna çarptı, hızın verdiği darbeye ayaklarının, vücuduna değdiği anda savurduğu tekmenin şiddeti de

eklendi.

Peter sırtına inen bu ağırlığın şiddetiyle öne fırlamış, başı güverte kenarına çarpmıştı. Bir an karanlık içinde kalır gibi oldu. Kendine gelmek için tüm gücünü kullandı, dizlerini çenesine çekip bir sonraki öldürücü darbeye hazırlandı. Darbeyi diz kapaklarıyla karşıladıktan sonra bir daha atıldı bıçağa doğru. Kabzanın kaba tahtası üzerinde parmakları kapandığı anda yay gibi kurulu vücudunu birden boşaltıp iki ayağı ile birlikte umutsuzluk içinde körlemesine bir darbe savurdu.

İlk kez vurabilmişti kadına. Magda bir sonraki saldırı için hazırlandığı anda erkeğin ayakları kaburgalarının hemen altına indi; eğer midesi etli olsaydı işi o anda bitmişti. Ancak sert kasları darbenin şiddetini kesmişti, yine de ciğerlerinde bütün soluğu bir anda boşalarak geri savruldu.

Peter bunun elde ettiği ve belki de edeceği tek şans olduğunu anlamıştı. Ama vücudu öylesine ağrılarla kasılıyordu ki dirseği üstünde, doğrulmak bile başlı başına bir işti. Gözyaşı, kan ve ter görmesini olanaksızlaştırıyordu.

Nasıl yaptığını bilemeden inanılmaz bir irade gücüyle ayağa kalktı, bıçak ucu kullanacağı ana kadar sağ bacağı üzerinde olmak üzere sol kolunu yüzünü korumak için kaldırmış olarak yürüdü. İş çabuk bitirmesi gerektiğini, daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Gücünün son kırıntısını harcamak üzereydi.

Magda'nın da elinde bir silah vardı şimdi. Kamaranın kenarında duran motoru iskelele yanaştırma çengelinin kilidini bir vuruşta parçalamış, iki metre uzunluğundaki kalın ağaçtan yapılma sopayı ele geçirmişti. Boşalan ciğerlerine derin soluklar çekerken bir yandan da ağır sopayı sallayarak Peter'i kendisinden uzak tutuyordu.

Magda, Peter'den çabuk toparlıyordu kendini. Peter onun gözlerinde o soğuk öldürücü ışığın yeniden yandığını fark ediyordu. Kendisinin daha fazla devam edemeyeceğini, tüm gücünü son bir darbede toplaması gerektiğini de anlamıştı.

Kadının başını nişanlayarak bıçağı fırlattı. Atma bıçağı olarak yapılmamış olan Ninja havada uçarken yuvarlandı, kabzası öne geçti, ancak yine de çengel tahtasına yeterli bir güçle çarpıp kalın sopayı yolundan saptırmıştı. Peter için yeterli bir şaşırtmacaydı bu.

Bıçağı fırlatışının ivmesinden yararlanarak kendini savrulan sopanın altına attı ve iki kolu havada olan kadına omzuyla şiddetli bir darbe vurdu.

Her ikisi de kamara duvarına savrulurken, Peter umutsuzlukla tutunacak bir yer aradı. Sonunda aradığı yeri kadının saçlarında buldu, parmaklarını saçlarının içine geçirdi.

Magda, Peter'in kendisinde sahip olduğuna inanamayacağı bir güç, şiddet ve yüreklilikle ölmek üzere olan bir hayvan gibi mücadele ediyordu. Ancak Peter şimdi üstün güç ve ağırlığını doğrudan doğruya ona karşı kullanabilecekti.

Kadını göğsüne bastırarak bir kolunu vücutları arasına sıkıştırdı, aynı zamanda saçlarını kavrayıp geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı.

Sonra bacaklarıyla kadının vücuduna makas gibi sarılarak onun öldürücü o ayak ve bacaklarını etkisiz hale getirdi. İkisi birden yere yuvarlandılar.

Kadın inanılmaz bir güçle düşerken ağırlığını aktarıp Peter'in üstüne çıkmıştı.

Göğüsleri erkeğin burnundan akan kan ve terle yağlanmış olan göğsü üzerinde kayıyordu. Fakat

Peter son gücünü omuzlarında toplayıp bir hareketle kadının üstüne çıktı.

Şimdi bir aşk sahnesi yaşıyormuş gibi göğüs ve kasıkları birleşmiş olarak yatıyorlardı. Yalnız aralarında motor çengelinin kalın sopası vardı.

Peter, kadının çevire çevire ip gibi yaptığı saçını kavrayıp başını güverteye dayadı. Şimdi yüzleri arasında yalnızca yarım karış bir aralık vardı. Peter'in ağzından ve burnundan akan kan kadının yüzüne damlıyordu.

İkisi de tek kelime konuşmamışlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktıkları o anda ikisi de insan değildi, ölümüne savaşıyor iki hayvandı. Peter durumu hafifçe değiştirince kalın sopanın ucu kadının boğazına yerleşti. Buna hazır olmayan Magda çenesini kapatmakta geç kalmıştı.

Peter kadının saçlarını, vücudunu çevreleyen kolunu ve bacaklarını makas gibi sıkıştırıp bacaklarını gevşetemeyeceğini biliyordu. Kadının vücudunun çelik gibi gergin olduğunu farkındaydı, onu zaptedebilmek için tüm gücünü harcıyordu.

Tutuşunu hafiflettiği anda Magda dönüp kurtulabilecekti ve ondan sonra kendisinde artık onun üzerine gidecek güç kalmamış olacaktı.

Saçlarını kavramış olan elinin bileğiyle kalın tahtaya bastırmaya başladı.

Magda her şeyin sona erdiğini anlamıştı, ama yine de devam ediyordu mücadeleye.

Kadın zayıfladıkça Peter ağırlığını sopanın üstüne daha çok verebiliyordu.

Magda'nın yüzü yavaş yavaş morarmaya başlamıştı, her soluk alışında dudakları titriyor, ağzının kenarından akan tükürüğü yanağından aşağı süzülüyordu.

Onun ölümünü seyretmek, Peter'in yaşamındaki en korkunç şeydi. Ağırlığını hafifçe aktararak, kalın tahtayı son bir iki milimetre daha bastırmaya çalıştığında Magda son anının geldiğini erkeğin gözlerinde okudu.

O zaman ilk kez olarak konuştu. Şişmiş ve aralık dudakları arasında boğuk bir sesle, “Beni uyarmışlardı, “ diye bir ses çıktı. Peter yanlış anladığını sandı.

Son hamle için ağırlığını verdiği anda Magda bir daha konuştu. “İnanmadım onlara.” Çok hafif bir fısıltı, işitilmeyecek kadar hafif. “Sen olamazdın.”

Sonra birden tüm direnişi kırıldı, vücudu boşalır gibi oldu, ölümü kabul ediyordu artık. O ateşli yeşil ışık gözlerinden silindi; yerine tüm iyiliğin ve güvenin ihanete uğradığı bilincini belirten ağır bir keder geldi.

Peter her şeyi sona erdirecek olan son darbeyi indiremiyordu. Kadının üstünden yuvarlanıp kalın sopayı elinden attı. Sonra sırtını kadına çevirerek hıçkıra hıçkıra öteki yana doğru emekledi. Kadının hâlâ canlı ve tehlikeli olduğunu biliyordu, ama aldırmıyordu artık. Yapabileceği kadarını yapmıştı. Bundan sonra kadın öldürebilirdi kendisini, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, hatta içinde bir şey bunu mutlulukla karşılayacağını bile söylüyordu.

Küpeşteye varınca demire tutunup ağır ağır doğruldu. Bir yandan da her an ensesine inecek olan öldürücü darbeyi bekliyordu.

Ama kendisine saldıran olmadı. Dizleri üstünde doğrulurken vücudu titriyor, dişleri takırdıyor, berelenmiş tüm kasları gerginlikten çatlayacak gibi oluyordu. Öldürsün diye düşündü, hiç önemi yok artık. Hiçbir şeyin önemi yok artık.

Küpeşteye yaslanarak ağır ağır geri döndü. Kadın da dizleri üstünde doğrulmuş kendisine bakıyordu. Çıplak vücudu erkeğin kanıyla boyanmış, ölümle yüz yüze gelmiş olmanın verdiği heyecanla terden sıırılsıklam olmuştu. Yüzü mosmordu, şişmişti. Saçları, darmadağın bir haldeydi. Sapanın boğazını ezdiği noktada kıpkırmızı bir leke genişliyordu. Soluk almak için çabaladıkça küçük memeleri göğsünün hareketiyle kalkıp inmekteydiler.

Varlıklarının sınırlarına itilmiş bir halde konuşmadan bakıyorlardı birbirlerine.

Olanların dehşetini inkâr etmek istercesine salladı Magda başını, bir şeyler söylemeye çalıştı ama boğazından ses çıkmadı. Acısını hafifletmek için elini boğazına götürdü.

Bir daha denedi sonra. “Neden?”

Peter buna bir süre cevap veremedi, kendi boğazı da eski bir yara gibi kapanmıştı sanki. Görevini başaramadığını biliyor ama bu yüzden kendisinden nefret edemiyordu. Sanki yabancı bir dilde düşünürmüş gibi sözcükleri önce kafasında tek tek hazırladı.

“Yapamadım.”

Magda başını bir daha sallayıp, yeni bir soru sormaya yeltendi. Ancak bunu da başaramamıştı, ağzından yine aynı sözcük çıktı.

“Neden?. .”

Peter'in buna verecek cevabı yoktu.

Magda erkeğe bakarken dalan gözlerinden taşan yaşlar şimdi asma yaprağı üzerindeki sabah çiyi gibi çenesinden akıyordu.

Ağır ağır ilerlemeye çalıştı, Peter bir süre ona yürüyecek gücü bulamadı kendisinde. Sonra birden ileri fırlayıp kadının yanında diz çöktü, işini başardığını ve onu öldürdüğünü sanıp korkuyla vücudunun üst kısmını kavradı.

Kadının boğazındaki hırıltıyı duyup da başı omzuna yaslanınca bir an harap olmuş vücudunun tüm acılarını unutmış gibi oldu.

Kadını kolları arasında bir çocukmuş gibi sallamaya başladı. Anlamsız bir hareketti bu, ama yine de yapmaktan kendini alamıyordu. O anda sözlerinin anlamı kafasına dank etti.

“Beni uyarmışlardı, “ demişti.

“İnanmadım onlara, “ demişti.

“Sen olamazdın.”

İşte, Peter o zaman eğer kadın konuşmamış olsaydı işini yapmış olacağını düşündü. Onu öldürecek, vücuduna ağırlık takıp bin kulaç derinliğine koyverecekti. Ama henüz bir anlamı olmamasına karşın sözleri zihninin derinliklerinde bir yerde yankılanıyordu.

Magda erkeğin göğsüne sürtündü. Bir şey mırıldandı, adını söylüyordu galiba.

Peter birden kendine geldi. Koca Chris Craft körü körüne ilerliyordu kayalıklar arasında.

Kadını yere yatırıp köprüye fırladı. Bıçağı fırlatışından kadının altında hareketsiz kalmasına kadar bütün çatışma yalnızca bir dakika sürmüştü.

Chris Craft otomatik dümene takılı olduğu için kanaldan dümdüz bir çizgi halinde açık denize çıkmıştı. Peter bunu görünce kadının kendi saldırısını beklemiş olduğunu anladı. Sanki motoru yönetiyormuş gibi numara yaptığında motoru otomatiğe çoktan bağlamış ve kendisine o ters darbeyi savurmaya hazırlanmıştı bile.

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordu. Bütün kestirebildiği çok büyük bir yanlışlık yaptığıydı. Otomatik düğmesini çevirdi, motorları boşa aldı. Chris Craft az sonra okyanusun mavi suları üzerinde hafif hafif sallanıyordu.

Peter geriye baktı. Adalar kara bir leke gibiydiler ufukta. Sonra da yine merdivenden aşağı koştu. Magda oturmuştu, erkeği görür görmez birden geriledi, Peter ilk kez kadının gözlerinde korkuya benzer bir şeyin geçtiğini gördü.

“Tamam, “ diye söylendi boğuk bir sesle. Kadının kendisinden korkmasına çok içlerlemişti. Bir daha yaşamı boyunca kendisinden korkmasını istemiyordu.

Magda'yı kucağına aldığında onun isteğine karşın kucaklanan bir kedi gibi gergin olduğunu fark etti.

“Tamam, bir şey yok, “ diye kekeledi. Kadını motorun alt kamarasına taşıdı sonra.

“Bıçağı seni denemek üzere ben oraya bıraktım, “ diye mırıldandı Magda, koltuğa uzanınca.

“Dur ilaç kutusunu getireyim.” Peter kadının kolları arasından sıyrılmaya çalıştı.

“Hayır.” Magda boğazının acısıyla gözlerini yumdu. “Gitme, Peter. Yanımda kal.

Öyle korkuyorum ki. Bıçağı alırsan seni öldürecektim. Az daha da öldürüyordum. Peter, ne oluyor böyle bize, çıldırıyor muyuz, neyiz?”

Peter kadının yanında diz çöktü.

“Evet. Çıldırıyor olmalıyız, başka bir açıklaması olamaz bunun. Ben kendim hiçbir şey anlamıyorum artık.”

“Bıçağı neden aldın, Peter? Söyle bana. Yalan söyleme ama, gerçeği söyle, bilmem gerek, lütfen Peter.”

“Melissa Jane yüzünden... ona yaptıkların yüzünden...”

Magda'nın sanki bir tokat yemiş gibi kolları arasında kasıldığını gördü birden.

Kadın konuşmaya çalışıyor ama sesi çıkmıyordu.

“Halife olduğunu öğrenince seni öldürmekten başka çarem yoktu, “ diye devam etti Peter.

Magda çok çaba isteyen bir iş için kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi, ama ağzını açınca yine kesik kesik boğuk bir sesle konuşabildi.

“Peki neden yapmadın bunu, Peter?”

“Çünkü...” Peter tam o anda anladı hareketinin nedenini. “... çünkü seni sevdiğimi anladım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık.”

Magda'nın soluğu kesilir gibi oldu, bir süre hiç konuşmadı.

“Hâlâ benim Halife olduğumu düşünüyor musun?” diye sordu sonunda.

“Bilmiyorum. Bilmiyorum... seni sevdiğimden başka şey bilmiyorum artık. Önemli olan tek şey bu.”

“Bize ne oldu böyle, Peter? Ne oldu bize böyle?”

“Halife sen misin, Magda?”

“Ama Peter beni sen öldürmeye kalkıştın. Bıçak denemesinin amacı buydu. Halife sendin!!”

Peter, Magda'nın yol göstermesiyle motoru Kuşlar Adası'nı saran kayalıkların arasındaki geçitten içeri sokup kapalı koyda demir attıktan sonra kısa dalga telsizle adadaki baş motorcuyu aradı.

“Barones bu gece motorda yatacak, bizi merak etmemenizi söyledi.”

Aşağı kamaraya indiğinde Magda oturabilecek kadar kendine gelmişti. Elbise dolabından bir bornoz alıp sırtına geçirmiş, boğazına temiz bir havlu sarıp derisini olgun bir eriğin sıkılmış suyu gibi lekeleyen taze bere izini örtmüştü.

Peter ilaç kutusunu tuvalette bulup getirdi. Ağrı için iki Temprapain ve vücudu ile boğazındaki bere ve şişler için dört Brufen tableti vermeye kalkışınca Magda itiraz edecek oldu.

“Al, “ diye emretti Peter. Kadın ilaçları içerken su da getirdi.

Sonra boğazındaki havluyu açıp berelenmiş yere parmaklarının ucuyla bir merhem sürdü.

“İyileştim bile, “ dedi Magda, artık sesini tümüyle kaybetmişti.

“Şimdi bir de karnına bakalım.” Peter kadını sırtüstü yatırıp bornozun fermuarını beline kadar açtı. Tekme attığı yerde küçük göğüslerinden dümdüz karnına kadar uzanan bir bere izi vardı. Orasını da merhemle iyice ovuşturdu.

İşini bitirince Magda hâlâ iki büklüm olarak tuvalete gidip on beş dakika orada kaldı. Peter bu arada kendi yaralarına bakmıştı. Magda dışarı çıktığında yüzünü yıkayıp saçlarını taramıştı.

Peter iki kristal kadehe yarı yarıya viski doldurup birini kadına uzattı, yan yana oturdular. “İç, boğazına iyi gelir.” Magda içkiden bir yudum aldı, boğazı yanınca gözlerini yumup kadehi bir kenara bıraktı.

“Ya sen Peter? Senin bir şeyin yok ya?”

“Yok, ama seni kendime kızdırmaktan korkmayı öğrendim artık.” Sonra gülümsedi.

Magda da gülümsemeye çalıştı ama birden acıyla boğulur gibi oldu, erkeğe sarıldı.

“Ne zaman konuşacağız?” diye sordu, Peter. “Bunu bir an önce konuşmamız gerek.”

“Biliyorum, ama şimdi olmaz Peter. Beni kollarının arasında tut bir süre.” Peter bunun kendisini ne kadar rahatlattığını görünce şaşırdı. Ilık kadın vücudu bütün zihni ve bedeni yorgunluğunu unutturmuş gibiydi.

“Beni sevdiğini söyledin, “ dedi sonunda Magda, soru sorar gibi konuşmuştu. Tüm âşıklar gibi güvence istiyordu.

“Evet, seni seviyorum. Bunu ilk baştan biliyordum sanırım ama senin Halife olduğunu öğrenince

içimde gömmeyi başardım. Ama sonunda kendi kendime itiraf etmek zorunda kaldım işte.”

“Sevindim buna. Ben de seni seviyorum. Seni hiç sevmeyeceğimi sanıyordum, bundan korkuyordum, Peter. Ama sonra bana senin beni öldüreceğini söylediler.

Senin Halife olduğunu söylediler. Seni bulmuş ve sonra da kaybetmiş olmak ölüm demekti benim için. Çok zalim bir şeydi bu, Peter. Bunun gerçek olmadığını ispat fırsatını tanımalıydım sana.”

“Konuşma. Orada yat ve dinle. Benim sesimde bir şey yok, . o yüzden önce ben anlatacağım. Olup bitenleri ve senin Halife olduğunu nasıl öğrendiğimi anlatacağım.”

Peter kadını göğsüne yaslayıp yumuşak bir sesle, hiç duraksamadan her şeyi bir bir anlattı. Kamaradaki tek ses teknenin gövdesine vuran suyun şapırtısı ve havalandırma aygıtının motoruydu.

“Melissa Jane kaçırılana kadar olan her şeyi biliyorsun, sana hiçbir şeyi saklamadan, yalan tek söz söylemeden hepsini anlattım...” Daha sonra da Melissa Jane'i arama çabalarını anlattı.

“... O günlerde bana bir şey oldu sanıyorum. Kızıma kavuşmak için her şeye inanmaya hazırdım. Gece yarısı birden uykudan onun elinin bir kavanozda yüzdüğü düşüncesiyle uyanıyor, gidip gidip kusuyordum.”

Peter daha sonra Halife'nin isteğini yerine getirmek için Kingston Parker'i öldürme planlarını, bunun için hazırlıklarını anlattı.

“En iyisini bile yozlaştıracak güç, “ diye titredi Magda.

“Konuşma...” Peter Larargh'daki Eski Ev'de biten serüveni anlatmayı sürdürdü.

“Kızımı o halde görünce aklımı kaybetmiş gibiydim. Onu kucakladığımda ateşini hissedip çığlıklarını duyunca öldürmek için artık...” Peter sustu. Bir süre hiç konuşmadılar. Sonunda Magda hafif bir çığlık koparınca, Peter onun kolunu kavramış sıkmakta olduğunu fark etti.

“Özür dilerim.” Elini gevşetti, uzanıp kadının yanağına dokundu. “Ondan sonra da bana senin geçmişini anlattılar.”

“Kim?” diye fısıldadı Magda.

“Atlas Komutanlığı.”

“Parker mi?”

“O ve Colin Noble. ”

“Neler anlattılar sana?”

“Babanın seni daha küçük bir çocukken Paris'e getirdiğini, çok akıllı ve yetenekli olduğunu...” Peter bildiklerini anlattı...”

“... Baban öldürülünce sen üvey ana, babanın yanına gitmişsin, bunlar parti üyeleriymiş, senin çok yetenekli olduğunu görünce birinin, seni Polonya'ya getirmesi için göndermişler.

Bu adam amcan kimliğiyle gelmiş...”

“On yıl süreyle onun amcam olduğuna inandım... babamdan sonra en yakınım oydu.”

“Odessa'ya gönderilmek üzere seçildin sonra, “ dedi Peter. Kadının kolları arasında hareketsiz kaldığını hissedince saklamaya gerek görmediği bir sertlikle, “Odessa'daki özel okula, “ diye devam etti.

“Sen Odessa'yı biliyor musun?” diye fısıldadı Magda. “Bildiğini sanıyorsun belki de... ancak orada bulunmamış bir insan hiçbir zaman bilemez orasını.”

“Sana... şey... öğrettiklerini biliyorum...” Peter, Karadeniz'e bakan özel bir odada bir erkeği büyülemek için vücudunu kullanmayı öğrenen güzel genç kızı düşünerek durakladı. “... Sana çok şey öğrettiklerini biliyorum, “ dedi sonunda.

“Evet, “ diye mırıldandı kadın. “Pek çok şey öğrettiler.”

“Ellerinle bir insanı öldürmek gibi.”

“Peter, bilinçaltımda seni öldürme kararını veremedim. Yaşamaman gerekirdi. Bana ihanet etmene karşın seviyordum seni, hem de nefret ediyordum. Ama yapamadım işte...” içini çekti.

“... beni öldüreceğini düşündüğüm zaman da içim rahatlardı birden. Bulduğumu sandığım aşksız yaşamaktansa bunu kabule hazırdım.”

“Çok konuşuyorsun. Boğazını berbat edeceksin.” Peter parmaklarıyla kadının dudaklarına dokundu. “Odessa'da seçilmişlerden biri oldun.”

“Kiliseye girmek gibi, mistik bir şeydi bu...” diye fısıldadı Magda. “Bunu açıklamama olanak yok. Devlet ya da 'Rusya Ana' için haklı olduğuna inandığım her şeyi yapmaya hazırdım.”

“Bütün bunların hepsi gerçek ha?” Peter kadının inkâr yoluna sapmamasına şaşırmişti.

“Hepsi, “ diye acıyla başını eğdi Magda. “Sana bir daha hiç yalan söylemeyeceğim, Peter, yemin ederim.”

“Sonra seni Paris'e gönderdiler, öyle mi?” Kadın başını eğdi.

“Görevini beklediklerinden de üstün bir şekilde başardın. En iyi ajanlarıydın.

Hiçbir erkek sana karşı koyamıyordu.”

Kadın cevap vermemesine karşılık gözlerini de erkeğin gözlerinden ayırmıyordu.

Bu bir meydan okuma değil, onun söylediklerini tümüyle kabuldü yalnızca.

“Pek çok erkek vardı. Zengin ve güçlü erkekler...” Peter'in sesi zehir gibi acıydı artık. Kendini tutamıyordu. “Pek çok erkek. Kaç tane olduğunu bilen yok ve bunların her birinden istediğini elde ettin.”

“Zavallı Peter. Kendine böyle mi işkence ettin?”

“Bu, senden nefret etmeme yardımcı oldu.”

“Anlıyorum. Seni rahatlatmak için söyleyeceğim hiçbir şey yok, tek bir şeyden başka... sana rastlayana kadar hiçbir erkeği sevmedim.”

Kadın sözünü tutuyordu. Artık yalan ya da aldatmaca yoktu. Peter buna emindi.

“Sonra da Aaron Altmann ile İmparatorluğunun denetimini ele almana karar verdiler...”

“Hayır, “ diye fısıldadı başını iki yana sallayan kadın. “Aaron konusunda karar benimdi. Beni büyülemişti. Etkileyemediğim tek erkekti. Onun gibisine hiç rastlamamıştım o güne kadar. Öylesine etkili, çıplak güce sahip bir erkekti ki.”

“Pekâlâ. O zamana kadar oynadığın rolden artık bıkmış olabilirdin...”

“Zenginlerle düşüp kalkan bir kadın olmak gerçekten yorucu bir iş...” Magda, Peter'in konuşmaya başlamasından bu yana ilk kez gülümsedi, ancak bu kendisine acıyan kendisiyle alay eden bir gülümsemeydi.

“Bunun için de en doğru yolu seçtin. Önce kendini adam için vazgeçilmez bir kişi haline getirdin. Altmann zaten bir desteğe ihtiyacı olmaya başlayan yaşlı bir insandı. Güvenebileceği birini arıyordu. Sen ona bunu sağladın...”

Kadın cevap vermedi, ancak anılar gözlerinin önünden geçiyor, derin durgun havuza vuran güneş ışığı gibi yeşil gölgeler oluşuyordu gözlerinin içinde.

“Altmann sana güvendiğinde de efendilerine sağlayamayacağı hiçbir bilgi kalmamıştı. Yüz kere artmıştı değerini.”

Dışarda gün kızılar, morlar arasında sona erip kamarayı yalnızca kadının yüzü görülebilecek kadar karanlığa boğana kadar konuştu Peter. Suçlamaları, ihanet ve aldatmacaları sessizce dinleyen soluk bir ifade. Magda arada sırada başını sallayarak ya da erkeğin kolunu tutan parmaklarını sıkarak bazı şeyleri reddediyordu. Kimi zaman da gözlerini kapatıyordu belirli bir anıyı görmemek için. Birkaç kere de, “Tanrım! Peter, gerçek bu!” diye kısık bir sesle bağırdı.

Peter kadına Aaron Altmann'ın karısı olarak sahip olduğu güçten nasıl giderek hoşlandığını, Aaron'un sağlığı bozuldukça bu gücünün nasıl arttığını anlattı.

Magda artık bazı konularda Baron'a karşı bile çıkabiliyordu.

“Güney Afrika hükümetine silah satılması gibi, ” deyince Magda başını salladı.

“Evet, bunu çok tartıştık. Sonra bu sanki Peter'le bile paylaşamayacağı bir oyunmuş gibi sessizce gülümsedi.

Peter, Magda'nın artık sahip olduğu bu güç karşısında eski politik inançlarına olan bağlılığının giderek zayıfladığını ve efendilerinin kadının üzerindeki denetimi ellerinden kaçırdıklarını fark ettiklerini ve onu tekrar sürünün arasına katmak için çeşitli baskı yöntemlerine başvurdıklarını anlattı. “Ancak sen şimdi sıradan baskılara kulak asmayacak kadar güçlüydün. Aaron'un Mossad ilişkisine de girmiş, o korunmaya da sahip olmuştun.”

“İnanılmaz bir şey!” diye mırıldandı. Magda. “Gerçeğe o kadar yakın ki, adeta gerçek denilebilir.” Peter kadının sözünü açıklamasını beklediyse de Magda devam etmesi için işaret yaptı.

“Bir komünist ajanı olduğunu Baron'a söylemekle seni tehdit ettiklerinde de ondan kurtulmaktan başka çare göremedin. Bunu da öyle bir yolla yaptın ki, hem canına karşı bir tehditten kurtulmakla kalmayıp Altmann Sanayii'nin denetimini de ele geçirdin. Üstüne üstlük de yirmi beş milyon dolarlık

bir işletme sermayesine kavuştun. Aaron Altmann'ın kaçırılmasını ve öldürülmesini sağladın, yirmi beş milyonu kendi kendine ödeyip karşılığında herhalde İsviçre'de gizli bir hesap açtın...”

“Peter!” Kamaranın loşluğunda kadının gözleri, bir kafatasının boş delikleri kadar derin ve iriydi.

“Gerçek mi bunlar?” diye Peter ilk kez kadının onayını sordu.

“Korkunç bir şey bu. Lütfen devam et.”

“Bu durum yepyeni dünyaların kapısını açmıştı. İşte bu sıralarda Halife oldun artık. 070 uçağının kaçırılması, Aaron Altmann olayından sonra ilk işin değildi... arada başka şeyler de yapmış olabilirdin. Viyana ile OPEC bakanları, Roma'daki Kızıl Tugay eylemleri gibi... ama Halife adını ilk kez uzak işinde kullandın. Alt düzeyde bir subayın verilen emirleri yerine getirmemesi nedeniyle bunda başarılı olamadın.” Peter eliyle kendini işaret etti. “Buna engel olan tek şey buydu... senin dikkatini ilk kez olarak o zaman üstüme çektim.”

Kamara iyice kararış olduğu için Magda uzanıp yanı başlarındaki okuma lambasını yaktı. Erkek konuşmasına devam ederken gözlerini yüzünden ayırmıyordu.

“Bu arada özel kaynakların ki bunlar Mossad ve Fransız Haberalması olabilir, birinin Halife durumunu bildiğini öğrendin. Bu Kingston Parker ile Atlas Örgütü'ydü. Parker'e avcı olduğunu kesinlikle söyleyecek ve daha sonra da onu öldürecek en uygun kişi bendim. Özel eğitim görmüştüm, iş için gereken yeteneğe sahiptim, kimsede kuşku uyandırmadan Parker'in yanma girebilirdim... ancak bunun için bir neden olmalıydı. .”

Magda gözlerini erkeğin yüzünden ayırmadan, “Hayır, “ diye mırıldandı.

“Parçalar birbirine uyuyor. Hepsi.” Kadının buna verecek cevabı yoktu.

“Melissa Jane'in parmağını görünce artık her şeye hazırdım...”

“Kusacağım artık.”

“Özür dilerim.” Magda Peter'in uzattığı kadehteki içkiyi bir yudumda içti. Bir an gözleri kapalı, eli bereli boğazında olduğu halde gözleri kapalı oturdu.

“Düzeldin mi?” diye sordu Peter.

“Evet, devam et.”

“İrlanda'daki saklanan evin ihbarına kadar her şey yolunda gitti. Ancak bu ihbarı kimse. Halife bile önceden bilemezdi.”

“Ama elinde kanıt yoktu, “ diye Magda itiraz etti. “Hepsi varsayım bunların.

Benim Halife olduğum konusunda hiçbir kanıt yok.”

“Vardı. Melissa Jane'i kaçırın çetenin başı O'Shaughnessy iki telefon konuşması yaptı. Bunların Rambouillet 47 87 47 numaraya yapıldığı saptandı.”

Magda dili tutulmuş gibi baktı erkeğin yüzüne.

“Patronuna... Halife'ye rapor veriyordu.” Peter kadının cevabını bekledi, ama ondan ses çıkmayınca onu öldürmek için kurduğu planları, seçtiği yerleri anlattı. Ölüm meleği kanatlarını sırtına değdirmiş gibi ürperdi Magda.

“En iyi yerleri seçmişsin. Oralarda olacaktım. Yves benim için gelecek ayın altısında özel bir

defile yapacak. Gitmemem olanaksızdı.”

“Tam o sırada sen beni buraya davet edip bu zahmetten kurtardın. Bunun ölüme davet olduğunu biliyordum. Senin Halife olduğunu öğrendiğimi bildiğini anlamıştım. Orly havaalanında bulduğumuzda gözlerinde okudum bunu. Birden benden kaçınmaya başladığın zaman, yapmam zorunda olduğum işi yapmama fırsat tanımadığın zaman artık emindim.”

“Devam et.”

“Uçağım Tahiti Faaa'ya indiğinde üzerimi arattın.”

Magda başını eğdi.

“Dün gece adamlarına odamı arattın ve beni bugün öldürmeyi planladın. O yüzden bir an önce harekete geçmem gerektiğini biliyordum, bunu yaptım işte.”

“Evet, öyle, “ diye fısıldayan Magda boynunu ovuşturdu.

Peter içkileri tazeleyip yeniden kadının yanına oturdu.

Magda hafifçe kıpırdanıp erkeğin kolları arasına girdi, bir süre hiç konuşmadan oturdular. Hikâyeyi anlatmak Peter'i epeyce yormuştu, tüm vücudu ağrıyordu şimdi, ama yine de konuşmuş olduğuna memnundu, bir iltihabı patlatmış, zehrini akıtmışçasına rahatlamıştı, şimdi iyileşme sürecine geçilebilirdi.

Vücuduna yapışıkmiş gibi duran o ince vücutta da aynı yorgunluğun varlığını hissedebiliyordu. Kadının yorgunluğu daha da derin olmalıydı, bunu fark ediyordu. Magda'yı kolları arasında kavrayıp uyuyan bir çocuk gibi büyük kamaradaki yatağın üzerine taşıdığında kadın karşı koymaya kalkışmamıştı.

Peter yatağın altındaki dolapta yastık ve battaniyeleri de bulduktan sonra Magda'nın yanına yattı. Kadın sırtını erkeğin göğsüne dayadı, sert kalçaları erkeğin kasıklarına yapıştı, başını kolunun üzerine dayadı. Peter diğer koluyla kadını sarıp doğal bir hareketle göğüslerinden birini avuçladı. Birbirlerine yapışık olarak uyuyakaldılar, Peter daha sonra döndüğünde Magda uyanmadan erkeğin sırtına yaslandı, yüzünü ensesine gömdü, bir kolu ile vücudunu kavrayıp tüm vücuduna sahip olmak istercesine bacağına bacakları üstüne attı.

Peter uyandığında kadını yanında görmeyince duyduğu korkuya kendisi de şaşmıştı.

Yüz türlü korku ve kuşku ile yerinden doğrulduğunda tuvaletten gelen su sesini duyunca sakinledi. Magda yatağa döndüğünde üzerindeki bornozu çıkarmıştı, çıplak vücudu çok değerli ve dokunmayla kırılacakmış kadar hafif bir şey gibiydi erkeğin kolları arasında.

Lombozlardan birinden ısıldak gibi dökülen güneş ışığıyla aynı anda uyandılar.

“Tanrım... öğlen oldu herhalde.” Magda doğruldu, uzun saçlarını sert bir hareketle çıplak omuzlarının üstünden savurdu. Ancak Peter kalkmak için doğrulduğu anda birden donup kaldı, inledi.

“Ne oldun, sevgilim?”

“Beton karıştırma makinesinin içine düşmüş olmalıyım.” Vücudundaki bereler, kopuk kaslar ve gerilen sinirler kaskatı kesilmişti gece boyunca.

“İkimiz için de tek bir çare var, “ dedi Magda. “Üç bölümlü bir tedavi.”

Yerinden kalkamayacak kadar yaşlıymış gibi yardım etti sonra erkeğin doğrulmasına. Peter kadını

güldürmek için yaralarını abartmaya çalışıyordu.

Magda'nın kısık kahkahasından sesinin bir gece öncesine kıyasla daha güçlü olduğu anlaşılıyordu. Kendi yara beresi de Peter'inkilere göre daha azdı.

Sağlığına kavuşma gücü genç ve safkan bir atıkinden farksızdı.

Chris Craft'ın arkasından denize dalıp uzun uzun yüzdüler.

Ilık tuzlu suya kendini bırakan Peter, “Tedavi olumlu, “ dedi. İkisi de çıplak oldukları halde önce yavaş yavaş, sonra hızlı hızlı yüzdüler kayalığa kadar.

Kayaların üstüne çıktıklarında saçları güzel bir su bitkisi gibi sulara yayılmış olan Magda, “İyi misin?” diye soluk soluğa sordu.

“Çok iyiyim hem de.”

“Tekneye kadar yarışa var mısın?”

Motora birlikte varıp çevrelerine sular saça saça çıktılar yukarı. Peter kadına doğru uzandığında Magda kendini biraz okşatıp hemen geri çekildi.

“Önce tedavinin ikinci aşaması.”

Magda çıplak vücuduna çiçekli basmadan bir önlük sarıp mutfığa girdi.

“Bir önlüğün bu kadar tahrik edici olabileceği hiç aklıma gelmemişti.”

“Senin şu anda kahve yapıyor olman gerekirdi, “ diye gülen kadın kalçalarını salladı.

Omletlerini güvertede güneş altında yediler. Muson rüzgârları gökyüzünü gümüş renkli bulutlarla doldurmuştu, bulutlar arasından göğün o garip parlak maviliği görünüyordu.

Pırıl pırıl sabah, bir gece önceki karamsar durumlarını dağıtmış gibi iştahla yediler yemeklerini. İkisi de içinde bulundukları bu yeni durumu bozmak istemedikleri için havadan sudan söz ettiler, günün güzelliği karşısında duydukları şaşkınlığı dile getirdiler, piknikte iki çocukmuşlar gibi motorun çevresindeki martılara ekmek kırıntısı attılar.

Sonunda Magda gelip erkeğin kucağına oturdu, nabzını yoklar gibi yaptı.

“Hasta epey düzelmiş, hatta tedavinin üçüncü aşaması için yeterli güce kavuşmuş.”

“Neymiş bu üçüncü aşama?”

“Peter sevgilim, İngiliz de olsan bu kadar kalın kafalı olmana gerek yok.” Magda erkeğin kucağındaki kalçalarını oynattı.

Köpük şiltelerden birini güverteye çekip güneş altında seviştiler. Rüzgâr görünmeyen bir elin parmakları gibi vücutlarını okşuyordu.

Sevişmenin sonlarına doğru Magda, o ana kadar yapmak zorunda olduğu her şeyi reddedercesine, “Seni seviyorum!” diye bağırdı. “Yalnız seni sevdim.” Ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş bir çığlıktı bu.

Savruldukları yerden dönüp yeniden iki ayrı insan olmaları epey uzun zaman aldı, ancak geri döndüklerinde ikisi de bir daha birbirlerinden tümüyle kopamayacaklarını hissetmişlerdi; iki vücudun birleşmesinden daha önemli bir şeydi bu. Bunun bilincine varmak ikisini de ciddileştirmiş, aynı zamanda ikisi de dile getirmek gerekliliğini duymadıkları yeni bir güç ve yeni bir ruh

bulmuşlardı.

Şişme kayığı motorun kışından denize indirip kıyıya çıktılar daha sonra.

El ele adanın içerlerine yürüdüler, toprağa gömülmüş kuş yuvalarını incelediler.

Magda bütün kuş türlerinin zoolojideki adlarını, kuşların huylarını ve okyanusların değişen ekolojik koşulları altında yaşama şanslarını biliyordu.

Peter kadını hoşgörüyü dinliyor, bu gevezeliğin ve yapma neşenin altında kadının bir gün önce uğradığı suçlamalara hazırlık yaptığını biliyordu.

Adanın öteki ucunda beyaz kumların üstünde geniş dallarını yaymış olan dev bir takamaka ağacı vardı. Öğle güneşi de yakıcı bir hal almış, nemlilik sıcak suya bastırılmış yünlü bir battaniye gibi vücutlarını sarmıştı.

Takamaka ağacının altına oturup lagün gölünün üzerinde tek kırışık olmayan sularına baktılar. Beş mil ötedeki büyük adanın iskelesi ve binaları da bu açıdan görünmediği için Peter bir an kendilerinin bu ilkel cennetin ilk kadın ve erkeği olduklarını düşünmekten kendini alamadı.

Magda'nın ilk sözleri bu hayali bir anda paramparça etti.

“Beni öldürmeni kim emretti, Peter? Emir nasıl verildi? Sana kendimden söz etmeden önce bilmeliyim bunu.”

“Hiç kimse.”

“Hiç kimse mi? Parker'i öldürmen için olduğu gibi bir emir almadın mı?”

“Hayır.”

“Parker'den ya da Colin Noble'dan yani? Sana beni öldürmeni emretmediler mi ya da bunu yapmanı ima etmediler mi?”

“Parker kesinlikle böyle bir şey yapmamamı emretti. Yasal olarak yakalama olanağı ortaya çıkana kadar sana el sürülmeyecekti.”

“Şu halde bu iş senin kararındı.”

“Görevimdi bu.”

“Kızının intikamını almak için mi!”

Peter duraksadı, sonra dürüstlükle başını eğdi. “Evet, çoğunlukla buydu nedenim.

Melissa Jane. Ancak ben kendim de 070'in kaçırılması, Aaron Altmann'ın kaçırılması ve kızımın parmağının kesilmesi gibi kötü şeyleri yaratan her şeyi yok etmeyi görev olarak kabul ediyordum.”

“Halife bizim hakkımızda çok şey biliyor. Bizi kendimizden daha iyi anlıyor. Ben korkak değilim Peter, ama bu kez gerçekten korkuyorum.”

“Onun mesleğinin aracıdır korku.” Magda erkeği davet edercesine hafifçe kıpırdandı. Peter kolunu kadının güneş yanığı omuzlarına attı.

“Dün gece anlattıklarının hepsi doğrudu, yalnız çıkartılan sonuçlar yanlıştı.

Babamın ölümü, yabancıların yanında yıllarca yapayalnız yaşamam... bu dönemden en iyi hatırladığım şeyler geceleri hıçkırıklarımı battaniyenin altında saklamaya çalışmamdır. Polonya'ya dönüş ve Odessa okulu ve diğerleri hep doğrudu. Sana bir gün, eğer gerçekten istersen Odessa'ya

anlatırım.”

“İstediğimi sanmıyorum.”

“Belki de akıllılık ediyorsun. Paris'e dönüşü dinlemek ister misin?”

“Yalnız gerekli olan bölümünü.”

“Pekâlâ, Peter. Erkekler vardı. Zaten bu iş için seçilmiş ve eğitilmişim. Evet, erkekler vardı...” Magda birden susup erkeğin yüzünü avuçları arasına aldı, gözlerinin içine baktı. “Bu bizim durumumuzda bir değişiklik yaratacak mı, Peter? “

“Seni seviyorum.”

Magda bunun bir aldatmaca olup olmadığını anlamak için uzun uzun baktı, Peter'in gözlerine, ancak böyle bir şeye rastlayamadı. “Evet, doğru konuşuyorsun.”

Sonra derin bir göğüs geçirip rahatlamış bir halde başını erkeğin omzuna dayayıp anlatmaya başladı.

“Erkeklerin hiçbirinden hoşlanmamıştım, Peter. Aaron Altmann'ı seçmemin nedeni de bu sanırım. Tek erkek olunca hâlâ kendime karşı saygı duyabilirdim...”

Omuzlarını silkti. “Aaron'u seçmeme Moskova razı oldu. Senin de dediğin gibi güç bir işti bu. Önce adamın saygısını kazanmalıydım. Daha önce hiçbir kadına saygı duymuş değildi. Ona benim de bir erkek kadar yetenekli olduğumu kanıtlamalıydım.

Saygısını kazandıktan sonra artık kolaydı...” Magda yine duraklayıp kıs kıs güldü. “Yaşam insana nasıl da oyun oynuyor. Önceleri kendisinden hoşlanıyordum, daha sonra saygı duymayı da öğrendim. Çirkin bir erkekti, ama o gücü... o çıplak gücü benim varlığımın merkezini oluşturmuştu.” Başını kaldırıp dudaklarını Peter'in yüzünde gezdirdi. “Hayır, Peter, onu hiç sevemedim. Senden önce kimseyi sevmedim. Ama ilkel bir yerlinin gökgürültüsü ve şimşekten korktuğu gibi korkuyorum ondan. Varlığımı ele geçirmişti... bir babadan, bir öğretmenden daha çok... bir Tanrı gibi. Ama bir sevgiliden daha az.

Kaba saba ve güçlüydü. Sevişmezdi, bir öküz gibi kızışırdı.”

Kadın yine susup ciddi bakışlarla baktı Peter'e. “Bunu anlayabilir misin, Peter?

Belki de iyi anlatamadım.”

“Hayır, aksine çok iyi anlattın.”

“Erkek olarak çekici bir yanı yoktu, kokusunu ve kıllı oluşunu itici buluyordum.

Omuzları ve sırtı kürk gibi kıllarla kaplıydı. Karnı şişkin ve demir gibi sertti...” Kadın yine susup bir an titredi, “... ama bunu görmemek üzere eğitilmişim. Kafamın bir yerinde bir anahtarı kapatmayı öğrenmişim. Ne var ki, bunun dışında adama hayrandım. Bana yasak olan şeyleri düşünmeyi, eğitimimin zihnimde sıkı sıkı kapattığı bölmeleri açmayı öğretti. Bana güçlülüğün ne olduğunu öğretti. Beni bununla suçladın, Peter. Kabul ediyorum bunu. Para ve güç tadından hoşlanmıştım. Hâlâ da hoşlanıyorum. Hem de çok. Aaron alıştırdı beni buna. İyi ve güzel şeyleri sevmeyi o öğretti. Kendisi bir öküzden farksız olabilirdi ama yaşamın inceliklerini takdir edebiliyordu... beni bir anda canlandırırvermişti. Sonra da bana güldü. Tanrım, kahkahalarını hâlâ duyuyorum şu anda, o kıllı göbeğinin, kahkahalarıyla sarsıldığını hâlâ görebiliyorum.”

Magda hatırlamak ister gibi bir an duraksadı, sonra kendi de gülmeye başladı.

“Benim ince zevkli komünist bayanım, derdi bana. Evet, Peter aldanmış olan bendim, Aaron daha ilk baştan kim olduğumu biliyordu. Odessa'daki okulu da biliyordu. Beni bir meydan okuma olarak kabul etmişti. Beni kendince seviyordu.

Ama bile bile almış ve saf ideolojik inançlarımı bozmuştu. Ancak o zaman öğrenebildim Moskova'ya ilettiğim haberlerin önceden Aaron tarafından dikkatle hazırlandığını. Onu aldatmaya giden ben aldatılmıştım. Siyonistti, biliyorsun.

Mossad ajanı olduğunu da biliyorsun. Bana Yahudi olmayı öğretti, bunun ne demek olduğunu öğretti. Evrensel Komünizm doktrininin önemli yanlışlarını gösterdi, demokrasi ve Batı Kapitalist düzenine kazandırdı beni, sonra da Mossad örgütüne soktu...”

Magda bir daha susup başını şiddetle salladı.

“... Böyle bir insanı yok etmek isteyeceğimi düşünmek... Onun kaçırılmasını ve öldürülmesini emretmem... olacak şey mi bunlar? Sonralara doğru, artık ağırları dayanılmaz hal aldığı zaman bir ananın çocuğunu sevdiği gibi sevmeye başlamıştım onu. Acınacak derecede bana bağımlı olmuştu, ağırlarını gideren tek şeyin benim ellerim olduğunu söyledi. Saatlerce oturup o kıllı karnını ovuşturur, içindeki o korkunç şeyin her gün biraz daha irileştiğini hissederdim. Ameliyat olmak istemezdi. Cerrahlara kasap derdi. Lastik hortumlu ve bıçaklı kasaplar...”

Kadın bir kez daha susunca Peter onun gözlerinin dolmuş olduğunu fark etti.

Toparlanmasını beklerken biraz daha sıkı kolları arasında.

“Halife'nin Aaron'la ilişki kurmaya başlaması da bu sıralarda oldu sanırım. Şimdi düşününce onun birdenbire telaşlandığı zamanı kestirebiliyordum. O zaman bu benim için pek anlamlı değildi, ancak Aaron hep sağ zorbalığın aslında sol zorbalıktan farksız olduğu hakkında uzun uzun konuşmalar yapmaya başlamıştır.

Halife adını ağzına aldığını sanmıyorum. Halife bu adı henüz kullanmaya başlamamıştı. Aaron eğer yaşasaydı sonunda bu bağlantının tüm ayrıntılarını bana açıklardı, eminim buna. Bana Halife'den söz edecekti, ama Halife bunu yapmamasını sağladı.”

Magda, Peter'in yüzünü görebilmek için kolları arasından sıyrıldı.

“Bunların çoğunu son birkaç hafta içinde öğrendiğimi anlamalısın, sevgilim. Ama bence olay şöyle olmuştur. Halife Aaron'a bir öneride bulundu. Çok basit bir öneri. Halife kendisine ortaklık önerdi. Aaron, Halife'nin hazinesine önemli bir bağışta bulunacak özel bilgisini ve etki alanını Halife'nin emrine verecekti.

Buna karşılık

Halife'nin bu yeni cesur dünyasının yönetiminde bir yeri olacaktı. Halife bu noktada yanlış düşünüyordu, belki de şu ana kadar yaptığı tek yanlışlık budur.

Aaron Altmann'ı yanlış tanımıştı. Aaron öneriyi geri çevirdi. Ancak Halife çok tehlikeli bir iş yapmış, kimliğini açıklamıştı. Bunu Aaron'u kandırmak için yaptığına inanıyorum. Aaron şifre adlarıyla, saklı kimliklerle uğraşacak insanlardan değildi. Halife bu kadarını anlayabilmişti. Bu yüzden Aaron'la yüz yüze konuşması gerekiyordu. Aaron'un cinayet ve terör işlerine sonuç ne kadar övülmeye değer olursa olsun karışmayacağını anlayınca Halife'nin elinde başka seçenek kalmamıştı.

Aaron'u kaçırttı, Mossad ilişkisi gibi kendisine yararlı olabilecek bilgileri elde etmek için işkence yaptıktan sonra da öldürttü. Sonra da beni kurtarmalık ödemem için kandırdı. Tek taşla iki kuş vurmuştu. Aaron'u susturmuş, ayrıca da yirmi beş milyon dolar kazanmıştı.”

“Bunu nasıl öğrendin? Daha önce bana bunları açıklasaydın...” Peter sesindeki acılığın farkındaydı.

“İlk tanıştığımızda bilmiyordum, sevgilim. Nasıl öğrendiğimi anlatacağım, ama lütfen sabırlı ol. Olayları sırasıyla anlatmama izin ver.”

“Özür dilerim.”

“Halife adını ilk kez kurtarmalığı götürdüğüm gün duydum. Sana bundan söz etmiştim, değil mi?”

“Evet.”

“Şimdi senin rolüne geliyoruz. Senin adını ilk kez Johannesburg'a kaçırılan uçak dolayısıyla duydum. Halife'yi bulmama yardımcı olabileceğini düşündüm bunun üzerine. Senin hakkında çok şey öğrendim, Peter. Hatta bilgisayardan seni sordum...” Magda'nın gözlerinde o muzip parıltı yeniden belirmişti. “Kadın arkadaşlarının listesi beni epey etkiledi doğrusu.”

Peter pes etmişçesine iki elini havaya kaldırdı.

“Bir daha yok, söz veriyorum. Tamam mı? Bir daha bundan söz etmek de yok.”

“Tamam.” Magda bir daha güldü. “Kamım acıktı artık. Konuşa konuşa boğazım da şişti.”

Çıplak ayaklarla sıcak kumlara basıp motora döndüler.

Aşçıbaşı buzdolabını tika basa doldurmuştu. Peter de bir şişe Veuve Cliquot şampanyası açtı.

“Çok pahalı zevklerin var, “ diye söylendi. “Benim aylığımla seni geçindirebilir miyim, bilemem doğrusu.”

“Patronundan bir zam alırsanız sanırım.” Yemekleri bitene kadar bir daha Halife'den söz edilmedi.

“... Anlaman gereken bir şey daha var, Peter. Ben Mossad örgütündenim, ama yöneticisi değilim. Onların kuklasıyım. Aaron'un durumu da böyleydi. Her ikimiz de çok değerli ajanlardık, belki de örgütlerinin en değerli ajanları, ama kararları ben vermem. Bütün sırlarını da bilemem.

“Mossad'ın tek amacı İsrail devletinin güvenliğidir. Var oluşunun başka bir nedeni yoktur. Aaron'un Mossad'a Halife'nin kimliğini bildirdiğine ve önerisini ilettiğine eminim... ayrıca Mossad'ın Aaron'a Halife ile işbirliği yapmasını emrettiğine de inanıyorum...”

“Neden ama?”

“Emin değilim, ama bunun için iki neden görüyorum. Halife güçlü ve etkin bir insan olacağı için onun desteği değerli olabilirdi. Bunun dışında Halife'nin İsrail yanlısı olduğuna ya da kendisini böyle gösterdiğine inanıyorum. Mossad kendine her yanda müttefik arar ve bulduğunun ahlakına bakmaz. Aaron'a Halife ile işbirliği yapmasını emrettiklerine ama...”

“Ama?”

“Aaron gibi bir insana en katı inançlarına karşı çıkması emredilemez. O ürkütücü görünüş altında Aaron çok insancıl bir adamdı. O heyecanının nedeninin katlanmak zorunda kaldığı bu inanç ve görev çatışması olduğunu sanıyorum.

İçgüdü'sü Halife'yi yok etmesini söylerken görevi...”

Magda omuzlarını silkerek sustu, elindeki şampanya kadehini çevirmeye başladığında konu değişmişti.

“Tanıdığım diğer erkeklerle senin aranda ne fark var diye bin kere düşündüm belki de. Neden hiçbiri beni canlandırmadı da, sen daha ilk görüşümde...” Sanki hâlâ bunun nedenini arıyormuş gibi başını kaldırıp Peter'e baktı. “Senin hakkında çok şey biliyordum, kuşkusuz. Bir insanda hayran olduğum niteliklerin vardı, bu yüzden daha ilk başta sana karşı hazırlıklıydım, ama yine de bir bilgisayar raporunda ya da bir fotoğraf kâğıdında ortaya çıkmayan nitelikler vardır. Sen de beni böylece ilk görüşte... bilmem ne desem... titrettin işte...”

“İyi bir sözcük, “ dedi Peter.

“Daha önce hiç böyle bir duyguya kapılmamıştım. Bu yüzden emin olmam gerekiyordu. Yumuşak ve güçlü ve... şehvet uyandırıcı diye bir erkeği istemek benim için yeni bir deneydi. Gerçekten cinsel bakımdan çok çekici bir erkeksin Peter, ama seni daha fazla övecek değilim.” Magda gülümsedi, sonra birden ciddileşti yine. “Halife benim tehlikeli bir müttefik bulunduğumu anlamıştı. O gece seni Rambouillet yolunda öldürmeye kalkıştı...”

“Onlar seni bekliyorlardı.”

“Kim, Peter? Beni bekleyenler kimlerdi?”

“Ruslar... senin çift taraflı ajan olduğunu artık anlamışlardı.”

“Onu biliyorlardı kuşkusuz. Bunu daha önce de düşündüm, daha önce iki kere suikast yapıldı bana, ama Rambouillet yolundakilerin Rus olduklarını sanmıyorum.”

“Pekâlâ, Halife olsun öyleyse... ama senin peşindeydiler, benim değil.”

“Belki, ben yine de sanmıyorum ya. Güdülerim bana hedeflerinin sen olduğunu söylüyor.”

“Sana inanmak zorundayım. O gece Paris'ten çıkarken beni izlediler.” Peter Citroen arabayı anlattı. “Maserati'de yalnız olduğumu bilmeleri gerekirdi.

“öyleyse bunu düzenleyenin Halife olduğunu kabul ediyoruz.”

“Ya da Mossad, “ diye Peter mırıldandı. “Ya Mossad en önemli ajanının yakınlarına bir Atlas üyesinin sokulmasını istemediyse? Ya senin Halife'yi aramanla bir yardımcıya sahip olmandan hoşlanmadılarsa? Belki de benim özenle hazırlanmış bir senaryoyu berbat etmemi istememişlerdir.”

“Peter, çok bulanık sularda avlanıyorsun...”

“Ve ortalıkta çok köpekbalığı var, öyle mi?”

“Bir an için o Rambouillet yolunu bırakalım, “ dedi Magda. “Bu benim sana anlatmak istediğim hikâyeyi karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Pekâlâ, gerek görürsek yine döneriz o noktaya.”

“Bundan sonraki önemli adım Melissa Jane'in kaçırılması.” Peter'in yüz ifadesi birden donmuştu. “Kurbanın seçimi kusursuzdu. Bunun için, senin özel yaşamın konusunda pek derin bir bilgiye gerek yoktu. Çocuğun olduğunu herkes biliyordu, ancak bunun senin için ne kadar güçlü bir koz olacağını bilmek için seni yakından tanımak gerekiyordu...” Magda şampanyaya batırdığı parmağını uzun uzun emdi.

“Bu sırada benim artık seni sevdiğimi anladığımı akıldan çıkarmamalısın.

Verdiğim armağan bunu belirtmek...” Kadın güneş yağını tenine karşın birden kızarmıştı. Peter onun kızardığını hiç görmediği için yüreği dağlanır gibi oldu.

“Kitap, “ diye hatırladı. “Cornwallis, Harris ilk baskısı.”

“Verdiğim ilk aşk armağanı. Seni sevdiğimi kendi kendime itiraf edince gidip aldım. Ama bunu sana söylememeye kararlıyım. Önce erkeğin konuşması gerektiğine inanacak kadar eski kafalıyım hâlâ.”

“Ben de konuştum ama.”

“Tanrım, hiç unutmayacağım o anı.” İkisi de bir gün önce aşk ilanıyla biten vahşi çatışmayı hatırladılar.

“Geleneklere uymamaya çalışırım, “ dedi Peter. Magda gülerek başını salladı.

“Bunda nasıl da başarılı oluyorsun ama sevgilim, nasıl da başarılı oluyorsun.”

Sonra yine ciddileşti. “Seni seviyordum. Senin kaderin benim kaderimdi. Sevimli bir kızın vardı. Kendisini ilk gördüğümde çok beğenmişim, ayrıca başına gelenlerin benim yüzümden olduğuna inanıyordum. Seni benimle birlikte Halife'nin ardına düşürmeseydim, kızın kaçırılmayacaktı.”

Peter kaçırma olayını kadının hazırladığına inandığını düşününce hafifçe başını eğdi. Magda erkeğin bu hareketinin ne anlama geldiğini anlamıştı.

“Evet, Peter, benim için çok acı bir darbeydi bu. Kızını sana geri vermek için yapmayacağım şey yoktu. Yine de elimden hiçbir şey gelmiyordu. Fransız haberalması ile olan ilişkilerimden bir şey çıkmamıştı. Çocuğun nerede tutulduğunu bilemiyorlardı. Mossad da bu konuda anlaşılmaz bir biçimde kaçamak davranıyordu. Çocuğun kaçırılmasında kilit rolü Mossad'ın oynadığını düşünüyordum, işe doğrudan doğruya kendileri karışmamışlarsa bile bu konuda herkesten çok şey biliyorlardı. Aaron'un onlara Halife'nin kimliğini açıkladığına inandığımı söylemişim. Bu doğruysa çocuğunu geri almanı sağlayacak bir şeyler bilmemeleri olanaksızdı. Ancak Paris'te bu bilgiyi toplamam mümkün değildi. İsrail'e gidip kendi amirimle yüz yüze görüşmeliydim. Onların işbirliğini sağlayacak tek şey bu olabilirdi. Melissa Jane'in nerede olduğu konusunda bir ipucu verecek kadar değerli bir ajan olduğuma belki de inandırabilirdim onları.”

“Mossad'ı istifa etmekle mi tehdit ettin yoksa? Benim için bunu da yapar mıydın?”

“Peter, seni seviyordum diyorum anlamıyor musun? Daha önce hiç âşık olmamıştım.

Senin için yapmayacağım şey yoktu.”

“Beni utandırıyorsun.”

Magda bir süre cevap vermedi, sonra derin bir iç çekişle sözlerini sürdürdü.

“Paris'te her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Ortalıktan kaybolmam gerektiği zaman belirli bir programım vardır. Pierre, Lear jetiyle beni Roma'ya götürdü, oradan sana telefon ettim ama ne yapmak üzere olduğumu söylemedim. Sonra kimliğimi değiştirip Tel Aviv'e giden bir uçağa bindim. İsrail'deki işim düşündüğünden de güçlü. Kontrol amirimin beni görmesi için beş gün beklemem gerekti. Adam eski bir dostumdu üstelik. Hayır, belki de dost demek doğru değil, çok eskiden beri tanıdığım biri. Mossad örgütünün başkan yardımcısı. Bir amir olarak bana onu vermeleri benim

hizmetlerime ne kadar değer verdiklerinin bir ölçüsüdür, ama yine de adamın beni kabul etmesi için beş gün geçti. Karşılaştığımızda da soğuk davrandı.” Bana yardım edemeyeceklerini söyledi. Hiçbir şey bilmiyorlardı.”

Magda kıs kıs güldü. “Peter, sen benim gerçekten bir şey istediğim zaman nasıl olacağımı bilmiyorsun daha. Müthiş bir savaşım verdim. Mossad'ın Batılı güçlü müttefikleriyle arasını bozacak çok şey biliyordum. New York'ta bir basın toplantısı yapmaya kararlı olduğumu söyledim. Amirim soğukluğunu az da olsa bir yana bırakıp bana Devlet güvenliğinin kişisel duygulardan üstün olduğunu söyledi. Ben de Devlet güvenliği hakkında kaba bir şeyler söyleyip o anda elimde olan önemli biri işi yarım bırakacağımı belirttim. Adam biraz daha yumuşadı... ama bu arada günler geçiyordu. Neredeyse aklımı kaçıracak hale gelmiştim.

Aaron'un cesedini nasıl bulduklarını hatırladıkça kızının başına gelecekleri düşünmekten gözlerime uyku girmez olmuştu. Peter, inanıp inanmadığımı bile kesin olarak bilemediğim bir Tanrı'ya nasıl yalvardığımı bilemezsin. Seni avutmak için yanında olmak istiyordum, sesini duymak istiyordum... ama Tel Aviv'de olduğumu söyleyemezdim. Sana ne bir telefon edebilir, ne de bir mektup gönderebilirdim...

Benim hakkımda söylenecek kötü şeylere inanmayacağını ummaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. Benim duygusuz olduğuma inanmanı istemiyordum. Sana yardımdan kaçtığımı söylediklerinde buna inanmammanı istiyordum. Söyleneceklerin gerçek olmadığını kanıtlamak için sana değerli bir bilgi getirebilmeyi umuyordum. Ancak bu sırada bir an bile gün gelip çocuğunu kaçırtan ve ona işkence edenin ben olduğuma inanacağın aklıma gelmedi.”

“Özür dilerim.”

“Hayır, özür dileme. İkimiz de Halife'nin oyuncaklarıydık. Senin bir suçun yok.”

Magda elini erkeğin koluna dayadı. “Kötü şeylere inanan yalnız sen değildin.

Sonunda Mossad amirimi birkaç bilgi kırıntısı vermesi için kandırabilmişim.

Önceleri Halife adını hiç işitmediğinde ısrar etti. Ama ona yalan söyledim, Aaron'un Halife'nin yaklaşımını Mossad'a bildirdiğini, bildiğini söyledim. Daha fazla ısrar edemedi. Halife hakkında bir şeyler biliyordu ama kimliğini bilmiyorlardı. Ben her gün amirimi görmek isteyerek onu da en az benim kadar çılgına çevirdim, sonunda beni ülke dışına çıkartmakla tehdit etti. Ancak her buluşmamızda bir iki şey daha öğreniyordum.

“Sonunda, evet Halife'nin kim olduğunu biliyoruz, ancak çok güçlü ve tehlikeli bir insandır. Tanrı izin verirse dünyanın en güçlü insanı olacaktır, kendisi İsrail'in dostudur ya da biz onun böyle olduğuna inanıyoruz, “ dedi.

“Benim daha fazla ısrarım üzerine de Halife'nin çok yakınına bir ajan yerleştirdik ve bu ajanı tehlikeye atamayız, kendisi çok değerli bir insandır.

Halife'nin bu bilgi sızmasının kaynağının o olduğunu anlaması bizim için çok kötü olur, adamımızı korumamız gerek,” dedi.

“Ben tehdidi biraz daha sürdürünce günün birinde bir bağlantı yaptığımız takdirde her ikimizi de korumak için ajanın kod adını söyledi. 'KAKTÜS ÇİÇEĞİ'.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye Peter saklamaya gerek duymadığı bir düşkürlüğüyle sordu.

“Hayır, amirim bana bir ad daha verdi. Bir uyarı olarak. Verdikleri ad Halife'ye o kadar yakındı ki. Halife bile olabilirdi. Yine adı bana kendi korunmam için verdiğini söyleyerek uyardı.”

“Neydi bu?”

“Senin adın. Stride.”

Peter boşver dercesine elini salladı. “Saçma. Kendi kızımı kaçırıp parmağını neden keseyim? Üstelik Kaktüs Çiçeği... bari Kentucky Kızarmış Pilici deseydi.”

“Eh, şimdi de özür dileme sırası bana geldi öyleyse.”

Peter birden bu birkaç bilgi kırıntısını böyle hafife almasının yanlış olduğunu düşündü. Kalkıp güvertede aşağı yukarı yürümeye başladı. “Kaktüs Çiçeği, “ diye tekrarladı. “Daha önce duymuş muydun bu adı?”

“Hayır.”

“Peki, ondan sonra?”

“Hayır.”

Peter belleğini araştırdı. Hiçbir ize rastlayamamıştı.

“Pekâlâ.” Bunun o an için bir değeri olmadığı kanısındaydı. “Şimdilik hatırimızda bulunsun öyleyse. Peki, benim adıma gelelim.. Peter Stride. Bu konuda ne düşündün?”

“O anda bir şoka uğramıştım. Garip bir şey, aklıma ilk anda sen gelmedin, ama kurban ile kaçırılan arasındaki karışıklığı düşündüm.”

“Stride mi? Peter Stride yani? Anlamıyorum.”

“Hayır, şey... yani Melissa Jane de Stride'dir.”

“Elbette. Şu halde sana Peter Stride adını vermediler, öyle mi?”

“Hayır, yalnızca Stride dediler.”

“Anlıyorum.” Peter birden olduğu yerde duruverdi; aklına bir şey gelmişti.

Bakışlarını masmavi ufuk çizgisine çevirdi.

“Ama daha sonra adını ve soyadını verdiler, “ diye erkeğin düşüncelerinin ne yana kaydığını anlayan Magda sözlerine ekledi.

“Ne zaman?”

“Melissa Jane'in kurtarıldığını haber aldıktan sonra. Ben hafiften Paris'e dönmek, senin yanına gelmek istiyordum. Haberi aldıktan altı saat sonra bir uçakta yer bulabilelim. Sevinç içindeydim, Peter.

Melissa Jane kurtulmuştu ve ben de âşıktım. Çok yakında yanında olacaktım.

Havaalanında güvenlik kontrolünden geçerken bir polis memuru beni içeri çağırdı.

Amirim orada beni bekliyordu. Uçak kalkmadan beni bulmak için Tel Aviv'den gelmişti, çok endişeliydi. Kaktüs Çiçeği'nden bir mesaj almışlardı. General Peter Stride'in Halife'nin emrinde olduğunu ve ilk fırsatta beni öldüreceğini biliyordu. Kendisine kahkahalarla güldüm ama çok ciddiye. 'Sevgili Barones, Kaktüs Çiçeği birinci sınıf bir ajandır, uyarısını boşa almamak gerekir'

dedi.”

Magda omuzlarını silkti. “Yine de inanmadım, Peter. Olanaksızdı bu. Seni seviyordum, sen kendin farkında olmasan bile senin de beni sevdiğini biliyordum.

Çılgınca bir şeydi bu. Uçaktayken düşünecek bol bol zamanım vardı. Mossad'daki amirim daha önce hiç yanılmamıştı. İçinde bulunduğum durumu tahmin edebiliyor musun? Seninle bir arada olmak için can atıyorum ama bir yandan da korkuyordum.

Senin tarafından öldürülmekten değil, her nedense o önemli değildi. Ama senin Halife olmandan korkuyordum. Daha önce hiçbir erkeği sevmemiştim. Buna katlanabileceğimi sanmıyordum.”

“Paris'e gelince senin ve Melissa Jane'in sağ salım Abbots Yew'da bulunduğunuzu öğrenerek derin bir soluk aldım. Artık Kaktüs Çiçeği'nin uyarısında ne kadar gerçek payı olduğunu araştırabilirdim. Ancak o zamana kadar da seninle yalnız kalmamaya dikkat etmek zorundaydım. Benimle ilişki kurmaya çalıştığında seni reddetmek her seferinde içimden bir şeyleri alıp götürüyordu.

Magda uzanıp erkeğin elini tuttu, parmaklarını açıp avucunu öptü, yanağına dayadı.

“Belki de yüz kere, bin kere kendi kendime bunun doğru olamayacağını söyledim, sana gitmeye hazırlandım. Peter... sonunda dayanamadım. O gün seninle Orly'de buluşmaya ve bu öldürücü kararsızlığa son vermeye niyetlendim. Bildiğin gibi adamlarım da yanımdaydı ve kendilerine bir şeyler beklemeleri söylenmişti... onlara seni gözetlemelerini söylemedim, ama bana bir şey yapmaya kalkışsaydın... ” Erkeğin elini yanağından çekti. “Orly'deki o özel salona girdiğin anda söylenenlerin gerçek olduğunu anladım. Çevrende bir ölüm havası vardı. Bu, yaşamımın en korkunç dakikasıydı. Değişmiştin, tanıdığım Peter Stride değildin artık, yüzün öfke ve intikam duygusuyla değişmiş gibiydi. Bir daha hiç görüşmeyeceğimizi bildiğim için elveda diyerek öptüm seni. Hatta kendimi korumak için seni...”

Magda birden boğulur gibi odu. “Sen Halife'nin bir parçasıydın, bunu yapmak akıllıca bir iş olurdu. Bunu düşündüğümü itiraf ediyorum, Peter. Sen beni öldürmeden ben seni öldürtebilirdim. Ancak bu bir düşünceden ileri gitmedi.

Bunun yerine çalışmaya verdim kendimi. Yeterli derecede çalışabilirsem her şeyi unutabilirim. Ama bu kez öyle olmadı. Daha önce de söyledim, ama çok şeyi açıkladığı için bir daha tekrarlayacağım: daha önce hiç kimseyi sevmemiştim, Peter ve şimdi bu sevgime engel olamıyordum. İşkenceler içinde kıvranıyordum... kuşkuvarım da vardı. Kaktüs Çiçeği'nin uyarısı ve Orly havaalanında kendi gözlerimle gördüklerim doğru olmayabilirdi. Seni seviyordum ve sen de beni seviyordun. Hayır, ben öldürmeyi planlıyor olamazdın. Kendimi buna inandırmak zorundayım.”

Magda hafifçe güldü, kahkahasında neşeden eser yoktu, yalnızca düş kırıklığının acılığı seziliyordu.

“Buraya geldim.” Eliyle denizi, göğü ve adaları gösterdi. “Sana gitmekten kurtulmak için... Burada yaralarımı sarabilir, seni unutabilirdim. Ama işler hiç de istediğim gibi olmadı, Peter. Burada daha da kötüleşti her şey. Düşünecek, kendime işkence edecek daha çok zamanım vardı artık. Bundan kurtulmanın tek yolu vardı. Sonunda bunu kabul etmek zorunda kaldım. Seni buraya getirtip eline beni öldürme fırsatı verecektim. Yaşamım boyunca yaptığım en çılgınca şeydi bu... ama yine de yapmış olduğuma sevindim.”

“Çılgınlığın son sınırına vardık ikimiz de.”

“Peter, niye bana Halife olup olmadığını açıkça sormadın?”

“Senin bana seni öldürmek için planlar kurup kurmadığını açıkça sormadığın nedenle.”

“Haklısın. Halife'nin ağına takılmıştık ikimiz de. Peter sevgilim, bir sorum daha var. Eğer ben Halife olsaydım, Melissa Jane'i kaçıran adama Rambouillet telefon numarasını verecek kadar aptal mıyım?”

Peter şaşırmişti. “Ben düşündüm ki...” diye başlayıp sustu. “Hayır, hiçbir şey düşünmedim. Salim kafayla bir şey düşünemiyordum ki. Kuşkusuz böyle bir şey yapmazdın, ancak en kurnaz hayvanlar bile bazen çok basit yanlışlar yaparlar.”

“Odessa okulunda okuyanlar değil,” dedi Magda. Ama sonra birden bunu söylediği için pişman olmuşçasına hızla sürdürdü sözünü. “İşte benim hikâyem bu kadar, Peter. Belki bir şeyler unutmuş olabilirim... aklına takılan bir şey olursa sormaya çekinme sevgilim.”

Hikâyeye yeniden başlayıp her olayı didik didik ettiler, ilk anlattıklarında anladıkları noktaları aradılar, her gerçeği çeşitli açılardan incelediler, ama sonunda fazla bir şey elde edememişlerdi.

“Gözden bir an bile uzak tutmamamız gereken şey rakiplerimizin niteliğidir,” diye, güneş batarken Peter durumu özetledi. Nedenlerin ardında başka nedenler var. Melissa Jane'in kaçırılma nedeni yalnızca beni Kingston Parker'i öldürmeye zorlamak değildi. Bildiğin gibi bir taşla iki kuş vurmak, üçüncüsünü de sıraya dizmekti. Bunda başarılı olsaydım bir daha Halife'nin elinden kurtulamazdım.

“Şimdi ne yapacağız, Peter?” Magda ustaca bir manevrayla karar vermeyi erkeğe bırakmıştı.

“Eve gitmeye ne dersin? Yok eğer istersen bir gece daha geçiririz burada.”

Peter eşyalarının konuk bungalovundan ada sahibinin adanın kuzey ucundaki köşküne taşımış olduğunu gördü.

Tıraş takımı hanımın banyosunun yanındaki büyük banyoya düzenli dizilmişti.

Elbiseleri temizlenmiş, ütülenmiş ve en az üç yüz takım elbise alacak şekilde dolaba yerleştirilmişti. Dolapta yine üç yüz gömlek ve yüz çift ayakkabı alacak bölmeler vardı.

Peter'in ince pamuklu takım elbisesi Sahra'nın ortasında tek bir deve gibi duruyordu. Ayakkabıları emirlerinin yaşamı boyunca eriştiremediği bir parıltıyla parlamaktaydı. Peter elinde olmadan odada kendisinden önce yaşayanın kimliği hakkında bir ize rastlamak için çevresine bakındı, ama sonra böyle bir şey bulamayınca da gülünç denecek derecede rahatladı.

Aynada saçlarını tararken, “Bu yaşama alışabilirim, “ diye söylendi.

Dairenin oturma odası baştan aşağı bambu mobilyalarla kaplıydı. “Eski Yunan şarap anforları içinde tropik bitkiler büyüyordu. Odanın çevresini saran sarmaşıklar, geniş pencerelerin dışındaki bitkilerle perdelerin çiçekli deseniyle tam bir uyum halindeydi. Havalandırma tertibatının gürültüsü odanın bir duvarını oluşturan kayalıktan akan suların sesi ardına gizlenmişti. Çavlanın yarattığı küçük havuzlarda balıklar yüzüyordu.

Polinezyalı kızlardan biri Peter'e bir tepsi içinde dört buzlu kadeh sundu.

Kadehlerin hepsi de meyve suyu doluydu, Peter yükselen tatlı rom kokusunu duyuyordu. Hepsinin de öldürücü şeyler olduğunu düşünerek bir viski istedi. Ama kızın gözleri düş kırıklığıyla dolunca isteğini geri aldı.

“Bunları ben kendi ellerimle yaptım, “ diye ağlamaklı oldu kız. “Öyleyse...” Kız heyecanla bekledi içkisinin tadılmasını.

“Fevkalade!” Kız sevinçle kıkırdayıp, mutlu bir köpek gibi kıçını sallayarak çıktı odadan.

Magda incecik şifonlara bürünmüş halde sisler arasında yürüyormuş gibi girdi içeri. Peter birden soluğunun kesildiğini hissetti. Kadının güzelliğine hiç alışamayacağını düşündü.

Magda erkeğin elinden kadehi alıp içkiyi tattı.

“Güzel olmuş diyerek geri verdi sonra kız ona da bir içki getirdiğinde gülümseyerek reddetti.

Magda, Peter'e salonu gezdirerek çeşitli bitki ve balıkları gösterdi.

“Evet, bu kanadını Aaron'un ölümünden sonra yaptırdım.” Peter kadının kendisine odanın hiçbir erkeğin anısını taşımadığını belirtmek istediğini anlamıştı. Bunu önemsemiş olması hoş bir şeydi. Ama kendisinin yatak odasında başka bir erkeğin izlerini araştırması aklına gelince bu alayını kendisine yöneltti.

Masaya oturduklarında, “Artık senden uzak kalamıyorum,” dedi Magda. “Bak bu Les Neuf Poissons'un özelliklerinden biri. Dünyanın başka hiçbir yerinde yiyemezsin bunu.” Baharatla fokur fokur kaynayan bir kaptaki derin deniz kabuklarından bir kaşık aldı, •üzerlerine hindistancevizi kaymağı koydu.

“Beni şımartıyorsun, “ dedi Peter.

“Çocukken hiç bebeğim olmadı, “ diye gülümsedi Magda.

Yemek odasından on beş metre aşağıda olan kumsala taş bir merdivenle iniliyordu, ayakkabılarını alt basamakta bırakıp çekilen sularla beton gibi sertleşmiş kumlar üzerinde çıplak ayakla yürüdüler. Dolunay birkaç gün geride kaldığı için ufuğa kadar sapsarı bir iz uzanıyordu.

“Halife başarılı olduğunu sanmalı, “ dedi Peter birdenbire. Magda erkeğe yaslanıp ürperdi.

“Bir gece olsun Halife'yi unutsak.”

“Bir an bile unutmak işimize gelmez.”

“Haklısın. Peki onu buna nasıl inadıracağız?”

“Ölmen gerek...” Kadının birden katılaştığını hissetti.

“... ya da ölmüş gibi görünmen. Seni öldürdüğümü sanmaları gerek.”

“Anlat bakalım.”

“Kaybolmak istediğin zamanlar özel planların olduğunu söylemiştin.”

“Evet öyleyse.”

“Canın istediği takdirde buradan nasıl kaybolursun?”

Magda yalnızca bir an düşündü. “Pierre uçakla beni Bora Bora'ya götürür. Orada iyi dostlarım var. Ada uçağı ile başka bir pasaportta Tahiti Faaa'ya gider, oradan da bir tarifeli seferle Kaliforniya ya da Yeni Zelanda'ya geçerim.”

“Başka pasaportun var mı?”

“Elbette.” Magda bu soruya şaşırmıştı. “Herkesin yok mudur?”

“Çok iyi. Burada bir kaza düzenleriz. Bir dalma kazası, derin sulara köpekbaliğı saldırısı falan, cesedin bulunmayacağı bir şey.”

“Bütün bunların anlamı ne, Peter?”

“Eğer ölürsen Halife seni öldürmek için yeni bir girişime başvurmaz.”

“Çok güzel!”

“Halife ortaya çıkana kadar resmen ölü kalırsın. Halife'nin seni öldürme konusundaki emirlerini yerine getirirsem gözünde büyük değer kazanırım. Kendimi ispatlamış olacağım için beni el üstünde tutar. Böylece ona yaklaşmak için bir fırsat elde etmiş olurum. Hiç olmazsa birkaç tahminimi sınamak olanağı elde ederim.”

“Aman ölümümü fazla inandırıcı yapmayalım, sevgilim. Tahiti polisi için çok önemli bir insanım, seni Taururu Adası'ndaki giyotinin altında görmeyi hiç istemem.”

Peter kadından önce uyanıp dirseğı üzerinde doğrularak dikkatle yüzüne baktı.

Geniş elmacık kemiklerinde, derisinin kadife pürüzsüzlüğünde her an yepyeni bir şeyler buluyordu. Sonra dikkatini gür kirpiklerine çevirdi. Kadının gözleri birden açıldı, kara gözbebekleri ufaldı. Peter onun gözlerinin saf yeşil olmayıp benekli olduğunu fark etti.

Erkeğı üstünde bulmanın şaşırtıcılığı bir anda zevke dönüşmüştü kadın için.

Kollarını uzatıp panter gibi vücudunu gerdi. Saten örtü beline kadar kayınca vücudunu göstermek için gerinmesini gereğinden uzun tuttu.

“Sensiz uyandığım her günüm bir kayıp, “ diye boğuk bir sesle mırıldanıp kollarını erkeğın boynuna sardı, kabarmış meme başlarını erkeğın kıllı göğsüne sürttü.

“Bunun sonsuza kadar böyle devam edeceğini düşünelim, “ diye mırıldandı sonra.

Soluğı açmış bir gül gibi kokuyordu. Sonra dudakları aralandı, erkeğın dudaklarını kavradı, dilini istek dolu bir inlemeyle içine çekti. Parmakları erkeğın sırtında dolaşılıyor, tırnaklarını etine geçiriyordu. Peter de öylesine ani ve sert bir şekilde uyanmıştı ki, kadın bir kez daha inledi, vücudunu bir daha gerdi, sonra vücudu birden ateşe çok yakın tutulmuş balmumu bir biçimmiş gibi ansızın yumuşadı, gözleri titredi, bacakları açıldı.

“Peter! Peter!” diye haykırdı. “Evet, öyle, lütfen öyle.”

Koca yatakta yan yana yatmışlardı, ikisi de sırtüstü yatıyorlar, elleri dışında birbirlerine değmiyorlardı çok uzun bir süre sonra.

“Gideceğim, “ diye mırıldandı Magda. “Gitmek zorunda olduğum için, ama şimdi değil. Daha değil.”

Peter cevap verecek gücü bulamadı kendisinde.

“Seninle bir uzlaşmaya varalım. Üç gün daha süre tanı bana. Böylesine mutlu olabilmek için üç gün daha. Benim için ilk kez oluyor bu. Böyle bir şeyin varlığını daha önce hiç bilmiyordum, son kez oluyor da olabilir...”

Peter itiraz etmek için ağzını açacakken kadın parmaklarını sıkarak susturdu erkeğı.

“Son olabilir, “ diye tekrarladı Magda. “Her şeye birden sahip olmak istiyorum.

Üç gün Halife'den hiç söz etmeyeceğiz, oradaki acılardan ve akan kanlardan söz etmeyeceğiz. Bana bunu verirsen dediğin her şeyi yapmaya söz veriyorum, Peter.

Anlaştık mı? Bunu yapacağına söz ver.”

“Söz veriyorum.”

“Öyleyse beni sevdiğini bir daha söyle. Bunu gereği kadar sık söylemiyorsun.”

O tıslım dolu günlerde sık sık söyledi kadını sevdiğini Peter. Magda gerçeği söylemişti, bunu her söylediğinde sanki ilk kez duyuyormuş gibi mutlu oluyordu, üç gün boyunca birbirlerinden bir an bile ayrılmadılar.

Her gün yuvarlak yatağın özel sihiri ve mutluluğu içinde başlayıp bitiyor, vücutları ve ruhları her seferinde biraz daha güçlü bağlarla birbirlerine bağlanıyordu.

Dördüncü gün sabahı Peter uyandığında kadının gitmiş olduğunu görünce müthiş bir' kayıp duygusuna kapıldı.

Magda bir süre sonra odaya dönünce, Peter bir an kendisini tanıyamadı.

Magda saçlarını çok kısa kesmişti, kara bir çiçeğin taç yaprakları gibi. Şimdi daha uzun boylu görünüyordu. Boynu bir çiçek sapı uzunluğuyla kendisine bir kuğu havası veriyordu.

Kadın erkeğin şaşkınlığını görünce açıkladı.

“Bazı değişikliklerin gerektiğini düşündüm. Yeni bir kimlikle yola çıkıyorum.

Eğer istersen daha sonra yine uzatabilirim saçlarımı.”

Magda'nın değişimi yalnızca görünüşünde değildi, o heyecanlı sevgi dolu kadın gitmiş yerine eski iş kadını gelmişti. Son kahvaltılarını ederlerken hazırlıklarını, yapmak istediği şeyleri anlatıyor, bir yandan da sekreterinin sessizce tabağının yanına bıraktığı zarfın içindekileri kontrol ediyordu.

Zarfta kırmızı bir İsrail diplomatik pasaportu vardı.

Magda uçak biletlerini alarak, “Ruth Levi adını kullanacağım, “ dedi. “Kudüs'e dönmeye karar verdim. Orada kendi adıma olmayan bir evim var. Burasını Mossad dışında kimsenin bilmediğine eminim. Mossad'daki amirime yakın ideal bir yer.

Sana elimden gelen desteği vermeye çalışacağım.”

Peter'e daktiloda yazılmış bir kâğıt uzattı.

“Mossad'ın bu numarasına benim için mesaj bırakabilirsin. Ruth Levi adını kullan.”

Peter, kadın sözünü sürdürürken numarayı ezberleyip kâğıdı yırttı.

“Gidiş yolumu değiştirdim. Bora Bora'ya Chris Craft'la gideceğiz. Yüz millik bir yol. Daha önceden telsizle haber vereceğim. Dostlarım beni karanlık bastıktan sonra kıyıda karşılayacaklar.”

Chris Craft'ın tüm ışıklarını söndürüp yola çıktılar. Magda'nın kaptanı ayın soluk ışığı ile kendisinin adaları çok iyi tanımasından yararlanarak motoru kıyıya doğru yaklaşıtıyordu.

Magda, Peter'e bu son dakikalarında sıkı sıkı yaslanarak, “Hapiti'nin benim kıyıya sağ salim çıktığımı görmesini istiyorum, “ dedi. “Halife'nin düşündüğünün, gerçekleşmesi halinde yerel halkın tepkilerini söylediğimde hiç abartmaya kaçmamıştım. Hapiti ağzını açmayacak ve senin köpekbalığı saldırısı hikâyeni destekleyecektir. Ta ki kendisine gerçeği söylemesini emredinceye kadar.”

“Her şeyi düşünmüşsün.”

“Sizi daha yeni buldum, beyefendi. Kaybetmek istemem. Gerçekten Tahiti polis müdürüne de gerekeni söyleyeceğim. O da eski dosttur. Sen Les Neuf Poissons'a dönünce sekreterime Tahiti'ye bir telsiz çekmesini söyle...”

Magda hazırlıklarını bir bir sıralarken Peter bunlara ekleyecek en küçük bir nokta bile bulamadı. Dışardan bir ses duyulup da motorun gürültüsü kesilince Magda sustu. Motor sessizce kıyıya sürüklendi. Tekneye büyük bir kano çarptığı anda Magda erkeğin kolan arasından ağzına uzandı.

“Lütfen kendine çok dikkat et, Peter.” Sonra erkeğin kollan arasından sıyrılıp kanoya atladı. Hapiti arkasından tek valizini uzattı. Kano bir an sonra karanlık içinde kaybolmuştu bile. El sallayacak hiçbir şey yoktu ortalıkta. Peter ayrılışın böyle olmasına sevinmişti, ancak motor yeniden boğaza girmeye çalışırken kıçta durmuş karanlığı delmek istercesine arkaya bakıyordu.

Sanki bir parçasını kaybetmiş gibi bir boşluk vardı içinde. Bunu Magda'nın zekâsını belirten bir anısıyla doldurmaya çalıştı.

“... ölümün duyulduğu anda Altmann hisse senetleri düşecek,” demişti o sabah son konuşmalarında. “Bu hiç aklıma gelmemişti.” Peter'in canı sıkılmıştı bu duruma.

“Benim aklıma geldi ama. Haber yayıldıktan sonra bir hafta içinde hisse başına yüz frank kaybedeceğim.”

“Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?”

Hayır.” Kadın hınzırcasına gülmüştü. “Bu sabah Zürih'e teleksle satın alma emri verdim. Hisse senetlerinin değeri yeniden yükseldiğinde yüz milyon frank kazanacağımı tahmin ediyorum.” Gözlerinde yeniden dolaşmıştı o yeşil parıltı.

“Bu rahatsızlığın bir bedeli olmalı, değil mi?”

Peter bunu hatırlayınca gülümsemişse de içindeki boşluk hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Pierre, Tri Islander uçağı ile Tahiti polisini Les Noif Poissons'a getirdikten sonra iki gün süren sorgu ve ifade başladı. Adada yaşayanlardan hemen hemen hepsi polise ifade vermek istiyorlardı. Adalarda böylesine heyecanlı ve eğlenceli bir olay o güne kadar yaşanmış değildi.

İfadelerin yaklaşık olarak tümü ağlamalar ve dövünmeler eşliğinde 'Barones'e düzülen övgülerdi. Görgü tanığı olan tek kişi Hapiti bu önemli durumundan yararlanmasını bilmiş ve hatta köpekbalığını 'Ölü Beyaz' olarak tanımlamıştı.

Peter bu İngilizce adı ilk duyduğunda çok şaşırdı ama sonra adanın video kütüphanesinde Jaws filminin olduğunu hatırlayınca yaşlı adalının bunu nereden uydurduğunu hemen anladı. Adam balığın bıçak kadar sivri ve keskin dişlerinin 'La Barones'in vücudu üzerinde kapandığında çıkan sesi bile büyük bir ustalıkla taklit ediyordu. Peter bu hayali sahnelere son vermek için elinden geleni yapmaya hazırsa da polis çavuşu heyecana geniş şaşkınlık çığlıklarıyla adama o anı bir daha, bir daha anlattırıyordu.

Son gece kıyıda Magda onuruna büyük bir cenaze yemeği verildi. Peter suyun kenarında dans ederek denize çiçekler atan kadınları görünce gerçekten çok duygulanmıştı.

Ertesi sabah polisle birlikte Tahiti Faaa'ya gitti. Polis jandarma komutanlığına kadar Peter'in iki yanından ayrılmadı. Ancak Polis Müdürü ile konuşması kısa sürdü. Magda'nın kendisinden önce

adamı gördüğü anlaşıyordu.

Birbirlerine göz falan kırpmadıysalar da müdürün ayrılırken el sıkışı sağlam ve dostçaydı.

“La Barones'in dostu bizim de dostumuzdur.” Adam geçmiş zamanı kullanmamıştı.

Peter'in uçağı Kalifornia'ya inince Peter havaalanından ayrılmadan tuvalette üstünü değiştirip tıraş oldu. Pan Am salonunda bulunduğu bir gün öncesinin Wall Street Journal'inde Magda Altmann'ın ölümü üçüncü sayfada tam bir sütun halinde verilmişti. Peter Altmann Sanayii'nin Amerikan mali sahnesine ne kadar derinlemesine girdiğini görerek şaşırdı. Karmaşık bir holding listesinden sonra Baron Aaron Altmann ile dul eşinin meslek yaşamları veriliyordu. Tahiti polisi ölüm nedeni olarak kadının dostu General Peter Stride'la birlikte sualtı dalışları yaparken köpekbalığı saldırısına uğradığını vermişti. Peter kendi adının da geçmiş olduğuna memnun oldu. Halife her neredeyse bunu okuyacak ve istediği sonuca varacaktı. Peter her an bir şeyler olmasını bekliyordu. Ne olacağından emin değildi ama yine de miknatısına çekilen bir demir parçası gibi olayların ortasına çekilmekte olduğunu hissediyordu.

Rahat koltuklarından birinde bir saat kadar kestirdikten sonra hostes kendisini kandırıp Pan Am'ın Londra uçağının kalkmak üzere olduğunu bildirdi.

Peter Heathrow havaalanından yengesi Pat Stride'i aradı. Kadın kaynının sesini duyduğuna çok sevinmişti.

“Steven İspanya'da, ama toplantıları istediği gibi geçerse yarın öğle yemeğine dönmüş olacak. San İstaban'da otuz altı çukurluk bir golf alanı yaptırmak istiyorlar...” Steven'in şirketleri İspanya sahillerinde bir oteller zincirine sahipti. “Ama sen neden bu gece Abbots Yew'a gelmiyorsun? Alex ile Priscilla buradalar, hafta sonu da ilginç bir parti veriyoruz...” Peter yengesinin birden değişen ses tonundan onun Peter'e bir eş aradığını anlamıştı.

Daveti kabul edip telefonu kapattıktan sonra Cambridge numarasını çevirdi.

Karşısına Cynthia'nın kocası George Barrow çıkınca sevindi.

Melissa'nın üvey babasını severdi. Cynthia Öğretim Üyeleri Eşleri toplantısındaydı, Melissa Jane ile yerel tiyatro derneğinin sahne testine girmek üzere evden çıkmıştı.

“Kız nasıl?” diye sordu Peter.

“Olanları unuttu sanırım. Peter. Eli iyileşti. Rahat bir hali var...” Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, söyleyecek sözleri kalmamıştı. Ortak şeyleri ana ile kızıdan başka ortak yanları yoktu ki.

“Melissa Jane'e sevgilerimi ilet, lütfen.”

Peter kiraladığı arabanın getirilmesini beklerken bir kenarda bulunduğu Financial Times gazetesinde Magda Altmann'ın haberini aradı. Makale ikinci sayfada bir gün önce verilen ölüm haberinin devamıydı. Londra ve Avrupa borsalarında ölümün etkisiyle hisse senetlerinde yüz frangı aşan bir düşüş olmuştu. Yine kısaca kendisinden söz edilmekteydi. Peter, Magda'nın kendi şirket hisselerini satın almaktaki mali dehasına hayran kalmıştı. Gerçekten de her şey yolunda gidiyordu.

Birden sırtında bir ürperti hissetti, giderek yaklaşan tehlikeyi fark etmişti.

Abbots Yew'a gidiş her zaman olduğu gibi bir eve dönüştü kendisi için. Pat, Peter'i evin önünde karşılamış, bir kızkardeş gibi öpmüş, koluna girip eve sürüklenmişti.

“Steven çok memnun olacak, “ dedi. “Bu gece telefon edecek. Uzakta olduğu zaman her gece

telefon eder.”

Peter'in her zamanki odasındaki konsolun üstünde bir telgraf bekliyordu kendisini. Tel Aviv'de Ben Gurion havaalanı damgalı telgrafta Magda'nın yerine sağ salım geldiğini belirten tek kelimelik şifresi vardı. Peter kâğıdı eline alınca birden bir özlem uyandı içinde, sıcak suyla doldurduğu banyoya uzandığında hep kadını düşündü, konuşmalarını hatırladı.

Kurulanırken aynaya eleştiri dolu bakışlarla baktı. Vücudu düzgün ve sertti.

Pasifik güneşinden bir çöl Arabi gibi esmerleşmişti. Kaslarının derisinin altında oynayıp görünce her zaman olduğu gibi eyleme hazır olduğunu düşündü, Magda'nın Halife'nin pençesinden uzak olduğunu bilerek sevindi. Artık içgüdülerinin avın son bölümü olduğunu söyledi hazırlıklara girebilmek için, tüm enerjisini o noktaya toplayabilirdi.

Beline sardığı havluyla yatağına uzanıp Pat Stride'in sıkı disiplinli evinin kokteyl saatini beklemeye koyuldu.

Kendisini Halife'ye götürecek izin bu olduğuna neden böylesine güçlü bir inançla bağlandığını pek bilemiyordu. Çok uzak bir olasılıktı bu, ama yine de kesinlik çelik bir iplik gibiydi ve yüreği de çelik kadar katıydı.

Bunu düşününce bir an duraksadı. Halife'nin kötü etkisiyle ilk karşılaşmadan bu yana içinde yer alan değişimi bir daha gözden geçirdi. Johannesburg'da öldürdüğü sarışın kız sanki bin yıl önce yaşamış gibiydi. Oysa aradan yıllar değil ancak birkaç ay geçmiş bulunuyordu.

Daha sonra hem Kingston Parker'i hem Magda Altmann'ı öldürmeye nasıl hazır olduğunu düşündü. Şiddetle bu ilişki kırk yıldır yaşadığı ve çözülmez olduğuna inandığı tüm ilkelerini ve inançlarını nasıl da yok edivermişti.

Eğer bu gerçekse, Halife'den sonra onu ortadan kaldırmayı başarabilirse Halife'den sonra ne olacaktı? Eski haline dönebilecek miydi? Sosyal davranış ve vicdan sınırlarının çok ötelere mi gitmişti yoksa? Geri dönebilecek miydi? Birden Magda Altmann'ın gelecek umudu olduğunu düşündü. Halife'den sonra Magda olacaktı.

Bu kuşkular insanı zayıflatır, diye düşündü. Şimdi aklını çecek hiçbir şey olmamalıydı. Yine düşmanın oyun alanı içine girmişti. Yalnızca önündeki çatışmayı düşünmeliydi, başka bir şeyi değil.

Kalkıp giyinmeye başladı.

Pat'ın da söylediği gibi Steven kardeşinin gelişine çok sevinmişti.

O da İspanya'daki kısa kalışı süresince güneşten yanmışsa da, yine kilo almıştı.

Pek fazla şişmanlamamışsa da yakında ciddi bir sorunla karşılaşacağı kuşkusuzdu.

İyi yiyecek ve içki, başarının mesleki tehlikeleriydi. Peter öğle yemeği boyunca pek fark ettirmeden kardeşini gözetledi, kendisinin hemen hemen eşi olan yakışıklı yüzüne, aynı geniş kaşlarına, dümdüz soylu burnuna baktı. Çok az fark vardı aralarında ve bu fark yalnızca Steven'in kalın kara bıyıklarından doğmuyordu.

“Sonradan akıllı olmak kolaydır, “ diye söylendi Peter kendi kendine. Ancak şimdi bir anlam ifade eden o küçük işaretlere bakarken. Gözlerin birbirlerine yakınlığı, güldüğü zaman bile gözlerinden eksik olmayan o soğuk ışık, kahkaha ile açılmışken bile sert olan ağız, hırsına gem vurmaya bilmeyen

insanın ağızı...

Yoksa bunları şimdi hayal mi ediyorum, diye düşündü. İnsanın görmek istediği şeyleri görmesi öylesine kolaydı ki.

Yemek boyunca yalnızca bir hafta önce Doncaster'de açılan yarış mevsimi konuşuldu. Peter de konuşmalara karışıyordu, ama bir yandan da geçmiş yılları düşünüyor, ikiz kardeşine güdüsel bir bağlılığı olmasaydı derhal bilinçaltına gömmeden kendisini rahat, siz edecek olan olayları hatırlıyordu.

Sandhurst'tan Steven'in çıkarılması gibi. Peter bunun haksız olduğuna inanmıştı.

Hiçbiri Stride Steven'in suçlandığı şeyi yapamazdı; bunu kardeşiyle konuşması bile gerekmemişti. Ona olan bağlılığını güçlü bir el sıkışı ve utanarak mırıldanılmış birkaç sözcükle dile getirmişti Peter.

Peter'in gözlerinin içine bakan Steven, “Teşekkür ederim Peter, bu davranışını hiç unutmayacağım,“ demişti.

Steven savaş sonrası yıllarında öyle bir hızla yükselmişti ki, en üstün yetenekli bir insanın bile bu yıllarda böylesine büyük bir servetin sahibi olması olanaksız görünüyordu, insanın Steven'in sahip olduklarını elde edebilmesi için özel yetenekleri olması, büyük tehlikeleri göze alması gerekirdi.

Peter, şimdi kardeşinin sofrasında oturmuş koyun kızartmasını yerken en sonunda yasak bölgeye girmiş bulunuyor, o güne kadar sorgusuz kabul edilen bağlılıkları inceliyordu. Yine de bunlar zaman rüzgârlarıyla savrulmuş ve büyük bir olasılıkla önemsiz saman parçalarıydı. Peter düşüncelerini daha yakın zamanlara getirdi.

Magda'nın Tel Aviv'deki amiri 'Stride' demişti. İki ad: Kaktüs Çiçeği ve Stride, Gerçekti bu, varsayım değil.

Sir Steven Stride masanın öteki ucundan kardeşiyle göz göze geldi.

“İçelim dostum,“ diyerek şarap kadehini kaldırdı.

“Memnun olurum,“ diye Peter alışlagelmiş cevabı verdi. Sandhurst askeri akademisi günlerinden kalma bir âdetti bu. Peter duyduğu pişmanlık karşısında kendisi de şaşıtı. Belki de Halife beni tümüyle bozmadı, diye düşündü, şarabı içerken.

Yemekten sonra Steven başını sallayınca Peter de eskisi gibi arka kapının önündeki sıraya oturup birlikte giyindiler,

Steven silah odasına gidip raftan bir Purdey Royal tüfeği aldı, pardesü cebine bir avuç mermi doldurdu.

“Bottoms'da bir yerde bir tilki ailesi var, sülün yavrularının canına okuyor,” diye Peter'in sorgu dolu bakışlarını karşıladı. “Tilki vurmak pek doğru olmaz ama sırası da geldi artık...” Birlikte arka kapıdan çıkıp dere kıyısındaki ağaçlığa doğru yürüdüler.

Peter'in Abbots Yew'a geldiği zamanlar ilk günü iki kardeş hep araziye birlikte dolaşırlardı. Böylece hem eski bir geleneği yaşatırlar, hem de birbirlerinin son haberlerini duyarlar, bağlılıklarını tazelerlerdi.

Steven İspanya yolculuğunun başarısıyla sevinçliydi, yeni bir golf alanı yapmanın yanı sıra otelini

beş yüz oda kadar büyütecekti.

“Tam satınalma zamanı, Peter. Bu sözümü unutayım deme... yeni bir patlama arefesindeyiz.”

“Petrol fiyatlarındaki gerilemenin bunda katkısı büyük herhalde.”

“O kadarla da kalmayacak evlat.” Peter dönüp arkasına baktıktan sonra bilmiş bilmiş gözünü kırptı. “Altı ay içinde bir yüzde beş indirim daha bekleyebilirsin. Araplarla Şah akıllarını başlarına topladılar artık. Şöyle kenarda kalmış üç beş kuruşun varsa al sana birkaç yatırım alanı...” Sir Steven ham petrol fiyatlarının indiriminden en çok yararlanacak birkaç şirket saydı.

Büyük servet ve güçten söz ederken Steven'in tüm kişiliği değişiyor gibiydi. O zamanlar öyle görünmek için bu kadar sıkıntıya katlandığı İngiliz köy ağası kimliği çerçevesinden çıkıyordu; gözlerindeki panitayı gizlemiyordu artık, bıyıkları büyük ve tehlikeli bir hayvanın kılları gibi havaya dikiliyordu.

Alçak tepelerin üstündeki Roma harabelerine doğru giderlerken hâlâ konuşuyordu.

“... Bu insanlara neler yapmaları gerektiği öğretilmelidir. Westminster'deki o çıtkırıldım beyler İmparatorluğu elden çıkarmış olabilirler ama bizim sorumluluklarımız hâlâ devam etmektedir.” Steven silahını öteki koluna aktardı.

“Yönetmeye ehil olanların başında bulundukları bir hükümet.” Bir süre de bu konuda konuştu sonra.

Ancak birden sanki çok konuştuğuna karar vermiş gibi, hatta kendi ikiz kardeşi gibi güvenilir biriyle olsa bile, çok konuştuğuna karar vermiş gibi susuverdi. Peter de konuşmuyordu. Steven'in böyle konuşması yeni değildi. Ancak beki de kendisi ilk kez dinliyordu onu. Hafifçe titreyince Steven başını çevirdi.

“Üşüdün mü?”

“Ürperdim işte.” Steven başını sallayarak Roma kampının çevre sınırını belirten yükseltinin üzerine çıktı. Yokuş çıktığından soluk soluğa kalmıştı, aldığı kilolar kendini gösteriyordu. Yanaklarında sağlıklı bir kırmızılık vardı, alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

Silahı altında durdukları ağacın gövdesine dayadı. Peter de yürüyüp ağaca dayandı, ancak parmaklarını ceketinin yakalarına geçirdiği için hâlâ dengesini koruyordu. Çok sakın görünmesine karşın bir yay gibi gergindi, her an parlamaya hazırdı, silah da sağ elinin yetişebileceği uzaklıktaydı.

On adımdan bir insanın bağırsaklarını dışarı dökerdi. Emniyet düğmesi de tüfeği kırıp doldururken otomatik olarak kurulmuştu.

Steven cebinden gümüş bir tabaka çıkarıp sigarasını üstüne vurdu.

“Magda Altmann'a çok yazık oldu, “ dedi Peter'in yüzüne bakmadan.

“Evet, öyle.”

“Neyse ki uygar davranmışlar, yoksa senin canına okumaları işten bile değildi.”

“Doğru.”

“Narmco'daki işin ne oldu?”

“Bilmiyorum, Brüksel'e gidince öğreneceğim ancak.”

“Benim teklifim hâlâ geçerli, evlat. Yardıma ihtiyacım var. Gerçekten öyle.

Güvenebileceğim birine. Bana büyük yardım yaparsın.”

“Çok iyisin, Steven.”

“Çok da ciddiym.” Steven sigarasını altın bir Dunhill'le yaktı, derin bir nefes çekti. Peter, “Altmann hisse senetleri düşüşü seni etkilemedi ya?” diye sordu.

“Çok garip bir şey.” Steven başını salladı. “San İstaban'a para gerektiği için bir iki inatta önce satmıştım Altmann hisselerini.”

“Talihin varmış.” Ya da talihten başka bir şey, diye düşündü Peter. Steven'in bu hisse satışını neden böylesine çabuk kabullendiğini anlamamıştı. Ama sonra, hissesi büyüktü ve kolaylıkla kaynağı öğrenebilirdi, diye düşündü.

Hafifçe kaşlarını çatarak baktı kardeşine. Mümkün mü, diye sordu kendi kendine.

Steven böylesine karmaşık ideoloji, çıkar ve büyüklük hayallerinin iç içe girdiği bir şeyi kendi başına kurmuş olabilir miydi?

“Ne var, Peter?” diye Steven ilgiyle sordu.

“Bunun planlamasının ve yürütülmesinin inanılmaz olduğunu düşünüyordum, Steven.

Seni böyle bir şeyin altından kalkacak biri olarak tanımamıştım.”

“Neden söz ettiğini anlamadım, Peter. Ne diyorsun sen?”

“Halife.”

Evet, işte görmüştü Peter. O tam sessizlik anında... ürkek bir vahşi hayvan gibi... gözlerin hareketinin bir anda önlenmesi...

Steven'in yüz ifadesi değişmemiş, şaşkınlığı biraz daha artmıştı.

“Korkarım bir şey anlamadım, evlat.”

Çok ustaca oynuyordu oyununu. Peter etkilenmemiş değildi. Kardeşinde kendisinin aklına bile gelmeyen bir yetenek vardı. Ne yandan bakılırsa bakılsın, Steven'in yirmi yıldan az süre içinde sahip olduğu şeyleri elde edebilmek için olağandışı bir yetenek gerekiyordu. Bunu nasıl yapmış olursa olsun, kendisinde var olan dehayı görememek, Peter'in kendi kusuruydu.

Peter gerçeği kabullenmek zorundaydı: Steven Halife'yi yaratabilirdi.

“Steven, şimdiye kadar yaptığın tek yanlış Aaron Altmann'a adını bildirmektir. O zaman onun Mossad ajanı olduğunu bildiğini sanmıyorum. Adının doğruca İsrail haberalma bilgisayarına gideceğini de bilemezdin. Onu oradan bir daha hiçbir şey ve hiçbir kimse silemez, Steven. Biliniyorsun.” ^

Steven'in bakışları güdüsel bir hareketle silaha kaydı. Peter'in ihtiyacı olan son itiraf hareketiydi bu.

“Hayır, Steven. Senin işin değil o. Şişmansın, eğitilmiş değilsin. Gerçek öldürme için başkalarını kiralamak zorundasın. Elini bile süremezsın ona.”

Steven kardeşinin yüzüne baktı. Yüzündeki ifade hâlâ değişmemişti.

“Sen aklını kaçırmışsın yavrum.”

Peter kardeşini dinlemedi bile. “Benim herhangi bir insanı öldürmeye hazır olduğumu en azından sen bilirsin. Beni bu duruma sen getirdin.”

“Ne diye böyle karışık bir tartışmaya girdik, “ diye Steven itiraz etti. “Neden adam öldürmekten söz ediyorsun şimdi?”

“Steven, bu sözlerinle ikimize de hakaret ediyorsun. Bu oyuna devam etmenin anlamı yok. Ne yapacağımızı birlikte çözümlemeliyiz.”

Sözlerini dikkatle seçmiş, bir uzlaşma yolu bırakmamaya gayret etmişti, Steven'in gözlerine dolan kuşkuyu, bir karara varmaya çalışırken ağzının hafifçe çarpıldığını gördü.

“... Lütfen içinde bulunduğun tehlikeyi küçümseme, Steven.” Peter bir yandan da cebinden çıkardığı kara deri eldivenleri giyyordu. Bu basit harekette öylesine tehdit edici bir şey vardı ki, Steven'in gözleri yine elinde olmadan silaha kaydı.

“Ne yapıyorsun öyle?” Steven'in sesi ilk olarak kısık çıkmıştı.

“Daha silaha dokunmadım, “ dedi Peter. Üstünde yalnız senin parmak izlerin var.”

“Yakanı kurtaramasın, Peter.”

“Neden Steven? Çamurlu ve engebeli arazide dolu silah taşımak oldum olası tehlikelidir.”

“Soğukkanlılıkla yapamazsın böyle bir şeyi.” Steven'in sesi korku doluydu artık.

“Neden olmasın? Prens Hasid Abdül Hayik için hiç böyle düşünmemiştim.”

“Ben senin kardeşinim... o ise lanet Arabın. .” Steven birden susup korkuyla kardeşine baktı. Yüzündeki ifade paramparça olmuştu çok ağır bir suçu kabul ettiğini anladığı anda.

Peter gözlerini kardeşinden ayırmadan uzanıp silahı aldı.

“Dur! Peter, dur!”

“Neden?”

“Hiç olmazsa açıklamama izin ver.”

“Anlat bakalım.”

“Öyle durup dururken anlat bakalım diyemezsin. Çok karmaşık bir hikâyedir.”

“Pekâlâ, Steven, başından başlayalım. Bana 070'in kaçırılışını anlat. Nedenini söyle.”

“Bunu yapmamız gerekiyordu Peter. Anlamıyor musun? O ülkede dört milyarın üstünde İngiliz yatırımı var. Üç milyar dolar da Amerikan yatırımı. Dünyanın en büyük altın, uranyum, krom ve daha bir sürü stratejik maden üreticisi. Şimdi hükümetin başında bulunanlar bir intihar yolunda hızla ilerlemekteler. İktidarı ellerinden alıp sözümüzü dinleyecek bir hükümeti iş başına geçirmek zorundaydık.

Bunu biz yapamazsak Kızıllar on yıla kalmadan ülkeyi ele geçirecekler.”

“Başka bir hükümet seçeneği var mı?”

“Elbette.” Steven gözlerini Peter'in kalçası hizasında duran silahtan ayırmıyordu. “Her şey planlandı. İki yıl sürdü hazırlıklarımız.”

“Pekâlâ, şimdi de Prens Hasid'in öldürülmesini anlat.”

“Bu cinayet değil, gerekli bir şeydi. Yaşamamız için gerekliydi. Bunlar çocukça sorumsuzluklarıyla Batı uygarlığını mahvediyorlardı. Ellerine geçirdikleri güçle sarhoş olmuşlar, mantıktan uzaklaşmışlardı. Şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi. Ya onların bu tutumunu önleyecek ya da kapitalist düzenin yıkılışını seyredecektik. Doların prestijine çok ağır bir darbe indirdiler, sterlini esir aldılar, Londra'dan her gün para çekme tehdidiyle paramızı tehlike içinde bulunduruyorlar. Onlara akıllarını başlarına toplatmak zorundaydık. Bunun bedelinin ne kadar önemsiz olduğunu düşün hele. Bu yolla petrol fiyatlarını 1970 düzeyine indirebiliriz. Batı dünyasının parası sağlığına kavuşur ve yüz milyonlarca insana gerçek büyüme ve refah sağlanabilir. Bütün bunların bedeli bir tek insanın hayatı.”

“Üstelik lanet bir Araptı, değil mi?”

“Peter, sana bunu demek istemediğimi söylemiştim. Mantıksız davranıyorsun.”

“Öyle olmamaya çalışacağım öyleyse. Bundan sonra neler olacağını anlat bana.

Bunun ardından İngiliz İşçi Sendika'larını mı denetimimize alacaksınız?”

Steven hiçbir şey söylemeden kardeşinin yüzüne baktı.

“Peter, müthiş bir tahmin, bu. Beş yıllık bir ücret dondurması sonunda neler yapabileceğimizi bir düşünebiliyor musun? Ya onlar ya biz, Peter. Batı dünyasının büyük sanayi devletlerinden biri olabiliriz yine. Büyük Britanya! Yine görebiliriz o günleri.”

“Neymiş onlar, Peter?”

“Kingston Parker ile Magda Altmann'ın öldürölmeleri neden gerekiyordu?”

Steven kardeşinin yüzüne bakarken ağzı da bir karış açılmıştı. “Hayır, “ diye başını salladı. “Böyle bir şey yok.”

“... ve Baron Altmann'ı işkenceyle öldürtmek gerekli miydi?”

“Onu ben yapmadım... evet, yapıldı. Yani yapıldığını biliyorum ama benim hiçbir ilgim olmadı o işte, Peter. Cinayetle en azından. Peki peki, yapılacağını biliyordum...” Susup sessizce ikiz kardeşinin yüzüne baktı.

“Yeniden başla, Steven. Hepsini anlat...”

“Yapamam, Peter. Neler olacağını bilmezsin...”

Peter, Purdey tüfeğinin emniyetini çevirdi. Mekanizmanın sesi sessizliği yırtmıştı. Steven Stride bir adım gerileyip gözlerini kırıştırtarak kardeşine baktı.

“Tanrım! Bunu yapabilirsin!”

“Aaron Altmann'ı anlat bana.”

“Bir sigara daha içebilir miyim?”

Peter başını sallayınca Steven titreyen parmaklarla yaktı sigarasını.

“Anlatmaya başlamadan önce durumu açıklamalıyım.”

“Açıkla bakalım.”

“Beni örgüte aldıklarında... .”

“Steven bana yalan söyleme, sen Halife'sin.”

“Hayır, Peter. Yanılıyorsun. Bir zincirdir bu. Ben Halife'nin zincirinde bir baklayım. Halife değilim.”

“Halife'nin bir parçasısın şu halde?”

“Yalnızca zincirde bir bakla, “ diye Steven şiddetle itiraz etti.

“Anlat öyleyse.” Peter silahı hafifçe oynatarak kardeşinin dikkatini üstüne çekti.

“Uzun zamandır tanıdığım biri var. Daha önce de birlikte çalışmıştık. Benden çok daha etkili ve zengin biri. Birdenbire olmuş bir şey değil bu. Uzun yıllar süren konuşmaların ve tartışmaların sonunda gelişti. İkimiz de iktidarın bunu kullanma yeteneği olmayan insanlara geçmiş olmasından yakınıyorduk...”

“Politik ve ideolojik duygularını biliyorum, bunlara girmeye gerek yok.”

“Pekâlâ. Bu adam bir gün bana Batı dünyası siyasal ve sanayi liderlerinin iktidarı buna layık kişilerin eline vermeyi amaçlayan bir örgütüne katılıp katılmayacağımı sordu.”

“Kimdi bu adam?”

“Peter, bunu sana söyleyemem.”

“Söylemekten başka seçeneğin yok.” İki kardeş uzun bir süre göz göze bakiştılar, sonunda Steven pes etti.

“Adı...” Steven özgür dünyanın nükleer yakıt, altın ve değerli taşlar ihtiyacının büyük bir kısmını karşılayan büyük bir madenler grubu sahibinin adını söyledi.

“Şu halde 070 uçağı işi başarılı olsaydı Güney Afrika'daki şimdiki hükümet yerine o başa geçecekti, öyle mi?” Steven başını salladı.

“Pekâlâ, devam et.”

“O da benim gibi alınmıştı örgüte. Ancak onu kimin aldığını bilmiyorum. Ben de istenen birini alacaktım, ancak benim seçtiğim kişiyi de yalnız ben bilecektim.

Zincirin her baklası yalnız üstündekini ve altındakini tanıyacaktı...”

“Peki ya Halife?”

“Onun kim olduğunu bilen yok.”

“Ama o seni tanıyor olmalı.”

“Elbette.”

“Şu halde Halife'ye bir mesaj göndermenin yolu vardır. Örneğin yeni bir üye bulduğun zaman gerekli bilgiyi yukarıya iletiyorsundur. Senden bir şey istendiğinde de seninle bağlantı kurma yolu olmalı.”

“Var.”

“Nasıl?”

“İnsaf Peter, bu benim canımdan daha değerlidir.”

“Pekâlâ, buna sonra geliriz, bana şimdi Aaron Altmann'dan söz et.”

“O bir felaketti. Ben örgüte almak için Aaron'u seçmiştim. Tam da ihtiyacımız olan insandı.

Kendisini yıllardır tanıyordum. Gerektiği zaman çok sert olabileceğini biliyordum. Böylece yaklaştım kendisine. Önceleri çok hevesli görünüp ağızından bilgi almaya çalıştı. Halife'nin nasıl çalıştığını öğrendi.

Böylesine önemli bir adamı örgüte almaktan mutluydum. Altmann örgüte yirmi beş milyon dolar sağlayacağını söyleyince durumu Halife'ye bildirdim. Baron Altmann'ı kandırmak üzere olduğumu belirttim.”

Steven heyecanlı bir hareketle susup sigarasını yere attı, topuğu ile ezdi.

“Sonra ne oldu?”

“Halife'den hemen cevap geldi. Aaron Altmann'la ilişkiyi derhal kesmem isteniyordu. Çok tehlikeli olabilecek birini seçmiş olduğumu anladım. Sen şimdi bana onun Mossad'dan olduğunu söylüyorsun. Ben bunu bilmiyordum, ama Halife biliyor olmalıydı. Ben söyleneni yapıp Altmann'ı bıraktım.. dört gün sonra da kaçırıldı. Bu konuyla hiçbir ilgim olmadı, Peter. Yemin ederim. Adamdan çok hoşlanmıştım. Ona hayrandım..”

“Ama kaçırıldı ve işkence edildi. Bunu Halife'nin yaptığını ve bundan da senin sorumlu olduğunu biliyordun kuşkusuz.”

“Evet, “ dedi Steven hiçbir kaçamağa gerek duymadan. Peter kardeşine bu davranışı için hayranlık duymaktan alamadı kendini.

“Halife hakkında verdiğin bilgiyi Mossad'a iletip iletmediğini öğrenmek için işkence ettiler, “ dedi Peter.

“Bilmiyorum ama öyle olduğunu tahmin ederim.”

“Aaron Altmann hakkında bildiklerim gerçekse kendisinden bu bilgiyi alamamışlardır.”

“Alamadılar. Çelik gibi bir insandı. Sonunda sabırları taşmış olacak ki o hale getirdiler adamı. Halife konusunda ilk kez o zaman düşkürlüğüne uğradım.”

Peter öfkeyle bağırana kadar bir süre ikisi de sustular.

“Steven, ne berbat bir işe karıştığını görmüyor musun?” Steven cevap vermedi.

“Görmedin mi bu kadarını? Daha ilk baştan anlamadın mı bunu?”

“Başlarda hiçbir şey anlamadım. Batı dünyasının bütün hastalıkları için tam bir çözüm olarak görünüyordu. Bir kere karıştıktan sonra da insan ekspres trene binmiş gibiydi. İnmek olanaksızdı.”

“Pekâlâ, şu halde Rambouillet yolunda beni öldürmeye kalkıştın sonra?”

“Kesinlikle hayır!” Steven gerçekten şaşırmıştı. “Sen benim, kardeşimsin...”

“Halife bunu benim kendisinden intikam almak isteyen Aaron'un dul karısına fazla yaklaşmamam için yaptı.”

“Sana yemin ederim ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bunu Halife yapsaydı herhalde bana söylemeyecekti.” Steven artık yalvarıyordu. “Bana inanmalısın, Peter.”

Peter kararlılığının yumuşadığını hissediyordu, ancak bu adamın kardeşi olduğunu, yaşamı boyunca kendisini çok sevdiğini düşünmemesi gerekirdi şimdi.

“Halife için bundan sonra ne yaptın?” diye sordu sesine herhangi bir yumuşaklık katmadan.

“Bundan sonra hiçbir... .”

“Steven, bana yalan söyleme!” Peter'in sesi kamçı şaklaması gibiydi. “Prens Hasid Abdül Hayik konusunu biliyordun.”

“Pekâlâ, onu da ben düzenledim. Halife bana ne yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.”

“Ondan sonra Melissa Jane'i kaçırttın ve parmağını...”

“Hayır, Peter, hayır!” Steven ağlamaklıydı.

“Beni Kingston Parker'i öldürmeye zorlamak için...”

“Hayır, Peter! Asla!”

“Sonra da Magda Altmann'ı öldürmem...”

“Peter, sana yemin ederim. Melissa Jane işini hiç bilmiyorum, onu kendi kızımış gibi severim. Bunu biliyorsun. Bunu Halife'nin yaptığını bilmiyordum.”

Steven çılgıncasına yalvarıyordu şimdi.

“Bana inanman gerek. Böyle bir şeyin yapılmasına izin vermezdim bilmiş olsaydım.

Korkunç bir şey bu!”

Peter gözlerindeki acımasız masmavi parıltıyla seyrediyordu kardeşini.

“Melissa Jane ile bir ilgim olmadığını kanıtlamak için istediğin her şeyi yapmaya hazırım. Ne istersen, Peter. Bunu sana kanıtlayacağım, yemin ederim.”

Steven Stride'in kaderi ve içtenliği kuşkusuzdu. Yüzünde renk diye bir şey kalmamıştı. Dudakları mermer beyazına dönüşmüş titriyordu.

Peter silahı kardeşine uzattı.

“Başın belada, Steven.” Bundan sonra Steven'in hiç çekinmeden kendini ellerine teslim etmesine ihtiyacı vardı. Yapmak zorunda olduğu şeyi silah tehdidi altında yapamazdı.

Steven bunu anladığı için silahı indirdi. Parmağıyla emniyet düğmesini itti, tüfek ikiye kırıldı. Çifte namludan mermileri çıkarıp ceketinin cebine koydu.

Son birkaç dakikanın etkisiyle hâlâ titreyen bir sesle, “Eve gidelim, “ dedi.

“Sert bir viski içmem gerek...”

Steven'in çalışma odasında şöminede iri bir kütük yanıyordu. Şöminenin çevresindeki ahşap direkler İkinci Dünya Savaşı'nda bombalanmış bir on altıncı yüzyıl Alman kilisesinin mihrabından, İspanyol bir kaçakçı tarafından getirilmişti. Şöminenin karşısında kurşunlu ve renkli camlı bir cumba gül bahçesine bakıyordu. Diğer iki duvar silme eski kitapla doluydu. Eski kitap toplamak iki kardeşin ortak tutkularıydı.

Steven sırtını ateşe vermiş elindeki içki kadehini yudumlarken Peter de karşısındaki koltuğa ayak ayak üstüne atıp oturmuştu. Elleri ceplerinde, gözleri ise düşünceli bir tavırla önündeki ateşteydi.

“Halife'nin hazinesine sen ne verdin?” diye sordu.

“Aaron Altmann'la aynı sınıftan olmadığım için beş yılda beş milyon dolar ödemeyi taahhüt ettim.”

“Şu halde ulusal sınırlan aşan bir örgütün varlığını düşünmeliyiz. Her ülkede güçlü insanlar, her

biri büyük paralar veriyorlar... hemen hemen sınırsız bir bilgi ve etki...”

Steven başını sallayarak koyu renkli viskisinden bir yudum daha aldı.

“Her ülkede bir kişi olduğunu düşünmek için de bir neden yok. İngiltere'de bir düzine, Batı Almanya'da bir düzine, Birleşik Devletler'de elli kişi...”

“Olabilir, “ dedi Steven.

“Şu halde Halife bu ülkedeki başka bir zincir aracılığıyla Melissa Jane'i kaçırabilirdi.”

“Bu işle hiçbir ilgim olmadığına inanmalısın, Peter.”

Peter kardeşine aldırış etmeden yüksek sesle düşünmeye devam etti.

“Halife'nin bir kişi olmayıp bir kurucular heyeti olması da mümkün.”

“Sanmıyorum. .” Steven duraksadı. “ Bir kişi olduğu hakkında güçlü bir izlenim edindim. Bir komitenin böyle kararlı ve hızlı bir eyleme girebileceğini sanmam.

Halife'yi ancak beni örgüte alan insanla konuştuğumu unutmamalısın. Yine de epey uzun ve derinlemesine konuştuk. Beni tümüyle tatmin etmeyen bir işe beş milyon yatıracak değildim. Hayır, bizim için karar verecek bir tek kişiydi... ancak kararlar hepimizin çıkarına olacaktı.”

“Ama zinciri oluşturan insanların her karardan haberleri olacağı konusunda bir garanti verilmedi, değil mi?”

“Elbette ki, hayır. Çılgınlık olurdu bu. Başarının anahtarı güvenlikti.”

“Daha önce hiç tanımadığın, kimliğini senden saklayan birine güveniyorsun demek, kendisine büyük paralar verebiliyorsun ve bildiğimiz kadarıyla dünyanın kaderini onun ellerine bırakabiliyorsun, öyle mi?”

Steven sözcüklerini arar gibiydi. “Halife'nin hepimizi büyüleyen bir havası var.

Beni örgüte alan insan...” Peter, Steven'in az önce söylediği adı tekrarlamaktan kaçınmasında Halife'nin etkisinin ne denli büyük olduğunun kanıtını görüyordu,

“... kararlarına saygı duyduğum biridir. O inanmıştı, bu da benim inanmamda yardımcı oldu.”

“Peki şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu Peter. “Hâlâ inanmış durumda mısın?”

Steven viskisini bitirdi, sinirli bir hareketle bıyıklarını düzeltti.

“Haydi, Steven.”

“Halife'nin düşüncesinin doğru olduğuna inanıyorum... Kurallar değişti, Peter.

Biz bildiğimiz kadarıyla dünyanın selameti için çarpışıyorduk. Yeni ahlaklılık...”

Gidip bir kadeh daha doldurdu.

“Şimdiye kadar bir elimiz arkamızda bağlıydı ve bu arada Kızıllarla Üçüncü Dünya'nın üyeleri ve aşırı sol savaşta iki ellerini kullanabiliyorlar ve her ikisinde de birer bıçak taşıyorlardı. Halife bizim zincirlerimizi çözdü.”

“Peki fikrini neden değiştirdin öyleyse?”

“Fikir değiştirdiğimi sanmıyorum.” Steven kardeşine döndü. “Yine de bunun doğru olduğuna inanıyorum...”

“Ama?” diye Peter ısrar etti.

Steven omuzlarını silkti. “Aaron Altmann'ın öldürülmesi, Melissa Jane'in parmağının kesilmesi... ve Halife'nin yaptırdığına inandığım diğer eylemler.

Bunlar ortak yarar için değillerdi. Bunlar Halife'nin kişisel güvenliğini korumak ya da gem vurulmayan iktidar hırsını tatmin etmek için yapılmış eylemlerdi.” Steven başını salladı yine. “Halife'nin soylu ve kendini davaya adanmış bir insan olduğuna inanıyorum, ancak yaptığı bazı işlerde soyluluktan eser yok. Adi bir suçluymuş gibi davranıyor. Kendini yüceltmek için çalışıyor.

Halife kavramına inanıyorum, ama artık yanlış adamı seçtiğimizi biliyorum. Kendi ellerine verdiğimiz güçle bozduk o insanı.”

Peter başını bir yana eğmiş dikkatle dinliyordu kardeşini.

“Pekâlâ Steven, Halife'nin bir Tanrı olmadığını... kendi çıkarlarını düşünen hırslı biri olduğunu anlamış bulunuyoruz artık.”

“Evet, ne yazık ki öyle.” Steven'in yakışıklı yüzü pişmanlık doluydu. “Halife sandığım insan değilmiş.”

“Şimdi onun kötü, gerçekten kötü olduğuna inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum. Ama ne olur başta inandığım kişi olsaydı!”

Peter bunu anlayabilirdi.

“Bu çılgın dünyamızın böyle bir insana ihtiyacı vardı...” diye Steven acı bir sesle devam etti. “Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek güçlü bir insan. Ben bunun Halife olduğunu sanıyordum. Bunun o olmasını öylesine çok istiyordum ki.”

“Öyleyse şimdi artık Halife'nin o adam olmadığını kabul ediyorsun demek?”

“Evet. Ama öyle bir insan çıktığı takdirde sorgusuz sualsiz onu izlerim yine.”

“Melissa Jane işiyle ilgin olmadığını kanıtlamak için bana elinden geleni yapacağını söylemiştin. Halife'yi ortadan kaldırmama yardım eder misin?”

“Evet.” Steven hiç duraklamamıştı.

“Ama bunun için yaşamını tehlikeye atman gerekebilir.”

“Biliyorum. Halife'yi senden iyi tanırım.”

Peter kardeşine duyduğu sevgiye şimdi hayranlık eklendiğini görerek sevindi.

Steven'de bir erkeğin sahip olması gereken her nitelik vardı. Güçlüydü, yürekliydi ve akıllıydı, belki tek kusuru da hepsinde aşırıya kaçmasıydı.

“Ne yapmamı istersin, Peter?”

“Halife ile yüz yüze konuşmanı istiyorum.”

“Olanaksız bu.”

“Ama ona haber iletebildiğini söylemiştin.”

“Evet, ama Halife böyle bir şeye razı gelmez.”

“Steven, Halife'nin bugüne kadar gösterdiği tek zayıf noktası nedir?”

“Hiçbir zayıf noktasını göstermemiştir.”

“Hayır gösterdi.”

“Neymiş o?”

“Kimliğini ve güvenliğini korumaktaki saplantı. Bu tehlikeye girdiği takdirde hemen adam kaçırmaya, işkenceye ve cinayete başvuruyor.”

“Eğer ona kimliğinin tehlikede olduğu haberini uçurabilirsen. Biri, bir düşmanı güvenlik perdesini yırtmış ve yanına yaklaşmakta başarılı olmuş dersen...”

Steven bu öneriyi uzun uzun düşündü.

“Çok şiddetli bir tepki gösterir, “ dedi sonunda. “Ama yalan söylediğimi öğrenmesi uzun sürmez. Gözünden düşmüş ve az önce de söylediğin gibi geçerli bir neden olmadan hayatımı tehlikeye atmış olurum.”

“Ama bu yalan değil ki. Halife'ye yakın bir Mossad ajanı var. Hem de çok yakın.”

“Bunu nerden biliyorsun?”

“Sana söyleyemem. Ama bilgi doğru. Ajanın şifre adını bile biliyorum. Sana bu bilginin doğru olduğuna yemin edebilirim.”

“Şu halde...” Steven yine düşünceye daldı. “... Halife zaten bundan kuşkullanmış olabileceği için benim uyarımı dikkate alabilir. Ama benden bu kimsenin adını vermemi ve bunu normal haberleşme kanallarımızdan yapmamı isteyecektir.”

“Yüz yüze gelmedikten sonra konuşmayı reddedersin. Vereceğin bilginin çok önemli olduğunu, kendi güvenliğinin tehlikeye düşeceğini belirtirsin. Buna karşı tepkisi ne olabilir.”

“Bildiğim adı açıklamam için bana baskı yapmak isteyeceğini tahmin ederim.”

“Buna da direnirsin?”

“Yüz yüze gelmeyi kabul edecektir sanırım. Söylediğin gibi başlıca saplantısı bu. Ama benimle konuşmayı göze alırsa kimliğini açıklamış olacak.”

“İyi düşün, Steven. Onun kafasının nasıl çalıştığını sen daha iyi bilirsin.”

Steven birkaç saniye düşündü, sonra birden yüz ifadesi değişti, sanki sancı çekiyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

“Elbette! Aman Tanrım! Adamı yüz yüze bir konuşmaya zorlarsam bir daha oradan sağ çıkamam.”

“Tam üstüne bastın. Eğer karşı koyamayacağı bir yem sunarsak Halife seninle buluşmaya razı olacaktır. Ama hemen ardından seni susturmak için elinden geleni yapacaktır.”

“Korkunç bir şey bu, Peter. Daha önce de söylediğin gibi şişmanım ve sağlıksızım. Halife'ye karşı koyacak durumda değilim.”

“Halife seninle buluşma kararını verirken bunu göze alacaktır.”

“İntihar demek olur bu.”

“Ama sen az önce sert olmaya söz vermiştin.”

“Sertlik başka şey, aptallık başka.”

“Mesajı iletene kadar hiçbir tehlikede olmayacaksınız. Halife mesajın; öğrenene kadar seni ortadan kaldırtmayı istemeyecektir. Ben de sana Halife ile buluşmaya gitmeyeceğin konusunda söz veriyorum.”

“Bundan fazlasını da isteyemem sanırım.” Steven ellerini iki yana açtı.

“Kendisiyle ne zaman bağlantı kurmamı istersin?”

“Bunu nasıl yapacaksın.”

“Küçük ilanlar sütununa bir ilan vererek.” Peter istemeye istemeye hayranlık duydu adama. Temiz, etkin ve tümüyle izlenmesi olanaksız bir yol.

“İlk fırsatta yap bunu.”

“Pazartesi sabahı.” Steven dikkatle süzdü kardeşini.

“Ne var, Steven?”

“Düşünüyordum da. Halife senin gibi biri olsaydı, Peter.”

“Benim gibi mi?” Peter ilk kez olarak şaşırmıştı.

“Savaşçı kral... adalet, hak ve görevini koalamada tümüyle acımasız.”

“Ben öyle değilim ki.”

“Öylesin. Halife'nin olmasını istediğim kişisin. İhtiyacımız olan adamsın.”

Peter, Halife'nin kendisini gözaltında bulundurduğunu tahmin ediyordu. Barones Altmann'ın öldürülmesinden sonra Halife'nin ilgisi yoğunlaşacaktı. Peter'in kendisinden beklendiği gibi hareket etmesi gerekliydi.

Pazartesi sabahı ilk uçakla Brüksel'e döndü, öğle olmadan Narmco'daki masasının başındaydı. Burada da ilgi merkezini oluştuyordu. Altmann Sanayii baş yöneticisini kaybetmişti ve çeşitli iktidar oyunları daha şimdiden başlamıştı.

Peter kendisine yaklaşılmaya çalışıldıysa da kavgalardan uzakta kalmaya özen gösterdi.

Salı akşamı Hilton lobisinden bir gazete aldı. Steven'in ilanı küçük ilanlar bölümündeydi.

İsrail oğulları Tanrı'nın fikrini sordular, yine savaşa girelim mi diye?

Hakimler 20: 23

Halife kendini Tanrı gibi gördüğünden durumuna uygun bir satır seçmişti.

Steven, Peter'e Halife'nin kırk saat içinde bir cevap vereceğini bildirmişti.

Steven, Leadenhall Sokağı'ndaki bürosunda her gün öğleden sonra 12. 20'ye kadar bir haber bekleyecekti. Bu süre içinde odasında kimse olmayacak, kimseye randevu vermeyecek, gelecek telefon için telefonun serbest olmasını sağlayacaktı.

O çarşama günü bir bağlantı kurulmadı. Steven de zaten kurulmasını beklememişti.

Perşembe günü telefonu beklerken yere serili pahalı Kirman halısını arşınlayıp duruyordu. Ceketi sırtındaydı, melon şapkası ile şemsiyesi bir kenarda hazırды.

Steven Stride korkuyordu. Bunu büyük bir dürüstlikle kabul etmekteydi. Entrika varlığının hemen hemen tüm yaşamı boyunca bir parçası olmuştu, ancak oyunu her zaman belirli kurallara göre oynamıştı. Şimdi bu birkaç kuralın bile geçerli olmadığı yepyeni bir vahşi ormana giriyordu. Peter haklıydı, Steven yaşamı boyunca hiç olmadığı gibi korkuyordu. Ama yine de istenileni yapacağını biliyordu. Korkuyla karşılaşmanın, onu kabul etmenin, ama denetim altına alıp görevini yapmanın gerçek yürekliliğin işareti olduğunu bilirdi.

Ama hiç de yürekli bir insan gibi hissetmiyordu kendini.

Telefon üç kere çaldıktan sonra üç adım atıp ahizeyi kaldırdı.

“Stride, “ dedi genel telefonun parazitleri arasında bir ses. Düşen paranın gürültüsünü duydu.

Sesten ürkmüştü Steven. Elektronik bir vızıltıydı bu, insanlık dışıydı, canlılığı yoktu.

“Leadenhall ve Aldgate köşesi, “ dedi ses.

Steven randevu yerini tekrarladığı anda bağlantı kesildi.

Kapıyı açtığı anda sekreteri başını kaldırıp gülümseyerek baktı yüzüne. On beş yıldır Steven'in yanında çalışan sevimli yüzlü kır saçlı bir kadındı.

“Yarım saatliğine dışarı çıkıyorum, May. Ben yokken sen gerekeni yaparsın.”

Steven özel asansörüne binip Rolls Royce arabasının durduğu bodrumdaki garaja indi.

Asansörde melon şapkasının açısını ayarladı, hafifçe sağ kaşına çekti, ceketinin yakasındaki kırmızı karanfili düzeltti. Bundan sonraki birkaç dakika boyunca doğal görünmek zorundaydı. Adamları olağanın dışına az da çıkıyor olsa hemen fark ederlerdi.

Garajda değerli bir taş gibi parlayan vişne çürüğü Rolls Royce'una yaklaşmadan açık kapıya doğru yürüdü. Kapının yanındaki kulübede toto sonuçlarını inceleyen garaj bekçisi patronunu görünce hemen ayağa fırladı.

“İyi günler, efendim.”

“İyi günler, Harold. Birkaç dakikalığına çıkıyorum, arabayı almayacağım.”

Steven sokağa çıkınca sola dönüp Leadenhall ve Aldgate köşesine doğru yürümeye başladı. Acele ediyor görünmeden hızlı yürüyordu. Halife mesaj aralarını çok sıkı ayarlamış, adamlarının bir

gözetleme birimine haber ulaştırmalarını olanaksız kılmıştı. Steven bürosundan köşedeki genel telefona varmak için ancak birkaç dakikası olduğunu biliyordu. Halife kendisinin kaç dakikaya ihtiyacı bulunduğunu hesaplamış olmalıydı.

Steven kulübeye yirmi adım kadar yaklaşmışken telefon çalmaya başladı. Steven geri kalan yolu koşarak aldı.

Yorgunluktan soluk soluğa bir sesle, “Stride, “ dedi. O anda karşıdan paranın düşme sesini duydu, aynı madeni ses kendisine bir sonraki randevu yerini söyledi. Burası Aldgate metro istasyonunun High Sokağı girişıydı. Steven sesin bir kurgufilm robotunu andırdığını düşündü. Bir insan sesi duysaydı içi az da olsa rahatlayacaktı.

Daha önceden bilinmeyen iki noktanın arası dikkatle hesaplanmıştı. Halife ya da ajanı kentin başka yerinde bir telefon kulübesinden diğerine koşuyor olmalıydılar. Böylece telefon edilen yerin neresi olduğunu saptamak olanaksızlaşıyordu.

Halife'nin kullandığı ses değıştirici aygıt bir cep hesap makinesinden daha büyük değildi. Peter, Steven'e bunun elektronik güvenlik aygıtları satan herhangi bir mağazadan alınabileceğini söylemişti. Elli dolardan azdı fiyatı.

İnsan sesini öylesine değıştiriyordu ki, banta alındığı takdirde çıkartılacak ses kaydının bir bilgisayarca saptanması olanaksızdı. Konuşanın erkek mi kadın mı, hatta çocuk mu olduğu anlaşılamazdı.

Steven istasyona gelince telefon kulübesinde uzun yağlı sarı saçlı, üstü başı boya lekeli bir gencin konuşmakta olduğunu gördü. Halife'nin kurduğu düzene göre belirli bir kulübede telefon etmesini beklemek zorunda olduğundan genç konuşmasını bitirince içeri girip rehbera bakar gibi yaptı.

Telefon çaldığında bekliyor olmasına karşın korkuyla sıçradı olduğu yerde.

Yürüme ve gerginlikten dolayı kan ter içindeydi.

“Stride, “ diye yutkundu.

Para düşer düşmez Halife'nin kişiliksiz sesi duyuldu.

“Evet?”

“Bir mesajım var.”

“Evet?”

“Halife tehlikede.”

“Evet.”

“Bir hükümet haberalma örgütü çok yakınına bir ajan yerleştirmiş. Tehlikeli olacak kadar yakınına.”

“Haberinin kaynağını bildir.”

“Kardeşim. General Peter Stride.” Peter Steven's mümkün olduğu kadar gerçeğı söylemesini bildirmişti.

“Hükümet örgütünün adını söyle.”

“Olamaz. Haber çok önemli. Halife'nin kendisine anlatmalıyım.”

“Düşman ajanının adını ya da yerini söyle.”

“Olamaz. Aynı nedenle.”

Steven kolundaki saate baktı. On beş saniyedir konuşuyorlardı; bağlantının otuz saniyeden fazla süremeyeceğini biliyordu. Halife daha uzun süre konuşup yerini saptanmasını göze alamazdı. Bu yüzden bir sonraki soru ya da talimatı beklemedi.

“Haberini ancak Halife'nin kendisine iletebilirim. Ve karşımdakinin o olduğundan emin olmalıyım, bir ajanı değil. Yüz yüze bir konuşma talep ediyorum.”

“Olanaksız bu.”

“Öyleyse Halife büyük bir tehlike içinde bulunacak.”

“Tekrar ediyorum, düşmanın yerini ve adını bildir.”

Yirmi beş saniye geçmişti.

“Olamaz. Bu bilginin iletilmesi için yüz yüze bir konuşma düzenlenmeli.”

“Steven'in alnından iri bir ter tanesi yanağına yuvarlandı. Küçük telefon kulübesinde havasızlıktan boğulacak gibiydi.

“Yeniden bağlantı kurulacaktır.” Telefon kesildi.

Steven ceketinin üst cebinden çıkardığı beyaz ipek mendille yüzünü kuruladı.

Sonra mendili düzenle katlayıp yine cebine yerleştirdi.

Omuzlarını kaldırdı, dışarı çıktı. İlk kez olarak cesur bir insan gibi hissediyordu kendini. Hoşuna giden bir duyguydu bu. Sokakta yürürken şemsiyesini sallamaya başladı.

Peter bütün hafta boyunca telefonun yanından uzaklaşmamıştı. Tahiti'ye gitmeden önce başlattığı işlerin sonucunu alması gerekiyordu. Sabah başlayıp gece karanlığına kadar devam eden toplantılar art arda sürmekteydi. Oslo'ya ve Frankfurt'a günü birliğine gidip gelmiş, akşam olmadan Narmco'daki bürosuna yetişmişti. Steven Stride kardeşini her an hangi telefon numarasında bulacağını biliyordu. Hatta NATO subaylar jimnastik kulübünde beden eğitimi yapar ve yeraltındaki atış alanında 9 milimetrelik Cobra elinin bir uzantısı haline dönüşene kadar atış talimi yaparken bile.

Peter büyük maça hazırlanan bir boksör gibi bütün dikkatini önünde bulunan, bulunduğu inandığı çatışmaya vermişti.

Hafta sonu bir düşkünlüğü ve sıkıntı vaat ederek yaklaştı. Peter Narmco'daki arkadaşlarının hafta sonu çağrıları ile cumartesi yarışı için Paris'e gitme çağrısını reddedip Steven'in telefonunu beklemek üzere Hilton'daki dairesine çekildi.

Pazar sabahı İngiliz, Amerikan ve Fransız gazetelerinin tümü ile az buçuk okuyabildiği İtalyan ve Hollanda gazetelerini odasına getirtti.

Halife'nin yeni bir eylemine rastlama umuduyla tek tek her satırı gözden geçiriyor, yeni adam kaçırmalar, uçak korsanlığı ya da diğer terörist eylemlerle Halife baskısını gösterecek olağandışı kararlar arıyordu.

İtalya siyasal bakımdan karmakarışıktı. Karışıklık öyle bir hal almıştı ki bunun ne kadarının soldan ne kadarının sağdan geldiği konusunda ancak bir varsayım ileri sürebilirdi. Napoli'de terörist Kızıl Tugay örgütünün bilinen beş üyesi bir tek el bombasıyla öldürülmüşlerdi. Bomba NATO yapısı olup

kentin gecekondulu mahallesinde Kızıl Tugay'a ait bir evin mutfağında patlamıştı. Polisin elinde hiçbir ipucu yoktu. Bu, Halife'nin işine benziyordu. Zincirinin önemli İtalyan işadamlarına sahip olmadığına inanmamak için hiçbir neden yoktu. Ülkesinde yaşayan bir İtalyan milyoneri mavi balinadan sonra soyu tehlikede olan en başta gelen tür, diye düşündü Peter. Halife'yi yardıma çağırmış olabilirlerdi.

Peter, Avrupa gazetelerini bitirip İngiliz ve Amerikan gazetelerine döndü. Henüz pazar sabahındaydı, pazartesi sabahına kadar olan uzun saatleri nasıl geçirecekti? Steven'in ilanına daha önce bir cevap çıkacağını hiç beklemiyordu.

İngiliz, Leyland Motor Şirketi'ndeki grev on beşinci haftasına girmiş ve ufukta hiçbir çözüm görünmüyordu, işte tam Halife'ye göre bir iş diye Peter acı acı gülümsedi. Steven'le konuşmasını hatırlamıştı.

Okudukları arasında ilgisini çeken bir tek haber vardı. Birleşik Devletler Başkanı, İsrail'in Ortadoğu'da işgal ettiği tartışmalı topraklar konusunda bir çözüm bulmak üzere Dr. Kingston Parker'i görevlendirmişti. Parker'in Başkan'ın yakın dostu ve danışmanlarının başında olduğu, her iki tarafça iyi karşılandığı belirtiliyordu. Bu güç görev için ideal bir seçim olarak nitelenmekteydi. Peter de o fikirdeydi. Kingston Parker'in enerjisinin ve kaynaklarının sonu yok gibiydi.

Peter gazeteyi elinden bırakınca ertesi güne kadar sürecek bir iş sıkıntısıyla baş başa buldu kendisini. Yatağının yanında okuyabileceği üç kitapla çantasında okuması gereken Narmco belgeleri vardı. Ancak bunların hiçbirine dikkatini veremeyeceğini biliyordu. Halife'yle karşı karşıya gelme düşüncesi her şeyin üstündeydi.

Dairesinin aynalı banyosuna girip bir gün önce Galerie Anspach'dan aldığı paketi açtı.

Peruka gerçek insan saçından yapılmıyordu. Peter'in saç renginde olmasına karşın kendi saçlarından biraz daha uzundu. Peter perukayı başına geçirip makasla orasını burasını düzeltmeye başladı. Sonunda istediğini elde edince takma saç alına gelen bölümünü hafifçe gümüş rengine boyadı.

Acelesi olmadığı için öğleden sonrasının büyük bir bölümünü bu işe vermişti. Çok da titiz davranıyor, iki dakikada bir Melissa Jane'in yeni polaroid makinesiyle Abbots Yew'da çektiği resme bakıyordu. Resimde Peter ve Steven Stride kardeşler yan yana durmuşlar, Melissa Jane'in 'gülümseyin' emrini yerine getiriyorlardı.

İki kardeşin benzer noktaları yanında birbirlerinden ayn noktaları da açıkça görülüyordu fotoğrafta. Saçlarının rengi eşti ama Steven'inkiler modaya uygun olarak biraz daha uzundular ve şakaklarındaki teller iyice beyazlamıştı.

Peter bundan sonra aldığı bıyığı Steven'in asker bıyıkları gibi düzeltti, boya ile hafifçe kırlaştırdı. Özel yapıştırıcı ile üst dudağına yapıştırdığı zaman sonuç çok şaşırtıcı oldu. Bıyık yüzüne daha bir dolgunluk vermişti. İkizlerin gözleri aynı biçim ve renkti. Burunları kemikli ve uzundu. Peter'in ağzı biraz daha iri olmasına karşın bıyığı bu farkı da örtmüştü.

Peter iki adım gerileyip boy aynasında baktı kendine. Steven'le aşağı yukarı aynı boydaydılar, omuzlan aynı genişlikteydi. Steven'in boynu biraz daha kalındı. Peter duruşunu hafifçe değiştirince bunu da başardı. İkisini de yakından tanımayan birinin ayrı ayrı görmesi halinde aralarındaki farkı anlaması olanaksızdı. Halife'nin ya da yakın adamlarının Peter'i veya Steven'i görmüş olmaları da pek akla yatkın değildi.

Peter bir saat kadar da Steven'in yürüyüşünü taklide uğraştı, onun iki elini ceketinin altında

tutuşunu, parmağı ile bıyığını burnunun tam altından sağa ve sola ayırmasını taklit etti.

Giyecek önemli bir sorun değildi. Sandhurst günlerinden beri iki kardeş de aynı terziye diktirirlerdi elbiselerini. Steven'in elbiseleri de hiç değişmezdi.

Peter kardeşinin belirli durumlarda ne giyeceğini iyi bilirdi.

Peter peruka ile bıyığı çıkarıp plastik torbalarına soktuktan sonra çantasının içine yerleştirdi.

Bundan sonra çantanın başka bir bölmesinden hâlâ deri kılıfı içinde olan Cobra tabancasını çıkarıp elinde şöyle bir tarttı. Ne yazık ki onu alamayacaktı.

Buluşma kesinlikle İngiltere'de olacaktı. Steven'in perşembe günü telefon konuşmasını Londra'da yaptığı kesindi. Yeni bağlantının da aynı kentte kurulması beklenirdi. İngiliz gümrüklerinden üzerinde öldürücü bir silah geçme tehlikesini göze alamazdı.

Kazara durdurulacak olursa adı gazetelere geçerdi. Halife'nin haber almaması olanaksızdı. İngiltere'ye geçince Thor komutanlığından yeni bir silah alacaktı.

Peter ihtiyacını belirtince Colin Noble'un isteğini sağlayacağından kuşkusu yoktu.

Peter aşağı inip tabancayı otelin kasasına kilitledi, sonra odasına dönüp sıkıcı beklemesine devam etti. Beklemek hâlâ alışamadığı askerlik görevlerinden biriydi.

Robert Asprey'in Gölgelede Savaş adlı gerilla savaşı konusundaki kitabını okumaya daldığında zaman kavramını kaybetmiş olmalıydı ki saatine baktığında akşamın sekizi olduğunu gördü. Telefonu açıp oda servisinden bir omlet göndermelerini istedi. Kulaklığı yerine bıraktıktan on saniye sonra telefon çaldı. Siparişi hakkında mutfaktan arandığını sanarak öfkeyle, “Ne var?” diye sordu.

“Peter?”

“Steven sen misin?”

“Buluşmaya razı oldu.”

Peter'in kalbi duracak gibi oldu.

“Ne zaman? Nerede?”

“Bilmiyorum. Yarın Orly'ye gideceğim. Havaalanında öğreneceğim buluşacağımız yeri.”

Peter bunu tahmin etmeliydi. Paris'in Orly havaalanını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Steven'i karşılayıp değişimi yapacak gizli bir yer bulmalıydı.

Salonlarda ya da tuvaletlerde buluşma düşüncesini hemen sildi kafasından. Geriye bir tek yer kalıyordu.

“Saat kaçta orada olacaksın?”

“Erken uçakta yer buldum, saat on biri çeyrek geçe Paris'teyim.”

“Ben senden önce orada olurum.” Peter, Sabena havayollarının tarifesini ezbere biliyordu. Bütün Narmco ileri gelenlerinin de istedikleri uçağa binmelerini sağlayan özel VIP kartları vardı.

Steven'e, “Orly'deki Hava Oteli'nin dördüncü katında senin adına bir oda tutacağım, “ dedi. “Ben seni lobide beklerim. Doğruca resepsiyona git ve anahtarını iste. İzlenip izlenmediğini anlamak için ben arkada olacağım. Sakın beni tanıdığını belli etme. Anladın mı, Steven?”

“Anladım.”

“Yarın görüşürüz o halde.”

Peter telefonu kapattıktan sonra banyoya gidip aynada kendine baktı.

“Eh, Thor'dan silah almanın gereği kalmadı.” Halife buluşmayı İngiltere'de yapmıyordu. Paris'in transit bir nokta olduğu kuşkusuzdu Halife kendine özgü yollarla Steven'i oradan başka yerlere aktaracaktı.

Avı desteksiz ve silahsız olacaktı. Peter, Halife'nin sonunda avının buluşmanın hikâyesini geri taşımayacağını sağlayacağından emindi.

Halife kendi dizdiği desteden oynuyor, benimse elimde pek az koz var, diye düşündü. Ama hiç olmazsa bekleme sona ermişti. Eşyalarını su geçirmez havayolları çantasına doldurmaya başladı.

Sir Steven Stride, Orly'deki Hava Oteli'nin lobisine öğleyi tam beş dakika geçe içeri girdiğinde Peter kendi kendini tebrik edercesine gülümsedi. Steven'in üzerinde lacivert krovaze bir ceket, beyaz gömlek, bir kulüp kravatı, gri yünlü pantolon ve siyah renkte ısmarlama ayakkabılar vardı. Peter de pardesüsü altında aynı şeyleri giymişti.

Steven'in bakışları bir köşede Le Monde okuyan Peter'in üzerinde dolaştı, sonra kararlı adımlarla resepsiyona doğru yürüdü.

“Adım Stride, daha önce bir rezervasyon yaptırmıştım.” Resepsiyon memuru önündeki listeyi kontrol ettikten sonra adama hoş geldiniz deyip anahtarı uzattı.

“Dört yüz on altı.” Steven numarayı yüksek sesle tekrarlamıştı Peter'in duyabilmesi için. Peter gözlerini giriş kapısından ayırmıyordu; neyse ki Steven'in gelişinden bu yana hiçbiri de Halife'nin adamları olamayacak, çok az kişi girmişti içeri. Peter'in tahmin ettiği gibi eğer burası transit bir buluşma noktası ise Halife'nin Steven'i izletmesine gerek yoktu. Son hedefe çok yaklaşıp kadar böyle bir işe girişmezdi.

Steven arkasında tek valizini taşıyan hamal olduğu halde asansöre bindiğinde, Peter de arkasından öteki asansörün önünde bekleyen kalabalığa karıştı.

Steven 416 numaranın kapısını kilitlememişti, Peter kapıyı hafifçe iterek içeri girdi.

“Hoşgeldin.” Steve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Televizyonu da açmıştı ama Peter içeri girdiğinde sesini hemen kısıp kardeşini karşılamaya koştu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Peter.

“Saat gibi. Bir içki ister misin? Gümrüksüz mağazadan bir şişe aldım.”

Steven banyoda iki bardak ararken Peter de odayı gözden geçirdi. Pencereden Merkezi Paris'in o turistik sebze halinin yerini alan, dörtköşe binalar göze çarpıyordu. İki yatağın üzerindeki örtülerle eşti perdeler, televizyon ve radyolar yatakların arasına yerleştirilmişti. Modern ve ruhsuz bir mobilya. Bir oda yalnızca, başka bir şey değil işte.

Steven bardakları getirip birini Peter'e uzattı.

“Şerefe!”

Peter viskisinden bir yudum aldı. Çok sertti, Paris'in musluk suyu da fazla klorluydu. Bardağı bir kenara bıraktı.

“Halife talimatını nasıl ileticek?”

“İletti bile.” Steven bir iskemlenin arkasına astığı ceketinin cebinden uzun beyaz bir zarf çıkardı. “Bunu Air France Danışma masasına bırakmışlar.”

Peter zarfı alıp açtı. İçinde üç kâğıt vardı.

Birinci sınıf bir Air France bileti, şoförlü bir araba belgesi, bir otel rezervasyonu belgesi.

Uçak bileti nakit para karşılığında herhangi bir Air France bürosundan alınabilirdi. Otomobil ve otel rezervasyonları da aynı yolla yapılabilirdi. Bu belgelerden herhangi bir şey öğrenmenin olanağı yoktu.

Peter Air France biletini açıp varış yerini okudu. Birden sırtına bir böcek dokunmuş gibi ürpermişti. Bileti kapatıp diğer iki belgeye baktı. Uçak bileti o akşam Orly'den İsrail'in Ben Gurion havaalanına kalkacak uçağı içindi. Kiralık otomobil ise havaalanından Kudüs'e kadar bir sefer için geçerliydi. Otel rezervasyonu da o eski ve kutsal kentteki Kina David Oteli'ne yapılmıştı.

“Ne oldu, Peter?”

Hissettiği huzursuzluğun yüzüne aksettiğinden emin olan Peter, “Bir şey yok,” dedi. “Halife Kudüs'e gitmeni istiyor.”

Kudüs'te bir kişi vardı o sırada. Kısa bir süre önce Bora Bora adasının karanlığında kucakladığından bu yana düşüncelerinden hiç çıkmayan biri...

Halife Kudüs'teydi, Magda Altmann Kudüs'teydi.

Halife'nin oyunları.

“Hayır, “ diye söylendi. “Bu yoldan geçtim bir kere. Magda olamaz.”

Olabilir ama diye düşündü sonra. Halife sözkonusu olunca her şey mümkündür.

Halife zarları sallayıp attı mı sayılar her seferinde değişir, yeni sayılar yeni toplamlar ortaya çıkardı, ancak bunların hepsi inanılır şeylerdi.

Peter'in mesleğinin kanıtlanmış kuramlarından biri de kim olursa olsun bir erkeğin âşık olunca körleştiği, kulaklarının sağırlandığı idi. Peter de âşık olduğunu biliyordu.

“Pekâlâ, şimdi beynimi boşaltıp her şeyi yeniden düşünmeye çalışacağım.”

“Peter, bir şey mi oldu?” diye sordu Steven. Şimdi gerçekten merak eder olmuştu.

Steven başucunda dikilmiş dururken sağlıklı düşünmesi olanaksızdı. Şimdilik bunu bir yana bırakmalıydı.

“Senin yerine Kudüs'e ben gidiyorum.”

“Anlamadım.”

“Yer değiştiriyorum... hepsi bu kadar.”

“Bunu başaramazsın.” Steven başını kararlı bir şekilde salladı. “Halife bunu yutmaz.”

Peter çantasını alıp banyoya girdi, peruka ile bıyığı yerine yerleştirdikten sonra Steven'i çağırdı.

“Steven, gel buraya.”

Yan yana durup aynaya baktılar.

“Aman Tanrım!” diye söylendi Steven. Peter duruşunu da hafifçe değiştirince kardeşinden farksız

olmuştı.

“İnanılmaz bir şey bu. Senin bu kadar yakışıklı olduğunu bilmezdim doğrusu.”

Steven başını şaşkın bir şekilde sallayınca Peter de aynı hareketi tekrarladı.

Steven'in gülümsemesi dönüvermişti. “Yeter. Korkutuyorsun beni.”

Peter perukayı başından çekip çıkardı. “Yutacaktır.”

“Kabul. Ama benim lacivert ceket ve gri pantolon giyeceğimi nasıl bildin?”

“Meslek sırrı. Sen merak etme. Şimdi yapılacak işleri konuşalım.”

Yatak odasında özel kâğıtlarını iki yığın halinde ortaya döküp incelemeye başladılar.

Pasaport resimleri idare ederdi. “Bıyığımı kesmen gerekecek,” dedi Peter. Steven bıyığını ortadan sağa ve sola olmak üzere parmağıyla düzeltti. “İlle de gerekli mi bu. Pantolonsuz dolaşıyor gibi hissedeceğim kendimi.”

Peter cebinden kalemi çıkardı, otelin mektup kâğıtlarından bir desteyi önüne çekti. Steven'in pasaporttaki imzasını bir süre inceledikten sonra kâğıda bir benzerini attı hemen.

“Olmadı, “ diyerek bir daha denedi sonra. İmza da Steven'in yürüyüşü gibi kendinden emin bir yazıyla atılmıştı. Altmış saniye sonra onu da becermişti.

Steven huzursuzca, “Başında o peruka oldukça bankama girip tüm paramı bir anda çekebilirsin, “ diye söylendi. “Sonra da evime gidip Pat'ın yatağına girersin.”

“Bak işte bu fena fikir değil.”

“Şaka etme.”

“Şaka eden kim?” Peter, Steven'in kredi kartlarını, kulüp üye kartlarını, ehliyetini ve uygar varlığın diğer belge birikimlerini tek tek inceledi.

Steven kardeşinin imzasını tam olarak taklit edememişti, ancak yirmi dakika sonra o da otele yetecek bir benzetme sağlayabilmişti.

“İşte nehrin sol kıyısında bir otelin adresi. Şahane bir lokantası vardır. Otel idaresi odana içki için genç bir hanım davet etmek istemeni anlayışla karşılar.”

“Yok canım!” Steven bunun düşüncesinden bile hoşlanmıştı.

“Hepsi hepsi iki üç günlük ve bir rahatsızlık, Steven. Ortalıkta pek görünmemeye çalış. Aldığın her şeyin bedelini nakit parayla öde. George V ya da Meurice otellerinden, Le Doyen ve Maxim lokantalarından uzak durmaya çalış. Seni tanıyabilecekleri yerlere gitme.”

Steven bıyığını tıraş edip üst dudağına kolonya sürerken yapacakları değişimin son ayrıntılarını da görüştüler.

“Artık gitsen iyi olur, “ dedi Peter. Pardösüsünü uzattı. “Şunu giy. Kravatlarımızı da değişelim.”

Steven sonunda hazırlanmış, kendisine epey dar gelen pardösü sırtında olduğu halde kapının önünde duruyordu. “Steven, sana son bir şey daha sorabilir miyim?”

Peter bunu neden sormak istediğini bilemiyordu. O kadar uzun süredir içine gömmüştü ki... ancak şu anda bilmek çok önemli gibi gelmişti.

“Elbette.” Steven ayrılış dakikasını uzatmaktan memnundu.

Peter sesindeki sıkılganlığı saklamaya çalışarak, “Sandhurst, “ dedi. “Sana daha önce hiç sormamıştım... ama o işi yapmamıştın, değil mi, Steven?”

Steven kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Hayır, Peter. Yapmamıştım. Yemin ederim.”

Peter kardeşinin elini sıktı. Kendini bu kadar rahatlamış hissetmek, gülünçtü.

“Sevindim, Steven.”

“Kendine dikkat et, evlat.”

“Edeceğim. Ama bir şey olursa... Melissa Jane...”

“Merak etme, ben elimden gelen her şeyi yaparım.”

İngilizler birbirleriyle konuşmayı neden bu kadar güç becerirler, diye düşündü Peter. Ve minnet ve yakınlıklarını belirtmeyi neden bilmezler?

Steven kapıyı arkasından kapatıp kardeşini Kudüs'ü düşünmek üzere yalnız bıraktı.

Lod Havaalanı'nın adının Ben Grion'a değişmesi dışında alanda her şey Peter'in hatırladığı gibiydi. Dünyadaki havaalanlarının pek azında bütün yolculara yetecek kadar bagaj arabası vardı. Ben Gurion da bunlardan biriydi.

Gelen Yolcular Salonu'nda genç bir İsraili şoför elinde üstü yazılı bir karatahtayla dolaşıyordu: Sir Steven Stride.

Şoförün denizci mavisi bir kep vardı başında. Üniforması bu kadardı. Üzerinde beyaz bir pamuklu gömlek, pantolon, ayağında da sandal ayakkabılar vardı.

İngilizcesi Amerikan aksanına kaçırıyordu. Davranışı dostçaydı. Bugün bir otomobil sürüyordu ama yarın bir Centurion tankını sürüyor olabilirdi. Yolcusu kadar usta olmalıydı mesleğinde.

“Şalom!” diye karşıladı Peter'i. “Bagajınız bu kadar mı?”

“Evet.”

“İyi, gidelim haydi.” Peter'in arabasını itmeye kalkışmadan arabaya kadar onun yanında yürüyerek havadan sudan söz etti.

Araba hemen hemen yeni ve pırıl pırıl bir 240 D Mercedes'ti. Biri arabanın önündeki üç köşeli yıldızın yanına iki göz resmi çizmişti.

Havaalanı kapılarından çıkar çıkmaz İsrail'in kendine özgü kokusu doldurdu arabanın içini. Yolun iki yanına dizili olan portakal ve limon ağaçlarının çiçeklerinin kokusu.

Peter, Orly'deki otelde hazırladığı listeyi yırtıp atmış olma yerine yanında bulundurmasının daha doğru olacağını düşünüyordu. Hazırlıklarını ezberden kontrole başladı.

On, on iki noktanın üçüncüsü şuydu:

“Magda bana Kaktüs Çiçeği'nden söz etti. Halife olmuş olsaydı bunu söyler miydi?”

Sonra karşı sırada 'eksi' sütununda da şu vardı:

“Magda Halife ise 'Kaktüs Çiçeği' diye biri yoktur. Bilinmeyen bir nedenle uydurulmuş bir şeydir.”

Ayakkabısı içine girmiş bir taş parçası kadar kendini rahatsız eden şey buydu işte. Mantık

dizisinde eksik halka gibi hep buna dönüp takılıyordu. Kopartıp atmak istiyor ama başaramıyordu. Zihninin hemen altında yatan bu şeyi unuttuğu takdirde sonucun çok kötülere gideceğini sezgileriyle biliyor gibiydi.

Şoför ikide bir başını çevirip kendisine bakıyor ve durmadan konuşuyordu.

“Öyle değil mi?”

Peter ağzını açmadan homurdandı. Herif canını sıkmaya başlamıştı. Beyninin derinliklerinde gömülü olan şey çıkmak üzereydi. Biçimini görmeye başlamıştı bile. Portakal kokusu kendisini neden huzursuz kılmıştı? Çiçek kokusu mu? Kaktüs Çiçeği? Listede eksik olan bir şey vardı.

“Magda, Halife değilse...” Evet, neydi? Emin olamıyordu işte.

“... tamam mı?” Şoför yine ısrarla bir şeyler soruyordu.

“Özür dilerim, ne demiştiniz?”

“Kaynanama bir paket bırakmalıyım demiştim. Karım gönderdi de.”

“Dönüşte yapamaz mısın?”

“Bu gece geri dönmeyeceğim...” Şoför gülümseyerek baktı arkasına. “Kaynanam yolumuzun üstünde oturuyor. Kanma söz vermiştim.”

“Pekâlâ öyleyse.” Adamın hoşlanmadığı bir yanı vardı. Kendisini huzursuz kılan şeyin ucunu da kaçırmıştı artık.

Çok üstün bir rakiple satranç oynuyor gibi hissediyordu kendini, kendisine şah denilmesini önleyecek hamleyi göremiyordu sanki.

Şoför, “ Buradan sapacağız, “ diyerek yeni apartmanların bulunduğu bir yola saptı. Akşamın bu saatinde sokaklar ıssızdı.

Şoför hepsi de birbirine benzeyen sokaklardan geçip kutu gibi apartmanlardan birinin önünde durdu.

“İki dakikada gelirim, “ diyerek arabadan atladı, arkaya geçip bagajı açtı. Peter bir sürtünme sesi duydu, kapak kapandı, şoför elinde kahverengi bir kesekâğıdı olduğu halde Peter'in önünden geçerken kapalı camın ardından, “İki dakika...” diye tekrarlayıp apartmandan içeri girdi.

Peter, adamın içerde daha uzun zaman kalacağını umdu. Sessizlik çok değerliydi.

Gözlerini kapattı.

“Magda, Halife değilse, o zaman...” Motor soğumasından çıkan bir tık tık sesi vardı, yoksa saatin takırtısı mıydı? Peter sesi zihninin derinliklerine gömdü.

“... O zaman Kaktüs Çiçeği, diye biri var. Evet, tamam işte! Kaktüs Çiçeği var ve Halife'ye çok yakın... Sir Steven'in kendisini açığa çıkarma tehdidini bilecek kadar yakın...”

Peter birden yerinde doğruldu. Steven Stride'in Halife ile buluşana kadar emniyette olduğunu sanmıştı. Çok büyük bir yanılgıya düşmüştü oysa.

“... Kaktüs Çiçeği, Steven Stride'in Halife'ye gitmesini önlemek zorunda. " Evet, başka türlü olamazdı. Tanrım, bu kadarcık bir şeyi nasıl olmuş da görememişti?

Kaktüs Çiçeği Mossad örgütündendi ve Peter de Kudüs'te bir sokakta Mossad'ın yuvasında Steven

Stride kılığında bekliyordu.

“Tanrım!” Peter içinde bulunduğu tehlikeyi anlamıştı. “Kaktüs Çiçeği'nin tuzağına kendi ayaklarımla giriyorum demektir.”. Lanet saat de, insanın sinirlerini bozan bozuk bir musluk gibi durmadan tıkırdıyordu.

“Kaktüs Çiçeği'nin kentinde... Kaktüs Çiçeği'nin arabasın. .”

Saat tıkırtısı. Tanrım! Ses ön tablodan gelmiyordu. Peter başını çevirdi. Ses arkadan geliyordu; şoförün açıp bir şeyleri çekiştirdiği bagajdan.

Peter kol kapısını çevirirken kapıya bir omuz darbesi vurup güdüsel bir hareketle çantasını kaptı.

Arkadaki patlamanın bütün şiddetiyle öne geçmesi için aradaki madeni bölmeyi çıkarmış olacaktı. Saat gibi tıkırdayan şeyle arasında koltuğun arkasından başka hiçbir şey yoktu. O yüzden sesi o kadar net olarak duyabilmişti.

Zaman durmuş gibiydi, saniyeler ağır ağır akan bal gibi damlarken her şeyi çok açık olarak görebiliyordu.

Şimdi Mercedes'ten çıkmıştı. Herhalde plastik patlayıcıdır, diye düşündü. Kaç saniyelikti acaba? Otuz saniye? Hayır, şoförün iyice uzaklaşması gerekirdi. İki dakika demişti, hem de iki kere söylemişti.

“İki dakika... gideli o kadar oldu herhalde...”

On adım ilersinde bir apartmanın çevresinde saksılık gibi yapılmış alçak bir duvar vardı. Diz boyu yüksekliğindeki çifte tuğlanın arasına yerleştirilmiş sapsarı toprakta birkaç çiçek güçlkle ayakta duruyordu.

Peter kendini duvarın ardına attı, düşüşünü omuz ve koluyla, hafifletti.

Başının hemen üstünde zemin katın büyük camlı pencereleri vardı. Peter yan yatarken camda Mercedes'in aksini gördü.

Kulaklarını iki eliyle sıkı sıkı kapattı. Araba on beş metre ilerdeydi.

Patlamanın şiddetinden sinüslerini korumak için ağzını ardına kadar açtı.

Mercedes birden havalanır gibi oldu. Ağır çekim bir filmdeymiş gibi yavaş yavaş açıldı. Açılan bir gül gibi. Parlak maden çirkin çiçek yaprakları gibi havaya dikildi, arasından bir alev göğe yükseldi. Peter ancak bu kadarını görebilmişti.

Pencere camları darbenin şiddetiyle binlerce parçaya ayrılmış, pencereler yaşlı insanların dişsiz ağızlarını andırmıştı bir anda. Aynı anda patlamanın şiddetiyle Peter de savruldu.

Kalın duvara karşın hava ciğerlerini parçalayan bir şiddetle çarpmıştı vücuduna.

Korkunç gürültü kulaklarını sağır etmiş, kafasının içini binlerce renkle doldurmuştu.

Bir an için kendini kaybettiğini düşündü, ama sonra çevresine cam kırıkları ve tuğlalar yağmaya başladı, sert bir şey ensesine çarptı. Peter hemen kendini topladı.

Güçlkle ayağa kalkıp boşalmış ciğerlerini doldurmaya çalıştı. Güvenlik kuvvetleri gelmeden önce oradan kaçması gerektiğini biliyordu, aksi takdirde dikkatli bir soruşturma sonunda Sir Steven olmadığı meydana çıkardı.

Koşmaya başladı. Sokak henüz ıssızdı. Az sonra başlayacak olan korku ve dehşet çılgınlıklarına çok kalmamıştı.

Köşeye varınca yavaşladı. Bir apartmanın blokunun ardındaki köşeye kadar hızlı adımlarla yürüdü. Sokak ışıkları yanmadığından gölgeler arasında durup bir soluk aldı. Şimdi sekiz on kişi bağırarak patlamanın olduğu yere koşuyorlardı.

Peter soluğunu toparladıktan sonra üstündeki tozları silkeledi, bağrıışmaların artmasını bekledi, sonra sessizce yoluna devam etti.

Anayola çıkınca otobüs bekleyenlerin arasına karıştı. Otobüsten Yafa Yolu üzerinde indi.

Otobüs durağının karşısındaki kahvenin tuvaletine girdi hemen. Hiçbir yara almamıştı ama yüzü sapsarıydı. Saçlarını tararken elleri titriyordu.

Kahveye dönüp bir köşe masasına oturdu, bir fincan kahve ile bir sandviç ısmarladı.

Bundan sonra ne yapacağını düşünerek yarım saat kadar oturdu orada.

“Magda Altmann Halife değilse...” diye başlayarak hayatını kurtarmış olan soruna döndü yine.

“Magda Altmann, Halife değil!” Artık emindi buna. Kaktüs Çiçeği, Sir Steven Stride'in Halife'ye gitmesini önlemek istemişti. Şu halde Magda kendisine gerçeği söylemiş bulunuyordu. İçi birden rahatlamıştı. İlk düşündüğü şey kadının kendisine verdiği telefon numarasını aramak oldu. Ama sonra bunun tehlikeli olacağını anladı. Kaktüs Çiçeği, Mossad örgütündendi. Şimdilik Magda'ya gidemezdi.

Ne yapmalıydı şu halde? Bunun cevabı da çok düşünmeyi gerektirmedi. Yapmak için geldiği işi bitirmeliydi. Halife'yi bulmalıydı.

Kahveden çıkıp köşedeki taksi durağından bir arabaya bindi.

“King David Oteli, “ diyerek arka koltuğa yaslandı.

Hiç olmazsa Kaktüs Çiçeği'nin tehlikesini biliyorum artık, diye düşündü. Bir daha körü körüne pusuya düşmem.

Peter kendine ayrılmış odayı gözden geçirdi. Otelin arka tarafındaki oda YMCA binasının yüksek çan kulesine bakıyordu. Oraya gizlenen bir keskin nişancı odanın her iki penceresini de rahatça görebilirdi.

Kendisini getiren resepsiyon memuruna, “Ben bir daire istemiştim, “ dedi.

“Özür dilerim. Sir Steven. Bir yanlışlık olmalı.”

Peter odaya daha dikkatli bakınca Kaktüs Çiçeği'nin Mercedes işi başarılmadığı takdirde işi tamamlayacak dinamiti yerleştireceği sekiz on yer daha olduğunu gördü. Kaktüs Çiçeği'nin kendisine hazırladığı bu oda yerine geceyi yılan dolu bir çukurda geçirmeyi tercih ederdi.

Peter koridora çıkıp en sert bakışıyla baktı otel memuruna. Adam koşarak gitti ve beş dakika kadar sonra rahatlamış bir ifadeyle geri döndü.

“En iyi dairelerimizden birini ayırdım, efendim.”

122 numaralı daire Eski Kentin Yafa Kapısı'na bakıyordu. Görkemli manzaranın tam ortasında Son Yemek Kilisesi'nin kubbesi yükselmekteydi.

Dairenin kapıları uzun bir terasa açılıyordu, Peter yalnız kalınca teras kapılarının kalın

kepenklerini indirdi. Kaktüs Çiçeği'nin bu yoldan bir adam sokması işten bile değildi. Daha sonra da yan kapıdan özel balkona çıktı.

Yan odadan da daireye girmek pek kolaydı. Peter bir an duraksadıktan sonra balkon kapısının kepenklerini indirmemeye karar verdi. Her tarafı kapalı bir odaya tıklamak da işine gelmezdi.

Perdeleri çekip oda servisinden bir viski istedi. Buna ihtiyacı vardı. Uzun ve yorucu bir gün geçirmişti.

Gömleği ile kravatını, perukası ile bıyığını çıkarıp yüzünü yıkadı. Kurulandığı sırada kapı vuruldu.

“Amma da çabuk!” diye söylenerek perukayı başına geçirdi. Kapıda bir anahtar sesi duyuldu ve kapı açıldı. Peter bıyığının yokluğunu kapatmak için kurulanıyormuş gibi havluyu yüzüne götürdü.

Havlunun arasından, “Girin!” diye seslendi. Kapı açılınca birden donup kaldı.

Yüreği, duracak gibi olmuştu.

“Sir Steven.” Kadın kapıyı arkasından kapatıp dönünce Peter elinde bir maymuncuk olduğunu gördü. “Adım Magda Altmann, daha önce de tanışmıştık. Size çok ciddi bir tehlike içinde olduğunuzu bildirmeye geldim.”

Magda'ın iri yeşil gözleri heyecandan daha da irileşmişti.

“Hemen bu ülkeyi terk etmeniz gerekiyor. Özel jet uçağım buraya çok yakın bir havaalanında bekliyor...”

Peter konuşmasını mümkün kılacak kadar araladı havluyu.

“Bunları neden bana söylüyorsunuz?” dedi sert bir sesle. “Ve size inanmam için ne sebep var?”

Kadının yanaklarının öfkeden kızardığını gördü

“Anlamadığınız işlere burnunuzu sokuyorsunuz.”

“Beni uyarmanızın nedeni de?” diye ısrar etti Peter.

“Çünkü...” Magda bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Çünkü siz Peter Stride'in kardeşisiniz, bu nedenle öldürülmenizi istemem.”

Peter havluyu elinden atıp aynı hareketle perukasını çıkardı.

“Peter!” Magda şaşkınlığından donup kalmıştı. Yüzündeki öfke kaybolmuş gözleri yine o ışıltılı yeşile bürünmüştü. Peter onun ne kadar güzel olduğunu yine unutmuş olduğunu fark etti.

“Orada durup ne bekliyorsun!” Magda koşup erkeğin kollarına atıldı.

“Peter sevgilim, fazla kalamam. Buraya gelmekle büyük bir tehlikeye atıldım zaten. Oteli gözetliyorlar. Santraldaki kızlar da Mossad ajanları. Onun için telefon edemedim. .”

“Bana bütün bildiklerini anlat.”

“Pekâlâ, ama sıkı sarıl bana. Bu birlikte oluşumuzun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.”

Garson viskiyi getirdiğinde banyoya saklanan Magda daha sonra gelip Peter'in yanına oturdu.

“Kaktüs Çiçeği amirine Steven'in Halife ile buluşmak istediğini ve kendisini açığa çıkaracağını bildirdi. Düne kadar bütün bildiğim bu kadardı. Önceleri Kaktüs Çiçeği'nin raporunda senden değil de Steven'den söz edilmesine çok şaşırdım...” Magda konuşurken erkeğin geniş göğsünü okşuyordu.

“Seninle daha önce de konuşur, ken raporda ilk adından söz edilmemesi dikkatimi çekmemişti.”

“Les Neuf Poissons'dan ayrılana kadar ben de fark etmedim bunu.”

“Ondan sonra Steven'le konuştuğunu ve ona haberinin kaynağını söylediğini düşündüm. Çılgıncasına bir şeydi bu. Senin yapacağın bir şey değildi. Ama kardeşin olduğuna göre...”

“Ben de aynen böyle yaptım zaten.”

“Peter, yatarken de konuşabiliriz. Seni öylesine özledim ki.”

Kadının çıplak vücudu sımsıcak kadife gibiydi. Birbirlerine tüm vücutlarıyla sarılmış yatarlarken ağzını Peter'in kulağına yapıştırmıştı.

“Steven'in isteği Kaktüs Çiçeği dışında bir kanaldan doğruca Halife'ye iletildi.

Kaktüs Çiçeği bunu önleyemedi...”

“Kaktüs Çiçeği'nin kimliğini öğrenebildin mi?”

“Hayır. Hâlâ da bilemiyorum.” Magda uzun tırnaklarını erkeğin karnında gezdirdi.

“Eğer böyle yapmakta devam edersen aklımı karıştıracaksın.”

“Özür dilerim.” Magda erkeğin yanağını okşamaya başladı. “Her neyse, Halife Kaktüs Çiçeği'ne Steven'le bir buluşma ayarlamasını söyledi. Bu akşam ülkeye girenler listesinde Sir Steven'in adını görünceye kadar neler planladığını bilmiyordum. Onun adını aramıyordum ama görür görmez neler olup bittiğini anladım. Kaktüs Çiçeği'nin onu buraya çekmiş olacağını kestirdi. Sir Steven'in kaldığı yeri bulmam üç saatimi aldı.”

İkisi de sustular. Magda başını eğip erkeğin boynuna gömdü.

“Peter seni çok özlemiştim.”

“Dinle sevgilim. Bana öğrendiğin her şeyi söylemelisin.” Peter kadının gözlerinin içine bakabilmek için eliyle hafifçe çenesini kaldırdı.

“Steven'e bir suikast düzenlendiğini biliyor muydun?”

“Hayır... ama Kaktüs Çiçeği'ni korumak için Mossad'ın böyle bir şey yapması doğaldır.”

“Başka?”

“Halife ile Steven'in buluşması için yapılan hazırlıklar konusunda bir şey biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Halife'nin kimliği konusunda hâlâ bir ipucu elde edemedin mi?”

“Hayır.”

Yine sustular. Bu kez Magda dirseği üzerinde doğrulup erkeğin yüzüne baktı.

“Kaktüs Çiçeği, Halife'nin talimatına göre bir buluşma düzenleyecektir. Onun emirlerine karşı gelemez, bu konuda bir oyun oynamaya cesaret edemez.”

Magda başını salladı.

“Şu halde Halife'nin çok yakında olduğunu kabul edebiliriz.”

“Evet.” Magda istemeye istemeye başını salladı.

“Öyleyse Steven'in kimliğinde kalmaya devam edeceğim.”

“Hayır, Peter! Öldürürler seni!”

“Bunu denediler bile.” Peter, Mercedes olayını anlattı. Magda adamın uçan bir parçanın sırtında açtığı yarayı okşadı.

“Seni Halife'ye yaklaştırmayacaklardır.”

“Başka seçenekleri olmayabilir. Halife kendi güvenliğine öylesine düşkün ki, bu buluşma konusunda ısrar edecektir.”

“Seni bir daha öldürmek isteyeceklerdir.”

“Belki, ama iddiaya girerim ki Halife ile çok yakında buluşacağım. Bugünkü gibi bir pusuyu hazırlayacak, zamanları olmayacaktır. Üstelik böyle bir pusuyu bekleyeceğim için...”

“Peter...” Ama Peter kadının dudaklarına bastırdı. Yine yüksek sesle düşünüyordu.

“Mossad'ın benim Steven Stride olmadığını bildiğini ve gerçek amacının Kaktüs Çiçeği'nin kimliğini açığa çıkarmak olmadığını bildiğini düşünelim. Mossad'ın bunu bilmesi nasıl bir değişiklik çıkarır ortaya?”

Magda bir an düşündü. “Bilmem ki.”

“Peter Stride'in Steven Stride kimliğine bürünmüş olduğunu bilseler buluşmaya razı olacak kadar meraklanmazlar mı?”

“Peter, Mossad'daki amirime senin...”

“Bunu yapar mıydım?”

“Aman Tanrım, “ diye mırıldandı Magda. “Senin ölüm emrini imzalıyor olabilirim, Peter.”

“... yada hayatımı kurtarıyor olabilirsin.”

“Bilemiyorum.” Magda doğrulup parmaklarını kısacık saçları arasına soktu.

Kollarını oynattıkça küçük göğüsleri de biçim değiştiriyordu. “Bilemiyorum, Peter.”

“Halife'ye yaklaşmak için tek şansım bu olabilir, “ diye ısrar etti Peter.

“Halife seni öldürdüğüme inanıyor, kardeşim aracılığıyla kendisine bir uyarıda bulunduğuma inanıyor. Güvenlik önlemlerini en düşük düzeyde tutacaktır. Bir daha böyle bir fırsatı ele geçiremeyiz.”

“Senin için çok korkuyorum, Peter. Sensiz bir yaşam...” Magda sözlerini bitirmeden uzun bacaklarını toplayıp dizlerini kendini savunmak istercesine kollan arasına aldı.

“Yapacak mısın?” diye sordu Peter.

“Yani amirime senin gerçek kimliğini ve amacının Kaktüs Çiçeği'nin kimliğini açıklamak olmadığını... bunun bilmediğim bir şey olduğunu söyleyeceğim...”

“Evet.”

Magda başını çevirip erkeğin gözleri içine baktı.

“Bana bir söz verirsen yaparım.”

“Mossad'daki amirim senin yine de tehlikede olduğunu ve Halife'ye varmadan yolunu keseceklerini

söylerse bu girişimden vazgeçeceksin. Derhal uçağımın seni beklediği yere gidecek ve Pierre'in seni güvenli bir yere götürmesine razı olacaksın.”

“Ama bana karşı dürüst davranacaksın, tamam mı?” Mossad'ın tepkisini tarafsız olarak değerlendireceksin... Halife'ye yaklaşabilmem için çok az da bir olasılık varsa bu fırsatı kullanmama izin vereceksin.”

Magda başını eğdi. Ama Peter sağlama gitmek niyetindeydi.

“Yemin et, Magda.”

“Sana olan aşkımın üzerine yemin ediyorum.” Peter rahatladı.

“Ben de sana yemin ederim ki Halife ile buluşma olasılığı bulunmadığı takdirde senin uçağınla gideceğim.”

Magda kollarını erkeğin boynuna doladı.

“Sev beni, Peter. Hemen şimdi! Hiç olmazsa buna sahip olayım.”

Magda giyinirken nasıl haberleşeceklerini konuştular.

“Buradaki santralden konuşamayız. Sen buradan ayrılma. Tehlikeli bir durum varsa sana birini gönderirim. Güvendiğim birini. Sana 'Magda beni gönderdi' derse onunla gidersin. Seni doğruca Pierre'e götürecektir.”

Magda kalkıp daracık beline kalın kemerini takıp aynada saçlarını taradı.

“Benden haber almadığın takdirde Halife ile buluşma şansın var demektir. Silahın var mı Peter?” Peter başını salladı.

“Sana bir silah gönderebilirim... Bir tabanca ya da bir bıçak...”

Peter yine başını salladı. “Beni Halife'nin yanına sokmadan önce iyice arayacaklardır. Üzerimde silah bulurlarsa...” Sözüünü tamamlamadı.

“Haklısın.”

Magda aynadan dönerek sevişmekten hâlâ şişmiş ve koyu kırmızı renk almış memelerinin üstüne ilikledi gömleğini.

“İşler birden hızlanacak, Peter. Yarın geceye kadar her şey bitmiş olacak.

Buramda bir ses...” Gömleğini taşar gibi geren göğüslerinin ortasına dokundurdu elini. “Şimdi öp beni. Çok kaldım zaten.”

Çok yorgun olmasına karşın Peter Magda gittikten sonra çok az uyuyabildi. Gece boyunca ter içinde uyandı durdu.

Sabah ortalık aydınlanmadan kalkıp bir kahvaltı ısmarladı, sonra yine beklemeye başladı.

Öğle olmuş Magda'dan bir haber gelmemişti. Mossad'ın Halife ile buluşmasını önlemek niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Magda'nın en küçük bir kuşkusu olsaydı şimdiye kadar birini gönderirdi. Peter öğle yemeğini de ısmarladı.

Öğle saatinin parlak ışıkları yumuşak sarı bir renge dönüşüp de bahçedeki palmiyelerin gölgeleri uzadığı sırada Peter hâlâ bekliyordu.

Güneşin batmasına bir saat kala telefon çaldı.

“İyi akşamlar. Sir Steven. Şoförünüz geldi, “ dedi resepsiyondaki kız.

“Teşekkür ederim, lütfen kendisine hemen ineceğimi söyleyin.”

Peter hemen hareket edebilmek için giyinmiş bekliyordu. Timsah derisi çantasını kilitleyip dolaba yerleştirip aşağı indi.

Halife ile mi bulaşacağını yoksa Magda'nın jet uçağına mı götürüleceğini bilemiyordu.

Resepsiyondaki güzel kız, “Arabanız dışarda, efendim, “ dedi. “İyi bir gece geçireceğinizi umarım.”

“Ben de öyle. Teşekkür ederim.”

Araba küçük bir Japon arabası, sürücüsü de bir kadındı. Kır saçlı, şişmanca, Golda Meir kadar çirkin, diye düşündü Peter.

Arka koltuğa otururken, “Magda gönderdi, “ mesajını bekledi.

“Şalom, “ diyen kadın motoru çalıştırdı, farları yaktı ve yola koyuldular.

Eski kentin duvarlarının yanından geçip Kidron vadisine inmeye başladılar. Peter arkasına bakınca duvarların üstünde yükselen yeni Yahudi mahallesini gördü.

Kudüs'e son geldiğinde bölge harap olmuş bir haldeydi. Museviliğin bu kutsal bölgesinin yeniden inşa edilmesi bu halkın ruhunu yansıtıyor, diye düşünen Peter bu konunun iyi bir başlangıç olacağını hesaplayarak duygularını kadına belirtmeye çalıştı.

Ancak kadın İbranice cevap vererek İngilizce bilmediğini gösterdi. Peter'in Fransızca denemesi de sonuçsuz kalmıştı.

Kadın ağzını kapalı tutma emri almış olacak, diye düşündü Peter.

Zeytin Dağı'nın eteklerine geldiklerinde karanlık çökmüş, Arap yerleşme merkezi de geride kalmıştı. Kadın sürücü hemen hemen bomboş olan yolda pek fazla hız yapmadan sürüyordu arabayı. Gökte bir tek bulut bile yoktu, arkalarında günün son ışıkları kaybolurken başlarının üstünde yıldızlar parlamaya başlamıştı.

Kentten çıktıklarından bu yana yol işaretleri düzenli olarak devam ediyordu.

Ürdün ve Ölü Deniz yönünde gidiyorlardı. Otelden çıktıklarından yirmi beş dakika sonra Peter farların ışığında İngilizce, Arapça ve İbranice yazılı bir tabeladan Ölü Deniz vadisinden deniz düzeyi altına indiklerini öğrendi.

Kadını konuşturmaya çalıştıysa da tek tek bir iki sözcükten başka bir şey alamadı ağzından. Nasıl olsa söyleyecek bir şey olamaz, diye düşündü. Araba kiralıktı. Kiralayan şirketin plakası, adı, adresi ve kira bedelleri ön tabloda gözünün önündeydi. Kadın ancak varacakları yeri biliyor olmalıydı ki, Peter de az sonra bunu öğrenecekti.

İlerde bir yol kavşağı belirmişti. Kadın yavaşlayarak sol sinyalini yaktı.

Peter, Jericho yoluna girmiş olduklarını fark etti. Şimdi Ölü Deniz'den uzaklaşıyorlar. Ürdün vadisinden kuzeydeki Galile'ye doğru gidiyorlardı.

Vadinin ötesindeki tepelerin ardından hilal biçimindeki ay yükselirken kadın bir daha yavaşlayıp insanlık tarihinin en eski kenti olan Jericho'ya girdi. Burada altı bin yıldır yaşayan insanlık çöl

düzeyinden yüz metreye kadar yükselen bir birikim bırakmışlardı arkalarında. Arkeologlar Joshua'nın boynuzdan borularıyla yerle bir ettiği duvarları çoktan kazıp ortaya çıkarmışlardı.

“Nükleer bombadan daha etkili, “ diye gülümsedi Peter.

Tepeye varmadan önce ana yoldan çıktılar. Kadın daracık bir sokağa girince yavaşladı. Yüksek tepelere birinci vitesle çıktılar. Tepede toprak bir yola girdiler. Peter arabanın içine dolan tozdan aksırmaya başladı.

Yarım mil kadar ötede yolun ortasında bir tabela karşıladı kendilerini.

“Askeri Bölge. Buradan geçiş yasaktır.”

Kadın tabelaya çarpmamak için arabayı iyice yolun kenarına alıp yola devam etti.

Yazılı emri uygulayacak kimse yoktu ortalarda.

Peter birden önlerinde duvar gibi yükselen ve göğün yarısını kaplayan kara duvar gibi yamacı gördü.

Sürücü arabayı durdurdu, dönüp iç ışığı yaktı. Bir an müşterisinin yüzüne baktı.

Yaşlı ve çirkin yüzünde bir acıma ifadesi mi vardı yoksa?

“Burası, “ dedi yumuşak bir sesle.

Peter cebinden cüzdanını çıkardı.

“Hayır, “ diye kadın başını salladı. “Borcunuz yok.”

“İoda raba.” Peter kadına İbrani dilinde teşekkür edip yanındaki kapıyı açtı.

Çöl sakın ve soğuktu. Kadın açık pencereden, “Şalom!” diye seslendi, arabayı sağa çevirdi. Farların ışığında ilerdeki hurma ağaçları görünmüştü. Sonra çöl yolunda geldikleri yöne doğru hızlanıp gözden kayboldu.

Peter sırtını arabaya verip gözlerini ayın solgun ışığı ile iri çöl yıldızlarının beyaz ışıklarına alıştırdı.

Birkaç dakika bekledikten sonra ağaçların arasına girdi. Tezek ateşi kokusu vardı ortalıkta, ağaçlar arasından ince bir duman yükseliyordu.

İlerde bir yerde bir keçi melemesi duyuldu, sonra bir çocuğun ağlaması. Vahada Bedeviler kamp kurmuş olmalıydılar. Peter ağaçların arasında birkaç adım atınca birden bir açıklığa geldi. Açıklığın ortasında taş bir duvarın koruduğu derin bir kuyu, kuyunun üstünde ilkel makara ile çıkırık ve taş duvarın üstünde de eğilmiş duran garip bir cisim vardı.

Peter kalbinin atışlarını duyarak o yana ilerledi.

Yerlere kadar uzanan bir cüppe giymiş bir adamdı bu. Karanlıkta yüzer gibi geliyordu kendisine doğru.

Peter adamın başının da aynı kumaştan bir keşiş başlığıyla örtülü olduğunu fark etti. Yüzü başlığın içinde karanlık bir delik gibiydi.

“Kimsin sen?” diye Peter sordu. Keşiş cevap vermedi, elinin birini uzatarak kendisini izlemesi için işaret ettikten sonra ağaçlara doğru yürüdü.

Peter yürüdü, daha yüz metre gitmeden adamı gözden kaçırmamak için adımlarını sıklaştırmak

zorunda kalmıştı. İncecik kent ayakkaşları bu taşlı yolda yürümesini güçleştiriyordu.

Ağaçlıktan çıktıklarında çeyrek mil kadar ilerlerindeki dik yamacın gökten inen kara bir taş çavlıana benzediğini düşündü.

Keşiş uzun süredir kullanıldığı anlaşılan bir keçi yolunda ilerliyordu. Peter aralarındaki mesafeyi kısaltmaya çalıştıysa da bunu yapabilmek için koşmak zorunda kalacağını anladı. Keşiş iriyarı, cüsseli biri görünmesine karşın canlı hareketlerle uçar gibi yürüyordu.

Keçiyolu zikzaklar çizerek yamaçta yükseliyordu, yürümek için eğilmek zorunda kalmışlardı. Her adım biraz daha güçlük çıkarıyordu. Birden ayaklan altındaki toprak yerini iyice aşınmış kayalığa bıraktı.

Yolun bir yanı dimdik yükselirken, diğer yanı da giderek uçurumlaşıyordu. Keşiş hiçbir yorulma belirtisi göstermeden hep önden gidiyordu, solukları bile sıklaşmamıştı. Peter böylesine iri ve sağlam yapılı insanın müthiş bir güce sahip olması gerektiğini düşündü. Bir Tanrı adamının yürümesi gerektiği gibi yürümüyordu. Daha çok bir savaşçının bilinci ve dengesine, bilinçsiz gurur ve güçlülüğüne sahipti. Halife'nin sözkonusu olduğu yerde hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi zaten.

Zeminden yükseldikçe ayın aydınlattığı çöl manzarası da giderek daha görkemli bir hal alıyor, ölü deniz dövme gümüş gibi altlarında parlıyordu.

Yokuş yukarı çıkarken dinlenmek üzere bir kere durdular. Peter ne kadar yüksekte olduklarını düşündü, bin metre mi, bin beş yüz mü? Kendisi de henüz solumaya başlamamıştı. Alnında biriken terler gece havasında buz gibiydi.

Bilincini zorlayan bir şey vardı havada, burnunu kaldırıp uzun uzun kokladı çevresini. Sürekli bir koku değildi, yukarı çıkarlarken bir iki kere duymuştu ancak.

Peter sigara içmediği için burnu çok hassastı, kokuların kendisine özel bir önemlilikleri vardı: bu koku da önemliydi, ama şimdi ne kokusu olduğunu çıkaramıyordu. Ama yine de daha kuvvetli başka kokuları, insan kokularının arasından seçebiliyordu.

Ocak ateşi kokusu, yiyecek kokusu, çürümüş çöp kokusu, pislik kokusu.

Bir yerde bu görkemli tepelere kurulmuş olan eski bir manastırın, yeraltı mağaralarının ve binlerce yıl önce yapılmış duvarların fotoğraflarını gördüğünü hatırlıyordu.

Ama yine de o hafif parfümlü kokuyu kafasından çıkarıp atamıyordu. Sonunda elli metre kadar daha yükselip birden kalın taştan kuleler ve duvarlarla karşılaştılar. Duvarın bir köşesine üç metre yüksekliğinde ve demir sürgülerle çevrili tahta bir kapı yerleştirilmişti.

Onlar yaklaşırken kapı açıldı. Önlerindeki taştan dar koridor bir kenardaki tek bir fenerle aydınlatılmıştı.

Peter kapıdan girerken iki yanına iki adam geçince güdusel bir hareketle kendini korumak için ellerini kaldırdı. Ancak adamlar büyük bir ustalıkla üstünü aradılar.

Adamların ikisi tek parçalı savaş tulumları giymişlerdi, ayaklarında bezden paraşütçü çizmeleri vardı. Başları yalnız gözlerini gösterecek biçimde sarılmıştı. Ellerinde omuzlarına asılı duran doldurulmuş ve emniyetleri açılmış birer makineli tüfeği vardı.

Sonunda silah taşımadığından emin olarak geriye çekildiler, keşiş yine öne düşüp Peter'i dar koridorlara soktu. Bir yerden dua eden keşişlerin sesleri geliyordu.

Dua sesleri, günlük kokusu güçlendiği anda keşiş Peter'i kayanın içine oyulmuş mağara gibi bir kiliseye soktu.

Yaşlı Rum papazları uzun ve yüksek tahta sıralar üstünde mumyalar gibi oturuyorlardı. Zamanın izlerini taşıyan yüzleri gür sakallarla çevriliydi.

Yalnız gözleri kilisenin duvarlarını süsleyen eski ikonların üzerlerindeki değerli taşlar gibi parlamaktaydı.

Günlük kokusu insanın burnunun direğini kırıyordu, Peter yanlarından geçerken keşişler dualarını bir an bile olsun kesmediler.

Peter'i götüren keşiş kilisenin arka tarafındaki karanlıkta kaybolmuş gibiydi, ancak Peter oraya varınca oyma sıralardan birinin yana kaydırılıp gizli bir geçidin açılmış olduğunu gördü.

Peter dikkatle girdi içeri. Ayakları alçak basamaklara değince kayaların içine oyularak yapılmış merdivenden çıkmaya başladı. Her biri ortalama on santim yüksekliğinde beş yüz basamak çıktığını saydı.

Birden yine serin çöl havasıyla yüz yüze gelmişti. Taşla döşeli bir avludaydı şimdi, başının üstünde yıldızlar parlıyor, yamaç dimdik bir halde önünde yükseliyor, arkasındaki uçurumu alçak bir taş korkuluk çevreliyordu.

Peter burasının Halife'nin seçebileceği en uzak ve en kolay savunulabilir bir randevu yeri olduğunu düşündü. Ayrıca ortalıkta nöbetçiler de vardı.

İkisi yine öne çıkıp kapıdakinden daha dikkatli olarak üstünü aradılar.

Onlar üstünü ararlarken Peter de çevresine göz attı. Korkuluk duvarı bir buçuk metre yüksekliğinde vardı. Avlunun bir yanında kayalara oyulmuş mağaraların girişleri göze çarpıyordu. Herhalde keşişler yalnız kalmak istediklerinde buralara çekiliyorlardı.

Avluda aynı biçimde giyinmiş ve Arap şallarıyla yüzlerini örtmüş başkaları da vardı. Bunlardan ikisi elfenerlerini bir piramit olacak biçimde yerleştirmekteydiler.

Peter bunun uçak için işaret olduğunu anladı. Hayır, uçak değil... Bu dik yamaca ancak bir helikopter inebilirdi. Pekâlâ, demek bir helikopter fenerlerin ışığında avluya inecekti.

Silahlı nöbetçilerden biri Peter'in kemerini de açıp tokasının gizli bir bıçak olup olmadığını kontrol etti. Sonra gerileyip Peter'in ilerlemesini işaret etti.

İriyarı keşiş avlunun öteki yanında hücrelerden birinin kapısında sabırla bekliyordu.

Peter alçak geçitten eğilerek geçti. Hücre dar bir ranzanın tepesinde açılmış bir oyuğa yerleştirilmiş pis kokulu bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Bir köşede kaba tahta bir masa, üzerindeki duvarda da yine tahtadan bir haç vardı.

Kayadan duvarın bir bölümü raf olarak oyulmuştu. Üstünde sekiz on tane deri kaplı kitapla bir iki kapkacak vardı.

Keşiş yine taştan oyulma bir iskemleye oturmasını işaret etti. Kendisi ellerini cüppesinin geniş kollarına sokup hücre kapısının girişinde durdu. Maskeli yüzü dışarıya dönüktü.

Dışarda elektrikli bir bekleyiş sessizliği vardı. Peter taş hücre içinde aynı parfüm kokusunu aldı birden. Bunun ne olduğunu anlamıştı. Keşişten geliyordu.

Keşiş cüppesi içindeki iriyarı adamın kim olduğunu böyle ansızın keçi kedisini iyice şaşırtmıştı, ne düşüneceğini bilemiyordu.

Sonra iyi yağlanmış bir kilit gibi bütün parçalar yerlerine oturdular. Biliyordu artık, aman Tanrım, biliyordu!

Tanıdığı koku pahalı Hollanda purolarının parfümüydü. Peter gözlerini ayırmadan başı örtülü keşişe bakmaya başladı.

şimdi havada gaz lambasının camına çarpan güve kanatları gibi hafif bir titreşim vardı. Keşiş başını hafifçe yana eğerek dinlemeye koyuldu.

Peter kafasında mesafeleri, zamanı ve seçeneklerini tartıyordu.

Keşiş, avludaki beş adam ve yaklaşan helikopter...

En tehlikelisi keşişti. Peter artık adamın kim olduğunu bildiğine göre dünyada kendisiyle boy ölçüşebilecek en üstün yetişmiş insan olduğunun da farkındaydı.

Avludaki beş adam... Peter birden uyanır gibi oldu. Onlar orada değillerdi artık. Bu kadar basit, Halife en güvenilir adamlarıyla öldürmeye hazır olduğu kişiler dışında kimseye göstermezdi kendini. Keşiş onları göndermiş olmalıydı.

Yakınlarda bir yerde bekliyor olmalıydılar, ama yine de karışıklık çıktığında avluya gelmeleri zaman alırdı.

Yalnız Halife ile keşiş kalmıştı geriye. Duyduğu motor ve pervane sesinin Halife'yi randevuya getirdiğinden emindi. Helikopterin gürültüsüne bakılırsa başları üzerine gelmişti bile. Keşiş bütün dikkatini oraya vermişti. Peter başlığın içindeki başını tutuş biçiminden adamın ilk kez dikkatsiz davrandığını anlıyordu.

Helikopterin avluya inmek üzere olduğunu pervanelerin değışen sesinden anladı.

Helikopterin iniş ışıkları hücrenin içini de aydınlatıyordu.

Ortalık birden toz bulutuyla kaplandı, keşiş yerini değıştirmek üzere kıpırdandı.

Kapıya doğru çıkarken bir an için arkasını Peter'e döndü Peter'in beklediği an gelmişti. Adam başını çevirdiği anda kendini sokmaya hazırlanan bir yılan gibi ileri fırlattı.

Üç metrelik bir yolu vardı, helikopterin gürültüsü diğer bütün sesleri örtüyordu şimdi. Yine de içindeki savaşçı içgüdüğü keşişi uyarmış olmalıydı ki, birden olduğu yerde döndü, başlığın içindeki başı savunma durumuna geçip eğildi, Peter darbesini değıştirmek zorunda kaldı. Artık öldürmek üzere boynuna vuramayacağı için adamı felce uğratmak için sağ omzunu seçti. Eli bir cellat bıçağı kadar sertti. Keşişin boynu ile omzu arasına indi. Peter adamın köprücük kemiğinin çatırtısını duydu.

Sol eliyle adamın yaralı kolunu bileğinden yakaladı ve şiddetle çekti. Kırık kemikler birbirlerine sürtündüler, adamın etleri parçalandı, omzundaki dayanılmaz sancıyı hafifletmek için sola dönerken bir çığlık attı.

Ancak uğradığı çok adama felç inmesine neden olmuş, Peter'in kolları arasındaki güçlü vücudu birden cansız bir külçeye dönüşmüştü.

Peter tüm ağırlığıyla yüklenip keşişin başını kapının kenarına vurdu. Keşişin kafatası küt diye bir ses çıkararak taşa çarptı ve adam hareketsiz bir halde yere serildi.

Peter adamı olduğu yerde yuvarlayıp cüppesinin eteklerini kaldırdı. Cüppenin altında Thor komutanlığının mavi tulumu ile paraşütçü botları vardı. Belindeki kemerde Browning. 45'lik tabancası kılıfında çekilmeye hazır duruyordu. Peter tabancayı çekti, sol eliyle emniyet düğmesini açtı. Tabanca Velex mermileriyle dolu olmalıydı.

Cüppenin başlığı geriye düşünce Colin Noble'un başı ortaya çıkmıştı. Hafifçe aralık ağzı, boksör burnu, parıltısı sönmüş olan kahverengi gözleri... bir zamanlar dostlukla sevilmiş olan çok iyi bildiği yüz...

Colin'in alnından sızan kan yanağından akmasına rağmen hâlâ yaşıyordu.

Peter Browning'in namlusunu arkadaşının burnuna dayadı. Velex mermisi kafasının yarısını uçurdu. Peter kısa süren çatışma sırasında perukasını kaybetmişti.

Colin'in şaşkın gözlerinde kendisini tanıdığını belirten bir bakış gördü birden:

“Peter! Yapma Peter! Ben Kaktüs Çiçeği'yim!”

Peter serseme dönmüştü, parmağını, tetikten çekti. Bir an kadar şaşkın şaşkın baktıktan sonra dönüp alçak kapıdan dışarı fırladı.

Helikopter avluya inmişti bile. Beş kişilik Belle-Jet Ranger markaydı. Thor komutanlığının mavi ve sarı renklerine boyalı gövdesinin bir yanında Thor amblemi ile iri harflerle THOR ULAŞIM' yazıyordu.

Pilot hâlâ yerinde oturmaktaydı. Helikopterden inmiş olan diğer adam da hücrenin girişine doğru yaklaşıyordu.

Adamın pervanenin rüzgârından korunmak için eğilmiş olmasına karşın o iriyarı uzun boylu biçimini görüp de yanılmaya olanak yoktu. Rüzgâr aslan yelesi gibi saçlarını savuruyor, kendisine bir Shakespeare trajedisi kahramanı havası veriyordu.

Kingston Parker pervanenin altından kurtulur kurtulmaz doğruldu ve bir an avlunun öte tarafında olan Peter'e baktı. Perukası olmayınca hemen tanımıştı kendisini.

Kısıtırılmış bir aslan gibi durdu o an.

“Halife!” diye Peter sertçe seslendi. Kingston cüssesinden inanılmayacak bir hızla döndüğünde artık kuşkusu kalmamıştı. Peter tabancayı kaldırmadan adam helikopterin kapısına varmıştı bile.

İlk kurşun Parker'in sırtına isabet edip kendini açık kapıdan içeri fırlatmıştı.

Ancak Peter biraz yukarı ve sağa ateş etmişti. Öldürücü bir isabet değildi. Peter bunun farkındaydı. Helikopter olduğu yerde dönüp havalanmaya başlamıştı bile.

Peter son beş altı metreyi koşup taş korkuluğun üstüne sıçradı. Alt tarafı insan yiyen bir köpekbalığının karnı kadar beyaz olan Jet Ranger'in yana iniş ışıkları Peter'in gözlerini kamaştırdı. Helikopter taş duvarın ötesindeydi şimdi.

Peter Browning'i iki elle kavrayıp uçağın arka tarafındaki benzin deposunu nişanlayıp başının üstüne ateş etti. Tabancanın geri tepmesiyle kollan kopacak gibi oluyordu. Bir daha, bir daha ateş etti.

Velex mermilerinin helikopterin ince olan gövdesinden içeri girdiğini görüyordu.

Helikopter hâlâ uçuyordu. Peter harcadığı mermileri sayıyordu... tabanca boşalmak üzereydi.

Yedi, sekiz... birden başının üstünde gökyüzü alev alır gibi oldu, hava basıncının darbesiyle

ayaklarının altındaki taş duvar sallandı.

Jet Ranger tersyüz oldu alevler arasında, motorundan bir ölüm çığılığı yükseldi, yuvarlandığı anda yamaca çarptı ve alev alev yanarak karanlık içinde kayboldu.

Peter geri döndüğü anda taş geçitten içeri silahlı adamların dolmakta olduklarını gördü.

Hepsi de Thor grubundandılar, kendisinin seçip yetiştirdiği insanlar.

Browning'de ise bir tek kurşun kalmıştı. Yine tek kurtuluş şansı olarak merdivene doğru bir dalış yaptı.

İp cambazı gibi koşuyordu taş duvarın üstünde, adamları şaşırtmak için son kurşununu da üzerlerine sıktı. Başının üstünden geçen kurşunlar dengesini kaybetmesine neden oldu. Düşmeye başladığı anda vücudunu avluya doğru fırlattı, ancak tam o anda kurşunlar da etini bulmuştu.

Peter boşlukta uçarken artık bu işin sonunun geldiğini ve üç yüz metre aşağıdaki çöle düşüp paramparça olacağını düşünüyordu. Hemen altında da yüz metre yüksekliğindeki alevler Halife'nin cenaze ateşini oluşturmaktaydı.

Taş duvarın üç metre kadar altında bir çöl çalısının her nasılsa kök saldığı daracık bir çıkıntı vardı. Peter çalılığın üstüne düştü, çengel gibi sivri dikenler elbisesine ve etine takıldılar.

Orada boşlukta asılı kaldığı anda kendini kaybetmeye başladı. Son olarak hatırladığı şey Colin Noble'un beş Thor nöbetçisine verdiği emirdi:

“Ateş kes! Ateş kes!” Sonra karanlıklar içinde kayboldu.

Karanlık içinde her biri diğerinden sonsuz sancılarla ve karabasanlarla ayrılan çok aydınlık anlar da vardı.

Peter bir uçağa sokulduğunu, Thor'un insanın vücudunu kılıf gibi saran sedyesine yerleştirildiğini, yeni doğmuş bir çocuk gibi sıkı sıkıya sarıldığını hatırlıyordu.

Sonra Magda Altmann'ın Lear jetinin içi. Kabinin elle çizilmiş tavan dekorasyonu. Baş üstünde şişe şişe kan vardı. Gözlerini indirince şişelerden akan şarap rengi sıvının plastik borularla kolundaki iğnelere girdiğini görüyordu. Çok yorgundu ama. Yine kapattı gözlerini.

Gözlerini bir daha açtığı anda başının üstünde aydınlık bir koridorun tavanı geçiyordu. Hareketli bir gacırtı, ameliyat sedyesinin tekerlekleri. Fransızca konuşan sakin sesler, çok iyi tanıdığı o ellerin tuttuğu yeni bir kan şişesi.

Başını hafifçe oynatınca Magda'nın o sevgili yüzünü gördü.

“Seni seviyorum, “ dedi. Ama sesi çıkmamıştı. Dudaklarının da oynamadığını fark etti. Yorgunluğa karşı koyamadığı için yine kapattı gözlerini.

“Nasıl?” diye Magda o akıcı Fransızcasıyla sordu. Bir adam, “Kurşunlardan biri kalbe çok yakın, hemen çıkarmamız gerek, “ dedi.

Sonra damarını arayan bir iğne, dilinde Penthotal'in uyuşturucu tadı ve yeniden karanlığa gömülüş.

Peter karanlıktan çıktığı anda göğsünü saran ve soluk almasını güçleştiren sargıların farkına vardı.

Ondan sonra da Magda Altmann'ı, sevdiğinin ne kadar güzel olduğunu gördü.

Kendisi karanlıktayken yanından hiç ayrılmamış olmalıydı. Bilincine kavuştuğunu söylediği zaman

kadının yüzünde güller açmış gibi oldu.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı. “Bana döndüğün için çok teşekkür ederim sana sevgilim.”

Sonra La Pierre Benite'deki yüksek yaldızlı tavanlı, pencerelerinden göl görünen oda vardı. Suyun kenarındaki ağaçlar yapraklarla donanmış, havada bir ilkbahar müjdesi seziliyordu. Magda odayı çiçeklerle doldurmuştu ve günün büyük bir bölümünü Peter'in yanında geçiriyordu.

Peter ilk olarak, “Altmann Sanayi Yönetim Kurulu'na girdiğinde tepkileri ne oldu?” diye sordu.

“Şaşkınlık, sevgilim.” Magda kıs kıs güldü. “Ganimeti paylaşmışlardı bile.”

Peter'in La Benite'de bulunduğu sekizinci gün ilk konuğu geldi.

Magda ilk kez koltuğa oturmuş olan Peter'in yanında sevdiği adamı gerek bedensel gerekse ruhsal yorgunluktan korumak için hemen yanı başında ayakta duruyordu.

Colin Noble odaya bir St. Bernard köpeği gibi girdi. Sağ kolu askıdaydı.

“Gelenin Sir Steven değil de sen olduğunu bilseydim hiç sırtımı döner miydin,” dedi.

Peter kaskatı kesilmişti. Yüzü bembeyaz bir maskeydi sanki. Magda elini omzuna koydu.

“Sakin ol, Peter.”

“Bir şey söyle. Melissa Jane'in kaçırılmasını sen mi düzenledin?”

Colin başını salladı. “Yemin ederim ki hayır, , Peter. Parker başka bir ajanını kullanmıştı. Böyle bir şey olacağını bilmiyordum.”

Peter acımasız ve bağışlamasız bir bakışla baktı Colin'in yüzüne.

“Melissa Jane'i kurtardıktan sonra bunun Parker'in işi olduğunu anladım. Bilmiş olsaydım hiç buna izin verir miydin? Halife bunu biliyor olmalıydı. Onun için işi bana vermedi.”

“Parker'in amacı neydi?” Peter'in sesi hâlâ bir yılan tıslamasını andırıyordu.

“Üç amacı vardı. Birincisi seni kendisinin Halife olmadığına inandırmak. Bu yüzden sana Parker'i öldürme emrini verdi. Nasıl olsa yanına bile yaklaşamayacaktın. Sonra kızını kurtarmana izin verdi. O'Shaughnessy'nin adını ve nerede bulunacağını söyleyen Parker'di. Sonra da Magda Altmann'ın üzerine saldı seni.” Colin özür dilercesine kadına baktı. “Onu öldürdükten sonra artık suçluluk duygusuyla Halife'ye bağlı kalacaktın.”

“Bunu ne zaman öğrendin?”

“Melissa Jane'i bulduğumuzun ertesi günü. O zaman artık yapacağım her hareket benim Kaktüs Çiçeği olduğumu ortaya çıkarırdı... bu yüzden Mossad aracılığıyla Magda'ya bir uyarı iletmekle yetindim.”

“Doğru söylüyor, Peter, “ dedi Magda.

Peter'in omuzlarındaki katılık birden yok oldu.

“Halife seni başyardımcılığına ne zaman seçti?” Sesi de değişmiş, yumuşamıştı.

“Thor komutanlığını senden devir aldığım zaman. Peter, Parker senden hiç emin olamadı. Thor komutanlığına getirilmene bu yüzden karşıydı, yine bu yüzden seni kovmak için eline geçen fırsatı kaçırmadı. Rambouillet yolu üzerinde de pusuyu bu yüzden kurdurdu. Bu pusuyu başarısızlığa uğradıktan sonradır ki senin gerçek değerini anladı.”

“Peki diğerk Atlas birim komutanları da Halife'nin adamları mı?”

“Üçümüz de. Evet.” Uzun bir sessizlik çöktü odaya.

“Başka bilmek istediğın bir şey var mı, Peter?” diye sordu Colin daha sonra.

“Şimdilik yok, ama ilerde olacak.”

Colin sorgu dolu bakışlarla baktı Magda Altmann'a. Gerektiğı kadar güçlü mü?

Devamını anlatabilir miyim?”

Magda bir an duraksadı. “Evet, “ dedi sonra. “Şimdi anlat.”

“Atlas Batı uygarlığının gizli silahı olacaktı. Düşmanları karşısında alçalmış ve tüm gücünü yitirmiş olan Batı uygarlığının. İlk kez olarak çıplak vahşete ve korsanlığına çıplak güçle karşı koyacaktık. Atlas pek çok ülkenin güçlü insanlarını oluşturduğu bir zincir, Halife de onun yönetici başkanıdır. Tüm ulusal sınırları aşan bu örgütün tek amacı bizim tanışımız Batı toplumunun yaşamasını sağlamaktır. Atlas hâlâ tüm yapısı ayakta durmak üzere yaşamaktadır yalnızca Halife ölmüştür. Ürdün vadisi üzerinde talihsiz bir kaza sonunda öldü Halife, ama Atlas yaşıyor. Halife'nin saptırdığı bölümler temizlendikten sonra yaşamına da devam etmelidir. Çıldırılmış bir dünyanın geleceğı için tek umudumuzdur.”

Peter, Colin'in bu kadar açık ve inandırıcı konuştuğuna hiç tanık olmamıştı.

“Peter, Atlas'ın komutanlığının sana verilmesinin düşünüldüğünü biliyorsun.

Ancak senin yerine yanlış biri geçti ve onun yanlış bir seçim olduğunu o zaman kimse anlayamadı. Kingston Parker aranan bütün niteliklere sahip bir insan olarak görünmüştü. Ancak yapısındaki bozukluklar çok sonra çıktı ortaya.” Colin sağlam elinin parmaklarıyla saymaya başladı.

“Birinci olarak cesur değildi. Kendi güvenliğini ön plana alarak, yetkisini kendisini korumak için kullandı.

“İkincisi, hiç beklenilmeyen hırsa sahip bir insandı. Sınırsız yetkilere sahip olmak istiyordu. Atlas onu istediğinin sınırlarına taşıyan bir araç oldu.

Birincisi hedefi Birleşik Devletler başkanlığıydı. Atlas'tan yararlanarak siyasal muhaliflerini ortadan kaldırma yolunu seçti. Başkanlığı elde edebilseydi bundan sonraki hedefinin ne olabileceğini kimse kestiremezdi.”

Colin yumruğunu sıktı.

“Senin Jericho tepelerinde Kingston Parker'le buluşmana izin verilmesi kararını bir insan vermedi, pek çok ülkede, pek çok insan danışarak bu karara vardılar.”

Colin yine haşarı bir çocuk gibi gülümsedi.

“Halife ile buluşacak olanın sen olduğunu ben bile bilmiyordum. Steven Stride gelecek sanıyordum, sana sırtımı dönene kadar.”

“Anlat, “ dedi Magda. “Hepsini söyle de bitsin Colin. Hâlâ çok zayıf.”

“Pekâlâ. Dün öğleüzeri Dr. Kingston Parker'in yerine Atlas komutanlığına senin getirilmen gizli oyla kabul edildi.”

Peter için uzun zamandır kapalı ve kilitli duran bir kapı açılmıştı sanki. Şimdi kaderini önünde

uzanmış olarak görüyordu. Hem de yaşamı boyunca ilk kez.

“Karakterin ve eğitimin gereği bu boşluğu dolduracak tek insan sensin.”

Peter tüm yorgunluğuna, bitkinliğine karşın içinde yepyeni bir güç kaynağı ve kararlılık hissedebiliyordu. Sanki bu gizli gücü ilk kez olarak bu görev için ortaya çıkmıştı.

“Atlas komutanlığını kabul ediyor musun?” diye sordu Colin. “Ne cevap götüreyim?”

Magda'nın uzun parmakları Peter'in omuzlarını kavradı. Kararını beklediler.

Peter cevap vermekte gecikmedi. Başka bir seçeneği yoktu. Bunun kaderi olduğunu biliyordu.

“Kabul, “ dedi. “Onlara sorumluluğu kabul ettiğimi söyle.”

Çok ciddi bir an yaşıyorlardı. Uzun bir süre hiçbiri konuşmadı, gülümsemediler de.

“Halife öldü, “ diye mırıldandı Magda. “Yaşasın Halife.”

Peter Stride kadına bakmak için başını kaldırdı. Sesi buz gibiydi, öylesine soğuktu ki dudakları donmuş denilebilirdi.

“Bir daha bana bu adla hitap etmeyeceksin. Asla!”

Magda kabul ettiğini göstermek için hafifçe başını salladı, sonra sevdiği adamı dudaklarından öpmek için eğildi.

SON